

TỦ SÁCH GIÁ TƯỜNG · PHIÊU LƯU · TRÌNH THẨM · KÌ ẢO

Alexandra Marinina

ẢO THUẬT VĂN CHƯƠNG

TIỂU THUYẾT
TRÌNH THẨM

1

MHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN
TRUNG TÂM VĂN HÓA NGÔN NGỮ ĐÔNG TÂY

Ảo thuật văn chương

Alexandra Marinina

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[ẢO THUẬT VĂN CHƯƠNG](#)

[CHƯƠNG MỘT](#)

[CHƯƠNG HAI](#)

[CHƯƠNG BA](#)

[CHƯƠNG BỐN](#)

[CHƯƠNG NĂM](#)

[CHƯƠNG SÁU](#)

[CHƯƠNG BẢY](#)

[CHƯƠNG TÁM](#)

[CHƯƠNG CHÍN](#)

[CHƯƠNG MƯỜI](#)

[CHƯƠNG MƯỜI MỘT](#)

[CHƯƠNG MƯỜI HAI](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BA](#)

A Marinina được gọi là Nữ hoàng trinh thám Nga. Ảo thuật văn chương là một trong những lát phấm hay nhất của bà, mô tả hàng loạt vụ án li kì và bi thảm diễn ra xung quanh một tài năng văn chương bị buộc phải phục vụ cho lòng tham của một chủ xuất bản vô nhân đạo.

CHƯƠNG MỘT

Mấy tháng gần đây ông ta ghét ban đêm. Chỉ mới gần đây thôi. Hể màn đêm buông xuống là ông cảm thấy mình bất lực, không có gì che chở. Bất cứ một tiếng động nhỏ, kể cả tiếng động vô hại nhất, cũng khiến ông cảm thấy như điềm báo trước một nỗi hiểm nguy vô hình đang tới gần và ông không có cách gì ngăn lại được. Ông cố gạt ý nghĩ ấy ra khỏi đầu óc, nhưng rồi nó cứ trở lại, gạt đi, nó trở lại, và ông không có cách gì thoát được nó.

Mà có gì làm ông ta phải sợ kia chứ ? Trong nhà ông ta không có vàng bạc đá quý, chỉ có tiền đủ tiêu hàng ngày. Lĩnh được khoản nhuận bút nào là ông đem gửi ngân hàng ngay hôm đó, rồi cứ mười ngày lại ra lĩnh tiền lãi. Ông chỉ tiêu bằng số tiền lãi đó thôi, vả lại một người tàn tật như ông có cần tiêu gì nhiều ? Hơn nữa, có ai cần đến ông đâu ? Ông sợ cái gì kia chứ ?

Ông không sao cắt nghĩa được. Vậy mà ông vẫn cứ sợ. Đêm nào cũng vậy. Rồi ông nguyên rủa tạo hoá đã ban cho ông cái tai thính. Không phải thính đặc biệt gì, chỉ đơn giản là thính. Thính như mọi người khác. Trên đời có bao nhiêu người, do bị tai nạn hay bệnh tật, tai giảm thính đi ! Vậy tại sao ông không được như họ ? Giá ông bớt thính tai đi một chút có phải ban đêm ông đỡ hồi hộp không ? Nếu không nghe thấy gì, ông sẽ không phải sợ nữa. Nhưng ông lại không được như thế. Hai chân ông bây giờ không đi được nữa, quả thật làm việc kém, thậm chí mắt ông yếu hẳn đi, nhưng tai thì vẫn nghe rõ như khi ông còn nhỏ tuổi. Đúng là số phận trêu ông.

Ông trở mình, chọn tư thế thoải mái hơn trên tấm đệm êm ái. Chỉ một tuần lễ nữa là đến sinh nhật của ông. Tròn bốn mươi ba. Thế là nhiều hay ít ? Ai mà biết được... Bước sang một tuổi mới, liệu có chuyện gì mới sẽ xảy ra với ông không ?

Ông là người giàu có. Điều đó không phải nghi hoặc nữa. Một toà biệt thự hai tầng trong khu Nam - Moxcva, khu toàn những biệt thự sang trọng. Lại có tài khoản tại ngân hàng.

Ông là một chuyên gia giỏi. Điều này cũng không phải nghi ngờ nữa. Chỉ cần nhìn lên giá xếp những cuốn sách mà ông là tác giả. Những công trình nghiên cứu về văn học Trung Hoa, về ngữ văn Nhật Bản, cùng rất nhiều cuốn truyện vừa, tiểu thuyết, ngoài bìa ghi dòng chữ: “Người dịch V.A. Xoloviov”, ông là nhà ngữ văn duy nhất thông thạo liền hai thứ tiếng khó nhất: tiếng Trung Hoa và tiếng Nhật Bản.

Ông tàn tật, phải ngồi trên xe đẩy. Ông đi bằng nạng cũng được, nhưng rất vất vả. Ông chỉ dùng nạng để đi từ phòng ngủ sang buồng tắm, từ phòng làm việc sang phòng vệ sinh. Chỉ thế thôi. Tòa biệt thự này được xây theo kiểu đặc biệt, để thuận tiện cho ông. Cầu thang lên tầng hai không phải loại cầu thang bình thường, mà là một đường dốc dài thoải thoải để tiện cho xe đẩy. May mà đúng lúc chân ông bị hỏng thì ông đã khá giàu. Tiền giúp ông tránh được nhiều trường hợp phải hạ mình. Tiền giải quyết được nhiều vấn đề phức tạp. Tiền đúng là tất cả.

Ông có một con trai, nhưng có thể coi như không có. Nó còn trẻ, mới mười chín tuổi, và nó không cần đến một ông bố tàn tật. Cho dù ông bố lảm tiền và có toà biệt thự sang trọng. Con trai ông sống hoàn toàn thoải mái trong một căn hộ tốt, nó rủ lũ con gái đến, tổ chức nhậu nhẹt, chích ma túy và tha hồ làm tình. Từ khi vợ ông, bà Xvetlana mất, giữa hai bố con như dựng lên một bức tường ngăn cách. Khi mẹ mất, con trai ông mới mười lăm tuổi, mọi người xung quanh thương nó, tha thứ mọi hành vi cư xử xấu của nó. *Thằng bé bị chấn thương tâm lí, các ông các bà thông cảm... cần phải nương nhẹ nó, thông cảm với nó.* Ông đã thông cảm với con trai cho đến một hôm, ông thấy thằng bé đã lợi dụng một cách trắng trợn nỗi đau thương chung, bởi nó cho rằng không ai được quyền trách cứ gì nó cả. Bây giờ hai bố con không gặp nhau nữa.

Vả lại ông còn cuộc sống của bản thân, một cuộc sống bận rộn, một cuộc sống ông say mê. Ông say sưa làm cái công việc mang lại tiền bạc cho ông. Chưa kể dù muốn hay không thì ông cũng phải sống cuộc đời này. Ông hoàn toàn không muốn từ giã cõi đời khi mới hơn bốn mươi tuổi, ông còn muốn nhìn thấy xem liệu mình có gặp được một công việc nào thực sự say mê không ? Hồi còn lành lặn, còn yêu cô này cô khác, ông tưởng rằng chỉ cần có một công việc mình say mê là đủ thoả mãn hoàn toàn, nhất là nếu công việc ấy đem lại nhiều tiền. Vậy mà bây giờ, khi ông không có thứ gì khác ngoài cái công việc say mê và kiếm ra tiền này, ông lại cay đắng luyến tiếc cái thời hai chân ông còn khỏe, cơ bắp ông rắn chắc nhờ bỏ công luyện tập, cái thời phụ nữ vây quanh ông, những người ông có thể yêu để hưởng niềm sung sướng, đồng thời ban niềm sung sướng cho họ.

Ta sẽ làm gì ngày sinh nhật sắp tới ? Nên tổ chức kỉ niệm hay không ? Cũng chẳng cần thiết, bởi có phải năm chẵn đâu. Nhưng chắc khách sẽ đến, chẳng lẽ mình không có gì thết đãi họ ? “Bộ ba” thân thiết ở Nhà xuất bản “Serkhan” nhất định thế nào cũng đến - Giám đốc, Phó giám đốc phụ trách kinh doanh và Tổng biên tập. Bộ ba này chưa bao giờ quên chúc mừng ông. Họ đối xử rất chu đáo với các tác giả và dịch giả, không quên ai và chưa làm ai phải than phiền bao giờ. Còn ai nữa nhỉ ? Đồng nghiệp và bè bạn, những nhà Trung Hoa học, Nhật Bản học, dịch giả, nhà ngữ văn, nhà văn, nhà báo... Ngày xưa, khi ông còn khoẻ mạnh, ngày sinh nhật của ông khách khứa đến rất đông. Xvetlana là một bà chủ nhà tuyệt vời: xinh đẹp, niềm nở, vui tươi, chiều khách. Nhà của ông bà lúc nào cũng mở rộng cửa đón tiếp mọi người và được mọi người yêu quý. Sau khi Xvetlana mất, ông không tổ chức kỉ niệm sinh nhật nữa, vì không thấy có hào hứng, vả lại trước ngày kỉ niệm sinh nhật liền sau đó, ông đã bị hỏng chân rồi. Chỉ trong hai năm, lệ xưa bị xoá bỏ, như thể chưa bao giờ có cái lệ ấy. Chắc gì sẽ có ai đến nữa ? Nếu có thì cũng chỉ vài ba người, không hơn. Mà không biết ông chủ nhà bên cạnh có nhớ không nhỉ ? Năm ngoái, tình cờ ghé sang hỏi mượn thứ gì đó, ông ta đã sững sốt thấy bàn tiệc bày sẵn đang chờ khách. Thế là Xoloviov đành phải nói rằng hôm nay là ngày kỉ niệm sinh nhật của ông. Ông chủ nhà bên cạnh ngượng ngịu nói lấp bắp câu xin lỗi, là vô ý vào mà không mang theo thứ quà gì để chúc mừng. Tuy nhiên, một tiếng đồng hồ sau, ông ta sang, mang theo một hộp rất sang, và một tấm thiệp ghi mấy câu thơ. Mấy câu rất hay, hóm hỉnh và vần gieo đạt một cách không ngờ. Hôm ấy Xoloviov đã mời ông ta ngồi vào bàn ăn, nhưng đúng lúc đó mấy vị trong ban lãnh đạo Nhà xuất bản “Serkhan” cũng vừa đến. Nghe thấy tiếng người ngoài cửa, ông hàng xóm chỉ nói câu chúc mừng rồi về ngay. Chà, không biết năm nay liệu ông ta còn nhớ ngày sinh nhật của mình không ? Nói chung, ông ta có vẻ người nông thôn chất phác, đáng mến, và lễ

ra thời gian qua mình nên làm thân với ông ta hơn thì phải, hàng xóm láng giềng với nhau.

Mai phải bảo cậu Andrei, người giúp việc mới của ông, đón tiếp khách khứa, nếu như có. Sai cậu ta mua rượu ngon, rồi đến khách sạn “Praha” mua thức nhắm. Mua những thức ăn nguội, để lỡ khách không đến, có thể cất vào tủ lạnh ăn dần trong tuần tới. Khách không đến càng tốt, chẳng phải buồn bực làm gì.

Sau một thời gian sống trong ghế đẩy, cách nhìn đời của Xoloviov đã thay đổi hoàn toàn. Chẳng nên giận ai, nếu họ ngại tiếp xúc với một kẻ què quặt. Mà cũng không nên bắt họ đến thăm mình. Nơi này cách xa ga xe điện ngầm, xe buýt cũng không chạy ngang qua đây, ai muốn đến thăm Xoloviov là phải có xe ô tô riêng. Chưa kể dù có ô tô thì nơi này cũng quá xa trung tâm...

Lạy Chúa, nhưng sao cứ trời tối là mình lại sợ hãi thế nhỉ ?

Còn bọn thiếu niên cứ tiếp tục mất tích. Từ tháng Chín năm ngoái đã có chín đứa rồi, tuổi từ mười bốn đến mười bảy. Tất nhiên không chỉ bọn trẻ này mất tích. Bao nhiêu ông bố bà mẹ đã gửi giấy đến báo tin con trai họ “đi đâu không thấy về”, số này còn đông hơn rất nhiều. Nhưng chín đứa này như thể đứng tách riêng ra. Trong số bị mất tích, chín đứa này có đặc điểm chung là chúng đều được tìm thấy, nhưng tất cả đều chỉ còn là những xác chết. Còn thêm một đặc điểm chung nữa: cả chín đứa đều giống nhau một cách kì lạ - da bánh mật, tóc đen, dáng người kiểu Ả-rập, mắt to và đen. Trông chúng giống như là anh em ruột của nhau. Nguyên nhân cái chết cũng lại giống nhau: đều do chích ma túy liều quá cao. Theo kết luận của các bác sĩ thì hậu môn của chúng đều có dấu vết chứng tỏ chúng thực hiện tình dục đồng giới rất bừa bãi. Về chuyện lạm dụng chất ma túy đến mức tử vong thì không có gì đáng lấy làm lạ. Xung quanh chúng ta thiếu gì tình trạng đó. Rồi chuyện ma túy dính liền với tình dục đồng giới cũng là chuyện phổ biến. Nhưng hình dáng của bọn chúng giống hệt nhau là điều đáng phải suy nghĩ.

Thế rồi có một tia sáng nhỏ khiến người ta hi vọng có thể lần ra đầu mối: rất nhỏ thôi, mà cũng không biết phải lần theo hướng nào ấy là trên đại lộ nổi trung tâm Moxcva với khu vực phía Nam thành phố, một nhân viên Cục cảnh sát định chặn lại một chiếc ô tô “Volga” vượt quá tốc độ quy định, gã lái xe mặc kệ tiếng còi cảnh sát, vẫn lao tiếp. Nhân viên này bèn gọi điện thoại báo cho trạm kiểm soát tiếp theo. Nhưng xe lại không chạy qua trạm kiểm soát này. Người trung sĩ cảnh sát, vốn đang mơ ước trở thành một nhà thám tử vĩ đại, đã nhận xét thấy ngồi bên cạnh lái xe là một thiếu niên tóc đen. Đột nhiên anh ta thoáng nghĩ đến một điều, liền gọi điện báo về sở Cảnh sát thành phố đóng trên phố Petrovka. Khi biết được là chiếc xe “Volga” kia không chạy qua trạm kiểm soát thứ hai, người ta lập tức tiến hành lục soát khu vực này của thành phố Moxcva. Họ tìm thấy chiếc “Volga” tương đối nhanh - nó bị bỏ lại tại một chỗ, giữa lúc chủ nhân chiếc xe đang chạy đến khắp các đồn cảnh sát trong khu vực Tây-Bắc thành phố để nghị tìm hộ xe ô tô của ông ta vừa bị mất cắp chiều nay. Gần chỗ chiếc xe “Volga” bị bỏ lại là khu biệt thự Nam Moxcva, có cái tên rất thơ mộng là khu phố “Mộng Mơ”. Đó là dấu vết duy nhất liên quan đến vụ việc khó hiểu về sự mất tích của chín đứa trẻ da bánh mật và tóc đen kia. Vài ngày sau, cơ quan cảnh sát nhận được thêm giấy báo của một gia đình nữa cho

biết con trai họ “đi đâu không thấy về”, kèm theo tấm ảnh chụp đứa trẻ. Người ta đưa viên trung sĩ cảnh sát xem tấm ảnh, và theo đúng quy tắc, là cùng với ảnh của những đứa trẻ da bánh mật tóc đen trước đó.

Viên trung sĩ ngắm nghía chừng mười lăm phút các tấm ảnh rồi thành thực thú nhận:

- Tất cả những đứa này đều giống, nhưng cụ thể là đứa nào thì tôi chịu. Xe lao quá nhanh. Mắt tôi có tinh đến mấy thì cũng chỉ nhìn thấy những nét chính, chứ làm sao kịp thấy chi tiết được ?

Dù sao thì có mối liên quan giữa những đứa trẻ bị giết kia với khu biệt thự sang trọng ở Nam Moxcva cũng vẫn còn hơn là hoàn toàn không có gì. Người ta bắt đầu tiến hành điều tra về những người cư trú trong khu biệt thự kia. Hai mươi tòa biệt thự, nghĩa là hai mươi gia đình.

Thông tin về những người cư trú trong các biệt thự này cứ hàng ngày tiếp tục được gửi đến, đặt trên bàn giấy của đội trưởng đội điều tra hình sự, nữ thanh tra Naxtia Camenxcaia. Đồng nghiệp của chị, anh chàng Colia, vốn có tính say mê các kiểu sơ đồ, đã vẽ một tấm sơ đồ to bằng cả bức tường, kể rõ cách bố trí của từng tòa biệt thự, và ở mỗi biệt thự anh ta ghim một chiếc phong bì, để đựng các thông tin về những người trong tòa biệt thự đó. Naxtia thấy cách làm đó hợp lý và chị biết ơn người trợ lý của mình về tấm sơ đồ kia. Chị liền treo tấm sơ đồ lên bức tường đối diện với bàn giấy của chị. Tuy nhiên người nữ thanh tra vẫn chưa tin rằng tấm sơ đồ giúp ích được gì nhiều cho việc điều tra.

Phần lớn các nỗ lực tập trung vào nghiên cứu hoàn cảnh sinh sống của những cậu thiếu niên bị hại kia. Hẳn phải có thứ gì chung cho cả chín đứa chứ ! Chẳng hạn chúng hay giao du với ai ? Chúng thích thú những thứ gì ? Hôm chúng ra đi và không bao giờ trở về nữa, là chúng định đi đâu ? Chúng có chơi môn thể thao nào không ? Vô số câu hỏi được đặt ra, và mỗi câu hỏi chiếm mất bao nhiêu thời giờ, công sức, nhưng kết quả vẫn chưa có gì. Không hề có điểm nào giống nhau giữa chín đứa, khi chúng còn sống. Không một điểm nào. Trừ một điểm là hình dạng chúng giống nhau. Vậy hướng điều tra nên thế nào đây ?

- Hay có một nhà chứa bí mật dành riêng cho bọn đồng tính nam ? - điều tra viên Corotcov hỏi.

Naxtia đáp:

- Nếu vậy thì nhà chứa đó chỉ dành cho một người khách duy nhất. Đàn ông, mỗi người đều có một ý thích riêng. Người thích loại tóc vàng, người thích loại tóc đen, tóc nâu, tóc bạch kim. Đàng này tất cả những đứa bị giết đều giống hệt nhau ! Mà tại sao chúng lại bị chích ma túy nhiều đến thế ? Để chúng ngoan ngoãn phục tùng chẳng ? Hay để chúng lúc nào cũng đồ dẫm, ngồi một chỗ và không còn nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa ? Tôi có thể đồng ý với anh nếu như hình dạng mỗi đứa trẻ kia mỗi khác, vì mỗi khách làng chơi có một ý thích khác nhau. Còn như nếu tất cả bọn trẻ kia đều giống hệt nhau, có nghĩa chỉ có một kẻ duy nhất sử dụng chúng. Như vậy không thể là nhà chứa được. Mà tại sao tên tội phạm dùng đến nhiều đối tượng làm tình thế ? Mà lại toàn những đứa giống nhau. Hẳn chỉ cần tìm một đứa hợp khẩu vị hấn, rồi hưởng cho thỏa thích là đủ, cần gì phải thay đứa khác ?

- Cô Naxtia ạ, hẳn là một thằng điên. Mà điều này thì rõ ràng tên tội phạm kia là một thằng mất trí. Nó đã mất trí thì làm gì còn logic để cô suy luận ?

Người nữ thanh tra vẫn kiên quyết lắc đầu:

- Vẫn phải suy luận theo logic chứ ! Bởi kẻ điên cũng có logic của chúng, có điều logic ấy khác logic của chúng ta.

- Cô cho rằng kẻ điên ấy sống trong một toà biệt thự tại khu vực “Mộng Mơ” ?

- Điều đó không nhất thiết. Có thể tay sai của hắn sống tại đó, tên tay sai hắn sai đi lùng con trai cho hắn. Nhưng anh nói cũng có lí đấy, Corotcov ạ. Tội phạm có thể là một kẻ điên, một kẻ cuồng điên. Hắn rất giàu, có tiền để thuê tay sai, hẳn sẽ phải trả tay sai rất nhiều tiền. Bởi những đứa trẻ trai hắn làm tình đều có hình dạng giống nhau thì đúng hắn là một thằng điên. Anh xem đây này.

Naxtia đưa người điều tra viên xem một bảng kê, ghi ngày mất tích của từng đứa trẻ thiếu niên, và ngày chúng bị giết, vứt xác tại nhiều nơi khác nhau trong thành phố.

- Xem bảng kê này thì thấy trong khi chưa giết đứa này, hắn đã lùng và bắt cóc một đứa khác. Thậm chí không phải hắn chỉ giữ lại một đứa. Đây nhé. Đứa trẻ thứ nhất mất tích tháng Chín, chết vào tháng Mười Hai. Đến lúc này đã có thêm ba đứa trẻ khác nữa bị mất tích. Tại sao hắn tập trung tụi con trai thành như một hậu cung thế ? Anh thử giải thích tôi nghe xem !

Nếu như một đứa bị mất tích sau khi một đứa khác đã chết thì tôi còn hiểu được. Vì khi hắn chích ma túy cho một đứa, nhưng chích liều quá cao khiến thằng bé chết, thế là hắn đi kiếm một thằng bé khác giống như thằng trước. Chẳng là hắn chỉ thích một kiểu con trai mà. Nhưng còn trường hợp này thì nghĩa là sao ?

Naxtia khoát tay nói tiếp:

- Ta chẳng nên ngồi suy luận mãi như thế này. Hãy làm công việc cụ thể thôi. Anh có đem thứ gì mới đến cho tôi không đấy, Corotcov ?

- Tất nhiên là có. Những thông tin thêm về số người ở đó, qua những chuyện họ ngồi lê đôi mách với nhau.

Corotcov đặt lên bàn nữ thanh tra Naxtia Camenxcaia một tập giấy tờ. Bản sao các giấy biên nhận, chứng thực, trang sổ tay, cả những dòng chữ viết tắt vội vã. Naxtia vốn rất coi trọng từng thông tin dù rất nhỏ, tưởng như không có giá trị gì. Chị cẩn thận ghi vào sổ tay từng chi tiết một.

Nhìn chung, loại người sống trong những tòa biệt thự sang trọng kia là loại người nào ? Tất nhiên là loại được gọi là người “Nga Mới”. Những người “Nga Cũ” thì làm gì có khả năng tài chính để lọt được vào đấy ! Nhưng những người “Nga Mới” này khi chuyển đến đây, thường để cha mẹ ở lại căn hộ cũ của họ trong thành phố. Trong số hai mươi gia đình sống trong khu biệt thự, chỉ ba gia đình có ông bà già, làm nhiệm vụ trông cháu cho cha mẹ chúng hoạt động kinh doanh tại các văn phòng của họ. Naxtia thầm nghĩ, có lẽ tạm gác ba gia đình này lại sau, bởi tên tội phạm nào đó hẳn không dám đưa trẻ trai về nhà, khi có người già cùng ở. Còn mười bảy gia

đình, vẫn hơi nhiều, nhưng chưa thể loại bớt được gia đình nào nữa.

Trong vụ này còn có thêm một chi tiết rất cản trở việc điều tra. Chuyện tách chín đứa trẻ thiếu niên “đi đâu mà không thấy về nhà” ra khỏi những người mất tích khác, chỉ các nhân viên trong đội điều tra hình sự đặc trách những vụ trọng án mới được quyền biết. Ngoài ra không ai biết, tất nhiên trừ bản thân những kẻ tội phạm trong vụ này. Năm ngoái, trên toàn nước Nga số người mất tích là 58 ngàn. Năm kia là 48 ngàn. Trong đó, số của Moxcva khá đông. Không ai để ý thấy là trong số người mất tích đông đảo kia có chín đứa trẻ trai da bánh mật, tóc đen này. Không ai, ngoài Naxtia Camenxcaia là người vốn thích phân tích các thông tin và biết phải làm những gì với chúng. Chị đã kể chuyện này với thủ trưởng, đại tá Gordeev, và sau khi nghe xong, ông đồng ý là ở đây có vấn đề cần tập trung làm sáng tỏ. Nhưng để đặt vấn đề ra thành nhiệm vụ chính thức thì lại chưa đủ cơ sở. Số thanh thiếu niên chết vì tiêm chích quá liều đâu phải ít ? Và hiếm có đứa nào chết tại gia đình. Chưa kể, ai thấy xác chết là họ vội vã đem đi thật xa, bỏ trên đường phố, trong công viên hoặc dưới tầng hầm nào đó. Nhiều khi xác chết bị quăng cả xuống sông, hoặc đem ra vứt ở ngoại thành.

Hơn nữa, nếu vấn đề này được đặt ra chính thức, thì trách nhiệm rơi xuống đầu đại tá Gordeev cùng các thuộc cấp của ông sẽ rất lớn. Cấp trên sẽ liên tục hỏi xem vụ án đã tiến triển đến đâu. Cho nên cuộc điều tra này đành phải tiến hành theo cách âm thầm, và chỉ dựa vào một sự kiện duy nhất “chính thức” là mối liên quan giữa chiếc xe ô tô “Volga” với việc một thiếu niên mười sáu tuổi tên là Dima Vinogradov bị mất tích. Còn tất cả chín đứa trẻ kia chỉ được điều tra theo kiểu “du kích” mà thôi.

Giở lần lượt từng tờ tài liệu, đột nhiên Naxtia dăm chiêu nhìn vào một tờ, bên trên ghi bằng mực đỏ: “Xoloviov Vladimir Alexandrovitr”. Bên dưới ghi:

“Năm sinh: 5 tháng Tư 1953

“Nơi sinh: Moxcva

“Nghề nghiệp: dịch văn học

“Hoàn cảnh gia đình: vợ chết

“Những người cùng cư trú:

“Những người trong gia đình cư trú nơi khác: con trai, Igor Vladimirovitr Xoloviov, sinh năm 1976”.

Sắp đến ngày sinh nhật của anh ấy. Có lẽ ta nên đến thăm anh ấy, nữ thanh tra Naxtia Camenxcaia thầm nghĩ. Vừa để chúc mừng, vừa tận mắt ngó qua khu biệt thự nổi tiếng sang trọng này.

Cuộc họp thảo luận về việc quảng cáo những cuốn sách mới ra được ấn định vào mười một giờ sáng. Nhưng giống như mọi khi, phải đến gần mười một rưỡi cuộc họp mới bắt đầu được. Lại một điều là những người cùng trong một cơ quan, phòng làm việc cùng trên một tầng,

vậy mà không cuộc họp nào bắt đầu được đúng giờ. Họ chỉ phải đi vài mét, chứ đâu phải từ các nơi cách xa nhau trong thành phố.

Giám đốc Nhà xuất bản “Serkhan”, Exipov, còn trẻ, thấp, râu tóc rậm rì. Ông rất yêu nhà xuất bản, “con đẻ” của mình, và không tiếc công sức để xây dựng nó. Ông bước vào nghề xuất bản, lúc đầu làm biên tập viên cho một nhà xuất bản lớn, rồi rất ngẫu nhiên vớ được cái mỏ vàng này. Ông lập tức nắm ngay lấy, tổ chức một nhà xuất bản riêng và chịu trách nhiệm hoàn toàn về thành bại của nó. Mỏ vàng này là văn học các nước phương Đông. Chính vì thế ông lấy tên Nhà xuất bản là “Serkhan”. Ai mà không nhớ đây là tên con hổ Chúa Sơn Lâm trong kiệt tác “Truyện Rừng Rậm” của văn hào Kipling ? Exipov khởi đầu bằng bộ sách “Kiệt tác Phương Đông”, lúc đầu nợ nần chồng chất. Những cuốn đầu tiên tiêu thụ rất chậm. Số độc giả Nga quan tâm đến văn xuôi phương Đông đâu có nhiều nhận gì. Nhưng Exipov không nản chí, vững tin vào ngôi sao bản mệnh của mình. Ông hoàn toàn không có ý định lôi kéo độc giả Nga quan tâm đến thứ văn chương bóng bẩy, cầu kì của phương Đông. Exipov bèn cho ra một loạt truyện vụ án và truyện giật gân để chờ thời cơ. Và cuối cùng, may mắn đã đến với ông. Độc giả Nga rút cuộc đã chán ngấy truyện vụ án và truyện giật gân, bắt đầu say mê đọc những cuốn “phương Đông” của ông, với bìa in hai chữ “P.Đ.” quấn vào nhau. Giám đốc Exipov trang trải hết nợ nần, thu hồi được vốn bỏ ra. Ông cho ra bộ thứ hai “Truyện tình phương Đông”. Và thế là bắt đầu thời kì huy hoàng mà ông đã kiên gan chờ đợi. Exipov phát hiện ra được bí quyết khiến những cuốn sách của ông thu hút đông đảo độc giả. Bí quyết đó là “Âu Châu hoá”. Mang tính chất thật sự phương Đông chỉ là tên tác giả và những chi tiết kì dị tô điểm cho tác phẩm. Còn câu chuyện chủ yếu diễn ra ở Châu Âu hoặc Châu Mỹ, thậm chí rất nhiều nhân vật cũng không phải người phương Đông. Tuy nhiên loại tác phẩm này không được độc giả tại quốc gia của các tác giả thích đọc. Tại Trung Hoa và Nhật Bản, người ta chỉ thích các tác phẩm truyền thông, là loại không cuốn hút độc giả hiện đại sinh trưởng trong các nước theo văn hoá Châu Âu. Quả vậy, ngày nay làm gì có nhiều người Nga thưởng thức được những hình tượng cầu kì của văn học cổ điển phương Đông ?

Nhà xuất bản “Serkhan” đứng vững và bắt đầu có tiền để bỏ vào quảng cáo. Đây là vấn đề tranh cãi gay gắt nhất giữa Giám đốc Exipov và Phó giám đốc kinh doanh Avtaev, ông này là người tính toán từng xu, rất thận trọng khi phải chi ra, dù chỉ một rúp. Hôm nay họ thảo luận vấn đề quảng cáo cho cuốn sách mới trong bộ “Kiệt tác Phương Đông”, và giám đốc Exipov đã chuẩn bị sẵn những lập luận hùng hồn để thuyết phục ông phó phụ trách kinh doanh của mình chịu chi khoản tiền này.

Phó giám đốc kinh doanh Avtaev giận dữ quát:

- Bộ sách này không cần quảng cáo cũng bán chạy lắm rồi ! Tiêu thụ đã rất tốt và tôi cho rằng không cần phải quảng cáo cho thêm tốn kém.

Đúng vậy, nếu tiêu thụ mức trung bình thì sách để trong kho nhà xuất bản cũng không bao giờ quá bốn tháng. Còn nếu tiêu thụ tốt thì chỉ trong vòng hai tháng là bán hết. Điều này cho phép quay vòng vốn nhanh, đem lại lợi nhuận tức thì, và thu hẹp được ảnh hưởng của nạn lạm phát xuống đến mức tối thiểu.

Giám đốc Exipov nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta phải nâng cao hơn nữa tốc độ tiêu thụ.

- Rồi sẽ như thế, - Phó giám đốc Avtaev vẫn bướng bỉnh.- Bộ sách đã khởi động và cỗ xe cứ tự nó chạy. Anh thừa biết nghề xuất bản là như thế. Khi ra một bộ, những cuốn đầu tiên thường bán chậm, nhưng rồi độc giả quen dần và sách càng về sau càng bán chạy, thậm chí một khi độc giả đã quen khẩu vị rồi thì chất lượng từng cuốn cao hay thấp không còn thành vấn đề. Quy luật là như thế. Tội gì ta chi thêm tiền vào đó mà chẳng để làm gì ? Quả thật tôi không hiểu.

- Bởi vì tôi muốn tăng số lượng in. Nếu chúng ta thụ động đợi cho sách tăng dần số độc giả, thì chúng ta chỉ in được với số lượng tối đa là một trăm đến một trăm hai mươi ngàn bản là cùng. Nhưng tôi lại muốn ngay bây giờ tăng số lượng in lên gấp rưỡi, tức là hai trăm ngàn bản. Và tôi cam đoan với anh là chúng ta sẽ bán hết.

- Tất nhiên rồi, - Phó giám đốc Avtaev hốt hoảng phẩy tay. - Ta bỏ tiền in một số lượng in lớn như thế, dùng một cái ế thì sao ? Lấy gì bảo đảm sẽ bán hết ?

- Có thứ bảo đảm chứ, nếu chúng ta biết tổ chức tốt, - Giám đốc Exipov quay sang Tổng biên tập, - anh đã lựa ra những trích đoạn để giới thiệu trước chưa ?

Còn phải tranh cãi cả với anh chàng Tổng biên tập này nữa, không phải chỉ về một vấn đề mà hai. Xemion chuyên môn lựa ra những trích đoạn anh ta cho là hay nhất, nhưng lần nào Giám đốc Exipov cũng không tán thành.

Trong ba người, Giám đốc Exipov là người duy nhất biết nhìn xa. Còn Phó giám đốc Avtaev cũng như Tổng biên tập Xemion chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt, chỉ quan tâm đến việc xuất bản và tiêu thụ từng cuốn sách cụ thể. Rõ ràng muốn tiêu thụ tốt một cuốn sách thì cần giới thiệu trước một đoạn xuất sắc nhất. Rồi sau đó thì sao ? Độc giả đọc trên báo thấy đoạn văn đó, định ninh toàn bộ cuốn sách được viết bằng thứ văn tuyệt vời kia. Tất nhiên họ sẽ đi tìm mua. Họ mở ra đọc và hiểu ra ngay rằng lời văn trong cuốn sách thua xa đoạn trích kia, và nội dung cuốn sách không nói về điều mà đoạn văn trích kia hứa hẹn. Họ thất vọng, ân hận là đã cả tin, và dự định sẽ không mua cuốn sách tiếp theo nữa, cho dù đọc quảng cáo thấy hay đến mấy. Đã một lần nói dối thì lần sau ai còn tin nữa ? Giám đốc Exipov cho rằng để quảng cáo một cuốn sách sắp ra, cần chọn không phải đoạn hay nhất mà là đoạn gọi tò mò nhất, để độc giả nóng lòng muốn đọc cuốn sách xem cuối cùng ra sao. Đáng tiếc là Tổng biên tập Xemion không biết cách lựa ra một trích đoạn như thế. Khi trao đổi với các tác giả và dịch giả thì anh ta kiên trì và táo tợn, nhưng anh ta không hiểu gì về văn chương, và cũng không có chút năng khiếu nào. Anh ta tưởng cứ đoạn nào nhiều xác chết và máu me là đoạn ấy hấp dẫn nhất, trong khi lẽ ra một Tổng biên tập là phải nhìn thấy yếu tố gây tò mò, phải thấy xung đột, phải thấy “Câu đố” tác giả đưa ra cho người đọc.

Ngoài quảng cáo đăng trên báo chí, còn phải quảng cáo trên bìa những cuốn sách in trước đó, dưới dạng những lời nhận xét, bình luận, đánh giá, nhưng những thứ này Xemion cũng không biết cách soạn. Mấy lần anh ta viết những đoạn đó đều không đạt. Anh ta không biết rút ra cốt lõi của tác phẩm, không biết cách trình bày ngắn gọn súc tích, chỉ vài dòng mà làm người đọc hình dung ra tác phẩm, đồng thời thêm vào đó những lời kêu gọi, kích thích người đọc. Xemion đã thử nhờ dịch giả viết, nhưng cũng không hơn là bao. Cuối cùng, giám đốc

Exipov khuyên anh ta đi tìm một người nào giỏi viết những đoạn giới thiệu kia rồi đặt người đó viết. Nhưng lại vấp phải ông Phó giám đốc kinh doanh: sao lại phải mất tiền vào đó nữa ? Tổng biên tập viết được thì để anh ta viết, phải thuê ai làm gì nữa cho tốn tiền ? Không đời nào tôi đồng ý.

Giám đốc Exipov đọc lướt qua trích đoạn Xemion đã chuẩn bị, định gửi đăng trên một tờ báo hàng ngày đang ăn khách, ông buồn rầu trầm nghĩ: vẫn thế. Đoạn này miêu tả cuộc đánh nhau giữa ba tay đều giỏi võ karatê dưới một tầng hầm tối tăm, lúc nhúc chuột. Khủng khiếp. Một trong ba tay đó là nhân vật chính, bị hai tên kia đánh gục, nằm chết thẳng cẳng dưới nền hầm. Và thế là điều bí mật chỉ anh ta biết sẽ không bao giờ lộ ra. Nhưng anh ta lại chưa chết ! Ngồi dưới gian hầm tối tăm, giữa đám chuột lúc nhúc, anh ta nghĩ cách thoát ra. Liệu có ai đọc đoạn trích này mà muốn tìm mua cuốn sách không ? Hoạ chẳng chỉ người nào thích thú truyện toàn đánh nhau từ đầu đến cuối, và thích cảnh những con chuột lúc nhúc trong bóng tối. Mà nếu có loại độc giả đó đi nữa thì cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Giám đốc Exipov gạt mấy tờ giấy đánh trên máy vi tính ra, ngẩng đầu lên hỏi:

- Cuốn sách này nói về cái gì ?

- Về maphia Nhật hoạt động ở Holliwood, - Tổng biên tập Xemion đáp.

- Nhưng sao tôi không thấy bóng dáng cái nội dung đó trong đoạn trích ? Maphia Nhật đâu ? Holliwood đâu ? Anh định quảng cáo cái gì vậy ?

- Nhưng đây là đoạn ghê rợn nhất, - Xemion thật thà giải thích, anh ta chưa hiểu câu hỏi của Giám đốc.

- Lạy Chúa !

Exipov ôm đầu đau khổ.

- Tôi phải giảng giải bao nhiêu lần nữa anh mới hiểu ra được ?

Cuối cùng Tổng biên tập Xemion hứa sẽ tìm một đoạn khác để trích đăng, nhưng Giám đốc Exipov thấy rõ anh ta vẫn chưa hiểu ông muốn gì ở anh ta. Chắc hẳn Xemion lại chọn một trích đoạn khác cũng vớ vẩn không kém. Khéo phải kiếm một người nào có năng khiếu văn học thay chân thằng cha này mất thôi.

- Thôi, bây giờ cho tôi xem bài giới thiệu của anh, - Giám đốc Exipov nói.

Bài giới thiệu Xemion viết cũng lại quá tồi tệ. Rõ ràng anh ta không biết viết văn.

- Không thể cứ tiếp tục thế này mãi, Avtaev ạ, - Giám đốc Exipov nhăn mặt nói với Phó giám đốc kinh doanh. - Phải tìm một chuyên gia rồi kí hợp đồng thuê anh ta viết. Quảng cáo kiểu này không được, chỉ tổ tai hại thêm mà thôi.

- Thì tôi đã nói rồi, không phải quảng cáo gì hết, cứ để yên rồi sách cứ bán chạy dần...

- Tôi đã quyết định, và tôi yêu cầu anh thi hành, - Exipov sáng giọng nói. - Chỉ ít lâu nữa, anh sẽ thấy chúng ta bỏ tiền vào quảng cáo là đúng. Tôi cam đoan với anh là như thế. À, anh không quên thứ Sáu này là kỉ niệm sinh nhật Xoloviov đấy chứ ? Anh đừng bố trí công việc gì

vào buổi chiều hôm đó, chúng ta phải đến chúc mừng ông ta.

Phó giám đốc kinh doanh nhăn mặt. Đến chúc mừng sinh nhật dịch giả số một của nhà xuất bản là chuyện lại tốn kém kha khá đây. Bó hoa và chai rượu quý là không thể thiếu được rồi. Còn thêm một món quà giá trị nữa. Lấy tiền ở đâu ? Lại rút từ vốn ra chứ gì ? Đến sạt nghiệp với các vị mất thôi.

Nhìn theo Phó giám đốc kinh doanh Avtaev và Tổng biên tập Xemion đang đi ra cửa, Giám đốc Nhà xuất bản "Serkhan" chán nản thầm nghĩ, còn phải chịu đựng cái êkíp này đến tận bao giờ ? Bây giờ thì không thể thay thế họ được, đã quá cấu kết làm ăn với nhau rồi. Chịu không còn cách nào thoát được họ nữa.

Xoloviov rất khó quen được với tính nết cậu giúp việc mới này. Từ ngày ông bị dính chặt vào xe đẩy, ông phải thuê người giúp việc. Anh ta một lúc kiêm cả chân thư kí, hộ lí, giao thông, sai vặt. Lúc đầu, mọi người khuyên Xoloviov thuê một phụ nữ. Dù sao thì những công việc kia đều là công việc phụ nữ, hầu như không có công việc nào thật sự của nam giới, nhưng Xoloviov biết chắc chắn rằng ông sẽ không chịu nổi một phụ nữ có mặt bên cạnh. Chị ta sẵn sóc ông và sẽ thương hại ông. Đã quá sâu đậm kỉ niệm về thời kì ông được phụ nữ thán phục và yêu mến vì ông khoẻ mạnh, tràn nghị lực và đầy chất nam nhi.

Anh chàng giúp việc đầu tiên còn tạm được, mọi công việc đều làm tròn, nhưng lòng tự trọng bình thường của người đàn ông khiến anh ta không chịu đựng được lâu. Anh ta thấy làm ở đây không có triển vọng nào hết theo hướng phát triển sự nghiệp. Xoloviov đã trả công anh ta quá mức hào phóng, cho anh ta sử dụng máy chữ của ông, nhưng thật ra anh ta chịu làm chân giúp việc cho ông chỉ để có chỗ trú. Đến khi thấy có khả năng tìm được một căn hộ, anh ta liền xin thôi việc.

Người giúp việc thứ hai do nhà xuất bản giới thiệu, cậu ta vốn là nhân viên kho sách. Cậu này cũng không làm được lâu, tắt mắt và lại chậm hiểu, đôi lúc quên những việc Xoloviov giao cho.

Anh chàng hiện nay là thứ ba, cũng do nhà xuất bản tìm hộ. Sau khi hết lời xin lỗi Xoloviov về cậu giúp việc trước, nhà xuất bản bảo đảm người giúp việc mới này sẽ đáp ứng đầy đủ mọi yêu cầu của ông.

Xoloviov giữ thái độ cảnh giác với người giúp việc này. Trong hai năm qua, ông đã thấy rõ chỗ yếu của mình là không thể kiểm soát được người giúp việc, và phải phó thác mọi thứ cho anh ta. Nếu như người giúp việc thứ nhất ít nhiều đã đạt yêu cầu thì người giúp việc thứ hai rõ ràng là hỏng. Vì vậy, việc đầu tiên ông thấy cần làm sáng tỏ là xem động cơ nào khiến Andrei chịu làm chân giúp việc cho ông lần này.

- Cậu bao nhiêu tuổi ? - ngay buổi đầu ông đã hỏi ngay Andrei.

- Hai mươi lăm.

- Có gia đình chứ ?
- Tôi có bố mẹ, còn bản thân chưa lập gia đình.
- Cậu sống với bố mẹ à ?
- Thưa, không. Tôi có căn hộ riêng.
- Cậu học đến đâu rồi ?
- Cấp hai.
- Làm nghĩa vụ quân sự chưa ?
- Thưa, rồi.

- Andrei này, tại sao cậu nhận làm cho tôi ? Bởi làm ở đây không có cơ hội thành đạt gì đâu.

- Thì nơi khác cũng vậy thôi, - cậu ta cười. - Tôi không đủ điều kiện. Muốn thành đạt phải khôn ngoan, xảo quyệt, táo tợn. Tôi tự biết mình không có được những thứ đó.

- Cậu sẽ phải ăn ngủ ở đây với tôi, - Xoloviov báo trước.

- Vâng, tôi biết. Các ông ở Nhà xuất bản đã nói với tôi rồi.

- Các ông ấy còn nói gì nữa ?

- Rằng tôi sẽ phải lái xe, biết nấu ăn ở mức tối thiểu, không được uống rượu và phải sạch sẽ ngăn nắp. Phải làm đầy đủ và đúng đắn mọi việc ông chủ giao, không được bỏ sót thứ gì.

- Vậy cậu nghĩ sao ? Cậu sẽ làm được chứ ?

- Tôi hi vọng làm được. Mẹ tôi từng bảo giá tôi sinh ra là con gái thì đúng hơn.

Cặp kính trắng tạo cho Andrei có dáng vẻ nghiêm chỉnh và tháo vát. Và Xoloviov trầm nghĩ, mình cũng chẳng thể tìm được ai khác. Thế là Andrei đến làm chân giúp việc cho ông, tới nay đã sang tuần lễ thứ hai. Tuy chưa lần nào Xoloviov chê trách cậu ta, nhưng kinh nghiệm lần trước cho ông thấy chưa thể hoàn toàn yên tâm về cậu ta được. Hôm nay Andrei đi từ sáng sớm mua các thứ cho buổi kỉ niệm sinh nhật. Lẽ ra giờ này thằng cha phải về rồi, Xoloviov bực bội trầm nghĩ, trời đã sắp tối. Một mình trong bóng tối, ông thấy sợ.

Liền lúc đó có tiếng ô tô đỗ dưới đường. Tiếng sập cửa xe, và tiếng mở cửa dưới nhà. Xoloviov ngồi trong phòng làm việc dưới tầng một, nghe rõ từng bước chân của người giúp việc. Không biết thằng cha đem các thứ vào cất trong bếp ngay hay biết vào đây báo cho mình là đã về.

Andrei biết cách, và nổi bực tức của Xoloviov dịu xuống.

- Chào ông chủ. Tôi xin lỗi là đã về muộn.

Thì ra hẳn cũng biết lỗi. Vậy là được.

- Cậu gặp chuyện gì rắc rối hay sao ? - Xoloviov cố lấy giọng bình thản hỏi. Hẳn cậu ta

phải thấy là cậu ta đã làm mình lo lắng.

- Khách sạn "Praha" không có sẵn một số thứ mà ông dặn mua, cho nên tôi phải chờ họ làm.

- Họ chịu làm riêng cho cậu à ? Xoloviov tỏ vẻ chưa tin.

- Không phải cho tôi mà là cho ông chủ, - cậu giúp việc cười. - Tôi có tặng bà phụ trách quầy cuốn sách của ông chủ, và nói để bà ta biết hôm nay là ngày kỉ niệm sinh nhật ông chủ. Chồng bà ta đang say mê bộ "Kiệt tác Phương Đông" cho nên bà ta lập tức sai nhân viên làm các món cho ông chủ.

- Cậu lấy cuốn sách ấy ở đâu ? Trong chồng sách bản quyền của tôi à ?

- Thưa, không. Tôi mua ngoài phố.

- Cậu mua ? Để làm gì ?

- Tôi cứ mua sẵn để đấy. Và vừa rồi cuốn sách đã được việc.

Hắn ta có tính lo xa đấy, cẩn thận nữa. Tự bỏ tiền ra mua, mặc dù hắn ta có thể hỏi xin mình trước lúc đi, và hắn là mình không từ chối.

- Dù sao, tôi cũng mua được đầy đủ các thứ ông chủ dặn. Cả rượu lẫn thức nhắm. Bây giờ tôi xuống nhà đem các thứ trong xe cất vào bếp. Sau đó tôi sẽ dọn bữa tối. Hay ông chủ muốn ăn tối ngay bây giờ, thì tôi làm các thứ kia sau ?

- Không cần. Cậu ra cất các thứ vào bếp đi đã. Tôi chưa đói.

Andrei đi khỏi. Xoloviov tiếp tục dịch. Hạn nộp bản thảo là hai tuần nữa, vào giữa tháng Tư. Và công trình ông đã hoàn thành. Xoloviov không thích đến phút chót mới hoàn thành, mà ông thích làm xong trước thời hạn đôi chút để có thời gian soát lại bản thảo, sửa chữa nốt những sai sót cuối cùng.

Ăn tối xong, Xoloviov sang phòng khách, ngồi xem truyền hình. Đột nhiên ông sực nhớ :

- Andrei ! Tôi quên sáng nay chưa dặn cậu bảo người chuyên xoa bóp.

- Tôi gọi điện thoại nhắc ông ta rồi, - người giúp việc nói ngay. - Ông chủ đã dặn tôi trước đây hai ngày. Sáng mai ông ta sẽ đến đây vào chín giờ.

- Cảm ơn, - Xoloviov thở phào nhẹ nhõm, nói khẽ.

Người xoa bóp cứ cách một ngày lại đến, vào một giờ nhất định: năm giờ chiều. Nhưng ngày mai, giờ đó không thích hợp. Năm giờ khách có thể đã đến. Xoloviov không mời vào một giờ nhất định như mọi năm, ai muốn đến chúc mừng, có thể đến vào bất cứ lúc nào trong ngày. Nhưng ông lại không muốn bỏ một buổi xoa bóp, bởi sau mỗi lần xoa bóp, ông cảm thấy trong người sáng khoái hẳn lên. Vậy là thằng cha không quên. Đó cũng lại là một ưu điểm của hắn.

Ban đêm Xoloviov không sao chợp mắt được. Không hiểu tại sao, ngày mai lại làm ông bồn chồn đến thế. Mà có gì khác lạ đâu chứ ? Cũng là một ngày như mọi ngày khác. Còn sinh nhật ư ? Thì đây đâu phải ngày kỉ niệm sinh nhật đầu tiên, mà cũng chẳng phải ngày cuối cùng.

Vậy ông hồi hộp về cái gì ? Như thế một nỗi tai họa nào sắp sửa ập đến...

Phòng ngủ của Xoloviov dưới tầng một, phòng của Andrei trên tầng hai, ngay trên đầu phòng ngủ của ông. Xoloviov nhận thấy ánh đèn trên tầng hai hắt xuống. Andrei chưa ngủ, và điều này không hiểu sao cũng làm ông hồi hộp lo lắng. Đã quá một giờ đêm rồi, tại sao cậu ta khó ngủ vậy ? Nếu thằng cha đúng như hắn tỏ ra, tức là không hề có tham vọng, có mong muốn gì, và không làm gì ngoài những việc ở đây, thì lẽ ra đêm đêm hắn phải ngủ say sưa chứ. Hay hắn cũng bị mất ngủ ? Nếu vậy thì tại sao ? Lương tâm hắn không trong sạch chẳng ? Hay hắn có nỗi đau khổ nào đó ? Lạy Chúa, mình lại nghĩ lan man rồi.

Cuối cùng đèn trên tầng hai tắt, khiến Xoloviov phần nào bớt lo lắng. Ông đang thiu thiu ngủ thì nghe thấy tiếng chân người.. Có ai rón rén bước theo dốc từ tầng hai xuống. Đúng là có người đi. Còn ai khác, nếu không phải Andrei ? Xoloviov mở mắt, nhưng không thấy ánh đèn trên tầng hai hắt xuống. Tại sao hắn không bật đèn, nếu hắn muốn xuống tầng dưới ? Tại sao hắn rón rén trong bóng tối ? Tim ông đập thình thình đến nỗi ông nghe thấy cả tiếng đập.

Tiếng chân đến gần. Mặc dù bước rất thận trọng và khẽ, Xoloviov vẫn nghe thấy rõ. Không ghìm được nữa, ông hỏi:

- Andrei đấy phải không ? - miệng nói, tay ông bật ngọn đèn đầu giường.

Cửa lập tức bật mở. Andrei đứng giữa cửa, chỉ mặc quần cộc. Xoloviov nhận thấy gã giúp việc đi chân đất.

- Xin lỗi, tôi đã đánh thức ông chủ, - hắn lúng túng nói. - Tôi tưởng ông chủ đang ngủ nên cố không gây tiếng động.

- Tôi vẫn thức, - Xoloviov lạnh nhạt nói. - Có chuyện gì vậy ? Đêm khuya cậu dậy làm gì thế ?

- Thưa ông chủ, tôi đã thiu thiu ngủ, nhưng sực nhớ ra là quên chưa cất lọ bơ vào tủ lạnh. Tôi gây tiếng động to lắm hay sao ạ ?

- Không phải, mà là tai tôi rất thính, - Xoloviov cầu nhàu. - Cậu cất bơ vào tủ lạnh rồi đi ngủ.

Xoloviov tắt đèn rồi kéo chăn lên đắp. Ông thấy tự xấu hổ với bản thân. Lạy Chúa, mình chẳng khác gì đứa trẻ, hơi nghe một tiếng động cũng đã hốt hoảng. Không được. Xoloviov khẳng định một lần cuối cùng, là ông không có gì phải sợ hết. Nhà không có tiền bạc hoặc thứ gì quý. Chẳng kẻ trộm nào mò vào đây. Nhát gan như vậy thật đáng xấu hổ. Phải cố trấn tĩnh chứ.

Trái với điều ông chờ đợi, lúc thức dậy, Xoloviov thấy trong người hoàn toàn khoẻ khoắn. Năng rọi vào cửa sổ, và hôm nay kỉ niệm sinh nhật của ông. Mặc xác chuyện mình tàn tật. Hôm nay là ngày vui, ông quyết định sẽ hưởng một ngày đúng là ngày vui.

Xoloviov định nằm luôn trên giường cho đến lúc người xoa bóp tới, rồi sau đó mặc quần áo một thể. Người xoa bóp đến lúc đúng chín giờ, như đã hứa. Bốn mươi phút sau, Xoloviov cảm thấy khắp người nóng bừng lên, cơ bắp sau lưng đang yếu ớt đột nhiên rắn chắc hẳn lên. Làm xoa bóp xong, ông tắm, xát xà phòng lên đầu, cạo râu, mặc chiếc sơ mi soa, áo săng đay màu ghi sẫm rất đẹp, rồi sang phòng ăn dùng điểm tâm.

Một bó hoa lớn đặt giữa bàn đập vào mắt ông. Andrei nở nụ cười rạng rỡ, và Xoloviov nhìn thấy hai tay cậu ta bung một gói to, trông rất sang.

- Chúc mừng ông chủ nhân ngày sinh nhật ! - cậu giúp việc trình trọng nói, hai tay nâng gói quà.- Chúc ông chủ những điều tốt lành nhất, và mong ông chủ thật vui trong cả ngày hôm nay, để suốt một năm tới có cái nhớ lại.

Đột nhiên Xoloviov thấy niềm vui bừng lên, bao nỗi lo âu sợ hãi đêm qua tan biến, tưởng chừng như vĩnh viễn. Vậy là tốt, cậu Andrei này cũng chia sẻ với ông niềm vui và cậu ta cũng coi đây là một ngày hội.

Xoloviov từ từ mở gói quà, và ông suýt kêu lên sửng sốt. Một bức họa phong cảnh vẽ theo bút pháp quốc họa Nhật Bản. Ông chưa bao giờ coi mình là người am hiểu về hội họa, mà chỉ đánh giá mỗi bức tranh hoàn toàn theo ấn tượng tác phẩm gây ra cho ông. Bức tranh này ngay giây phút đầu tiên đã làm ông thích. Xoloviov bị nó chinh phục hoàn toàn.

- Cảm ơn cậu, Andrei, - ông nồng nhiệt nói. - Rất cảm ơn cậu. Món quà tuyệt vời và bức tranh cũng tuyệt vời. Cậu thấy ta treo nó ở đâu thích hợp nhất ? Tôi muốn treo nó trong phòng làm việc, đấy là chỗ tôi thường xuyên ngồi nhất, và tôi sẽ thích thú được ngắm nó.

- Đúng vậy, thưa ông chủ, - Andrei bắt ngay lấy. - Sau bữa điểm tâm tôi sẽ treo bức tranh này trong phòng làm việc của ông chủ. Còn bây giờ, xin dành cho ông chủ một sự bất ngờ.

- Lại thứ gì nữa ? - Xoloviov ngạc nhiên.

- Vì bây giờ đã là mười một rưỡi, sẽ không phải là một bữa điểm tâm nhẹ như mọi khi, mà sẽ là một bữa ăn trưa nghiêm chỉnh theo đúng kiểu Châu Âu.

Vừa nói, cậu giúp việc vừa kéo trong lò nướng ra một chiếc bánh pizza đồ sộ, khệ nệ bê đặt lên bàn ăn.

Chà thứ bánh “Quattro stagione” thích nhất của Xoloviov. “Bốn Mùa” ! Nhưng làm sao cậu ta biết mình thích thứ bánh này ?

- Mở đầu là món salat Italia, cà chua sống với pho mát, rồi cà phê với kem sữa. Và xin ông chủ ăn một cách ung dung, nhấm nháp, kéo dài sự hưởng thụ này ra hẳn một tiếng đồng hồ.

- Đồng ý, - Xoloviov gật đầu, đột nhiên cảm thấy đói bụng.

Cậu chàng này quả là nực cười ! Làm sao cậu ta đoán được đúng tâm trạng và khẩu vị của mình ?

Quả là Xoloviov thích nghệ thuật nấu ăn Italia. Rất có thể mấy vị ở Nhà xuất bản “Serkhan” đã báo cho thằng cha biết. Trước kia, khi ông bắt đầu cộng tác với nhà xuất bản này,

họ đã mời ông đi một chuyến du lịch vòng quanh đất nước Italia. Xoloviov mang theo vợ, Xvetlana; Giám đốc Exipov mang theo cô bạn gái; còn Phó giám đốc kinh doanh Avtaev mang theo đứa con trai. Họ đã hưởng những ngày tuyệt vời. Thật cảm động là hôm nay họ lại quan tâm đến ông, bằng cách báo cho cậu giúp việc biết những ý thích của ông. Mấy ông bạn ở Nhà xuất bản quả là đáng yêu. Họ biết quý lao động có chất lượng cao của mình.

Món salat được làm theo đúng mọi quy cách, và lại một lần nữa làm Xoloviov ngạc nhiên.

- Món salat cậu tự làm đấy à ? - Xoloviov hỏi, vừa lấy một suất nữa bỏ vào đĩa của mình.

- Tất nhiên, thưa ông chủ. Tôi làm theo chỉ dẫn trong cuốn sách dạy nấu ăn. Có chỗ nào chưa đúng ạ ?

- Không, không. Rất ngon. Món salat tuyệt vời. Còn bánh pizza thì cậu lấy ở đâu ra ?

- Tôi mua ở khách sạn. Vì tôi không biết cách nhào bột. Thưa ông chủ, sáng nay ông Giám đốc Exipov gọi điện hỏi, giờ nào tiện cho ông chủ tiếp các ông ấy ? Tôi mạn phép ông chủ đã trả lời rằng sau năm giờ chiều thì lúc nào cũng được. Nhưng nếu ông chủ muốn vào lúc khác thì tôi gọi điện báo lại cho các ông ấy.

- Cậu trả lời thế là được. Để họ đến sau năm giờ chiều. Ngoài ra không còn ai gọi điện thoại nữa chứ ?

- Thưa, không.

Xoloviov thoáng buồn. Xưa kia, vào dịp sinh nhật của ông, điện thoại réo liên tục suốt từ sáng sớm. Người ta gọi điện chúc mừng và hỏi xem bữa tiệc bắt đầu vào mấy giờ, rồi xin phép được đem theo một người bạn, hoặc bạn gái. Vậy mà bây giờ...

Xoloviov gạt đi những ý nghĩ không vui. Mọi thứ đó chỉ là chuyện bình thường, Xoloviov ! Đừng cau có ! Là con người, họ không muốn nhìn thấy điều bất hạnh, đấy là chuyện hết sức dễ hiểu. Chẳng nên trách cứ họ. Mà cậu thử nhớ lại xem, Xoloviov ! Trong một năm qua, bản thân cậu đã gọi điện chúc mừng được bao nhiêu người ? Chưa kể cậu dọn nhà đến đây, số điện thoại thay đổi. Tuy ở căn hộ cũ hiện nay còn thằng con Igor, nhưng chắc gì nó chịu mất công trả lời những người gọi điện đến, cho họ biết số điện thoại cũng như địa chỉ mới của bố nó ? Chưa kể nó lúc nào cũng có bè bạn tụ tập nhậu nhẹt, khi nghe chuông điện thoại đưa nào chẳng nhấc lên được ? Chúng chỉ trả lời là ông Xoloviov không còn ở đấy nữa, thế là xong.

Xoloviov gạt mọi ý nghĩ không vui đi, nói to :

- Ta ăn cho xong bữa điểm tâm rồi đi dạo. Thời tiết hôm nay tuyệt đẹp, ngôi nhà là có tội đấy.

Nhưng trong lúc dạo chơi, bỗng nhiên Xoloviov lại thấy mất hết mọi hào hứng. Không biết do đâu. Không ai trêu chọc gì ông, không ai làm gì xúc phạm đến ông, vậy mà ông vẫn thấy buồn chán. Xoloviov tưởng tổ chức sinh nhật sẽ làm ông vui lên, ai ngờ không ăn thua gì. Một

kẻ tàn tật cô đơn lẽ ra chỉ nên sống âm thầm, chẳng nên cố vươn lên cho ngang tầm với những người khoẻ mạnh, tự lo được cho bản thân, không cần ai giúp đỡ.

Andrei đẩy xe chở ông chủ trên con đường nhỏ rải nhựa chạy xung quanh khu “Mộng Mơ”. Khí trời mùa xuân ấm áp và thơm tho. Xoloviov hít làn không khí ấy vào đầy phổi, nhưng ông vẫn muốn quay về nhà, ngồi vào bàn tiếp tục dịch. Chỉ khi làm việc, ông mới thấy mình độc lập, nhất là thấy mình là người không ai thay thế được.

Xoloviov đã định bảo Andrei quay xe về, nhưng lại thôi. Ông không muốn để cậu ta biết ông đang buồn. Cậu ta đã cố gắng rất nhiều để tạo cho ông chủ một ngày vui tươi. Cậu ta đã mua quà, làm một bữa ăn tuyệt vời. Nếu Andrei thấy mọi cố gắng của cậu ta đều vô ích, hẳn cậu ta sẽ thất vọng lắm.

Nhưng rồi Xoloviov lại nghĩ: “Tại sao mình phải quan tâm đến chuyện hẳn ta buồn hay vui ? Thằng cha Andrei này đâu phải bè bạn, họ hàng của mình ? Hẳn ta chỉ là kẻ làm thuê. Mình hoàn toàn không phải lo cho tâm trạng hẳn”.

- Có lẽ ta quay về thôi, - Xoloviov nhẹ nhàng nói, cố không để lộ nỗi chán chường. - Hôm nay tôi vẫn phải làm việc.

- Tất nhiên rồi, thưa ông chủ. - Andrei đáp và quay luôn đầu xe đi.

Về đến nhà, Xoloviov ngồi ngay vào bàn làm việc, và nỗi buồn nhanh chóng tan biến. Ông mê mải cắm đầu vào những chữ tượng hình, đọc và cố biến hoá chúng thành những câu văn tiếng Nga hoa mỹ, đồng thời vẫn giữ những tình tiết diễn biến cốt chuyện của tác giả. Đang mê dịch, ông chợt chú ý đến tiếng phanh ô tô dưới đường, trước cửa nhà. Xoloviov ngạc nhiên nhìn đồng hồ. Chẳng lẽ đã năm giờ rồi sao ? Mình mãi mê làm quên cả thời gian. Nhưng kim đồng hồ mới chỉ ba giờ hơn.

Tiếng chuông reo ngoài cửa, tiếng chân Andrei chạy nhanh ra, rồi tiếng mở khoá cửa. Vẳng đến tai Xoloviov giọng nói phụ nữ lạ tai. Chắc người ta quên sổ nhà họ cần đến, nên vào đây hỏi, Xoloviov thầm nghĩ. Nhưng chỉ một phút sau, ông đã thấy cậu giúp việc đẩy cửa bước vào.

- Thưa, ông chủ có khách.

Xoloviov lăn xe đẩy sang phòng tiếp khách. Một phụ nữ dáng cao, tóc vàng đứng giữa phòng. Quần bó làm hẳn lên bắp đùi thon chắc của cô. Cô mặc áo len dài tay trắng rộng thùng thình. Thoạt đầu, Xoloviov không nhận ra là ai. Hai người đã bao nhiêu năm không gặp nhau. Từ lâu lắm rồi, Xoloviov đã thôi không nghĩ đến cô nữa. Ông đã gạt ra khỏi kí ức một kỉ niệm thừa, vô ích.

- Chào anh Xoloviov, - khách nói khẽ. - Chúc mừng anh nhân ngày sinh nhật.

Lưỡi ông như dính chặt vào vòm họng. Xoloviov đã nhớ ra người phụ nữ.

- Em đấy ư ?

- Vâng, anh thấy rồi đấy.

CHƯƠNG HAI

Họ uống cà phê trong phòng khách ấm cúng, sau khi đuổi Andrei lên tầng hai, về phòng của cậu ta. Naxtia chăm chú nhìn con người mà đã hơn mười năm nay chị không gặp lại. Trông vẻ ngoài, Xoloviov rất ít thay đổi, chỉ mỗi một cái khác là chiếc xe đẩy. Vẫn khuôn mặt rắn rỏi, điển trai và rất nam nhi ấy. Vẫn cặp mắt trù mẩn, nhìn chị vừa nồng nàn vừa như xuyên thấu. Mái tóc màu nâu nhạt vẫn dày như xưa, thậm chí tóc mai chưa có sợi nào bạc.

- Anh chưa hiểu nguyên nhân nào khiến em đến đây ?

- Tính thất thường của phụ nữ thôi mà, - Naxtia đáp để khỏi phải trả lời thẳng vào câu hỏi.

- Vậy là điều mới đây, - Xoloviov cười dè dặt. - Theo anh nhớ thì hồi trước em không hề có tính thất thường.

- Em khác xưa rồi.

- Nhiều không ?

- Nhiều. Anh không hình dung nổi, anh Xoloviov, là em thay đổi nhiều đến mức nào đâu.

- Nhưng anh vẫn rất vui được gặp lại em.

- Cảm ơn anh. Nghe anh nói em rất sung sướng.

- Nhưng em nói thật đi, em đến đây để làm gì ? Từ ngày hai chúng ta chia tay nhau, em chưa năm nào chúc mừng sinh nhật của anh.

- Anh hỏi em đến đây để làm gì à ? Chính em cũng không biết. Có thể em muốn gặp lại anh, xem sau ngần ấy năm, hiện giờ anh ra sao. Chẳng phải hồi ấy em đã yêu anh, em nói thế mặc dù có lẽ anh không muốn nhắc đến chuyện xưa.

- Sau ngần ấy năm hiện giờ anh ra sao à ? - Xoloviov nhắc lại câu nói. - Anh thành góa bụa và tàn tật. Bây giờ thì em thỏa trí tò mò rồi chứ ?

- Em rất tiếc cho anh, - Naxtia nói rất khẽ, nhìn thẳng vào mắt Xoloviov. - Anh có muốn kể em nghe về chuyện đó không ?

- Không. Nhắc lại chẳng để làm gì. Chuyện đã qua, chẳng thể gỡ lại được.

- Tùy anh. Nếu vậy ta không nhắc lại chuyện đó nữa.

Cặp mắt Xoloviov chuyển sang chăm chú, khiến trong khoảnh khắc, Naxtia lại bị cặp mắt màu ghi kì lạ kia quyến rũ.

- Còn em, Naxtia, em hoàn toàn không thay đổi một li nào hết, - Xoloviov nói có phần hồ hởi. - Em vẫn ranh ma như ngày xưa. Chớp rất nhanh mọi câu nói hớ của đối phương để khai thác có lợi cho em. Hiện nay em làm gì ? Cố vấn pháp lí cho một doanh nghiệp nào phải không ?

- Tất nhiên. Ngày nay luật gia đều làm thuê cho các doanh nghiệp hết.

- Nhất là em thông thạo nhiều ngoại ngữ, - Xoloviov nói tiếp. - Mấy thứ tiếng nhĩ ? Hình như ba thì phải, nếu anh nhớ không sai.

- Năm, - Naxtia cười chữa lại. - Anh, Pháp, Tây Ban Nha, Italia, Bồ Đào Nha. Tuy nhiên anh nói đúng đấy, bởi các ngôn ngữ Latin giống nhau đến nỗi có thể tính gộp chúng vào làm một.

- Phải rồi, thông minh như em, lại thông thạo nhiều ngoại ngữ như thế mà ở lại ngành công an thì chẳng thi thố được cái gì. Em còn nhớ không, hồi em mới tốt nghiệp đại học, em lo cuống lên, chỉ sợ không được phân về một cơ quan công an nào, mà cuối cùng lại bị phân công làm cố vấn pháp lí cho một cơ quan nào đó, đúng không nhĩ ? Anh còn nhớ là em rất thích mặc đồng phục và đeo lon. Bây giờ nghĩ lại thì đúng là buồn cười, phải thế không ? Thời nay cố vấn pháp lí loại lâu năm như em giá trị lắm, nhất là trong ngành kinh tế và nhà đất. Luật sư hiện nay là những người kiếm được nhiều tiền nhất đấy.

Bao năm nay Naxtia đã quen với kiểu nói này rồi. Hồi đầu chị rất cáu, nhưng rồi nghe mãi đâm nhàm tai. Quá nhiều người cho rằng việc chị yêu thích ngành công an là không bình thường.

- Làm doanh nghiệp ở chỗ em, kiếm khá chứ ?

- Không khá lắm. Anh đã biết tính em thích yên ổn rồi. Em không thích làm ở văn phòng nào kiếm được bộn tiền nhưng bằng những con đường bất hợp pháp. Còn nếu kiếm tiền theo cách hợp pháp, thì trừ thuế đi, chẳng còn bao nhiêu.

- Nhưng em vẫn đủ tiền tậu được ô tô riêng đấy thôi ?

- Xe của chồng em đấy.

- Thì ra em lại có thêm cả chồng.

Xoloviov không giấu nổi nỗi ngạc nhiên, khiến Naxtia không nhịn được, phá lên cười. Xoloviov vốn kiêu ngạo khủng khiếp. Chẳng lẽ anh ấy cho rằng sau khi chia tay, mình vẫn tiếc nuối, ôm mối tình ấy cho đến lúc chết hay sao ?

- Anh chàng diễm phúc đó là ai vậy ? Một nhà kinh doanh, thuộc tầng lớp “Nga Mới” chắc ?

- Không. Tiến sĩ khoa học, Giáo sư, Viện sĩ Hàn lâm, Giải thưởng quốc gia, vân vân và vân vân. Thêm vào tất cả những thứ đó là một chiếc ô tô nữa.

- Một cách móc ngoặc có lợi đấy, - Xoloviov nhếch mép cười khẩy. - Thế lấy chồng già, em không sợ sẽ phải làm bà quả phụ trẻ hay sao ?

- Em không sợ.

Naxtia dễ dàng đọc được dòng ý nghĩ thầm kín trong óc Xoloviov. Lúc này hẳn anh ấy đang nghĩ rằng do lấy một ông chồng có danh vọng cao nhưng già cho nên mình muốn kiếm bồ, và quyết định chọn người yêu cũ. Dù sao cũng hơn là tìm một người tình mới. Người cũ đã được thử thách và đáng tin cậy hơn. Hẳn Xoloviov cho rằng chính vì động cơ ấy mà khi nghe tin vợ anh ta đã chết, hiện anh ta sống một mình, mình đã tìm đến đây. Còn chuyện tàn tật thì bây giờ mình mới biết. Chắc hẳn Xoloviov sắp nói ra một câu nào theo hướng ấy đây.

- Bây giờ thấy anh tàn tật như thế này hẳn em thất vọng lắm ?

Vậy là mình đoán không sai. Xoloviov không thay đổi gì hết. Đột nhiên, giống như bao nhiêu năm về trước, Naxtia bỗng cảm thấy dễ chịu ngồi bên cạnh người đàn ông này.

Chị nghe thấy sau lưng có tiếng chân rón rén trên cầu thang, Andrei đang xuống. Không ngoái đầu lại, Naxtia cúi xuống, trù mếu hôn lên môi Xoloviov.

- Xin lỗi, - tiếng Andrei vọng đến. - Thưa ông chủ, đã đến lúc tôi bày bàn ăn chứ ạ ?

Naxtia điềm tĩnh đứng thẳng dậy, vươn vai khoan khoái.

- Đúng vậy đấy, anh Xoloviov ạ. Anh phải thết khách chứ, dù là khách không mời. Tôi phải xin lỗi cậu trước, bởi tôi sẽ không giúp gì cậu được đâu. Tôi nấu nướng rất tồi. Tôi sẽ chỉ ngồi để hưởng niềm vui được bên cạnh ông chủ cậu thôi. Đã bao nhiêu năm tôi không được hưởng niềm vui ấy. Anh không phản đối chứ, anh Xoloviov ?

Naxtia lại ngồi xuống đi văng rồi đưa lên môi tách cà phê đã nguội.

- Mẹ em ra sao rồi ? - Xoloviov hỏi.

- Vẫn khỏe. Bà sang công tác Thụy Điển mấy năm, vừa mới về. Thú thật đi, Xoloviov, hồi ấy anh cũng thầm mê mẹ em, đúng không nào ?

Xoloviov bật cười. Tiếng cười của ông sáng khoái. Ông vẫn thích nhớ lại những năm làm luận án Phó tiến sĩ dưới sự hướng dẫn của mẹ Naxtia. Bà Nadejda Camenxcaia là một phụ nữ vừa có trình độ khoa học cao, vừa đẹp một cách quý phái.

- Anh công nhận. Mẹ em được mọi đàn ông mê, bất kể trẻ hay già. Nhưng anh sợ mẹ em thì đúng hơn. Rất sợ. Naxtia này, anh tình cờ thấy một số cuốn sách đề tên người dịch là Camenxcaia, có phải sách của em dịch không đấy ?

- Chính là em. Em làm đôi chút để khởi phí trình độ ngoại ngữ hồi còn ít tuổi em đã vất vả biết bao để có được. Vả lại, công việc ấy làm em thích thú mà lại có thêm ít tiền.

Dần dần không khí giữa hai người không còn căng thẳng như lúc ban đầu. Họ đã thoải mái trò chuyện. Trong lúc ăn, họ vẫn huyên thuyên nói, như thể chưa hề xa nhau gần ấy năm trời. Andrei ngồi im lặng, vẻ mặt khó hiểu, làm như anh ta không nghe và không hề quan tâm đến câu chuyện giữa ông chủ và bà khách. Naxtia đã thử vài cách kéo anh ta vào câu chuyện, nhưng người giúp việc chỉ đáp lại từng câu ngắn gọn, còn nói chung, anh ta ngồi im lặng. Đến sáu giờ rưỡi thì có tiếng chuông reo ngoài cửa, Andrei hình như thở phào nhẹ nhõm.

Naxtia tò mò nhìn ba người khách mới đến - những người lãnh đạo Nhà xuất bản

“Serkhan”, nơi Xoloviov là cộng tác viên. Họ mới đúng là những người “Nga Mới” điển hình, dùng xe ô tô nước ngoài, lúc nào cũng kè kè điện thoại di động, thản nhiên khi nói về những khoản tín dụng hàng triệu rúp. Naxtia thỉnh thoảng bắt gặp cặp mắt họ nghi ngại liếc nhìn chị, mặc dù cả ba người cố tỏ ra không để ý đến chị, chỉ nói với chủ nhà và người giúp việc, và xoay quanh những chuyện công việc chỉ họ mới hiểu được. Naxtia nhanh chóng thấy ngán thái độ kè cả ấy. Giá vào trường hợp khác, chị đã bỏ về, nhưng hôm nay chị đang làm nhiệm vụ. Nghĩa là phải dẹp xúc cảm sang một bên và giấu cho kín lòng tự ái.

Naxtia đang cần tìm hiểu khu biệt thự này, tìm hiểu toà nhà này. Cũng có nghĩa chị cần đến Xoloviov. Vậy thì chị phải chịu đựng, bất kể những người kia đối xử với chị như thế nào.

Cố không làm họ chú ý đến mình, Naxtia lặng lẽ rời khỏi phòng ăn, ra gian tiền sảnh rộng thênh thang, lấy trong tủ áo tấm áo khoác ngoài. Rồi choàng áo lên vai, chị bước ra hiên. Một bên là bậc đi xuống sân, một bên là đường dốc cho xe đẩy. Các cửa sổ tầng một đều sáng ánh đèn. Tiếng cười nói vui vẻ trong nhà vọng ra. Đột nhiên Naxtia cảm thấy cô đơn khủng khiếp, không ai cần đến chị, quan tâm đến chị.

Tỳ tay lên lan can, Naxtia lấy thuốc lá ra châm lửa hút. Mấy chủ xuất bản kia đang nghĩ gì ? Hẳn họ cho chị là một mục đàn bà ngu dốt và nghèo, đến đây định chài một đàn ông giàu có, khai thác tình trạng ông ta tàn tật và không có khả năng kiếm được gái trẻ xinh đẹp ? Chắc bọn họ nghĩ như thế. Chính vì vậy họ nhìn mình bằng cặp mắt khó chịu. Họ không cần giấu giếm nỗi khinh bỉ. Này, mục vô liêm sỉ kia, đừng hi vọng vô ích. Ông ta không phải thứ dành cho mục đâu !

Naxtia thầm nghĩ, không biết họ sẽ nhìn mình ra sao, nếu mình trang điểm và mặc một trong những bộ váy áo mẹ mình gửi từ Thụy Điển về cho mình ? Chỉ cần muốn, Naxtia sẽ đẹp như một ngôi sao điện ảnh. Nhưng vấn đề là ở chỗ chị không bao giờ muốn thế. Trừ phi đó là vì công việc. Còn tự ý thì không bao giờ. Chị không thú chuyện đó.

- Chị ra đây nghỉ đôi chút để rồi lại vào dự tiệc phải không ? - tiếng người nói ngay bên cạnh.

Naxtia quay đầu lại, thấy một người đàn ông dáng ngộ nghĩnh, trạc bốn mươi tuổi hoặc ít hơn đôi chút, ăn mặc luộm thuộm, để ria mép dài và rậm, giống như trong bức tranh vẽ những người Kozac. Anh ta mặc bộ quần áo rất sang, thắt cà vạt, tay ôm một gói nhỏ. Anh ta đi bộ, và Naxtia đoán là hàng xóm.

- Đúng hơn là tôi để khách khứa được nghỉ, khỏi phải nhìn thấy tôi, - Naxtia vui vẻ đáp. - Tôi hơi nghiêm chỉnh quá, làm họ mất thoải mái.

- Bà thấy có đông khách không ? - anh chàng “Kozac” hỏi và Naxtia cảm thấy hình như anh ta có vẻ sợ hãi.

- Không. Ba người thôi. Mời ông vào, cửa mở đấy.

- Tôi ngại quá, - không hiểu sao anh ta lại lúng túng. - Tôi tưởng không có ai, định sang chúc mừng ông Xoloviov, biếu ông ấy một món quà sinh nhật nhỏ. Nhưng nếu có khách thì có lẽ tôi không vào đâu.

- Tại sao ?

- Vì... - Anh ta lại lúng túng hơn nữa, khiến Naxtia đâm thấy mến anh ta. - Không tiện. Tôi không quen ai trong đó. Thôi, để mai tôi sang.

- Ai lại thế ! - Naxtia quyết định ngắt lời anh ta. - Quà và lời chúc mừng ngày kỉ niệm sinh nhật mà lại mai mới đem sang thì mất hết ý nghĩa. Bản thân tôi cũng không quen ai trong số khách ấy. Vậy tôi với ông, ta làm quen với nhau nào, rồi cùng vào, thành một phe đối lập với phe những người lạ kia.

Naxtia vui vẻ nháy mắt với anh chàng “Kozac” rồi chìa tay:

- Tôi là Naxtia. Tôi là người quen cũ của Xloviov. Ngày xưa ông ấy là học trò của mẹ tôi.

- Còn tôi là hàng xóm, nhà bên cạnh, - anh ta nắm chặt bàn tay Naxtia. - Tên tôi là Gienia.

Naxtia khoác tay anh ta, quăng mẩu thuốc lá hút dở dang, rồi gần như lôi anh chàng nhút nhát này vào nhà.

- Tôi đưa một vị khách nữa đến, - vừa đến cửa, Naxtia nói to, thích thú nhận thấy vẻ khó chịu hiện lên trên mặt ba người của nhà xuất bản. - Xin giới thiệu, ông Gienia, hàng xóm của Xoloviov. Nào, Gienia, mời ông cạ li với chúng tôi.

Cậu giúp việc Andrei vẫn vẻ mặt lạnh lùng khó hiểu, rót sâm banh vào các cốc rồi đặt lên khay, bưng đến mời người hàng xóm. Bộ ba Nhà xuất bản “Serkhan” miễn cưỡng phải ngưng cuộc tranh luận sôi nổi về vấn đề gì đó, lịch sự nâng cốc nhưng mắt chăm chú nhìn anh chàng “Kozac” mới đến. Anh chàng này lúng túng, mãi mới thốt lên được.

- Ông Xoloviov... Xin chúc mừng ông nhân dịp sinh nhật. Tôi không biết chúc ông điều gì đây... ý tôi là... Nói chung tôi rất vui thấy bạn bè ông đến dự cuộc vui này. Điều này quan trọng lắm đấy. Con người ta phải được cảm thấy có những người khác quan tâm đến mình, và đến chúc mừng mình, không phải chỉ chúc mừng lấy lệ, mà thật sự yêu quý mình. Nói chung, sống trên đời phải thấy có người cần đến mình. Tôi xin chúc ngôi nhà của ông không cô đơn và không bị quên lãng...

- Cảm ơn anh Gienia, - Xoloviov nồng nhiệt nói. - Rất cảm ơn anh đã sang chúc mừng tôi. Xin cạ li về những lời tốt đẹp của anh.

- Ta đứng vào gần bàn một chút, - Naxtia nói khẽ với người hàng xóm. - Họ đang bận bàn công việc, ta chẳng quan tâm làm gì. Bao nhiêu thức ăn ngon kìa, ta cứ ăn, mặc họ.

Gienia ngoan ngoãn theo chân Naxtia ra chỗ đi vắng, và chị gần như ấn anh ta ngồi xuống. Chị thấy Gienia rất ngượng ngịu, đang muốn về.

- Ông đến ở đây lâu chưa ? - Naxtia vừa hỏi vừa lấy thức ăn vào đĩa cho anh chàng hàng xóm.

- Ngay từ đầu, khi người ta mới xây khu biệt thự này. Tôi trong số những người dọn đến đây đầu tiên. Gần như cùng một lúc với ông Xoloviov.

Lạ nhỉ, Naxtia thầm nghĩ. Hai người sống sát vách nhau, vậy mà anh chàng này lại ngượng, không sang chơi. Như thế hôm nay là lần đầu tiên anh ta sang đây. Mà tại sao thời

buổi bây giờ, một con người vụng về, cả thẹn như thế này lại được làm chủ cả một toà biệt thự sang trọng, đắt tiền. Muốn kiếm được khoản tiền lớn để tậu nó phải là người ranh ma, táo tợn lắm kia chứ. Còn anh chàng này thì do đâu ?

- Ông làm nghề gì, ông Gienia ? Tôi hỏi thế có quá tò mò không đấy ?

Gienia lại càng ngượng ngịu.

- Không đâu. Tôi chỉ trông nom nhà cửa, dạy bảo mấy đứa con. Vợ tôi là nhà kinh doanh... Tóm lại, tôi chỉ ở nhà.

Naxtia chợt nhớ. Anh ta chính là Gienia Iakimov. Biệt thự số 12. Vợ là Tổng giám đốc một doanh nghiệp lớn, chuyên buôn bán trang bị nội thất, sửa chữa nhà cửa. Chồng không làm gì. Chà, thì ra chính là anh chàng này đây. Đọc các tài liệu đựng trong những chiếc phong bì gắn vào từng toà biệt thự trên bản sơ đồ khu “Mộng Mơ”, Naxtia lại hình dung những người trong gia đình Iakimov này khác hẳn. Naxtia hình dung bà chủ toà biệt thự số 12 là một phụ nữ trung niên, táo tợn, nhưng xinh đẹp. Chị ta dùng tiền “mua” một gã đàn ông đẹp mã và khoẻ về tình dục, để anh ta chuyên phục vụ chị ta mà không bắt anh ta phải làm gì thêm. Thì ra sự thật lại khác, vai trò thành đảo ngược. Chị ta kiếm tiền, còn anh chồng trông nom nhà cửa và con cái. Mà như thế có khi lại là hay đấy.

- Ông bà có mấy cháu ?

- Ba đứa.

- Chà ! Vậy thì công việc của ông cũng vất vả đấy ?

- Tôi làm tròn nhiệm vụ, - anh ta cười ngượng ngịu. - Không để bà vợ tôi phải than phiền bao giờ.

Naxtia gợi chuyện để anh chàng kể về những người trong khu biệt thự này. Khác với Xoloviov, sống thâm lặng và hầu như không quan hệ với ai, Gienia Iakimov lại quen biết tất cả mọi người, bởi suốt ngày anh ta chỉ ở nhà. Hàng xóm luôn gửi con cái nhờ anh ta trông giúp mỗi khi họ phải đi đâu vắng, và luôn cầu cứu anh ta, mỗi khi có thứ gì hỏng hóc.

Với nụ cười trên môi, Naxtia khôn khéo đưa ra những câu hỏi để Iakimov trả lời vào đúng những điều chị cần biết. Chị không thể ghi chép, cũng không gặng hỏi chuyện gì, cố tạo cho cuộc trò chuyện diễn ra thoải mái, vô tư. Và Naxtia cũng không để lộ mối quan tâm của mình, thậm chí nhiều lần chị làm ra vẻ nghe một cách lơ đãng.

Thỉnh thoảng Naxtia bắt gặp cặp mắt ngạc nhiên của Xoloviov. Hẳn ông ta đang nghĩ, mục đích của Naxtia là đến với ông, đâu phải đến với hàng xóm của ông. Tại sao chị vẫn bình thản khi thấy ông không quan tâm gì đến chị. Chắc do mấy vị khách ở nhà xuất bản mãi mê bàn chuyện làm ăn, nên Naxtia đành phải bắt chuyện với người hàng xóm của ông, người chị mới gặp lần đầu, và bản thân Xoloviov cũng chỉ hơi quen ? Xoloviov biết rõ tính nết Naxtia “xưa kia”, cô gái đã từng yêu ông đến mức cuồng si, quên cả lòng tự trọng và sự giữ gìn. Còn “Naxtia bây giờ” thì thản nhiên nhắc lại chuyện ngày xưa, không một chút xúc động. Thế nghĩa là sao ?

Xoloviov chốc chốc lại nhìn Naxtia. Đôi khi ông ta không nghe thấy cuộc tranh luận của

mấy người Nhà xuất bản “Serkhan”. Dần dần thấy vậy, anh chàng Xemion, Tổng biên tập Nhà xuất bản-“Serkhan”, cao lớn, có khuôn mặt hờn hậu, cũng bắt đầu chú ý đến Naxtia. Còn bản thân Naxtia, chị thầm nghĩ, vậy là bước đi đầu tiên đã thuận lợi. Mọi người đã thấy rằng mình có quyền nói chuyện riêng với chủ nhà. Đi tiếp thêm bước nữa, Naxtia !

Chị chậm rãi rời khỏi chiếc divăng nệm bọc da màu cà phê nhạt, khoan thai bước đến gần Xoloviov.

- Thế nào, nhà chuyên gia tài ba có thừa về văn học phương Đông ? - Naxtia nhếch mép cười, hỏi. - Anh đã có thể dành cho khách phụ nữ vài phút được chưa ? Kẻo em sắp phải về rồi.

- Ôi, tôi xin lỗi, - vị Giám đốc thấp béo và rậm râu vội vã nhận lỗi. - Chúng tôi mãi lười kéo ông Xoloviov vào toàn chuyện công việc. Rất tiếc là bà phải về quá sớm.

- Ông nói thật đấy chứ ? - Naxtia làm ra vẻ thật thà hỏi. - Tại sao ông lại “tiếc”, ông không định chinh phục tôi đấy chứ ?

Naxtia cúi đầu, chăm chú nhìn Exipov, vì anh ta thấp hơn chị cả một cái đầu.

- Tôi đâu dám, - Exipov vội vã đáp. - Theo tôi thì anh bạn Xemion của tôi đây có vẻ mê bà. Bà không thấy chốc chốc anh ta lại liếc nhìn bà hay sao ?

Vậy là đã rõ. Anh ta muốn gạt mình sang cho anh chàng có bộ mặt vui vẻ kia “xử lý”. Sau đây anh này sẽ làm như tán tỉnh mình, bắt chuyện, chê bai Xoloviov đủ kiểu, rồi tiễn mình ra xe, tin chắc rằng chủ nhà đã thôi không còn quan tâm gì đến mình nữa. Phương pháp đó cũ kỹ quá rồi, chỉ lừa được những kẻ khờ khạo, ấy vậy nhưng nhiều khi cũng đạt kết quả đấy. Không người đàn ông nào chịu được khi thấy “bạn gái” của mình hôn một người đàn ông khác. Vậy là mấy người này tìm cách gạt mình ra khỏi Xoloviov. Tại sao họ không muốn anh ấy gần gũi một người phụ nữ nhỉ ? Hay ba vị ở nhà xuất bản này quá “dính” với Xoloviov, muốn giữ chặt anh ấy cho riêng họ ? Tình bạn giữa họ với Xoloviov gắn bó đến như vậy sao ? Không, không thể có chuyện ấy được. Đám “Nga Mới” này làm sao có được tình bạn cao quý đến thế. Hay họ muốn “bạn gái” của Xoloviov phải là người của họ, để cô ta bảo vệ quyền lợi cho họ ? Hoặc lúc này họ đang có chuyện bất đồng nào đó với Xoloviov, cho nên chưa muốn để cô ta đến đây dự kỉ niệm sinh nhật anh ấy. Dù sao thì rõ ràng là họ muốn ngăn chặn mọi phụ nữ khác kết thân với dịch giả của họ. Mà cũng có thể không có chuyện bất đồng, chỉ đơn giản là cô ta đi đâu vắng nên không đến đây được.

Naxtia kiên quyết nắm lấy càng xe đẩy, và bất chấp phép lịch sự, chị đẩy xe, đưa Xoloviov sang phòng làm việc của ông. Sau khi cẩn thận khép kín cửa, Naxtia đẩy xe ra gần cửa sổ, rồi ngồi lên bệ cửa, quay mặt về phía ông.

- Ta nói chuyện riêng với nhau vài phút rồi em về.

- Còn sớm mà !

- Em phải về. Xoloviov, anh thấy thế nào ? Em đến đây hôm nay liệu có ích gì không, hay hoàn toàn vô ích ?

- Điều đó tùy thuộc ở em.

Xoloviov nhún vai, cố tạo vẻ mặt thản nhiên, làm như ông không tha thiết chút nào đến vấn đề này.

- Về phía em thì em quyết định rồi. Còn phía anh thì sao ?

- Anh chưa hiểu ý định của em cụ thể là thế nào - Xoloviov nói, giọng cáu kỉnh. - Còn nếu em muốn biết ý anh thì anh đề nghị em phải nói cho rõ ý của em đã.

- Cũng được, - Naxtia thở dài nói. - Mười hai năm trước đây, anh không yêu em, anh không cần đến em, em chỉ là đứa con gái làm vương chân anh. Hồi ấy anh hoàn toàn không quan tâm đến em, nhưng anh vẫn thường xuyên đến gặp em, thậm chí còn làm tình với em. Phải rất lâu sau, em mới hiểu được rằng anh làm ra bộ yêu em chỉ vì sợ mẹ em. Anh sợ em giận hờn, thưa với mẹ, bịa ra đủ thứ để nói xấu anh và thế là anh sẽ không bảo vệ thành công được luận án. Khi nhìn ra được sự thật ấy, em lập tức để anh yên. Em phải nói rằng khi ấy em vô cùng đau đớn, Xoloviov. Em đã quá yêu anh. Hôm nay em đến đây chính để thử xem tình cảm em đối với anh có thay đổi không, và em vui mừng thấy anh tiếp em hoàn toàn bình thản. Còn em, khi ngồi bên anh, cũng không còn run rẩy nữa. Và khi chạm vào người anh, tim em không còn đập thình thình nữa. Anh đã thành một người khác, và em cũng vậy. Nhưng mặt khác, em ngạc nhiên thấy em lại có thể bắt đầu yêu anh. Một “em khác”, có thể yêu một “anh khác”. Theo nghĩa một mối tình hoàn toàn mới, như thể giữa hai người mới quen nhau. Có điều ngày nay em đã biết cách điều khiển tình cảm của mình. Em nhắc lại, em có thể lại yêu anh, nhưng toàn bộ vấn đề là ở chỗ, có bố làm như thế không ? Nếu em thấy là “bố” thì em sẽ phát triển tình cảm và bắt đầu yêu anh. Không khó khăn gì hết. Có điều nếu em quyết định yêu anh, nhưng anh lại không muốn thì sao ? Cho nên bây giờ em muốn nghe chính anh trả lời. Chẳng cần nhiều lời và chẳng cần phân tích lại câu chuyện ngày xưa. Em chỉ cần anh trả lời ngắn gọn, anh có muốn em tiếp tục đến đây với anh không ? Hay anh muốn em cuốn xéo khỏi cái nhà này ngay bây giờ và đừng bao giờ đến đây nữa ?

Vậy là Naxtia đã làm tất cả những gì cần thiết cốt để Xoloviov mời chị tiếp tục đến đây. Nữ thanh tra cảnh sát Naxtia Camenxcaia cần đến ngôi nhà này và chủ nhân của nó, thì dù để đạt mục đích ấy, chị phải nói dối, chị cũng sẵn sàng nói dối. Cần phải đóng kịch, chị sẵn sàng đóng kịch. Chị diễn vai một phụ nữ mê trai. Trước kia, Naxtia đã phải chịu rất đau khổ, đau khổ đến mức chị tưởng không thể vượt qua nổi. Nhưng từ bấy đến nay đã hơn mười năm trôi qua, trong lòng chị không còn chút oán hờn nào với người đàn ông này nữa. Và nói chung, đối với Naxtia, lúc này Xoloviov chỉ là một người như trăm ngàn người đàn ông khác, không gọi lên trong chị một chút cảm xúc nào. Như thể chưa hề có chuyện chị yêu ông ta. Nhưng nếu vì nhiệm vụ, chị phải gây nổi đau cho ông ta, chị cũng làm ngay không chút ngập ngừng, vả lại, đau đến đâu cũng không thể bằng nổi đau của Naxtia ngày đó. Nhưng thậm chí nếu nổi đau có lớn đến như vậy thì, theo kinh nghiệm chị đã trải qua, Xoloviov vẫn vượt qua được, không làm ông ta chết đâu. Cho nên nếu như rồi đây, Xoloviov có phải chịu vài phút đau khổ nào đó, sau khi nhận ra sự thật về động cơ của người phụ nữ mà ông yêu, thì rồi ông ta sẽ vượt qua được thôi.

Xoloviov nắm bàn tay Naxtia kéo về phía mình. Naxtia nhảy trên bệ cửa sổ xuống, ngồi lên đầu gối Xoloviov. Ông hôn Naxtia rất nồng nàn, rất lâu, và rất thành thạo. Mấy lần ông đưa cặp môi xuống lướt trên làn da cổ chị. Một tay ông ôm ngang eo Naxtia, một tay ông mân mê

cặp vú của chị bên trong tấm áo len rộng thùng thình. Naxtia lắng nghe tình cảm bản thân. Chị không thấy xúc động chút nào hết. Lạy Chúa, cách đây mười hai năm, mỗi khi được Xoloviov hôn như thế này, cô gái trẻ Naxtia ngày ấy tưởng như chết lịm đi. Nhưng bây giờ chị không có cảm giác gì hết. Chị cũng không thấy khó chịu, không đẩy ra rồi nhăn mặt khinh bỉ, như trường hợp nếu một người đàn ông xa lạ có hành vi như thế với chị. Nhưng cảm giác đê mê như ngày xưa cũng không có.

Naxtia nhẹ nhàng gỡ ra khỏi vòng tay Xoloviov, đứng lên, ra ngồi lên bệ cửa sổ như cũ.

- Em vẫn chưa nghe thấy câu trả lời của anh, Xoloviov. Em chưa hiểu anh có muốn em tiếp tục đến đây nữa không.

- Nhưng chính em đâu có muốn đến nữa.

Xoloviov chăm chú nhìn Naxtia và cặp mắt ông ta vô cùng nồng nàn.

- Em đừng tự dối lòng mình, Naxtia. Em không cần đến anh. Anh là kẻ tàn tật, trong khi em là một phụ nữ trẻ trung, khoẻ mạnh. Em có những nhu cầu sinh lí bình thường, mà anh không thể thoả mãn được. Lúc anh hôn em, em không cảm xúc gì hết. Vậy tại sao em làm tất cả những chuyện này.

- Em đã nói với anh rồi, thì ra mười hai năm qua anh chưa già giận thêm chút nào, vẫn y hệt ngày xưa. Đôi với anh, thứ quan trọng nhất vẫn là làm tình, - Naxtia vừa nói vừa cười, vuốt ve bàn tay Xoloviov. - Và anh vẫn chưa hiểu gì hết. Bây giờ em về nhà với ông chồng tài ba, để anh ở lại đây một mình suy nghĩ thêm về những điều em nói. Mai em sẽ lại đến và chúng ta trao đổi thêm. Em hi vọng ngày mai mấy ông bạn làm ăn của anh sẽ không cản trở chúng ta. Thôi, em về nhé. Anh đừng tiễn, em sẽ lẳng lặng đi ra, và không chào mấy con cá mập tư bản chủ nghĩa của anh đâu. Muốn ra ngoài chỉ có một cách qua phòng khách thôi à ?

- Không. Có cửa ra thẳng ngoài tiền sảnh kia kìa.

- Mai gặp nhau, anh yêu, - Naxtia cười, nói, lúc chị đã ra đến cửa.

Xoloviov gật đầu, mắt hoài nghi nhìn theo.

Naxtia ra gian tiền sảnh. Cửa phòng khách mở và chị nghe rõ tiếng tranh luận ầm ĩ văng đến. Chị rẽ ngang vài bước nhìn vào bếp. Andrei đang thăm thì chuyện gì rất khế với anh chàng hàng xóm rìa mép dài Iakimov. Nghĩa là trong phòng khách chỉ có mấy vị khách ở nhà xuất bản.

Chị thận trọng, nhấc tấm áo khoác ra khỏi mắc rất khế, tai lắng nghe câu chuyện giữa họ.

- ... việc ấy thì cần phải có “Nai con”, - viên Giám đốc kinh doanh Avtaev nói. - Nếu không thì không thành được đâu.

Tổng biên tập Xemion nói giọng dè dặt:

- Khó nhỉ ? Nếu xảy ra chuyện đó thì bao công lao mấy năm nay thành vô ích hết hay sao ?

Giám đốc Exipov ngắt lời:

- Không phải bàn nữa. Cần thiết là ta cứ làm. Bất kể thành hay bại...

Vậy là đã rõ: trong ba người kia, ai là trùm, Naxtia thầm nghĩ, trong lúc mở khoá cửa, bước ra ngoài.

Alecxei ngồi duỗi chân trên divăng xem bộ phim hình sự trên truyền hình. Cạnh đó, trên sàn là chiếc khay có những tách và đĩa uống trà. Naxtia hiểu ngay rằng chồng chị đã ngồi xem truyền hình suốt từ bữa ăn trưa đến giờ.

- Anh làm sao thế, Alecxei ? Chị lo lắng hỏi.

- Không sao cả, - Alecxei xoắn những sợi tóc quăn màu hung đỏ. - Anh đình công.

- Lí do ?

- Máy thẳng cha ở trường Cao đẳng không chịu trả thù lao bài giảng. Bọn họ bảo sau khi thi xong mới trả. Hẳn là để còn xem kết quả thi của sinh viên ra sao đã.

- Thế bao giờ thi ?

- Tháng Năm.

- Không sao ! - Naxtia huýt sáo. - Nghĩa là vẫn túi rỗng chứ gì ? Đành kỉ niệm suông ngày cưới hai chúng mình vậy.

Họ cưới nhau cách đây một năm, ngày 13 tháng Năm. Họ đi đăng kí cùng một hôm với cậu em cùng cha khác mẹ của Naxtia, tên là Xasa. Cậu em rất thích kiểu đám cưới hai cặp như vậy, và vạch ra kế hoạch là tất cả những lần kỉ niệm ngày cưới sau này, hai chị em đều sẽ tổ chức chung. Lần kỉ niệm đầu tiên này, Xasa định cả bốn đi một chuyến du lịch sang Paris. Lần thứ hai, sang Vienna, lần thứ ba sang Roma. Naxtia đã gạt đi bởi biết cậu em làm gì có đủ tiền, và bản thân vợ chồng chị cũng làm gì có. Chồng chị, Alecxei, có thể kiếm được vô số tiền, nếu nhận lời đi giảng bài cho các trường đại học nước ngoài và kí với họ những hợp đồng nghiên cứu khoa học. Nhưng anh không muốn đi đâu một mình nếu không có Naxtia đi cùng. Trong khi đó thì Naxtia lại nhất quyết không chịu nghỉ việc. Bởi vậy hai vợ chồng thường xuyên phải tính chuyện giắt gấu vá vai trong sinh hoạt hàng ngày.

- Em ăn tối nhé ? - Alecxei hỏi, nhắc tấm chăn mỏng ra, ngồi dậy, lấy chân quờ tìm đôi dép chuyên môn lột đi đâu ấy.

- Cảm ơn, em không đói.

- Em ăn ở đâu rồi à ? Vì chắc không phải em đi thẳng từ cơ quan về nhà.

Từ lâu Naxtia đã thôi không phải cân nhắc xem nên “nói dối hay nói thật” khi đụng đến quan hệ giữa hai vợ chồng. Chị đã chọn một phương án duy nhất, là nói thật. Một là Alecxei đã biết Naxtia từ năm chị mười lăm tuổi, và hoàn toàn tin tưởng rằng vợ anh không bao giờ làm điều gì không trong sạch. Thứ hai, anh là một nhà toán học thật sự có tài, một nhà thông thái,

biết cách tư duy rành mạch, chính xác, không để xúc cảm ảnh hưởng, cho nên anh phát hiện được mọi sự dối trá. Ba là, tất cả những gì xảy ra giữa Naxtia và Xoloviov cách đây mười hai năm anh đều đã biết. Chồng chị dũng cảm chấp nhận sự thật ấy, và đã phải chịu nỗi đau khổ dần vật suốt hơn một chục năm qua, lo sẽ không lấy được người phụ nữ duy nhất anh yêu. Nỗi lo lắng ấy đến nay vẫn còn để lại dấu vết trong lòng anh. Chỉ cần có một biểu hiện nhỏ là anh ghen khùng khiếp, sợ mất chị. Bởi ngoài Naxtia ra, anh không thấy cần bất cứ một phụ nữ nào khác. Chính vì vậy, Naxtia hiểu rằng không nên để chồng vương vấn một chút nghi ngờ nhỏ, nếu không, Alecxai sẽ phát điên lên mất.

- Em ăn tiệc.

- Trong giờ làm việc ? - Alecxai ngạc nhiên nhìn vợ. Chưa bao giờ có chuyện Naxtia đi dự tiệc trong giờ làm việc.

- Việc đó cần cho công tác, anh yêu ạ. Em đến nhà Xoloviov.

Chị không cần hỏi xem anh có nhớ đó là ai không, bởi chị biết chắc chắn chồng chị nhớ.

- Ra thế.

Alexei cố giữ điềm tĩnh, và Naxtia đánh giá rất cao phẩm chất đó của chồng.

- Anh ấy ở khu nhà, nơi bọn em đang nghi là có kẻ tội phạm cũng sống tại đó. Em cần phải có cơ để đến khu nhà đó. Không chỉ đến một lần, mà còn phải thường xuyên lui tới khu nhà đó cho đến lúc tìm ra được thủ phạm. Không có gì thuận lợi hơn là dưới cái vỏ đến gặp Xoloviov. Ngày xưa em yêu anh ta, nhưng chuyện đã không thành, và bây giờ vợ anh ta đã chết, em nổi lại tình thân là chuyện hoàn toàn tự nhiên. Anh hiểu rồi chứ ?

- Tất nhiên. Việc ấy hoàn toàn tự nhiên. Thế còn anh thì sao, chuẩn bị li hôn chứ ?

- Alecxai ! Anh nói thế mà nghe được à ?

Naxtia ngồi xuống divăng, bên cạnh chồng. Chị ôm cổ anh, áp má vào vai anh.

- Đây là công việc, anh yêu. Chỉ là công việc thôi, không hề có gì khác. Chuyện ngày xưa đã chấm dứt ngàn ấy năm rồi. Bây giờ tình cảm em với Xoloviov tuyệt đối không còn gì. Em đâu còn là đứa con gái khờ khạo. Em đề nghị anh đừng bần khoản chuyện đó. Bởi em có thể giấu chuyện em đến gặp Xoloviov, mà anh vẫn không biết gì hết. Nhưng em thấy không có gì phải giấu anh. Xoloviov bây giờ không là cái gì đối với em hết. Hoàn toàn không. Anh ta chỉ là chủ nhân ngôi nhà mà em cần thường xuyên đến.

Alexei không nói gì, chỉ lặng lẽ vuốt tóc vợ.

- Nhưng anh ta... Xoloviov - biết em đến nhà anh ta chỉ là vì công việc ?

Alexei nhìn thấu vào tận đáy vấn đề. Naxtia thu mình, nép vào người chồng. Không giấu anh ấy được điều gì. Nếu Alecxai không thông minh đến như vậy thì Naxtia đã chẳng yêu và lấy làm chồng.

- Anh ta không biết, anh yêu ạ.

- Nghĩa là anh ta định ninh rằng em đến là để gặp lại người tình cũ ?

- Alecxei !

- Naxtia, hai chúng mình quen biết nhau đã hai chục năm, ta chẳng nên giấu giếm nhau điều gì, chẳng nên cân nhắc từng lời để không nói toạc ra sự thật. Vậy em đã làm cho Xoloviov hiểu lí do em đến gặp anh ta là gì ?

- Đúng như anh đã đoán ra. Em bảo em đến để kiểm tra lại xem em đã hoàn toàn không còn tình cảm gì nữa với anh ta hay không. Hôm nay kỉ niệm sinh nhật anh ta. Em lợi dụng thời cơ ấy để đến gặp.

- Em tin là đúng như em nói chứ ?

- Em tin. Ôi, Alecxei ! Vì Chúa, anh đừng tự làm khổ anh nữa. Về chuyện em không còn một li tình cảm nào với Xoloviov, thì em đã biết rõ từ nhiều năm về trước. Và nếu chỉ để thăm tra tình cảm bản thân thì em chẳng cần đến nhà anh ta. Nhưng em cần phải có một cái lí do, để đưa ra với anh ta.

- Thế em không sợ, bây giờ vợ anh ta đã chết, rất có thể anh ta lại muốn nối lại tình cảm với em à ?

- Em không sợ. Nếu như ngày đó anh ta không yêu em, thì bây giờ anh ta cũng không thể yêu. Kinh nghiệm thế giới cho thấy tình yêu không phụ thuộc vào chuyện có vợ hay không. Ngoài ra, em chưa kể với anh... Xoloviov bây giờ tàn tật. Hỏng hai chân. Di chuyển phải dùng xe đẩy.

- Tai nạn à ?

- Hiện em chưa rõ. Anh ta không muốn kể em nghe, và em cũng không nài. Nhưng không cần anh ta kể em cũng sẽ biết, không khó khăn gì mấy. Alecxei, ta quên chuyện ấy đi, được không ? Chuyện vật vãnh mà anh làm to ra để làm gì ? Anh hỏi tại sao em không muốn ăn tối, em bảo em đã ăn ở nhà Xoloviov. Ta hãy coi chuyện chỉ có như vậy. Chúng ta nên cho qua. Giá như em nói, em ăn tối ở nhà Chukin hoặc Khrevkin, thì anh sẽ chẳng suy nghĩ gì hết, đúng không nào ? Bây giờ ta coi Xoloviov đối với em chỉ là một người quen biết, giống như trăm ngàn người quen biết khác, thế thôi. Anh đừng nghĩ đến anh ta nữa. Em yêu anh, đã lấy anh, và em muốn sống với anh trọn đời. Ta uống trà đi.

Naxtia đứng lên, kéo chồng dậy. Nhìn mái tóc bù rối của Alecxei, đột nhiên chị so sánh anh với Xoloviov. Đúng là Xoloviov đẹp trai hơn, và có cặp mắt nồng nàn mà Alecxei không bao giờ có. Nhưng có lẽ chính vì vậy mà chị yêu Alecxei, nhà toán học tài ba tóc hung của chị. Bây giờ Naxtia ghét nhất là loại nam giới tự tin vào sức quyến rũ tình dục của mình và dùng cái đó để khuất phục phụ nữ. Bây giờ chị thích loại đàn ông giúp được chị làm tròn sứ mệnh của chị.

Khách đã về hết từ lâu, nhưng Xoloviov vẫn ngồi trong phòng làm việc. Ông đã cho Andrei lên gác ngủ, bảo cậu ta rằng ông sẽ tự vào giường lấy, không cần cậu ta giúp. Cuộc đến thăm

của Naxtia làm ông mất đi niềm thanh thản mọi khi. Cách xử sự của ông đối với Naxtia ngày xưa rõ ràng là tồi tệ, và mỗi lần nhớ lại, Xoloviov đều cảm thấy không vui. Do đấy ông đã quyết định thôi, không nhớ lại chuyện ấy nữa.

Xoloviov chưa bao giờ là một chiến sĩ kiên quyết đạt bằng được mục tiêu mà ông cho là chân chính và cần thiết. Ông thường lựa theo hoàn cảnh, chọn cách xử sự nào hợp với ý thích của ông nhất. Mặc cho sự đời trôi chảy. Xoloviov chẳng muốn thay đổi cái gì hết. Chuyện gì đã xảy ra coi như đã xong. Khi ông nhận ra rằng cô con gái của bà giáo sư hướng dẫn ông làm luận án mê ông đến mất trí, ông chọn cách dễ dàng nhất là khai thác tình yêu ấy, vừa hưởng thụ vừa khỏi làm cô bé giận. Xoloviov đã quen lối phó mặc cho dòng nước cuốn đi, chứ không cưỡng lại hoàn cảnh.

Hồi đó, Xoloviov biết cô bé Naxtia đau khổ, biết rằng cách đối xử của mình gây nỗi đau cho cô. Lúc đầu ông tự bắt mình tin rằng ông yêu cô gái, nhưng rồi ông không giấu nổi sự thật. Ông biết mình có lỗi, nên ông không muốn nhớ lại chuyện đó. Quên nó đi. Và Xoloviov đã quên được.

Hôm nay cô ta đến đây nhằm mục đích gì ? Trả thù chăng ? Cô ta muốn hưởng niềm thích thú thấy mình trở thành kẻ bất lực, thấy mình gặp tai họa chăng ? Bởi cô ta đâu còn yêu mình ? Xoloviov thấy điều này rất rõ.

Tuy nhiên... Mà biết đâu đấy ? Quả là tối nay, khi hôn nhau mình thấy cô ta không hề xúc động gì hết, nhưng xúc động trong lần đụng chạm đầu tiên chưa phải đã nói lên sự thật, vả lại, tuổi tác cũng có phần ảnh hưởng. Naxtia bảo cô ta bao nhiêu tuổi rồi nhỉ ? Sắp tròn ba mươi sáu. Cô ta đã ở tuổi mà con người ta dễ thành lạnh lùng và lí trí. Thậm chí có phần chua chát. Và cũng là tuổi phụ nữ thường rất đẹp. Kiểu đẹp của một người đàn bà vừa chín. Hôm nay cô ta đẹp hơn rất nhiều so với mười hai năm về trước.

Tuy Naxtia không trang điểm nhưng Xoloviov đánh giá được các đường nét tinh tế và quý phái, cả trên khuôn mặt, cả trong dáng người. Đôi chân thon dài chắc nịch, eo nhỏ, cặp vú cao, mái tóc dày, hai bàn tay nuột nà, gò má nhô lên vừa mức, mũi thẳng. Loại phụ nữ dành cho những đàn ông biết người biết cửa. Loại phụ nữ mà nếu chỉ nhìn thoáng qua chúng ta không chú ý, nhưng một cặp mắt tinh đời sẽ nhận ra được chân giá trị.

Mai cô ta sẽ lại đến. Liệu Xoloviov có muốn cô ta đến lần thứ hai nữa hay không ? Ông cố suy nghĩ, nhưng tính ông không quen suy nghĩ cái gì lâu. Cứ để mặc cho sự đời trôi chảy. Cứ để cô ta lại đến, và cứ để cô ta lại yêu mình. Bây giờ chuyện đó không làm Xoloviov băn khoăn nữa, bởi tình trạng tàn tật đã giải thoát cho ông mọi trách nhiệm đối với phụ nữ. Xoloviov quá cô đơn, và một phụ nữ yêu ông cũng chẳng sao. Nhất là ông quá xa trung tâm thành phố, Naxtia không thể đến hàng ngày được. Cô ta lại đã có chồng. Vậy là, Xoloviov kết luận, chỉ có tốt thôi.

CHƯƠNG BA

Naxtia nóng lòng chờ đến lúc Xoloviov vắng nhà. Hai ngày sau, khi Andrei vừa đẩy xe chở ông ra khỏi cửa để bắt đầu cuộc đi dạo, chị liền bước tới, bấm chuông tòa biệt thự số 12. Liền sau đó, có tiếng trẻ con hò hét, giọng vang như chuông. Cánh cửa mở ra, xuất hiện một em bé gái chừng lên tám, mặt mũi đầy đầy thuốc vẽ.

- Bà muốn hỏi nhà cháu ạ ? - cô bé hỏi, lấy vẻ nghiêm nghị.

- Nhà cháu, đúng thế, nếu cháu cho cô vào, - Naxtia cười đáp.

Liền lúc đó Gienia Iakimov hiện ra sau lưng cô họa sĩ tí hon.

- Bà đấy ạ ? - Anh ta sững sốt. - Bà muốn gặp tôi ?

- Tôi định đến thăm ông Xoloviov, nhưng ông ấy không có nhà, tôi nghĩ có thể xin ngồi nhờ bên này trong khi chờ ông ấy về.

- Chắc cậu giúp việc đưa ông ấy đi dạo, - người hàng xóm rìa mép dài đoán.

Naxtia hiểu rằng câu nói đó là ý bảo chị đi tìm, và rất có thể anh chàng này sắp chỉ cho chị hướng đi tìm, bởi kiểu đi dạo như thế này không phải đi xa.

- Chắc thế, - Naxtia tán thành. - Nhưng chân tôi đau khủng khiếp. Đôi giày mới mà. Hôm nay lẽ ra tôi không nên đi giày thì phải. Tôi vào nhà được không ?

- Tất nhiên rồi, - Iakimov như sức nhớ. - Mời bà vào.

Toà biệt thự này lại bố trí theo kiểu khác hẳn. Gian

bếp rộng hơn nhiều. Phần còn lại dưới tầng một chỉ dành cho phòng khách rất lớn, trong đó đang có ba đứa trẻ: cậu con trai Mitia mười hai tuổi, giống hệt bố, cô gái họa sĩ Lera và một đứa bé tóc dài, xoắn, lúc đến gần mới biết thì ra là con trai, tên là Fedia.

Mitia đang mê mải chiến đấu với một kẻ địch trên màn hình vi tính, còn Lera thì nằm trên sàn nhà đang theo cuốn dạy vẽ, cố vẽ một hình gì đó.

- Bà đừng giận, tôi đang bận chuẩn bị bữa ăn tối, nên không tiếp bà cho hẳn hoi được, - Iakimov ngượng ngịu xin lỗi. - Sau đây một tiếng tôi lại phải tắm cho lũ trẻ.

Naxtia bắt chuyện một cách hờ hững, làm như chỉ để giết thời gian. Những ai ở trong các toà biệt thự này ? Họ làm nghề gì ? Họ phải thế nào mới có tiền tậu được toà nhà đắt tiền này chứ ? Xa các tuyến xe công cộng tất nhiên cũng bất tiện, nhưng ở đây ai cũng có ô tô riêng, thậm chí có gia đình không chỉ một chiếc. Như gia đình Iakimov chẳng hạn, hai ô tô, một vợ sử dụng, một cho chồng, để lỡ có việc gì đột xuất, thí dụ cần đưa một đứa con đến khám bác sĩ,

hoặc mua một thứ gì đó dưới phố.

Naxtia nhẹ nhàng chuyển sang đề tài phong trào vận động tổ chức “Giám sát hàng xóm” mà một số nơi thực hiện để chống tội phạm.

- Có đấy, - Iakimov đồng ý. - Trong những nhà cao tầng nhiều căn hộ thì kiểu làm đó chưa chắc đã có kết quả, nhưng trong những khu nhà tư nhân riêng rẽ như thế này thì kiểu đó không khó áp dụng. Mọi người dễ dàng giám sát lẫn nhau. Hễ có người lạ đến khu vực này là lộ ra ngay. Nhất là ban ngày, lúc tất cả hầu như đi vắng, có người lạ đến đây là mọi người đều chú ý ngay.

Iakimov nói rằng rất ít khi anh ta thấy có người lạ đến đây, ít nhất thì cũng vào ban ngày. Ban đêm thì anh ta không thể nói chắc. Một là trời tối. Hai là, tuy khu nhà này cách xa trung tâm, nhưng khách của các gia đình vẫn thường đến, có khi họ đi cả một tổp.

Không, anh ta không nhớ có người lạ nào lảng vảng trong khu nhà này mà không có mục đích rõ rệt. Naxtia viện lí do khiến chị quan tâm đến những chuyện đó vì doanh nghiệp của chị muốn vận động những người ở đây mua bảo hiểm nhà cửa và trộm cắp.

Đột nhiên Iakimov đóng tai lắng nghe. Có tiếng gì lạ ngoài phòng khách, và không thấy tiếng chiến trận đùng đoàng trên máy vi tính nữa.

- Cô tha lỗi, - Iakimov nói rồi đi nhanh ra khỏi bếp.

Lát sau anh ta quay vào, nét mặt như nhận lỗi.

- Có chuyện gì thế ? - Naxtia hỏi.

- Không có gì đặc biệt. Thăng Dmitri chuyển sang đánh cờ.

- Nhưng sao ông có vẻ lo lắng thế ? Cháu đánh cờ thì sao ? - Naxtia ngạc nhiên.

- Vào tuổi nó đánh cờ là quá sớm, - Iakimov thản nhiên đáp. - Tuổi nó là phải chơi những trò chơi phát triển khả năng chú ý, khả năng phản ứng nhanh, và khả năng phối hợp động tác của các ngón tay.

Naxtia đã định phản đối, bởi nếu đứa trẻ chơi cờ trên máy vi tính thì như thế có nghĩa nó đã phát triển tốt các khả năng kia, nhưng chị lại thôi. Nói cho cùng, chuyện ấy liên quan gì đến mình đâu ? Iakimov là bố nó biết nên dạy con theo kiểu nào chứ. Mình chẳng nên can thiệp vào.

- Ông Iakimov, trình độ văn hoá của ông thế nào ?

- Tôi tốt nghiệp Đại học Bách khoa, là kĩ sư xây dựng.

- Các con, ông định cho chúng học ngành gì ?

- Còn tùy, - Naxtia có cảm giác anh ta trả lời một cách miễn cưỡng. - Hiện giờ tôi chưa thấy ở chúng năng khiếu gì đặc biệt. Con sãi ở chùa lại quét lá đa thôi.

- Ông nói thế nghĩa là sao ? - Naxtia cười vang. - Chưa bao giờ tôi nghe thấy câu ấy đấy. Tục ngữ à ?

Iakimov cười, vẫn tiếp tục quấy thịt nghiền trong xoong.

Nhìn ra cửa sổ, Naxtia thấy Andrei hiện ra bên kia đường, đang đẩy chiếc xe trên có Xoloviov ngồi. Iakimov quay mặt vào trong nên không nhìn thấy họ, cho nên Naxtia nghĩ có thể coi như mình cũng không nhìn thấy, vẫn tiếp tục hỏi ông bố có ba đứa con về những người sống trong khu biệt thự này. Nhưng chị thấy không nên dẫn thêm. Cái gì cũng chỉ vừa độ thì nên thôi.

- Xoloviov về kia rồi, - Naxtia nói và đứng dậy. - Cảm ơn ông, Iakimov, đã cho tôi ngồi nhờ.

Naxtia không đoán được, thấy chị đến Xoloviov có vui không, nhưng chị biết chắc chắn là Andrei thì rất khó chịu. Tất nhiên cậu ta không nói hoặc làm cử chỉ nào để lộ ra, nhưng Naxtia cảm giác thấy nổi bực tức của y, giống như cô con dâu cảm nhận được nỗi khó chịu của mẹ chồng, mặc dù bà vẫn hết sức tỏ ra dịu dàng.

Sau lần gặp lại đầu tiên người tình xa xưa, Naxtia cố điều tra xem ông ta gặp phải nỗi bất hạnh trong hoàn cảnh nào, nhưng trong hai ngày qua chị chưa điều tra được. Tuy nhiên, rõ ràng chuyện đó không phải do kẻ nào thù ghét nào cố tình gây ra. Bởi trong mấy năm qua, mọi thông tin về các vụ giết người hoặc gây thương tích đều được ghi lại trong các báo cáo của thành phố Moxcva, và các báo cáo này đều được đem đến, đặt trên bàn giấy của chị, rồi sau đó đưa vào các biểu đồ, và cuối cùng là vào bộ nhớ của máy tính. Nếu trong các thông tin ấy có tên Xoloviov, hẳn Naxtia đã không bỏ qua, cho dù chị muốn quên ông ta đi. Kỷ niệm xưa trong kí ức Naxtia vẫn nguyên vẹn, và Xoloviov còn sống thì chị chưa thể quên ông ta. Nỗi đau ông ta gây cho chị ngày đó đã in dấu quá đậm trong kí ức chị. Vậy là hai chân ông ta bị hỏng chỉ là do một căn bệnh nào đó. Biết đâu chẳng một phần do cái chết của Xvetlana, vợ ông ta ? Mà chị ta chết vì gì nhỉ ? Theo Naxtia biết, thì hai vợ chồng Xoloviov cùng tuổi, có nghĩa chị ta chết lúc còn rất trẻ, chưa đến bốn mươi.

- Em hẹn đến đây hôm thứ Bảy kia mà ? - Xoloviov hỏi. - Bây giờ em không còn tính giữ đúng lời hứa nữa rồi, phải thế không, Naxtia ?

- Em đã báo anh biết trước là em khác xưa rồi kia mà. Mà có lẽ khác theo hướng xấu đi. Hôm đó anh có mong em không ?

- Có.

Xoloviov cười nụ cười trêu mếu đến mức suýt làm Naxtia quên bằng mọi thứ. Chị nói lảng:

- Cậu giúp việc của anh không chia sẻ với anh tình cảm đó thì phải ? Hay cậu ta ghen ?

- Sao nó lại phải ghen ? - Xoloviov ngạc nhiên. - Nó không phải con anh, thì việc gì khó chịu khi thấy bố ở goá mời phụ nữ đến nhà.

- Anh biết không, khi đàn ông làm công việc của phụ nữ, họ dễ suy nghĩ theo kiểu đàn bà. Cậu Andrei của anh làm công việc bà chủ trong ngôi nhà này: quét dọn, nấu ăn, chăm sóc anh, thế nhưng đột nhiên xuất hiện một phụ nữ... Chị ta đem rác rưởi từ ngoài phố vào, cản trở cậu ta làm việc, rồi cậu ta lại còn phải tiếp cả phê cho chị ta nữa chứ.

- Em nói linh tinh, - Xoloviov gạt đi. - Tốt nhất là em kể về em cho anh nghe. Những năm qua em sống ra sao, làm những công việc gì ?

- Chẳng có gì đặc biệt. Em sống bình thường, vẫn làm một thứ công việc ấy, lúc nào rảnh thì dịch. Còn anh ?

- Anh ấy à ? - Xoloviov nhếch mép cười vẻ rất lạ. - Anh đã sống những năm trái ý.

- Nghĩa là sao ?

- Lẽ ra cuộc đời anh có thể khác hẳn thế này, nhưng cuối cùng vẫn y nguyên như cũ.

- Nguyên nhân ?

- Anh gặp đủ thứ rắc rối. Hai lần định chuyển ra sinh sống ở nước ngoài, cả hai lần đều không thực hiện được. Dường như có một định mệnh nào đó treo trên đầu anh. Rút cuộc anh thành kẻ tàn tật, và bây giờ thì không còn có thể đi đâu ra khỏi nước Nga, thậm chí ra khỏi Moxcva.

- Nhưng sao anh lại không đi được ? Cái gì đã cản trở anh ?

- Cái gì à ? - Xoloviov chưa chát hỏi lại. - Số phận. Cái cản trở anh là số phận. Đầu đuôi thế này : anh tính li dị vợ, lấy một phụ nữ khác rồi cùng cô ta ra nước ngoài. Đúng lúc ấy thì Xvetlana chết. Anh không thể bỏ mặc thằng con trai ở lại đây một mình. Cô bạn kia vẫn cứ ra nước ngoài sinh sống đúng như kế hoạch, còn anh ở lại.

- Còn lần thứ hai ?

- Lần thứ hai... thì chưa kịp đi, anh đã bị hỏng hai chân. Còn đi đâu trong tình trạng này được nữa ?

Naxtia thấy rõ Xoloviov không muốn kể rõ tai nạn. Thôi được, chẳng sao, mình khắc tìm hiểu lấy. Nhưng có điều lạ, tại sao anh ta không muốn kể ra cho mình nghe ? Theo Naxtia biết thì tính Xoloviov xưa nay ưa than vãn, thích kể tỉ mỉ về những nỗi bất hạnh của mình. Anh ta vốn là loại người luôn cần đến sự thông cảm, thương xót của người xung quanh. Nhưng đã mười hai năm rồi còn gì. Tính nết anh ta cũng phải thay đổi chứ. Thì bản thân mình cũng có còn như ngày trước nữa đâu ?

- Em nói với chồng em thế nào lúc đến đây ? - đột nhiên Xoloviov chuyển sang đề tài khác.

- Em bịa ra một chuyện nào đó. Vấn đề ấy không khó. Chồng em biết em suốt ngày này sang ngày khác túi bụi công việc, cho nên không hề căn vặn gì vợ.

- Nghĩa là anh ta không có tính ghen ?

- Hoàn toàn không, - Naxtia nói dối trắng trợn.

Tội nghiệp Alecxei ! Tất nhiên anh ấy sẽ không nói thêm một lời nào về chuyện này, nhưng vẫn ôm mỗi đau khổ ngấm ngầm.

Naxtia ngồi ở nhà Xoloviov gần hai tiếng đồng hồ. Họ trò chuyện đủ thứ, cùng ăn tối, nhắc đến những người cùng quen biết. Thỉnh thoảng Naxtia bắt gặp cặp mắt nghi ngờ của Xoloviov nhìn mình, nhưng chị làm như không nhận thấy. Khi chia tay nhau, họ đã thành đôi bạn thân thiết.

Naxtia về đến nhà đã khá muộn và chị gọi điện ngay cho mẹ.

- Mẹ còn nhớ anh chàng nghiên cứu sinh Xoloviov không ?

Giọng bà Nadejda đột nhiên lạnh lùng và căng thẳng. Bà cụ nhớ lại kỉ niệm xưa.

- Nhớ, nhưng giá con quên nó đi thì hơn, - bà thận trọng đáp.

Naxtia bật cười:

- Do mẹ sinh con ra có trí nhớ tốt, chứ đâu phải tại con. Con không thể quên thứ gì hết.

- Nhưng sao bỗng nhiên con lại nhớ đến nó ? - bà Nadejda tiếp tục căn vặn.

- Trong công tác, con tình cờ chạm trán với anh ta. Thì ra chị vợ anh ta đã chết cách đây ít lâu, còn bản thân anh ta thì tàn tật, không đi được, phải ngồi xe đẩy. Mẹ có nghe được gì xung quanh chuyện đó không ạ ?

- Không.

- Mẹ có thể hỏi dò hộ con được không ạ ? Anh ta cùng ngành ngôn ngữ học với mẹ. Rất có thể một người nào đó, đồng nghiệp của mẹ, biết chi tiết hơn về chuyện hỏng chân của Xoloviov.

- Sao con không hỏi thẳng nó ?

- Con có hỏi, nhưng anh ta lảng không chịu nói. Con cũng không nài. Nhưng mẹ thì...

- Thôi được, - bà Nadejda dịu lại. - Để mẹ thử dò hỏi xem sao. Nó gây ra chuyện gì à, mà đụng đến công an ?

- Mẹ thừa biết, loại Xoloviov thì gây chuyện gì được ? Trước khi làm chuyện gì, anh ta dẫn đo chán chê rồi mới làm ấy chứ. Con muốn biết nguyên nhân tàn tật của anh ta chỉ để liệu cách tiếp chuyện anh ta thôi. Kẻo lỡ con nói câu gì vô ý, anh ta nổi khùng thì hỏng hết việc.

- Mẹ lấy làm lạ sao con lại còn cần thứ gì nữa để tiếp chuyện nó đấy, - bà Nadejda khó chịu nói. - Ngày xưa con trò chuyện với nó thoải mái lắm kia mà.

- Mẹ !

- Thôi, đừng cáu với mẹ. Mẹ sẽ dò hỏi cho con. Thế anh Alecxei có biết con tiếp xúc với Xoloviov không ?

- Tất nhiên là biết.

- Lạy Chúa, sao tôi để ra đứa con gái thế này nhỉ ? - bà Nadejda kêu lên. - Chưa bao giờ con biết tế nhị cả. Con cho chồng biết làm gì để khổ nó ?

- Con làm nhiệm vụ công tác chứ đâu phải con quay lại mối tình cũ, - Naxtia mệt mỏi đáp.

Naxtia rất yêu mẹ. Nhưng thời gian gần đây bà cụ không còn hiểu con gái nữa. Nhất là sau những năm bà sang công tác ở nước ngoài. Đối với bố dượng, Naxtia thấy thoải mái hơn nhiều, ông suốt đời làm trong ngành công an nên dễ thông cảm hơn với con riêng của vợ.

Tối hôm sau, bà Nadejda gọi điện đến nơi làm việc cho con gái, lúc Naxtia đang chuẩn bị về.

- Con ạ, câu chuyện thật khủng khiếp, - bà Nadejda xúc động kể. - Thì ra vợ Xoloviov trên đường đến nhà nghỉ thì bị mất tích. Gần một tháng sau, người ta mới tìm thấy xác chị ta trong một khu rừng. Một thằng khốn nạn nào đã đập chiếc máy ảnh lên đầu chị ta. Đúng là không thể tưởng tượng được.

- Chuyện xảy ra ở đâu, mẹ ?

- Mẹ không biết, hình như ở miền Trung Nga, chỉ biết gần sông Volga, điều này thì hoàn toàn chính xác.

- Thế còn hai chân anh ta thì bị gì ạ ?

- Về chân nó thì điều mẹ nghe được rất khó hiểu. Không ai biết đích xác do bệnh gì mà nó bị cụt cả hai chân. Nó không kể ra với ai. Nhưng có một người kể rằng nó bị kẻ nào đó đánh rất tàn bạo.

- Người kể đó là ai ạ ?

- Con không biết anh ta đâu.

- Nhưng con sẽ có cách để làm quen, - Naxtia sáng giọng nói. - Mẹ nói đi, tên anh ta là gì ?

- Artur Malisev. Chủ nhiệm khoa ở trường Đại học Ngoại ngữ. Con định gặp anh ta à ?

- Tất nhiên rồi.

- Để làm gì ?

- Con cần biết, mẹ ạ. Nếu như Xoloviov bị đánh đập tàn bạo, thì đó là thuộc phạm vi của ngành chúng con rồi. Trước hết cần xem cái ông Malisev kia do đâu mà biết chuyện đó.

- Nếu đấy không phải là sự thật thì việc anh Malisev kia nghe được ở đâu có gì quan trọng ?

- Quan trọng lắm chứ, mẹ, - Naxtia kiên nhẫn giải thích. - Không có lời đồn đại nào, dù phi lí đến mấy, mà tự trên trời rơi xuống. Kẻ nào đầu tiên bịa ra câu chuyện tất phải nhằm một mục đích nào đó, người thứ hai truyền đi, rồi người thứ ba. Ngay cả trường hợp chuyện hoàn

toàn bịa đặt, thì cũng có động cơ của người bịa ra nó. Cần phải tìm cho ra cái lõi của vấn đề, mẹ ạ.

- Mẹ mong rằng nếu chuyện Xoloviov bị đánh kia không có thật, thì anh Malisev cũng không bị lôi thôi gì chứ ? - bà Nadejda lo lắng hỏi.

- Mẹ yên tâm, anh ta sẽ không bị ai làm gì đâu, anh chàng Malisev quý mến của mẹ ấy. Tất nhiên là nếu anh ta không phải là người đầu tiên bịa ra cái chuyện ấy. Mẹ cho con số điện thoại của Malisev, hay con phải tự tìm lấy ạ ?

Bà Nadejda thở dài ngao ngán, rồi mở sổ đọc địa chỉ và số máy. Naxtia đặt máy xuống, sắp sửa ra về, thậm chí đã lấy áo khoác trong tủ ra, thì Corotcov chạy xông xộc vào.

- Naxtia này, có lẽ chúng ta lần ra rồi, - anh ta thở hồng hộc nói. - Ôi, mệt quá ! Suốt ngày hôm nay tôi chạy hết chỗ này đến chỗ khác. Cô cho tôi một tách cà phê với, làm ơn làm phúc.

Corotcov ngồi phịch xuống ghế, duỗi hai chân cho thoải mái. Naxtia lặng lẽ lại treo áo vào tủ, rồi cắm bếp điện. Chị thầm nghĩ, phải một tiếng nữa mình mới về được.

Corotcov hồ hởi mở đầu.

- Bây giờ tôi xin kể. Cách đây đúng một tuần, một quầy bán băng hình bị mất trộm. Không còn lại dấu vết, nhưng khi kiểm lại hàng thì chủ quầy cho biết tên gian không lấy hết, thậm chí không lấy riêng một ngăn nào, mà hắn chỉ chọn lấy một số băng hình. Chủ quầy có kê ra danh sách các băng hình bị mất trộm, nhưng nghiên cứu bản danh sách đó thì không rút ra được ý thích của tên trộm. Không phải tất cả đều là băng hình sự, cũng không phải toàn băng truyện giết gân hoặc viễn tưởng hay khiêu dâm, mà là mỗi loại hắn lấy vài băng. Mười bốn băng hình tất cả. Có một cậu trong tổ điều tra cho rằng không cần xem tất cả những băng hình ấy, mà chỉ cần xem tiêu đề là đủ biết đặc điểm chung cho tất cả. Chúng tôi bèn tìm một máy vi tính có khả năng in các khuôn hình ra giấy, xem thử thì phát hiện ra một điều: trong tất cả những băng hình đó đều có chung một diễn viên tham gia đóng vai. Tất nhiên anh ta không phải diễn viên ngôi sao, mà chỉ là loại diễn viên đóng vai phụ, không có tên tuổi. Và trong mỗi bộ phim ấy, anh ta chỉ xuất hiện khoảng năm sáu phút. Nhưng hình dạng anh ta thì thành vấn đề !

- Đến phát điên lên mất thôi, - Naxtia khẽ kêu lên. - Hắn giống như đám thiếu niên kia chứ gì ?

- Hệt, - Corotcov quả quyết nói rồi nhấp một ngụm cà phê. - Tôi đã đem so với ảnh những thiếu niên bị mất tích. Giống hệt. Nhất là với thằng bé Dima Butenco thì như hai giọt nước.

Dima Butenco là cậu thiếu niên bị mất tích đầu tiên. Tháng Chín 1995. Tháng Mười Hai thì tìm thấy xác cậu ta. Và thấy được thủ phạm rõ ràng là một thằng cha tình dục đồng giới. Nhưng tìm ra hắn là cả một công việc cực kì khó, bởi không có mối liên hệ nào giữa hắn với các cậu thiếu niên kia. Mà làm sao chứng minh được tội trạng của hắn, trừ phi bản thân hắn tự thú nhận.

Tuy nhiên trong vụ này đã có đôi chút ánh sáng. Một là những dấu vết hắn để lại trong quầy bán băng hình. Hai là, chắc chắn hắn phải có địa điểm nhốt những cậu thiếu niên kia trong khi chúng chưa chết. Ba là, một tia sáng rất nhỏ thôi, địa điểm ấy rất có thể nằm trong

khu biệt thự “Mộng Mơ”.

Lúc đứng lắc lư trong toa xe điện ngầm, Naxtia phác thử phương án điều tra. Việc đầu tiên là bố trí canh gác quầy bán băng hình. Tại sao đêm hôm đó quầy này lại không có hình thức bảo vệ nào ? Các quầy băng hình khác trong khu vực ấy đều không có hình thức bảo động hay chỉ riêng quầy đó ? Ai là người có thể biết ban đêm quầy đó không có thiết bị báo động ? Vấn đề thứ hai: tại sao tên tội phạm lại ăn trộm đúng quầy đó, trên phố đó, mà không phải quầy khác, trên phố khác ? Vì quầy đó không có thiết bị báo động hay vì tên tội phạm nhà ở gần đấy ? Vấn đề thứ ba: tại sao tên tội phạm biết trong quầy đó có đúng những băng hình hấn cần đến ? Vấn đề thứ tư: quầy đó có cho thuê băng hình không ? Vì nếu cho thuê thì tên tội phạm đã từng thuê và biết rõ quầy đó có những băng hình hấn cần đến. Và nếu đã đến thuê nhiều lần thì rất có thể hấn đã nghe biết về cách bố trí canh phòng ban đêm ở đó. cần kiểm tra tất cả các điểm cho thuê băng hình, xem sổ lưu của họ, để xem kẻ nào hay thuê những băng bị mất trộm ấy. Chao ôi, bao nhiêu thứ phải làm, nhưng không thể không làm. Thứ năm: Tại sao hấn phải ăn trộm, trong khi hấn có thể mua một cách dễ dàng ? Tốn tiền quá chẳng ? Nhưng giam giữ những đứa trẻ kia bao nhiêu ngày, lại tiêm chích cho chúng đâu phải ít tốn kém ? Mà nếu không mua vì sợ tốn tiền thì hấn có thể thuê rồi đem thuê sao lại, rẻ hơn nhiều.

Naxtia cảm thấy kẻ ăn trộm băng hình với kẻ bắt cóc đám thiếu niên kia xem chừng không phải là một tên. Và chị thử gán hai sự việc vào với nhau nhưng thấy không ăn khớp. Logic của kẻ điên loạn khác logic của người tâm thần lạnh lặn. Rất có thể tên tội phạm kia coi việc ăn trộm băng hình là chuyện quan trọng bậc nhất chẳng ?

Lúc Naxtia ra khỏi ga xe điện ngầm, trời đã tối. Sau một ngày căng thẳng đầu óc, chị muốn đi bộ một chút cho nhẹ đầu óc. Nhưng chợt nhớ chồng ở nhà chắc đang lo lắng, chị đành lên xe buýt. Hôm nay chị không lấy xe ô tô của chồng và Alecxei biết chắc chị không đến nhà Xoloviov. Bởi đến đây là dứt khoát phải đi bằng ô tô. Dù sao Naxtia cũng không muốn để chồng phải lo lắng quá nhiều.

Xe buýt chạy qua bốn ga, thì Naxtia xuống, và chị đi theo một cặp nam nữ cũng đi theo hướng nhà chị. Chẳng đường từ bến xe buýt đến nhà chị tồi tệ về đủ mọi phương diện: không có đèn đường, vắng tanh, lại mấp mô. Đôi nam nữ kia đã “đưa” được Naxtia về đến tận nhà. Họ đi tiếp, chắc tìm nơi vắng vẻ để được bên nhau yên tĩnh hơn.

Ra khỏi thang máy, đến trước cửa vào căn hộ của mình, Naxtia đột nhiên nhớ đến tòa biệt thự của Xoloviov. Nguyên gian tiền sảnh đã rộng thênh thang...

Chùm chìa khóa lọt đầu tận dưới đáy cái túi xách to đựng đầy các thứ linh kinh, chị không sao lần ra được. Chị đành bấm chuông. Naxtia rất ngạc nhiên, sao trong nhà im ắng thế. Hay Alecxei mãi xem truyền hình không nghe thấy chuông reo. Chị ấn lần nữa. Vẫn không thấy gì. Đành phải tìm chìa khoá vậy.

Alecxei không có nhà. Naxtia sức nhớ là lúc này không thấy ô tô của chồng dưới cổng. Lại thật ! Và không hiểu tại sao Naxtia bỗng thấy khó chịu. Chị cởi quần áo thật nhanh, mặc vào

người tắm áo choàng ấm áp, rồi ngồi vào bàn bếp, lấy một đĩa to đầy salad cà chua và dưa chuột.

Naxtia yêu căn hộ của mình, ở đây, chị cảm thấy ấm cúng, thân tình, yên tĩnh. Quả thật căn hộ rất nhỏ, chỉ có một phòng, tiện nghi lại dùng chung, nhưng chị không cảm thấy chật chội. Naxtia cùng sống với Alecxei, nhưng cả hai đều thấy bình thường, dễ chịu. Tuy nhiên, sau khi đến khu biệt thự “Mộng Mơ”, Naxtia nhìn căn hộ của mình không còn như xưa nữa. Không phải vì trước kia Naxtia chưa nhìn thấy một ngôi nhà nào to lớn, sang trọng. Hoàn toàn không phải thế. Ngay ngôi nhà của Xasa, người em cùng cha khác mẹ với chị cũng giống như một lâu đài. Nhưng sau khi đến nhà Xasa về, Naxtia không cảm thấy căn hộ của hai vợ chồng chị trên phố s.elcovxcaia là chật chội, tồi tệ. Có lẽ vì chị coi Xasa là người thuộc tầng lớp khác với chị. Cậu ta là em chị, nhưng là nhà kinh doanh, chủ nhà băng, giàu có và tháo vát.

Nhưng Xoloviov thì lại thuộc tầng lớp của Naxtia. Anh ta có khả năng về ngoại ngữ và sống bằng thứ đó. Một trí thức bình thường. Không phải nhà kinh doanh. Không phải chủ doanh nghiệp. Chỉ là một dịch giả. Naxtia có thể làm công việc đúng như của anh ta, dịch tác phẩm cho các nhà xuất bản, nếu như chị không yêu nghề thanh tra cảnh sát, say mê khám phá các vụ án, lật mặt bọn tội phạm. Chính ý nghĩ rằng mình rất có thể sống sang trọng giàu có như Xoloviov làm chị bối rối.

"Tại sao mình phải sống nghèo khổ thế này ? - chị suy nghĩ miên man, trong lúc uể oải nhai món salad. - Tại sao ?" Thật ra theo quan niệm chung thì mình chưa phải là nghèo. Các bác sĩ, nhà giáo lương còn ít hơn mình nhiều, chưa nói đến những người hưu trí. Vậy tiền bạc chạy đi đâu ? Lương của hai vợ chồng chị chỉ vừa đủ tiêu tằn tiện cho đến kì lương sau.

Dù Naxtia có tằn tiện đến mấy thì tiền chị dành dụm được cũng không bao giờ tậu nổi một toà biệt thự như của Xoloviov. Tiền kiếm được của anh ta hẳn không phải loại thu nhập bình thường. Naxtia vẫn không sao hiểu nổi, một người biết ba ngoại ngữ, có thể sống trong toà nhà sang trọng như vậy trong khi một người biết năm ngoại ngữ, lại đem lợi ích đến cho xã hội bằng một công việc nặng nhọc, bẩn thỉu, nhưng hết sức cần thiết như thế này lại buộc phải sống trong một căn hộ nhỏ xíu, tiện nghi chung với hộ khác. Naxtia không bao giờ nghi ngờ người tình xưa của chị không phải người lương thiện. Xoloviov không bao giờ ăn cắp, không bao giờ lừa đảo. Tiền của anh ta là đồng tiền trong sạch, kiếm ra bằng con đường lương thiện. Chắc chỉ do một sự không công bằng trong cách bố trí xã hội ngày hôm nay. Và cuộc điều tra sự không công bằng này chính là tìm cho ra sự khác biệt giữa Naxtia và Xoloviov, một sự khác biệt, nói cho đúng, lẽ ra không nên có.

Đột nhiên Naxtia nhận thấy mình thích thú khi nghĩ đến Xoloviov, và nghĩ đến ngày mai sẽ được gặp lại ông ta.

"Cô sai rồi, cô em ơi, - Naxtia mệt mỏi tự nhủ. - Nhiệm vụ của cô là làm việc chứ không phải băn khoăn về hưởng thụ, Hãy quăng ra khỏi đầu óc cô những ý nghĩ vớ vẩn ấy đi. Cô không còn ở cái tuổi được phép phạm những sai lầm kiểu đó nữa. Chưa kể đây lại là lần thứ hai".

Naxtia ăn nốt đĩa salad, đứng chùng mười lăm phút dưới vòi hoa sen nước nóng để thư giãn rồi lên giường nằm. Chị muốn gọi điện cho cha mẹ chồng tại khu Giucovxki, vì có thể Alecxei đến đấy. Nhưng vừa định quay số thì Naxtia dừng lại. Không nên. Nếu Alecxei biết, anh

ấy lại nghĩ vợ kiểm tra mình, vả lại chắc gì Alecxei về đó ? Và hai cụ cũng không biết con trai họ hiện ở đâu ? Dù sao thì Naxtia chưa bao giờ có ý nghĩ “bắt quả tang” Alecxei. Hoàn toàn không phải vì chị tuyệt đối tin tưởng ở lòng chung thủy của chồng. Alecxei là một người đàn ông lành mạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể được một phụ nữ xinh đẹp, thông minh, có sức quyến rũ về tình dục yêu mến, một phụ nữ không giống Naxtia. Trong khi Naxtia chỉ là một phụ nữ có phần khô khan và sinh hoạt tình dục rất kém. Theo định luật xác suất thì điều nói trên hoàn toàn có khả năng xảy ra, nhưng Naxtia chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tìm biết xem có chuyện đó hay không. Để làm gì ? Trong ba mươi sáu năm sống trên cõi đời, chị quen biết Alecxei hai mươi năm. Hơn một nửa thời gian đã sống. Hai vợ chồng sẽ sống trọn đời với nhau, mãi mãi bên nhau, và dù trường hợp nào đi nữa, họ vẫn là hai người thân thiết với nhau nhất. Điều này đã được kiểm nghiệm qua thực tiễn, không còn phải nghi hoặc gì nữa. Chưa kể bản thân Naxtia đâu phải đã hoàn toàn không có lỗi ?

Tóm lại, mình sẽ không gọi điện cho cha mẹ anh ấy. Nhưng khi Naxtia sắp sửa tắt đèn thì chuông điện thoại reo.

- Naxtia đấy phải không ? - tiếng trong máy thiếu quả quyết.

Đấy là cụ Pavel Ivanovitr, cha của Xasa, và tất nhiên cũng là cha của Naxtia.

- Vâng, con đây ạ, - Naxtia đáp, cố giấu nỗi ngạc nhiên.

Cụ Pavel rất hiếm khi gọi điện cho con gái. Cụ li hôn với mẹ của chị từ khi Naxtia còn nhỏ xíu, và chỉ liên hệ với con gái vào những dịp lễ lớn, mà cũng chỉ qua điện thoại. Thật ra, từ khi Naxtia thân với Xasa và vợ cậu ta là Đasa, thì hình như cụ Pavel gọi điện thường xuyên hơn cho con gái. Nhưng dù vậy, đối với Naxtia, cụ vẫn là người xa lạ, và chị không thấy có tình cảm nào với cụ, không quý cũng chẳng ghét. Trái lại Naxtia rất quý bố dượng, chồng sau của mẹ, và gọi cụ là “bố”.

- Naxtia, bố gọi điện cho con để con biết... - cụ Pavel ngập ngừng. - Em Đasa đang gặp chuyện bất hạnh, anh Alecxei của con đến đó giúp nó đấy.

- Đasa làm sao ạ ? - Naxtia hốt hoảng.

- Là... chuyện... - cụ Pavel lắp bắp, nhưng Naxtia đã hơi đoán ra.

Đasa đang có thai, tháng thứ tư rồi. Chắc xảy thai.

- Chuyện gì đấy ạ ?

- Bố không biết. Em Xasa gọi điện từ bệnh viện về cách đây chừng hai tiếng đồng hồ, kể rằng anh Alecxei chồng con đang đi tìm để mời một bác sĩ giỏi. Nó nhờ bố gọi điện báo con biết để con đừng lo. Con đừng giận chồng là đi vắng qua đêm, nhưng vì thằng Xasa hốt hoảng quá, rất lo cho vợ nó. Anh Alecxei đành phai ở đó với vợ chồng nó.

- Cảm ơn bố đã gọi điện báo cho con biết, - Naxtia đáp.

“Cảm ơn cụ đã gọi điện ngay tối nay chứ không phải để đến ngày mai”, Naxtia thầm nghĩ. Mình về nhà cách đây đã một tiếng đồng hồ. Nếu như là người khác thì có lẽ trong một tiếng đồng hồ vừa rồi mình đã phát điên lên rồi, tại sao Alecxei đi đâu mà không để lại mảnh giấy

nào và cũng không gọi điện về ? Còn bố, nếu bố chịu khó, cứ năm phút lại gọi điện cho con gái một lần, có phải con đã biết tin này từ lúc mới về và không phải lo lắng suốt từ bấy đến giờ không ? Chắc cụ mãi xem phim trên tivi. Cụ quá bình tĩnh trong khi mình thì lo đến phát rét lên được.

Đasa có chuyện không may... Chưa bao giờ bố chịu coi mình là con, con chẳng ghen đâu. Đasa đúng là một đứa xinh đẹp, có cặp mắt tuyệt đẹp, bản thân con cũng rất yêu nó, và con nghĩ không ai không yêu nó, nhưng dù sao con cũng là con gái của bố kia mà. Hay không phải ? Hay con chỉ là con của người phụ nữ mà đã có một thời ngẫu nhiên là vợ của bố, và hai người cũng lại không sống với nhau lâu ?”

Nhưng nghĩ đến cụ làm gì, Naxtia xưa nay chẳng mấy quan tâm đến cụ. Điều chị lo lắng nhiều hơn là tình trạng của cô em dâu Đasa kia kìa. Đứa con trai đầu của nó chưa tròn một năm, mới sinh hồi tháng Sáu năm ngoái. Khi nghe tin Đasa lại có thai, Naxtia thậm không tán thành, sao mà đẻ cách nhau gần như vậy. Khốn nhưng Đasa rất thèm một đứa con gái. Cậu Xasa cũng rất mừng thấy vợ có thai. Nếu không giữ được cái thai thì tội nghiệp Đasa quá, mặc dù cô ta còn ít tuổi, mới hai mươi ! Còn kịp sinh một chục đứa nữa, nếu cô ta muốn. Cái chính là làm sao lần xảy thai này không để lại di chứng ảnh hưởng đến những lần có thai sau.

Nghĩa là chồng của chị hiện đang ở trong bệnh viện. Thế cũng phải. Tính Alecxei điềm tĩnh, nhiều lúc đến mức quá đáng, nhưng trong trường hợp này thì lại rất cần có người điềm tĩnh như vậy bên cạnh để trấn an cậu Xasa. Thêm nữa, trong số bạn bè của chồng mình lại có những bác sĩ loại siêu đẳng. Alecxei đã có thời giúp cho Trung tâm Khoa học của Viện Y học, lập trình cho việc chẩn đoán bằng máy vi tính, do đó quen rất nhiều chuyên gia tầm cỡ trong ngành y. Chắc anh ấy sẽ đưa một giáo sư hàng đầu đến khám cho Đasa. Naxtia hình dung ra lúc chồng mình nhận được điện thoại báo tin về bệnh tình Đasa, vội vã mặc quần áo đi ngay, không còn bụng dạ nghĩ được là phải để lại mảnh giấy cho vợ...

Đột nhiên Naxtia vùng dậy chạy ra nhắc máy điện thoại. Chị chưa kịp quay hết số của Xoloviov thì đã thoáng nghĩ: gọi cho anh ta để làm gì ?

- Anh đang ngủ phải không ? - Naxtia rụt rè hỏi khi nghe thấy giọng nói dịu dàng đầu dây bên kia.

- Chưa. Anh hay thức khuya.

- Công việc anh ra sao ?

- Cảm ơn, tốt thôi. Em gọi điện để hỏi chuyện đó à ?

- Thú thật là chính em cũng chẳng hiểu em gọi cho anh để làm gì. Hẳn là em rất muốn nói chuyện với anh, có vậy thôi.

- Thế là logic, - giọng Xoloviov có phần chua chát. - Ngay trong vấn đề tế nhị này mà em vẫn hành động theo đúng logic. Còn em, vẫn bình thường chứ ?

- Bình thường. Như mọi khi.

- Em đang ở nhà à ?

- Tất nhiên. Vào giờ này em không ở nhà thì anh bảo em ở đâu ?

- Thế còn chồng em ? Em không sợ ông ấy nghe thấy em nói chuyện điện thoại với anh à ?

- Em không sợ. Nếu sợ em đã chẳng gọi cho anh.

- Cũng lại rất logic, - Xoloviov công nhận. - Dù sao thì anh cũng rất vui thấy em gọi điện cho anh.

- Thật không ?

- Thật.

Naxtia thấy trong giọng nói của Xoloviov có thứ mà giá như thời xưa hẳn đã làm chị chóng cả mặt.

- Con người rất mau quen với điều tốt lành, - Xoloviov tiếp tục nói. - Hôm kia em gọi điện cho anh. Hôm qua em đến với anh, và hôm nay anh bỗng cảm thấy dường như anh đang thiếu một thứ gì đó. Bây giờ em lại gọi điện cho anh, và anh chợt hiểu ra, thứ mình đang thấy thiếu là gì. Anh đã bắt đầu thấy nhớ em.

- Em cũng vậy, - Naxtia cười. - Mai em sẽ lại đến anh, nếu anh không bận.

- Máy giờ ?

- Khoảng tám giờ, được không ?

- Được. Anh sẽ chờ em.

- Hôn anh, - Naxtia trêu mếu nói. - Chúc anh ngủ ngon.

Hay lắm Xoloviov. Anh ta đã bắt đầu “nhớ” mình rồi.

CHƯƠNG BỐN

Thì ra Artur Malisev trạc năm mươi tuổi nhưng trông rất trẻ và đẹp trai, giọng nói khê một cách bất ngờ.

- Tôi phải giữ cổ họng, - ông ta giải thích, khi thấy Naxtia phải cố gắng nghe ông ta nói. - Ngày nào cũng giảng bài sáu tiếng đồng hồ ở trường, đâu phải chuyện đơn giản ? Tối lại còn dạy ở các trung tâm để kiếm thêm tiền sinh sống. Cho nên ngoài giờ dạy học, tôi cố nói thật khê, gần như nói thầm.

Về Xoloviov, Malisev không biết gì nhiều. Hai người không thân nhau lắm, chỉ cùng là nghiên cứu sinh vào một thời gian, nhưng lại thuộc hai bộ môn khác nhau. Về chuyện bất hạnh của Xoloviov, thì Malisev nghe vợ ông ta kể, mà vợ ông ta lại nghe một chị bạn làm ở bộ phận cấp cứu kể. Chị bạn kia rất mê bộ sách “Kiệt tác Phương Đông”, chính vì thế mà chị ta chú ý đến Xoloviov trong vô số bệnh nhân được xe cấp cứu chở đến bệnh viện.

- Ông có thể cho tôi biết bà nhà đã nói chính xác như thế nào, khi kể lại lời của bà ở bộ phận cấp cứu được không ? - Naxtia hỏi.

- Vợ tôi kể rằng dịch giả Xoloviov bị kẻ nào đó hành hung tàn bạo, và xe cấp cứu nhặt được ông ta ngay trên đường phố. Tất cả chỉ có thế, ngoài ra vợ tôi không kể thêm chi tiết nào nữa.

- Ông có quen bà bạn ấy của bà nhà không ?

- Rất tiếc là tôi không biết bà ấy. Thậm chí tôi cũng không biết tên bà ta là gì.

- Sao lại thế được ? - Naxtia ngạc nhiên. - Ông không biết các bạn gái của bà nhà ư ?

- Bà ta không phải bạn thân của vợ tôi. Chỉ là vợ tôi quen ở bệnh viện thôi. Theo tôi biết thì sau vụ đó, vợ tôi và bà ta có gọi điện nói chuyện với nhau thêm hai ba lần. Nhưng bà ta chưa hề đến nhà tôi bao giờ.

- Hai người quen nhau ở bệnh viện nào ?

Malisev rõ ràng lúng túng:

- Tôi cũng không biết nữa.

- Ôi, sao lại thế được, thưa ông Malisev ? Hay ông chưa kể ra hết với tôi ?

Malisev đỏ mặt, chuyển sang tìm bật lửa, trong khi chiếc bật lửa nằm ngay trước mặt ông ta.

- Bà hiểu cho... Hồi ấy tôi đang đi công tác, vợ tôi nạo thai giấu tôi. Chính vì vậy tôi không

biết vợ tôi nằm bệnh viện nào.

- Nhưng sau thì ông cũng vẫn biết chuyện bà nhà nạo thai chứ ? - Naxtia nhận xét.

- Đúng thế.

Malisev ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Naxtia.

- Tôi biết chẳng thể giấu được bà. Bà làm ở cơ quan cảnh sát, bà chưa moi hết ra được thì bà còn chưa để tôi yên. Đúng vậy không ?

- Nói chung, đúng thế, - Naxtia gật đầu.

- Vả lại chuyện này cả trường đại học đều biết cả. Bây giờ hai vợ chồng tôi đã li hôn. Hồi đó bà ấy có thai là với một người đàn ông khác, cái thai bà ta nạo ấy. Bởi vậy bà ấy giấu tôi. Bà ấy giấu tôi được một thời gian. Nhưng rồi ông kia đề nghị bà ấy lấy ông ta. Hiện hai người đã ra sống ở nước ngoài. Họ có một doanh nghiệp rất lớn tại Bờ biển Ngà. Toàn bộ sự thật là như vậy.

- Xin lỗi. - Naxtia nói giọng nhận lỗi. - Tôi không định bắt ông phải kể lại câu chuyện không vui kia. Nhưng tôi rất cần tìm cái bà làm ở bộ phận cấp cứu. Ông có giúp tôi được không ?

- Không, - Malisev giơ hai tay tỏ vẻ bất lực.

- Liệu tôi có thể liên lạc với bà vợ cũ của ông được không ?

- Tôi không có số điện thoại của bà ấy. Bà ấy hiện ở Ghine, cụ thể là Bờ biển Ngà.

- Tôi hiểu - Naxtia thở dài. - Có thể những bạn gái vợ cũ của ông biết bà ấy nạo thai ở bệnh viện nào chứ ?

Malisev nêu lên vài cái tên, và Naxtia ghi tất cả vào sổ tay.

- Nhưng tôi không tin họ có thể giúp gì được cho bà. Vợ cũ của tôi tính rất kín đáo, chưa chắc bà ấy đã lộ ra với ai, nhất là với bạn phụ nữ. Thêm nữa, bà ấy cần giữ tuyệt đối bí mật mối quan hệ với nhà triệu phú kia, và bà ấy đã giữ bí mật được rất lâu. Nếu bà ấy tâm sự với một bạn gái nào thì chuyện ngoại tình kia lập tức lộ ra ngay, trước đó nhiều.

Naxtia cười:

- Ông Malisev, tôi không muốn làm ông buồn, nhưng sự thật muôn thuở là chồng bao giờ cũng là người biết cuối cùng. Rất có thể người xung quanh đã biết chuyện bà nhà ngoại tình trước ông nhiều.

- Không phải, - Malisev lắc đầu. - Tôi tin rằng trường hợp này không như thế.

Naxtia không hiểu tại sao ông này lại quả quyết đến như vậy, nhưng chị không hỏi sâu thêm. Chẳng nên khơi lại nỗi đau của ông ta.

Tuy nhiên hi vọng vào những bạn gái vợ cũ của Malisev đã không có cơ sở. Phần vì đó không phải là những bạn gái thân thiết lắm, phần vì vợ cũ của Malisev quả là người hết sức kín

đáo, cho nên không ai biết được bà ta đã nạo thai ở bệnh viện nào. Thêm vào đó, Moxcva có rất nhiều bệnh viện, và nạo thai là chuyện rất bình thường. Nằm viện vài ngày, có khi chỉ một ngày, sáng vào, chiều đã ra rồi, cho nên bạn bè ít khi đến bệnh viện thăm. Vậy Naxtia chỉ còn một cách duy nhất: kiểm tra tất cả các bệnh viện, xem cách đây hai năm, bệnh viện nào nhận một phụ nữ đến nạo thai tên là Anna Maliseva. Rồi lấy danh sách tất cả những phụ nữ có mặt ở bệnh viện đó trong cùng thời gian, lựa ra những người công tác trong bộ phận cấp cứu. Cả một khối lượng công việc đồ sộ, mà để làm gì ? Không phải để tìm thủ phạm, mà chỉ để tìm người phụ nữ khẳng định việc Xoloviov có bị đánh đập tàn bạo. Chưa kể người phụ nữ đó liệu có trong đội cấp cứu đưa anh ta đến bệnh viện không, hay cũng lại chỉ nghe người khác nói. Đặt trường hợp, sau tất cả những công việc ấy, Naxtia khẳng định chuyện Xoloviov bị đánh đập tàn nhẫn là có thật, thì sau đó thế nào ? Chuyện ấy có liên quan gì đến vụ những thiếu niên bị mất tích không ? Rồi với kẻ mất trí nào đó đã ăn trộm những băng hình kia ? Không có liên quan nào hết. Và lại, sẽ không ai cho phép Naxtia sử dụng ngần ấy thời gian lao động quý giá chỉ vào một việc là tìm ra sự thật về người tình cũ của chị, một người không dính líu vào một vụ án hình sự nào và cũng chưa bị nghi là có dính vào.

Mà có thật là Xoloviov không dính vào và không bị nghi ngờ là dính vào hay không ?

Naxtia không thuộc loại người sợ không dám nhìn thẳng vào sự thật.

- Cô đừng lao vào vụ đám thiếu niên ấy nữa, - đại tá Gordeev nổi cáu. - Đừng tưởng tượng ra nhiều thứ vớ vẩn.

Ngay từ sáng nay ông đã cáu kỉnh, về chiều có dịu bớt, nhưng vẫn chưa bình thường. Từ sáng, Naxtia đã thảo từng điểm cần làm ngay trong phương án điều tra vụ trộm băng hình đưa lên cho ông, và bây giờ chị đến gặp để hỏi xem ông đã tiến hành những bước đi nào rồi. Thì ra chưa bước đi nào được tiến hành. Lại một lần nữa vướng mối quan hệ giữa các bộ phận. Vụ trộm quây băng hình chỉ là vụ nhỏ, thuộc phạm vi cảnh sát cấp quận chứ không phải cấp thành phố, nếu như vụ đó không liên quan đến những vụ trọng án nào khác. Đó là quan niệm của đại tá Gordeev và bản thân Naxtia Camenxcaia cũng nghĩ như vậy, nhưng khốn nỗi Phòng Cảnh sát quận lại không chịu tuân lệnh họ. Trong khi đó, đại tá Gordeev kiên quyết không chịu đưa vấn đề này lên Ủy ban thành phố giải quyết, ông giải thích cho Naxtia:

- Cô nên nhớ rằng chuyện các thiếu niên bị mất tích kia có hình dạng giống hệt nhau chỉ chúng ta biết. Mà cũng chỉ là chúng ta nhận xét thấy như vậy thôi, chưa có bằng chứng gì cụ thể. Tôi nói chúng ta đây là bốn người: Corotcov, Colia, cô và tôi. Hết. Cô thừa biết nếu chúng ta lộ điều nhận xét đó của chúng ta ra cho nhiều người khác cùng biết thì hậu quả sẽ ra sao rồi. Chỉ cần hôm nay chúng ta công bố rằng trong vô số thiếu niên bị mất tích nổi bật lên một nhóm có dáng hình Do Thái thì lập tức sáng mai các báo sẽ đưa tin giật gân này, và sẽ bình luận rằng tại Moxcva hiện có một tổ chức bí mật bài Do Thái. Những tờ báo đó sẵn sàng đưa mọi thứ, chỉ cốt để giúp họ bán chạy. Họ sẵn sàng đăng cả những lời đồn đại, nói xấu, thậm chí đối trá. Thế là những người Do Thái ở Moxcva đâm hoang mang, đòi chính quyền phải có những biện pháp bảo vệ họ. Cô bé ơi, ta chẳng nên đụng đến một vấn đề tế nhị như vậy. Tất nhiên

trong lãnh đạo thành phố có những người biết cách dập tắt lời đồn đại. Nhưng mâu thuẫn sắc tộc là vấn đề gay gắt bậc nhất, không phải chỉ bây giờ mà trong mọi thời đại. Và khó giải quyết nhất. Đụng đến vấn đề ấy là phải hết sức tế nhị, thận trọng và biết nhìn xa. Trong khi vấn đề ở đây thật ra chỉ là có một tên khốn kiếp thích những đứa trẻ trai có hình dạng như vậy, bất kể thuộc sắc tộc nào. Khốn nhưng sẽ không ai chịu tin là như thế, bởi đang sẵn có hàng đông người kiếm được lợi trong việc đẩy cao mâu thuẫn sắc tộc, biến mọi chuyện dính đến sắc tộc thành những vụ bê bối lớn lao. Thời gian này lại là thời điểm sắp tiến hành Tổng tuyển cử, cô đừng quên.

- Tôi không quên, - Naxtia buồn bã thở dài. - Chỉ có điều Phòng cảnh sát quận không chịu tìm cho ra tên trộm ấy.

- Cái cậu đã có sáng kiến soát các hình trong những băng hình ấy, cậu ta thông minh đấy. Liệu giao cho cậu ta việc này có được không, cô thấy thế nào ?

- Nhưng thủ trưởng của cậu ta sẽ không chịu. Không ai cho vụ trộm ấy là quan trọng. Họ chỉ cho là một vụ trộm vặt.

- Vậy thì ta đánh lừa họ, - đột nhiên đại tá Gordeev nói.

- Lừa thế nào, thưa đại tá ?

- Đấy thuộc quận nào ?

- Quận Tây. Phường Ga Metro “Molodejnaia”.

- Trên địa bàn ấy hiện có vụ nào thuộc cấp sở không ?

- Có, hai vụ, - Naxtia gật đầu. Chị bắt đầu đoán được ý của thủ trưởng. - Một xác chết Colia đảm nhiệm, và một xác chết - Lexnicov. Xác chết Colia đảm nhiệm thì kèm thêm cả tội ăn trộm vật quý, tranh, nữ trang. Có hợp không ạ ?

- Hợp đấy. Vậy là cô đã hiểu rồi, - đại tá Gordeev khen ngợi ngắn gọn.

Nửa giờ sau, ông đã ra lệnh cho cảnh sát quận Tây cử một cán bộ hỗ trợ với Colia, đặc trách công việc điều tra về các vụ trộm và đường dây tiêu thụ những thứ ăn trộm được. Anh ta đúng là người Naxtia đang cần, và không ai có thể trách đại tá là sử dụng người của quận hỗ trợ cho đội trọng án của Sở.

Naxtia tính sáng mai sẽ gặp người cán bộ điều tra của quận kia, còn bây giờ, chị quyết định đến nhà Xoloviov.

- Nào, bây giờ anh kể em nghe anh nhớ em như thế nào, - Naxtia nói, ngồi xuống chiếc ghế salông êm ái.

- Nhớ lắm ! - Xoloviov đáp, vẫn nụ cười giấu cợt mọi khi trên môi.

Naxtia cảm thấy hôm nay Xoloviov hơi khác, không giống như anh ta hôm sinh nhật. Mặc

chiếc áo len cổ lọ màu xanh lam, mái tóc bù xù, Xoloviov rất giống anh ta cách đây mười hai năm: tự tin, hồ hởi, và tươi vui.

Lần này Andrei không có nhà, cậu ta đến nhà xuất bản lấy sách bản quyền tác giả. Không có cậu ta, Naxtia cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Xưa nay chị có tính không chịu được có người thù ghét mình bên cạnh, thậm chí nổi thù ghét đó được người kia giấu kín. Hai người đem bánh mì kẹp thức ăn và cà phê ra phòng khách ngồi nhấm nháp.

- Còn em, có nhớ anh không ? - Xoloviov hỏi.

- Nhớ một chút, - Naxtia cười đáp, - vào khoảng giữa hai công việc cấp bách hoặc giữa hai cuộc thảo luận đồng, em luôn nghĩ đến anh. Chúng ta tiếp tục bàn về mối quan hệ giữa hai chúng ta hay chọn đề tài khác thú vị hơn ?

- Về mối quan hệ giữa hai chúng ta ! Đây là đề tài thú vị nhất. Em không cho là như thế sao ? Naxtia chăm chú nhìn Xoloviov: chà, anh ta lại định chinh phục mình bằng cách nhắc lại chuyện cũ chẳng ? Vẫn tính hợm mình như xưa !

- Có lẽ anh nói đúng, - Naxtia gật đầu. - Nhưng em nghĩ ta chẳng nên lặp lại chuyện xưa. Từ bấy đến nay cả hai chúng ta đều đã đổi khác, cho nên ta hãy quên chuyện cũ đi. Coi như bắt đầu một mối quan hệ mới. Và nếu như vậy thì chúng ta còn biết quá ít về tình trạng của nhau hiện nay. Nếu anh đồng ý coi đây là một mối quan hệ mới, thì ta nên kể về bản thân mình cho nhau nghe.

Xoloviov bật cười:

- Tính nết của em quả là không chịu nổi. Hơn chục năm qua, em đã mất hết chất mơ mộng và bây giờ em thành lí trí, thực tế và logic khủng khiếp. Tại sao em bảo anh đã thành một con người khác ? Anh vẫn y nguyên như thế, vẫn y hệt như Xoloviov mà em đã yêu.

- Không thể có chuyện ấy được, - Naxtia nhẹ nhàng phản đối. - Qua ngần ấy năm trời, bao nhiêu chuyện đã xảy ra trong cuộc sống của anh cũng như của em ! Và những chuyện đó tất phải để lại dấu vết chứ ? Anh đã trải qua một tấn bi kịch, cái chết của vợ anh. Rồi việc anh hỏng hai chân, không đi được nữa. Anh lại giàu lên ghê gớm và nổi tiếng nữa. Sao anh dám bảo anh vẫn y hệt như ngày xưa, không thay đổi gì hết ?

- Giàu thì đúng, còn nổi tiếng thì chưa chắc.

“Còn về cái chết của vợ và tình trạng tàn tật thì sao anh cố tránh không nhắc đến ?” Naxtia trầm nghĩ.

- Chắc quá đi ấy chứ, - chị đáp ngay. - Rất nhiều độc giả hâm mộ tên tuổi anh.

- Em căn cứ vào đâu mà nói như vậy ?

Naxtia thấy trên mặt Xoloviov sự thật lòng muốn nghe Naxtia trả lời về điều này. Xưa nay Xoloviov ham danh vọng, rất thích nổi tiếng. Nhưng lần này Naxtia thấy không phải anh ta muốn nghe chị tâng bốc mà thật sự muốn nghe chị đánh giá.

- Bà bác sĩ ở bộ phận Cấp cứu hôm đó chở anh đến bệnh viện là một độc giả hâm mộ anh.

Đột nhiên trên mặt Xoloviov hiện lên một nỗi uất hận, mà anh ta phải cố ghìm lại để khỏi văng ra những lời chửi rủa.

- Ngay sau đấy bà ta gọi điện cho bạn bè và người quen, báo tin ông Xoloviov, người dịch những cuốn sách trong bộ “Kiệt tác Phương Đông” bị đánh đập tàn bạo trên đường phố. Bà ta rất thương xót cho anh.

Bây giờ thì Naxtia đã hoàn toàn tin chắc rằng câu chuyện về Xoloviov bị hành hung tàn bạo là có thật.

Nhưng tại sao vụ ấy không được đưa vào báo cáo của cảnh sát ? Đấy cũng là một trọng án, vì nạn nhân sau đó đã thành người tàn tật. Thủ phạm nếu ra toà có thể bị kết án tám năm tù là ít. Xoloviov đã bao che kẻ tội phạm, điều này đã rõ ràng. Tại sao anh ta không chịu báo cho ai biết ? Mà tại sao con trai anh ta, nhất là các bác sĩ, không báo sự việc này cho cơ quan cảnh sát, khi họ nhận vào viện nạn nhân của một vụ hành hung tàn bạo ? Tại sao ? Bởi vì không ai quan tâm đến ai. Bởi vì đã một số năm gần đây, người ta không thấy phải làm theo pháp luật hoặc theo chỉ thị. Bởi vì bây giờ tất cả mọi người đều chỉ nghĩ đến bản thân, mặc kệ nỗi bất hạnh của người khác.

- Hồi đó bà ta gọi điện cả cho em, - Naxtia vẫn nói tiếp, coi như không có gì xảy ra. - Thú thật là chính từ hôm đó em bắt đầu nghĩ nhiều đến anh và quyết định đến thăm anh. Lúc đó em chưa biết Xvetlana đã chết. Rồi em lại ngập ngừng. Sau đấy em bận túi bụi vào chuẩn bị đám cưới, lại tuần trăng mật. Nhưng cuối cùng em vẫn đến gặp anh đấy thôi.

- Em làm thế là rất đúng. Em không biết thấy em lại đến, anh vui biết chừng nào đâu.

Naxtia biết Xoloviov lại định lảng sang đề tài khác, nhưng chị đâu chịu, vả lại Naxtia đâu có quan tâm đến chuyện tình cảm giữa hai người.

- Trong những cuốn truyện Phương Đông anh dịch, anh cho cuốn nào là đạt nhất ? - Naxtia hỏi. - Em tin vào cách đánh giá của anh. Anh nêu tên cuốn nào, em sẽ đọc cuốn đó.

- Em nên đọc tất cả, và sẽ không sợ bị thất vọng đâu. Tất cả đều tuyệt hay. Từ cốt truyện, tính cách nhân vật đến đối thoại.

- Nhưng trong số đó vẫn có cuốn nào hay nhất chứ, - Naxtia nói. - Cuốn nào anh thích nhất ấy.

- Anh thích nhất ấy à ? Nếu vậy thì là cuốn “Lưỡi kiếm”. Nhưng cuốn ấy các hiệu sách đều không còn. Bán hết từ năm ngoái rồi. Nếu em muốn đọc, anh đưa em bản của anh..

- Cảm ơn anh. Nhất định em sẽ đọc.

Tất nhiên Naxtia sẽ đọc. Cả cuốn “Lưỡi kiếm”, cả những cuốn khác Xoloviov dịch. Chỉ cốt để biết tại sao anh ta lại thích cuốn ấy nhất. Hãy nói cuốn sách nào người thích nhất, ta sẽ nói người đang nghĩ đến cái gì lúc người đọc cuốn sách ấy. “Nhưng khoan đã, -Naxtia vội tự nhủ thầm. -Cô đang làm cái trò gì đấy ? Cô cần biết anh ta nghĩ gì và cảm xúc thế nào trong khi dịch cuốn sách ấy chẳng ? Cô muốn tìm hiểu anh ta hay sao ? Cẩn thận đấy ? Khéo lại mê anh ta lần nữa mất thôi ! Đừng ngu xuẩn thế. Đừng đi sâu vào tâm hồn anh ta làm gì !”

Xvalov, cán bộ điều tra của quận Tây, còn trẻ và giống loại “Nga Mới” hơn là một nhân viên cảnh sát theo quan niệm thông thường. Vạm vỡ, cơ bắp chắc nịch, đầu húi cua, anh ta lái chiếc xe “Volkswagen” màu xanh lam khá đẹp, tay lúc nào cũng cầm điện thoại di động. Naxtia biết một phút nói chuyện bằng điện thoại di động tốn một đô la, quá đắt đối với lương một nhân viên cảnh sát. Anh ta kiếm đâu ra ngần ấy tiền ? Chị thầm nghĩ một cách khó chịu.

- Ôi, tôi nhớ ra chị rồi, - anh ta vui vẻ nói với Naxtia. - Chị là cán bộ **cố**, chuyên gia về môn hình sự học.

Rất có thể. Hàng năm, khi học viên năm cuối cùng chuẩn bị đi thực tập, Naxtia đều đến giảng một số bài mục thực hành. Mục đích để lựa ra những học viên có tư duy sáng tạo nhất. Sau đó, đại tá Gordeev đến kiểm tra thêm lần chót và chọn lấy vài người trong số đó về thực tập ở Sở cảnh sát thành phố. Một là, sở lúc nào cũng thiếu nhân lực, hai là, trong số thực tập sinh ấy có thể chọn ra những người sau này đưa vào cơ quan Sở.

- Hồi ấy chị đã chọn cậu Oleg vào thực tập ở đội điều tra hình sự của chị, chị còn nhớ không ? - Xvalov tiếp tục nói.

Naxtia nhớ ra rồi. Lần ấy để lại cho chị một trong những kỉ niệm đau lòng nhất. Trong những giờ thực hành Naxtia thấy Oleg nhanh trí và có cách suy nghĩ sáng tạo, chị bèn lựa y, đưa vào đội trọng án. Nhưng y lại bắt cá hai tay, làm luồn cho cả bọn tội phạm, khiến việc điều tra rối mù lên, cuối cùng, y giết đội trưởng Morozov, làm tàn tật thiếu tá Larxev, và bản thân y cũng bị giết. Họ bắn nhau dữ dội, nhưng Larxev bắn giỏi hơn, đã hạ được y. Naxtia tự hỏi, liệu cậu Xvalov này có biết bạn cậu ta chết trong trường hợp nào không ?

Naxtia giải thích cho Xvalov nghe tỉ mỉ kế hoạch thu lượm thông tin, nhằm tìm ra thủ phạm vụ trộm băng hình. Khối lượng công việc xem ra rất lớn, và chị thấy cậu ta có vẻ ngại ngùng. Hơn nữa, chị còn thấy cậu ta hình như hiểu chưa đúng dòng suy nghĩ của chị.

Xvalov miễn cưỡng nói:

- Vậy là tôi phải đến tất cả những điểm chị đề ra ?

- Không phải chỉ đến, mà là ghi chép tất cả họ tên những người quan tâm đến các băng hình kia.

- Nhưng ta có được hỏi giấy tờ căn cước của họ đâu, mà chắc gì họ đã tự khai tên tuổi ?

- Cậu phải nghĩ cách dò ra chứ.

- Bằng cách nào kia chứ ? - Xvalov ngờ ngác hỏi.

Naxtia đã suýt nổi cáu. Cậu này ra chỉ muốn nhàn.

Nhưng có điều lạ là tại sao hôm trước cậu ta lại nghĩ ra được cách xem nội dung từng bộ phim ấy nhỉ ? Đã có ai mách nước cho cậu ta chăng ?

- Chà, khối lượng công việc nhiều lắm đấy, - Xvalov nói giọng ngằn ngại.

- Có thể, - Naxtia gật đầu. - Nhưng cần thiết. Đây là chuyện đi tìm những người có khả năng là kẻ sát nhân cho nên phải làm tất cả những gì để giúp cho việc khám phá. Tôi nhắc anh thêm, ta phải giữ tuyệt đối bí mật những chi tiết, cụ thể là về các thiếu niên mất tích kia. Anh hiểu ý tôi chứ ?

Naxtia có cảm giác cậu ta không hiểu tí nào hết. Khéo cậu Xvalov này sẽ làm hỏng hết mọi việc thôi. Nhưng không còn cách nào lùi được nữa rồi. Mình đã đưa cậu ta vào đội, và cậu ta đã biết hết mọi chi tiết về đám thiếu niên bất hạnh kia. Bây giờ gạt cậu ta ra cũng gay.

Buổi tối, Naxtia đến bệnh viện thăm cô em dâu. Tất nhiên Xasa đã rất cố gắng cho nên Đasa được nằm trong một phòng riêng, có tủ lạnh và tivi. Nhìn khuôn mặt xanh lợt của người phụ nữ trẻ, Naxtia thấy đau nhói trong tim. Đasa chưa biết là từ nay sẽ không sinh đẻ được nữa.

Naxtia dịu dàng nói:

- Em lo gì, mới hai mươi tuổi, còn tha hồ mà đẻ.

- Em khao khát đứa này quá, - Đasa nói rất khê. - Hôm ấy là một đêm tuyệt vời của anh Xasa và em... thôi, em nói thế là chị đã hiểu.

- Đasa yêu quý, em và Xasa yêu nhau, những đêm như thế còn vô vàn. Em đừng buồn. Hai vợ chồng em định kỉ niệm ngày cưới này sẽ đi Paris chứ gì ? Sẽ tuyệt vời biết bao nếu em có thai đứa sau ở Pháp.

- Chỉ còn một tháng nữa là đến kỉ niệm ngày cưới, - Đasa meo máo. - Không kịp đâu. Bác sĩ bảo phải kiêng gần chồng ba tháng.

- Hôm nào em ra viện ?

- Một tuần nữa, nếu không có biến chứng gì. Chị tha lỗi. - Đasa chống tay lên, lau nước mắt. - Em sẽ cố không khóc nữa. Chính em có lỗi, còn khóc lóc gì nữa. Lẽ ra em chẳng nên đẩy cái máy khốn kiếp ấy.

Alecxei đã kể cho vợ nghe, nguyên nhân là do Đasa đẩy cái máy giặt, cô ta vốn là người nội trợ năng nổ.

Đúng là lỗi tại cô ta thật. Nhưng không vì thế mà Naxtia giảm được nỗi thương xót cô em dâu.

Ra đến hành lang, Naxtia gặp em trai đang khuôn hai bực to hoa quả vào.

- Em nên mang cuốn sách nào hấp dẫn cho Đasa đọc còn hơn, - Naxtia nói, hôn vào má em trai. - Cô ấy đang cần khuây khỏa.

- Em có đưa sách rồi nhưng Đasa không muốn đọc sách.

- Em phải làm thế nào để nó đọc. Em là chồng nó kia mà ? Phải ép vợ chứ. Cứ suốt ngày tiếc đứa con thì ích gì cho ai ? Mà chị nghĩ, càng đưa nó ra viện sớm càng tốt. Nằm đây cô ấy càng héo hon thôi. Khóc suốt từ sáng đến tối.

- Em hiểu, - Xasa nói. - Chị vội đi đâu à ?

- Cũng không vội lắm. Có gì thế ?

- Quay vào phòng Đasa với em. Em đã ngồi trong ấy từ sáng hai lần rồi. Lần này đem hoa quả vào, ngồi độ mười phút nữa thôi, rồi em sẽ chở chị về.

Naxtia quay lại phòng bệnh. Đasa nghĩ hôm nay sẽ không ai vào thăm nữa nên thoải mái khóc. Nhìn thấy thế Naxtia không chịu nổi. Chị lẳng lặng ra ngoài hành lang, để mặc hai vợ chồng với nhau. Khoảng hai mươi phút sau, Xasa ra. Nét mặt cậu ta bối rối, rầu rĩ.

- Chị nói đúng, - Xasa nói lúc hai chị em xuống thang gác. - Phải đưa cô ấy về nhà thôi. Sáng mai em sẽ gặp bác sĩ chính, yêu cầu cho ra viện và em xin nhận mọi trách nhiệm. Ở nhà có con còn đỡ buồn. Mẹ em chăm sóc cô ấy không kém gì ở bệnh viện đâu. Không gì bằng mẹ.

Naxtia tin là Xasa sẽ làm được như thế. Nếu bệnh viện không chịu cho Đasa về, đưa tiền là xong. Khi đụng đến vợ con, Xasa không bao giờ tiếc tiền. Cậu ta lại là nhà kinh doanh giỏi, biết rõ rằng tiền giải quyết được mọi khó khăn.

Ngồi trong xe trên đường về, Xasa im lặng rồi đột nhiên hỏi:

- Chị với anh Alecxai vẫn yên ổn chứ ?

- Tất nhiên rồi, nhưng sao em lại hỏi ?

- Em cảm thấy hình như anh ấy có điều gì băn khoăn. Hai anh chị không giận nhau đấy chứ ?

- Cậu thừa biết là anh chị không giận nhau bao giờ. Có lẽ anh ấy mệt mỏi gì đó.

- Naxtia, chị đừng giấu em. Em biết nếu anh Alecxai mệt thì trông anh ấy sẽ thế nào. Còn bây giờ rõ ràng anh ấy bối rối điều gì đó.

- Vớ vẩn, - Naxtia gạt đi, chị biết rõ chồng mình đang nghĩ ngợi chuyện gì: chuyện mối quan hệ giữa chị với Xoloviov. - Đây, trong giới kinh doanh của cậu, cậu có biết một phụ nữ tên là Iakimova không ?

- Nina ?

- Đúng thế. Nina Iakimova.

- Nữ quái đấy. - Đây là lần đầu tiên từ lúc ngồi trong xe Xasa cười. - Đáo để có thừa. Phất lên ghê gớm. Giàu khủng khiếp. Sao chị hỏi đến mụ ta ?

- Tò mò thôi. Chị tình cờ quen với chồng chị ta. Chị quan tâm đến chị ta chỉ hoàn toàn là chuyện riêng tư, em hiểu chứ. Chị quen chồng mụ ta không phải trong công việc điều tra mà là tình cờ thôi.

- Nghe bảo chồng mụ chỉ ngồi nhà trông con, có đúng thế không ?

- Đúng. Đưa con đến trường và đến nhà trẻ, đón chúng về, nấu ăn. Em đã gặp chị ta bao giờ chưa ?

- Tất nhiên là gặp nhiều lần.

- Trông chị ta ra sao ?

- Ra sao à ? - Xasa khoát tay. - Nhân vật rất quái đản. Đẹp, nhưng cái gì cũng quá một chút. Chiều cao, thân hình, giọng nói, mái tóc. Giá mỗi thứ giảm xuống một phần ba thì vừa.

- Em có nghe đồn những gì về chị ta không ?

- Biết trả lời chị thế nào nhỉ ? Nói có cũng được mà nói không cũng được.

- Em kể ngắn gọn xem nào ?

- Khó kể lắm, - Xasa lại cười. - Chị ta không từ một thủ đoạn nào hết. Chị ta mua tất cả các cấp to, nếu không mua được thì chị ta dùng sức ép.

- Về đời tư của chị ta thì thế nào ?

- Về chuyện ấy thì em không thấy ai nói gì với em. Có vẻ mụ ta chưa hề có tai tiếng gì. Nếu chị muốn biết thì lúc nào gặp, chị hỏi thẳng mụ ta ấy. Mà cũng chẳng cần. Theo em, thằng đàn ông nào định chinh phục mụ ta thì ít ra phải cao hai mét, nặng tạ hai, trong túi có vài chục triệu, tất nhiên triệu đô la. Và chưa vợ. Tuổi chừng bốn mươi năm, năm mươi, không được già hơn. Và còn phải biết cách trị mụ nữa. Chị bảo kiếm đâu ra loại đàn ông ấy ?

- Thôi được rồi, - Naxtia hoài nghi. - Em nói quá đấy chứ. Em biết chồng chị ta thế nào không ? Thấp hơn chị, ăn mặc luộm thuộm, con người chất phác, dễ mẫn, thậm chí hay e thẹn nữa chứ. Rất lành hiền. Chăm chỉ công việc nội trợ, và xem chừng không kiếm ra thêm đồng nào.

- Lạ đấy nhỉ ? - Xasa bật cười. - Sao mụ ta lấy một thằng chồng như thế nhỉ ? Phụ nữ bao giờ cũng chọn nhân tình khác hẳn chồng.

- Có lẽ em nói đúng, - Naxtia trầm ngâm đồng ý.

Xe đã đến nhà Naxtia.

- Vào chị đi, - Naxtia mời. - Bây giờ em về nhà ngồi một mình làm gì ? Cháu gửi bên ông bà ngoại rồi.

- Vâng, - Xasa nhận lời.

Khó ai tin được rằng hai chị em cùng cha khác mẹ lại chỉ mới quen nhau cách đây một năm rưỡi, trước đó họ chỉ biết sơ sơ về nhau nhưng chưa gặp nhau lần nào. Xasa kém chị tám tuổi. Hai chị em gặp nhau trong một trường hợp chẳng thú vị gì, vậy mà về sau lại biến thành tình thân đặc biệt, cả Naxtia và chồng chị bây giờ lúc đó đều rất quý Đasa, người sau này thành em dâu chị. Naxtia và Xasa là con cùng cha khác mẹ, cả hai chị em đều sung sướng được kết thân với nhau. Họ giống nhau cả bề ngoài, cả tính tình, mặc dù lớn lên trong hai môi trường

khác nhau. Vì cả hai chị em đều giống cha, cụ Pavel Camenxki. Cả hai đều cao, gầy, tóc vàng, cả hai đều có phần khô khan, lí trí, thận trọng và rất khe khắt đối với bản thân. Trong khi đó, cả hai lại đều rất dễ thông cảm với nỗi đau khổ của người khác, nhất là người thân.

Tính Naxtia rất ghét đến trễ. Bao giờ chị cũng ra khỏi nhà sớm, đề phòng dọc đường xảy ra chuyện gì cản trở, thí dụ giao thông ách tắc, hoặc xe buýt bị hỏng máy phải đỗ lại sửa chữa. Hôm nay Naxtia hẹn gặp Xvalov trên quảng trường Comxomolxcaia, nhưng chị đến sớm tới hai mươi phút, cho nên chị quyết định đi lang thang dọc phố một chút, xem các quầy sách.

Rất nhiều sách của Nhà xuất bản “Serkhan”, và chúng đập vào mắt Naxtia do màu sắc bìa lòe loẹt. Chị ngạc nhiên thấy cả cuốn “Lưỡi kiếm”, cuốn sách mà Xoloviov bảo xuất bản từ năm ngoái, nay đã bán hết. Naxtia thầm nghĩ: “Anh ta phóng đại thành công của bộ sách”. Chị vẫn quyết định mua một cuốn, mặc dù Xoloviov đã đưa chị cuốn của ông ta. Chị tính sẽ trả lại cuốn kia cho ông ta, đề phòng lỡ xảy ra chuyện gì. Ngoài ra chị mua thêm ba cuốn nữa trong bộ “Kiệt tác Phương Đông”. Xoloviov quả quyết rằng tất cả những cuốn truyện điều tra hình sự đó đều thú vị ngang nhau, mà hai vợ chồng Naxtia đều cùng thích đọc tiểu thuyết hình sự.

Chủ quầy thấy bà khách thích loại sách này, bèn bắt chuyện luôn:

- Bà may đấy, cuốn “Bí mật thời gian” chỉ còn mỗi một bản này. Cuốn ấy bán rất chạy. Nguyên từ sáng đến giờ tôi đã bán được sáu bản.

- Nói chung, bộ sách này bán chạy chứ? - Naxtia hỏi.

- Rất chạy. Bà biết không, khách thường xuyên hỏi xem cuốn mới đã ra chưa. Nhiều khách mua còn đặt cọc trước ấy chứ.

- Còn cuốn “Bí mật thời gian” này là bản cuối cùng thật à? - Naxtia hỏi lại cho chắc chắn. - Quầy không còn bản nào nữa?

- Đấy là hôm nay. Mai họ sẽ chở đến thêm. Tôi có lệ cứ mỗi cuốn, mỗi ngày chỉ lấy ba bốn bản thôi. Tất nhiên loại sách nào bán chạy có thể lấy thêm, mỗi cuốn lấy một chục bản chẳng hạn. Còn loại sách không bán chạy thì tôi chỉ lấy một bản.

- Bà bắt đầu bán cuốn “Bí mật” này lâu chưa?

- Gần một tháng rồi.

Naxtia lững thững trên quảng trường, xem những quầy hàng khác. Sách trên bìa in huy hiệu mấy chữ “KTPĐ” quần vào nhau được bày khắp các quầy, và các chủ quầy đều ca ngợi bộ sách này bán chạy. Hèn nào Xoloviov chẳng giàu. Hẳn anh ta được trả nhuận bút theo mức đặc biệt. Nhất là nếu anh ta không làm theo kiểu bán đứt mà hưởng phần trăm theo giá bán và số lượng.

Bỏ sách vào xắc, Naxtia đến chỗ hẹn với Xvalov. Cậu ta đến trễ, đã quá giờ hẹn năm phút rồi mà chưa thấy cậu ta đâu. Naxtia nhăn mặt. Chị rất không thích ai trễ hẹn.

Cuối cùng cậu ta cũng đến, trễ mất mườilăm phút. Cậu ta không buồn xin lỗi, mà lôi trong cặp ra những tờ giấy. Vẻ mặt cậu ta rạng rỡ.

- Tôi chép ra đây những tư liệu trích trong sổ theo dõi hàng ngày của ba mươi điểm cho thuê băng hình. Mất trọn hai ngày vất vả.

- Có bao nhiêu điểm cho thuê tất cả ? - Naxtia hỏi ra vẻ hồ hững.

- Bảy mươi tư.

- Nghĩa là anh sẽ phải mất thêm ba ngày nữa, - Naxtia điềm tĩnh nói. - Mà sao anh nhìn tôi cứ như tôi bắt anh làm việc cho riêng tôi ấy ?

- Công việc hàng ngày của tôi đã quá bận rồi, - Xvalov cúi kính nói.

- Thì tôi cũng thế. Kẻ làm chúng ta đau đầu chính là thằng cha tội phạm còn đang nhớn nhơ ngoài đường kia. Tôi với anh chứ không phải ai khác chịu đau đầu vì nó. Tôi đề nghị anh luôn nhớ là như thế, đồng ý không ?

Cất những tờ giấy vào túi xách, Naxtia quay về sở làm những việc khẩn cấp. Mãi mười giờ tối chị mới về đến nhà. Trên bàn bếp có mảnh giấy dành cho chị.

"Anh đi dạy, muộn mới về. Bữa ăn tối trong tủ lạnh. Chịu khó hâm lên, đừng lười. Hôn em !".

Chà, Alecxei biết tính vợ. Tính lười của Naxtia nhiều khi lên đến mức phi lí, chứ không hâm nóng thức ăn là chuyện thường. Nếu thức ăn có thể ăn nguội được là chị ăn luôn, còn nếu không thể ăn nguội được thì chị chỉ cắt khoanh bánh mì nhai với pho mát hoặc xúc xích, chiêu bằng cà phê đặc là xong bữa.

Lần này Naxtia ngạp ngừng một chút rồi quyết định ăn tạm một khoanh bánh mì kẹp thức ăn, đợi chồng về ăn bữa tối một thể. Cắt khoanh bánh mì và lát mỡ thổi xong, chị ngồi thoải mái, duỗi hai chân lên một chiếc ghế khác, mở cuốn "Lưỡi kiếm" vừa mua ở quầy sách ra đọc. Sách được viết bằng thứ văn chương rất hay, tình tiết diễn ra dồn dập, mấy trang đầu thật sự cuốn hút.

Một lát sau, Naxtia ngạc nhiên nhận thấy ngón tay chị dùng để giữ trang sách đen lại. Mực in chẳng ? Chị lấy ngón tay khác thử xoa nhẹ lên chữ: chữ bị phai. Chị đưa cuốn sách lên ngửi: còn nguyên mùi mực của những cuốn sách mới xuất xưởng từ nhà in ra.

Naxtia lật trang cuối, xem ngày tháng năm in. Đưa sắp chữ: ngày 26 tháng Giêng 1995. Kí lệnh in: 3 tháng Ba 1995. Nghĩa là sách đã ra hơn một năm, vậy mà mực chưa thật khô. Cả mùi nhà in nữa. Vô lí. Hay là sổ sách này in bổ sung ? Nhưng như thế phải ghi rõ trong trang cuối cùng chứ ? Như vậy, cuốn này phải là đã in từ năm ngoái.

Naxtia lấy một cuốn khác trong xắc ra - cuốn Xoloviov đưa chị. Y hệt cuốn kia, trang cuối cũng in đúng ngày tháng năm như vậy. Nhưng cuốn này không có mùi nhà in, và chữ xoa lên không bị phai. Tại sao vậy ? Hai cuốn cùng in một lúc kia mà ?

Lập tức óc Naxtia hoạt động theo hướng toán học. Chủ quầy bán sách nói rằng mỗi hôm

chỉ lấy một chục cuốn. Cứ cho là năm cuốn đi. Trong thành phố Moxcva có bao nhiêu quầy sách ? Khoảng ba trăm. Cứ cho là hai trăm đi. Năm cuốn nhân với hai trăm là một ngàn mỗi ngày. Vậy mà trong này ghi số lượng in là bao nhiêu ? Bảy mươi ngàn bản. Có nghĩa bán trong bảy mươi ngày là hết. Đây là chỉ riêng thành phố Moxcva. Còn các thành phố khác cũng bán sách của Nhà xuất bản “Serkhan” chứ ! Đây, trên trang cuối có ghi tên các đại lí chính của nhà xuất bản ở các địa phương. Mười hai cửa hiệu trong mười hai tỉnh của nước Nga. Tạm cho là một nửa số sách in ra được đem bán tại thủ đô Moxcva, nửa kia đem bán các tỉnh. Có nghĩa là ba mươi năm ngàn. Bán trong ba mươi năm ngày. Có thể thời gian đầu mỗi ngày năm cuốn, nhưng sau đấy tốc độ tiêu thụ giảm dần chẳng ? Nhưng chủ quầy sách nói rằng cuốn “Bí mật thời gian” đã bán từ gần một tháng nay rồi, và chỉ riêng hôm nay, bà ta đã bán được bảy cuốn. Không, ở đây có vấn đề ! Không thể có chuyện cuốn “Lưỡi kiếm”, cuốn bán chạy nhất trong bộ sách lại nằm ế trên quầy suốt một năm, trong khi số lượng in chỉ là bảy mươi ngàn bản. Nếu đúng ra, sách phải bán hết từ tháng Năm hoặc tháng Sáu năm ngoái kia chứ. Thì cứ cho là tháng Bảy. Nhưng bây giờ đã là tháng Tư năm sau... Tại sao vẫn còn sách trên quầy sách ở trước cửa ga xe lửa Leningradski ?

Có tiếng mở khoá cửa, Alecxei về.

- Bài giảng hôm nay ra sao ?- Naxtia hỏi, âu yếm áp má vào vai chồng.

- Bình thường. Sao em chưa ăn tối, hử !

- Em đợi anh. Anh thừa biết em không thể ngồi ăn một mình, em buồn. Bây giờ ta cùng ăn.

Alecxei nhếch mép cười:

- Phải rồi, bây giờ anh chồng yêu quý hâm nóng

thức ăn, bày ra bàn, rồi ta cùng ăn. Thôi được, em ngồi đấy. Em không thay đổi được tính nết đâu mà. Em đọc cuốn gì đấy ?

- “Kiệt tác Phương Đông”, về cuộc sống Nhật-Mỹ.

- Còn cuốn kia ?

- Hai cuốn như nhau.

- Em mua cho ai à ?

- Không. Nhưng anh đừng tay một lát đã.

Alecxei đã đặt chảo thịt rán lên bếp, rồi khéo léo cắt cà chua ra thành những lát mỏng, quay lưng về phía vợ.

- Em cứ nói đi, anh nghe đây, - anh nói mà không quay đầu lại.

- Em muốn anh nhìn vào đây cơ.

- Nếu vậy thì em đợi một lát đã.

Alecxei hoàn thành rất nhanh món salat, lau tay rồi bước đến gần vợ. Naxtia nói:

- Anh nhìn hai cuốn sách này, rồi phát biểu nhận xét.
- Hai cuốn y hệt nhau.
- Rồi sao nữa ?

Alecxei mở cả hai cuốn sách, chăm chú nhìn trang bìa phụ, trên đó Naxtia không nhận thấy có gì đặc biệt. Bên trên là tên tác giả nguyên tác, in đen, Akira

Nakahara. Giữa trang là tên sách “Lưỡi kiếm”. Bên dưới là biểu tượng Nhà xuất bản “Serkhan”, hình một cái đầu hổ.

- Hai cuốn khác nhau, - cuối cùng anh ngẩng đầu lên nhìn vợ, ngạc nhiên nói.
- Sao anh biết ?

- Hai cuốn in bằng hai kĩ thuật khác nhau. Cuốn này, - anh cầm lên cuốn sách của Xoloviov, - in bằng kĩ thuật ôpsét, còn cuốn kia in bằng kĩ thuật photocopy. Chỉ nhìn bằng mắt thường cũng thấy.

- Em thì không biết cách phân biệt. Anh dựa trên cái gì ?

- Mục in. Kĩ thuật ôpsét thì chữ đều nhau, còn kĩ thuật photocopy thì những chữ hoa to, chân hơi mờ một chút. Em nhìn thử xem.

Bây giờ thì Naxtia đã thấy.

- Như thế nghĩa là sao ? - Naxtia nhẹ nhàng hỏi, linh cảm thấy ở đây có vấn đề quan trọng.

- Nghĩa là không phải hai cuốn in cùng một lần. Nhưng tại sao em hỏi anh ? Hẳn em có nghi vấn gì về chúng ?

- Vì em thấy mực phai ra ngón tay, - Naxtia nói, chìa đầu ngón tay ra cho chồng nhìn thấy.
- Mà tại sao sách rất mới, - trang cuối lại ghi là in từ năm ngoái, ôi, cháy mất rồi kìa, anh !

Alecxei vội chạy ra bếp, tắt lửa :

- Cháy mất một ít. Chỉ tại những câu hỏi về ẩn loát của em đấy.
- Em xin lỗi, - Naxtia buồn bã nói. - Em không cố tình.

Lát sau hai vợ chồng ngồi lặng lẽ ăn, nhưng Naxtia không ghìem nổi:

- Anh Alecxei, kĩ thuật ôpsét cụ thể là thế nào ?
- Thôi đi, giảng ra mất thời gian, và rắc rối lắm.

- Anh giảng đơn giản thôi, kiểu như cho người chậm hiểu ấy. Nói sơ qua những nét lớn. Em muốn biết hai kĩ thuật ấy khác nhau thế nào.

- Em cần lắm à ?

- Không cần lắm nhưng cần. Chắc không liên quan đến những vụ án em đang điều tra, nhưng khi chưa hiểu cái gì, em thấy chưa yên.

- Thoạt đầu người ta soạn văn bản trên máy vi tính, sau đó người ta chế bản. Em hiểu rồi chứ ?

- Hiểu.

- Bắt đầu từ đây thì có hai cách nhân bản. Từ chế bản, người ta chuyển lên một tấm cao su. Còn phương pháp photocopy thì em biết rồi.

- Nhưng tại sao lại phải in hai lần. In ngay một lúc không được sao ?

- Có lẽ in hai lần kinh tế hơn. Số bản in lần thứ nhất không phải đọng lại trong kho lâu. Vả lại, lần đầu chưa biết nhu cầu độc giả là bao nhiêu. Họ tạm in bảy chục ngàn bản, vì năm chục thì ít mà một trăm ngàn thì e nhiều quá.

- Anh Alecxei ạ, em cảm thấy ở đây có chuyện lậu thuế. Nhà xuất bản không khờ dại như vợ anh đâu. Bởi nếu là em, thì em khai đúng số lượng in và nộp thuế đầy đủ. Đằng này họ chỉ khai số bảy mươi ngàn và nộp thuế theo số đó, còn những lần in sau họ nhân bản bằng photocopy rồi lờ đi, không khai báo và cũng không nộp thuế, coi như đã nộp lần trước rồi.

- Em định sang ban thanh tra thuế vụ đấy à ?

- Không đời nào. Em chỉ muốn nghe anh giảng để tập thể dục cho bộ óc em thôi.

- Vậy mà anh đã thoáng nghĩ hay em định giúp cho ông bạn Xoloviov đòi tiền thêm của mấy tên cá mập trong ngành xuất bản.

Nàxtia đỏ mặt. Chồng chị nói không đúng. Nàxtia không hề nghĩ đến Xoloviov. Vả lại, căn cứ vào sự giàu có của anh ta thì rõ ràng nhà xuất bản không hề ăn chặn tiền của anh ta. Nhưng Alecxei nhìn thấy điều gì đó, đã nghi ngờ và cảnh giác. Thậm chí có vẻ anh còn tự ái.

Đúng là mình khờ khạo quá, Nàxtia thầm nghĩ. Sao lại đem chuyện in ấn này ra nói chuyện với chồng !

- Anh hiểu sai em rồi, anh yêu, - Nàxtia điềm tĩnh nói. - Xoloviov không liên quan gì đến chuyện này. Chỉ là ngẫu nhiên mà mấy cuốn sách em đem ra hỏi anh lại là cuốn anh ta dịch, có vậy thôi.

- Thế thì tốt - Alecxei dễ dàng đồng ý. - Anh ta không liên quan gì thì tốt. À, em có chương trình gì thứ Bảy này chưa ? Hay em vẫn đi làm ?

- Không. Mai em nghỉ nhà. Em đang cần làm vài việc trên máy vi tính.

- Hôm nào em lại đến gặp Xoloviov ?

- Kìa, anh !

- Không phải anh có ý gì như em tưởng đâu. Anh chỉ muốn hỏi em để bố trí việc sử dụng ô tô thôi. Bao giờ em cần đến xe ?

- Nếu anh không phản đối, em muốn sử dụng ngày Chủ Nhật. Còn nếu Chủ Nhật anh cũng phải dùng thì em có thể đi vào ngày mai, thứ Bảy, hoặc thứ Hai tuần sau.

- Em cứ sử dụng theo kế hoạch của em, - Alecxei gật đầu. - Chủ Nhật anh không đi đâu cả.

- Cảm ơn anh.

Không khí giữa hai vợ chồng bỗng căng thẳng. Naxtia cố nghĩ cách giải tỏa, nhưng chưa nghĩ ra cách nào thú vị.

- Alecxei, em rất không muốn nhìn thấy anh bắn khoả, - Naxtia nói giọng kiên quyết. - Em đã nói rồi, vấn đề chỉ là em cần khám phá vụ án. Chín bé trai bị mất tích rồi bị chết. Tại nơi nào đó trong thành phố Moxcva này có một con quỷ. Hẳn nhất bọn trẻ kia, chính ma túy cho chúng rồi cưỡng dâm chúng, cho đến khi chúng chết vì bị tiêm chích quá liều. Tên khốn kiếp đó là một con quỷ, một thằng điên loạn. Hôm nào em cũng tưởng như lại một ông bố bà mẹ nào sắp báo tin con trai họ đi đâu không thấy về. Trong vụ này, em chỉ có một đầu mối có thể nắm lấy để điều tra, đó là khu nhà nơi Xoloviov cư trú. Em không thể không đến đó. Anh hiểu cho em. Đây là trách nhiệm, là công vụ của em. Đây cũng là bổn phận của em đối với những ông bố bà mẹ bất hạnh kia. Họ khốn khổ lao đi tìm con hàng tháng trời để rồi cuối cùng thấy xác con họ đã chết. Nhưng tâm trạng của anh đối với em cũng không kém phần quan trọng. Anh là chồng em, em yêu anh, và em sẵn sàng làm mọi thứ để anh được thanh thản. Em rất không muốn để anh bị nổi ghen vô căn cứ dằn vặt. Nhưng nếu anh cứ tự làm khổ anh như thế này, em đến phải bỏ công việc kia.

- Em nói thế nghĩa là sao ?

- Em sẽ thôi không đến gặp Xoloviov nữa.

- Thế còn những đứa trẻ trai kia ? Rồi cha mẹ chúng nữa ?

- Đành vậy thôi. Để một người khác điều tra vụ ấy, người nào chồng không có tính ghen.

Alecxei cười ngượng ngùng, nhưng rõ ràng anh đã được giải tỏa.

- Tha lỗi cho anh, Naxtia. Anh không biết là chuyện này làm em khổ tâm đến mức ấy. Thôi, từ nay anh sẽ không bắn khoả chuyện đó nữa.

- Và em vẫn đến gặp Xoloviov được ?

- Tha hồ. Bao nhiêu lần cũng được.

- Và anh không vì thế mà tự dằn vặt bản thân nữa ?

- Vâng, - Alecxei cười vang. - Chỉ cốt để trêu chọc em thôi. Để em hiểu rằng mỗi khi em có chuyện gì suy nghĩ thì phải cho anh biết đó là chuyện gì, bởi biết đâu anh có thể giúp ích được em.

- Anh đúng là đáng ghét !

Naxtia hiểu rằng mối căng thẳng giữa hai vợ chồng thế là đã được giải tỏa. Mối căng thẳng đó kéo dài cả một tuần, từ tối thứ Sáu trước, khi chị đến chúc mừng sinh nhật của Xoloviov. Cả một tuần qua, không khí trong nhà lúc nào cũng căng thẳng, lạnh nhạt, mặc dù cả hai đều cố đối xử điềm tĩnh và thân tình. Những mối căng thẳng đó rất nguy hiểm, chúng để lại trong lòng mỗi con người những thương tích không bao giờ kín miệng, mặc dù chúng ta không

quát tháo, chửi rửa, thậm chí không to tiếng với nhau. Naxtia nhớ lại một câu chị vừa đọc được trong cuốn “Lưỡi kiếm” : “Con người có cặp mắt u sầu, đấy là con người thuở nhỏ chưa bao giờ khóc, dù anh ta bị ai đó đánh chửi”. Câu đó Naxtia cảm thấy như đã nghe được ở đâu rồi, nhưng lúc này chị không muốn bỏ công lục lợi trong kí ức.

CHƯƠNG NĂM

Kỉ nguyên video đem theo bao nhiêu biến đổi. Biến đổi đầu tiên và thấy rõ nhất là các rạp chiếu bóng dần dần chuyển từ việc chiếu phim sang buôn bán đồ nội thất, ô tô, máy móc, thậm chí áo cưới nữa. Trong những rạp chiếu bóng thênh thang và đã có thời sang trọng, ngày nay là những máy tự động với dòng chữ điện “Đổi Ngoại tệ”, và không ai còn nhớ tại đây đã một thời điện ảnh ngự trị. Hiện tượng thương mại và những trò tiêu khiển phù phiếm tranh chỗ của nghệ thuật từ lâu đã trở thành hiện tượng quen thuộc.

Hiện tượng thứ hai, không phải ai cũng có thể thấy, đó là sự xua dần đám trẻ vị thành niên từ ngoài đường phố vào các căn hộ. Tất nhiên, nếu cho chúng ra chơi ngoài công viên và được thoải mái thì chúng cũng tụ tập thành tốp, điếu thuốc lá trên môi và cầm cốc nước giả rượu, nhưng đối với chúng, ngồi xem phim mà không có cha mẹ bên cạnh kiểm soát thì thú vị hơn nhiều. Tuy nhiên, vì tiến bộ công nghệ quốc tế do đâu không biết vẫn chưa đáp ứng kịp nhu cầu của trẻ, chúng đành phải xem phim tại nhà vậy.

Các ông bố bà mẹ yên tâm vì không thấy chúng lang thang ngoài phố, còn bọn trẻ thì thích thú bởi chúng vẫn có thể giải trí, không phải đọc những bộ sách dày cộp và ngán ngẫm kể về cuộc chiến tranh hay hòa bình tận đâu đâu. Các sĩ quan cảnh sát làm việc trong đội chống tệ nạn xã hội trong thanh thiếu niên cũng thở phào nhẹ nhõm. Các nhà giáo thì phẩy tay ngao ngán thấy học sinh rất lười đọc tác phẩm quy định trong chương trình đọc tham khảo. Cứ mỗi năm học sinh lại đọc ít sách hơn và phạm nhiều lỗi chính tả hơn trong các bài làm văn.

Ngày nay có thể mua băng hình ở bất cứ góc phố nào. Và hầu như tại tất cả các nơi đó đều có cho thuê băng. Có hai hình thức thuê, không ghi tên, nghĩa là không nghiêm chỉnh và đắt, và có ghi tên hẳn hoi, nghĩa là nghiêm chỉnh và rẻ. Trong trường hợp thứ nhất, người thuê đến quầy, đặt cược một khoản tiền, bằng giá bán cuộn băng ấy, rồi khi trả băng, lấy lại tiền cược, trừ đi tiền thuê băng. Kiểu thuê này, lúc trả băng có thể nhét vào hộp thứ băng cũ, hỏng, vô giá trị. Một cách khác là khi trả băng, người thuê không trả băng gốc mà bản sao băng máy tồi, chất lượng rất kém. Lúc nhận lại băng, chủ quầy thường không kiểm tra. Nhưng kiểu thuê băng này giá bao giờ cũng đắt, bởi chủ quầy biết có những rủi ro kể trên, và biết đến khi phát hiện ra thì không biết ai mà bắt đền.

Kiểu thuê thứ hai, mối quan hệ giữa chủ quầy và khách mang tính nghiêm chỉnh, nhiều khi khách phải đưa giấy tờ tùy thân ra để chủ quầy ghi tên vào sổ theo dõi. Nhưng thông thường thì là khách quen, chủ quầy chỉ ghi họ tên là đủ, không cần hỏi giấy tờ. Tuy nhiên loại khách hàng này không nhiều bằng loại khách “vô danh” kiểu đã nói ở trên. Cuối cùng là kiểu ở giữa. Đó là những quầy có sổ ghi tên người thuê băng, sổ bảy mươi tư quầy bán và cho thuê băng kia chính là những quầy làm theo kiểu ở giữa. Thứ bảy này, Naxtia cần làm việc bằng máy vi tính chính là để Tổng hợp tài liệu Xvalov ghi lại được ở ba mươi quầy trong sổ bảy mươi tư

quầy đó.

Thời tiết hôm nay, ngày Naxtia dành cho công việc tỉ mỉ này, khó có thể thích hợp hơn. Mới hôm qua, trời còn nắng đẹp, khiến những công dân yếu bóng vía rất khó cưỡng lại được nỗi thèm khát ra ngoài trời dạo chơi.

Vậy mà sang thứ Bảy, mới từ sáng sớm trời đã u ám. Bầu trời phủ kín những đám mây xám thẫm. Rồi trời mưa nhỏ hạt. Thời tiết khiến không ai còn có hào hứng dạo chơi đâu.

Tất nhiên Naxtia tự buông thả, ngủ thẳng một mạch cho đến mười rưỡi sáng. Nói chung chị thích dậy muộn, nhất là vào những ngày u ám như thế này. Alecxei dậy sớm hơn nhiều, và khi Naxtia khó khăn mở đôi mắt thì thấy chồng đã ăn điểm tâm xong từ lâu, đang ngồi trong bếp chuẩn bị bài giảng cho buổi lên lớp tối nay tại một trường thương mại, nơi đào tạo các nhà kinh tế, và người ta cho vào chương trình học một số giờ toán cao cấp.

Nặng nhọc lê hai chân và cảm thấy toàn thân rã rời, Naxtia đứng dưới vòi hoa sen trong buồng tắm để tỉnh ngủ hẳn. Để khỏi động trí óc, chị thử cố nhớ lại tên mười bốn bộ phim trong mười bốn băng hình mà tên trộm đã lấy. Không chỉ tên mà cả thể loại. Đến tiêu đề băng hình thứ ba, Naxtia xoay mạnh cái cần cho chuyển sang nước lạnh hơn một chút. Làn nước lạnh đã giúp chị nhớ ra cái tên khó nhớ kia. Da chị nổi gai ốc, nhưng chị dũng cảm đánh thức trí óc, cho đến lúc nhớ ra hết tên các bộ phim kia.

Được cái sau cuộc hành hạ thân thể như vậy, lúc bước vào bếp, Naxtia thấy tinh thần sáng khoái. Da mặt chị hồng hào và cặp mắt long lanh. Alecxei gạt đồng giấy tờ sang một bên, lấy chỗ cho vợ ngồi ăn điểm tâm.

Naxtia đề nghị:

- Bữa trưa hôm nay hai vợ chồng mình làm món gì độc đáo một chút đi. Món nào anh thích ấy.

Sau cuộc giải thích với chồng hôm qua, Naxtia càng thấy mình có lỗi trong việc bắt chồng phải bận khoản cả một tuần qua, và chị muốn chuộc lại tội lỗi.

Alecxei ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vợ :

- Món gì chẳng hạn ?
- Em không biết. Tùy anh. Anh thích ăn gì ?
- Cá tầm, tốt nhất là nướng. Em biết làm không ?
- Em cứ thử, - Naxtia dũng cảm nói.

Chị không tự tin lắm về cách nướng cá tầm, nhưng quan trọng là cứ bắt đầu, rồi sẽ liệu dần, cần thì xem chỉ dẫn trong sách dạy nấu ăn hoặc hỏi chồng. Naxtia chậm chạp nhấc tách cà phê đặc, nhai khoanh bánh mì kẹp pho mát, rồi đứng lên mặc quần áo để ra cửa hàng thực phẩm. Alecxei chốc chốc lại nhìn vợ cười thầm, nhưng là nụ cười yêu mến. Đây là lần đầu tiên sau ba tháng, Naxtia ra cửa hàng thực phẩm ngày thứ Bảy một mình, không có chồng đi cùng. Đúng là chuyện đáng bật cười. Thông thường vào những ngày nghỉ, hai vợ chồng cùng ra cửa

hàng mua thức ăn, còn nếu Naxtia vẫn phải đi làm thì Alecxei đi chợ một mình.

Mặc xong tấm áo bludông, Naxtia ngó vào bếp.

- Phải mua những gì, anh nhỉ ?

Alecxei khoát tay như diễn viên biểu diễn:

- Vậy em định mua thịt bò về làm món cá tầm nướng hay sao ?

- Đừng trêu em nữa, Alecxei, - Naxtia nhăn nhó. - Nhưng em chưa biết mua loại cá tầm nào ? Cá tươi hay cá ướp lạnh, hay cá hộp ?

Alecxei đành phải giải thích cặn kẽ mua cá tầm loại nào, nặng khoảng bao nhiêu và cách chọn cá thế nào.

- Và đừng quên cà chua, dưa chuột, khoai tây và một lọ nấm dấy. Nếu em thấy có củ cải ngâm dấm thì cũng mua một lọ.

- Để làm gì ?

- Làm thứ ăn kèm. Nếu chúng ta chịu chi ngần ấy tiền để mua cá tầm thì nên làm cho hẳn hoi, kéo ăn kèm ngon thì phí. Hãy tuân lệnh người hiểu biết hơn mình, vợ tôi ơi !

- Anh làm cứ như... - Naxtia cười vang, nhét túi xách ni lông vào xách. - Chỉ sinh trước người ta có tám tháng mà ra cái điều...

- Lấy xe mà đi, cô em ạ, - Alecxei nói. - Mua rau nữa để dự trữ ăn dần cho cả tuần.

- Không cần, - Naxtia phẩy tay.

- Cần đấy. Rồi lại kêu đau lưng suốt cả tuần. Anh bảo thế nào thì cứ làm thế, đừng cãi !

- Không. Em không thích ngồi ô tô ra chợ. Trông có vẻ bà chủ quá. Rồi lại phải tìm chỗ đỗ xe nữa. Người thì đông đúc. Không, em không lấy ô tô đâu.

Alecxei đặt bàn tay lên bàn, ngược nhìn trời.

- Lạy Chúa tôi, sao ông Trời lại nhét cho tôi một cô vợ không phải thứ phụ nữ thông minh như tôi mong ước và chờ đợi suốt ngần ấy năm trời, mà cho tôi một đứa ngốc nghếch thế này ? Tôi đến phải bỏ bài giảng, mặc quần áo rồi đi cùng cô ta ra chợ, bởi cái cô bé ngu ngốc này không sao mang nổi thứ gì nặng quá ba ki lô, mang là đau lưng ngay. Cô ta không muốn dùng ô tô ! Ngày thứ Bảy mà mới sáng ra cô ta đã nổi hăm rồi. Chỉ vì thói hăm ấy mà anh chồng tội nghiệp của cô ta đành một là xách túi đi theo cô ta, hai là chuẩn bị tinh thần để lát nữa nghe cô ta ôm lưng rên rĩ, bắt người ta phải thương hại. Không biết hai phương án ấy tôi nên chọn phương án nào đây, hử Trời ?

Naxtia hiểu rằng chồng đùa, nhưng trong giọng nói của chồng dường như có sự bức dọc. Quả thật Naxtia không muốn lấy ô tô, nhưng điều này xem chừng không thể cưỡng lại được lời khuyên của chồng. Bởi nếu chị không dùng ô tô, Alecxei sẽ ngưng việc soạn bài giảng, đi cùng với vợ. Như thế không nên.

Chợ không xa lắm và đến đó không mất nhiều thời gian lắm. Một tiếng đồng hồ sau, Naxtia đã khuôn vào bếp các thứ, dưới con mắt nhìn xét nét của chồng. Chị rất ngạc nhiên thấy lần này đã chọn đúng con cá tầm thích hợp, và nói chung, mua đầy đủ những thứ cần thiết, không quên cũng không lảm nhảm thứ gì.

- Thôi, thế là được. Em làm việc đi, - Alecxei hào hiệp nói. - Anh làm cho. Kẻo em làm phí mất thứ món ăn quý giá này mất.

Naxtia mừng rỡ hôn chụt lên má chồng rồi chạy vào phòng. Chị đã hoàn thành phần việc chẳng thú vị gì nhưng cần thiết, bây giờ đến phần việc thú vị, hấp dẫn: công tác.

Naxtia bật công tắc máy vi tính, bắt đầu kẻ bảng, chia ra mười bốn cột, theo số cuộn băng hình bị mất trộm. Đánh tên băng hình lên đầu mỗi cột, Naxtia bắt đầu đánh từng dòng. Mười phường. Bên rìa đánh tên phường. Bây giờ chị bắt đầu đưa vào máy số liệu của từng điểm cho thuê băng hình. Chị nhìn địa chỉ và thuộc phường nào, đưa vào vị trí thích hợp trên màn hình. Hiện nay mới có tài liệu về mười bốn điểm cho thuê, thứ Ba này Xvalov sẽ đem đến thêm cho đủ khoảng bốn mươi bốn điểm.

Naxtia có thói quen khi đã bắt tay vào làm việc gì, không thích nghĩ đến chuyện công việc ấy có thể sẽ vô ích. Chị tin tưởng chắc chắn rằng không có việc nào vô ích. Ngay cả khi công việc đó không đem lại kết quả như ta hi vọng, thì nó cũng đem lại một kết quả khác mà ta không ngờ tới. Rất có thể tên trộm thuê băng ở quầy theo giá đắt, và không bị chủ quầy yêu cầu cho biết họ tên và địa chỉ để ghi vào sổ theo dõi. Rất có thể là như thế. Thậm chí hoàn toàn có thể nữa. Và nếu đúng như thế thì tìm hẩn trong rất nhiều tên người thuê băng hình theo giá rẻ sẽ vô ích. Nhưng Naxtia luôn nhớ rằng tên kia đã ăn trộm, trong khi lẽ ra hẩn có thể mua những băng hình đó. Nếu hẩn làm thế vì lí do tài chính, thì lại có khả năng là hẩn chuyên thuê ở những nơi lấy rẻ. Tất nhiên động cơ ăn trộm có thể do eo hẹp về tài chính, và có thể do bệnh tâm thần của tên tội phạm. Nhưng bất kể trường hợp nào thì nghiên cứu họ tên những người thuê các băng hình đó cũng cần thiết. Nếu công việc này không đem lại kết quả, thì có nghĩa tên trộm thuê ở những nơi lấy đắt, hoặc nói chung không thuê, mà chỉ mượn ở đâu đó. Đấy cũng là một khả năng và đòi hỏi một phương án điều tra khác. Không có công việc nào hoàn toàn vô ích. Ngay cả khi thất bại, nó vẫn đem lại kết quả, mặc dù kết quả theo hướng khác. Nữ thanh tra Naxtia Camenxcaia vững tin vào điều đó.

Thời tiết đã khá nóng bức, Giám đốc Exipov của Nhà xuất bản “Serkhan” quyết định mở đầu mùa nghỉ mát tại nhà mùa hè. Nhà mùa hè của ông ta ở ngoại thành, bên cạnh con đường đi Iaroxlav. Exipov lái xe ra đó vào chiều thứ Sáu, để sáng thứ Bảy, đón hai đồng sự đến ăn bữa trưa: Phó giám đốc kinh doanh Avtaev và Tổng biên tập Xemion.

Giám đốc Exipov không có vợ, nhưng người tình hiện nay của ông cũng chính là người tình hai năm về trước. Cao hơn ông cả một cái đầu, chân dài, cô người mẫu thời trang Ocxana này từ lâu đã kết thân với anh chàng vệ sĩ lực lưỡng, cao hai mét của Exipov.

Trong nhà nóng như lò lửa, Ocxana lưỡng lự thưởng dạo chơi ngoài trời. Cô ta mặc quần soóc

và chiếc may ô ngăn cũn cũn, để hở một vòng da thịt trên chiếc bụng rắn chắc.

- Máy giờ các bạn anh đến ?- Cô bước đến, ngồi lên đùi Exipov, hỏi.

- Ba giờ. Thế sao ? Em có chương trình gì à ?

- Không, chỉ là em cần biết để liệu mặc quần áo trước khi họ đến .

- Lịch sự thế, - Exipov cười chế nhạo.

- Anh nói gì vậy ? - Cô gái cúi, thô lỗ đáp. - Em thích mặc đầy đủ để thằng cha Xemion của anh có dịp dùng cặp mắt hần ta cởi quần áo em ra.

- Thế cậu ta vẫn cởi quần áo em đấy à ? - Exipov hỏi, giọng lười biếng như trước.

- Anh không biết à ? Hay anh tưởng, một khi cả ba anh đều giàu, lại là bạn thân của nhau, tất em phải để cả ba dùng chung hay sao ? Anh là chỉ huy, tất nhiên anh được hưởng đầu tiên, sau đó đến hai ông kia. Anh nghĩ thế chứ gì ?

- Ocxana ! - Exipov vuốt ve lưng và vai cô gái để xoa dịu. - Em làm sao thế ? Em xinh đẹp như thế này, đàn ông nhỏ dãi khi nhìn thấy em là chuyện tất nhiên thôi. Em chẳng nên bực với họ làm gì. Cũng như em đừng bực với anh khi thấy anh không đập vỡ mặt thằng cha nào nhìn em. Bởi nếu thế anh phải đập vỡ mặt một nửa đàn ông nước Nga mất. Đúng thế không ?

- Nhưng dù sao anh cũng phải bảo thằng cha Xemion không được nhìn em kiểu đó, - Ocxana rướn người nép vào Exipov. - Trông anh ta thô bỉ, em rất ghét.

- Ôi, Ocxana, đừng ngu ngốc thế. Mà làm thế là không “nghề nghiệp” đâu đấy. Em làm người mẫu thời trang, hàng ngàn hàng vạn người ngắm nghía em ấy chứ, mà trong số đó không phải ai cũng đứng đắn cả.

- Thôi được, - cô gái thở dài, rồi hôn lên đỉnh đầu vị Giám đốc nhà xuất bản. - Vì nghề nghiệp vĩ đại của em, em cố chịu đựng gã Xemion bạn anh vậy.

Ocxana hoàn toàn không khờ dại chút nào, mặc dù ở đâu cô ta cũng đóng vai một cô gái chất phác, khờ khạo. Bên trong cái trán lành hiền không một nếp nhăn nhỏ kia là cả một khối óc thực dụng. Cô ta thừa biết phải làm gì để đạt được sự phục vụ của người khác. Cô ta khá tế nhị và lễ phép khiến Giám đốc Exipov có thể đưa cô ta đến những cuộc sinh hoạt của giới thượng lưu, mà vẫn giữ được thái độ xa cách về mặt xã hội.

Tuy đối với anh chàng vệ sĩ Vova của Exipov, cô ta cũng có thể đề ra yêu cầu như với anh chàng Tổng biên tập Xemion, nhưng không bao giờ cô ta than phiền gì về Vova với Exipov. Vova là kẻ hầu cận, thuộc tầng lớp hèn hạ chỉ cần Ocxana hé ra một lời là anh ta bị đuổi cổ ngay và mất các khoản tiền công xá. Mà cô ta còn trách anh ta điều gì kia chứ ? Vova là gã đàn ông khỏe mạnh, anh ta không phân biệt gái làng chơi nói chung với gái của chủ thì có gì là lạ ? Còn thằng cha Tổng biên tập Xemion lại khác. Hần ta không cần kiêng nể thứ gì. Dù thế nào đi nữa thì Exipov cũng không thể rời hẳn ta ra được. Hần ta đã thân với Exipov từ lâu, hiện nay lại cùng cộng tác trong kinh doanh, cho nên Ocxana có thể phàn nàn về hẳn với Exipov. Không có hại gì cho Xemion, đồng thời Ocxana lại tỏ được cho Exipov thấy là cô ta không phải loại người thâm hiểm, giữ kín mọi thứ trong bụng. Hơn nữa, chẳng nên phàn nàn về Vova, anh vệ sĩ hiền

lành và hiểu rằng chẳng nên chống lại ông chủ. Trong khi đó, thằng cha Tổng biên tập Xemion hợm hĩnh, tự cho là hấn đẹp trai, con gái nào cũng phải mê, cho nên hấn không cần giữ ý tứ, thoả mái đùa giỡn nhân tình của bạn, đồng thời là người cộng tác trong kinh doanh. Hấn ta có gì đẹp đâu mà hợm mình ?

Đúng lúc đó, Phó giám đốc kinh doanh Avtaev và Tổng biên tập Xemion đến. Ocxana đã mặc quần bò và áo dệt kim dày, bó sát người, ống tay dài. Ngồi với khách chừng mười phút cho đúng phép tắc, Ocxana lễ phép xin lỗi, rồi tươi cười ra khỏi phòng.

Vệ sĩ Vova ngồi trong gian bếp rộng thênh thang, đang giải bài toán điền chữ vào các ô vuông. Nghe tiếng chân bước, anh ta ngẩng đầu, cười niềm nở.

- Cô có nghe nói mấy giờ ăn trưa không ? - Y hỏi, nhìn cô gái bằng cặp mắt dâm dăng.

- Khoảng hai mươi phút nữa. Lúc này họ đang uống một chút thứ gì đó. Học đòi cách thức phương Tây nhưng không sao tập được kiểu ăn bữa chính vào buổi tối, - Ocxana cười vẻ nhạo báng. - Anh cần tôi làm giúp cái gì không, Vova ?

- Không cần. Xong cả rồi. Cô ngồi xuống đây, cùng giải trò điền chữ này nào. Ngồi lên đùi tôi đây này, để nhìn cho rõ.

- Anh nghĩ tôi cần nhìn cho rõ à ? Rõ chữ hay rõ tình yêu cuồng nhiệt của anh ? - Cô ta cười giễu. - Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, Vova, là đừng có đụng vào người tôi.

- Tôi có đụng đâu nào.

Ocxana chìa hai tay, vẫy đùa.

- Tôi chỉ mời cô ngồi lên đùi tôi, có thể thôi. Còn tay tôi thì đây này. Không hề đụng vào cô nhé !

Cả hai cười rộ lên với câu đùa tục tĩu. Chưa bao giờ Ocxana thoáng có ý nghĩ đáp ứng yêu cầu của anh chàng vệ sĩ này. Ngay cả khi giận nhau với Exipov, thậm chí khi thấy bị ông đối xử thô bạo, Ocxana cũng không hề nghĩ đến phản bội Exipov và ngủ với gã vệ sĩ riêng của ông ta để trả thù. Tầm thân thon thả xinh đẹp là công cụ nghề nghiệp của cô, là thứ để cô kiếm sống, và cô dùng nó để khoác những bộ trang phục thời trang quá đắt, làm cô càng quyến rũ hơn, đa tình hơn. Ocxana bắt đầu làm người mẫu thời trang từ khi còn học trường phổ thông, và cô đã quen suy nghĩ theo kiểu, sắc đẹp thân thể là thứ phải để sử dụng vào công việc, không phải để trả thù ai hoặc để phục vụ một mục đích xấu xa nào đó.

Ocxana rót trà cho mình ra chiếc tách to và sang trọng, viền kim nhũ, rồi với tay lấy gói bánh. Vova không lấy làm lạ, anh ta biết Ocxana tuân thủ rất nghiêm ngặt chế độ ăn kiêng, và trừ những trường hợp đặc biệt lắm, còn nói chung, cô ta không bao giờ cùng ngồi ăn với khách của ông chủ. Cô ta giống như mọi cô gái trẻ khác, rất thích ăn, và tuân thủ chế độ ăn kiêng đòi hỏi cô phải cố gắng rất lớn. Vì vậy Ocxana cố không nhìn vào những món ăn có hại cho việc gìn giữ thân hình của cô ta. Vova hiểu điều đó và rất thông cảm, coi đó như một thứ bệnh nặng của người khác, không nên đem chuyện ấy ra để đùa vui. Bản thân anh ta cũng rất muốn ăn cho đã, và anh ta rất thương hại cô gái là buộc phải khước từ những lạc thú của cuộc sống.

- Cô quay mặt đi, - lát sau anh ta nói. - Tôi phải bày bàn bây giờ.

- Anh quả là con người chân chính, - Ocxana nói tỏ vẻ biết ơn.

Cô ta ngồi sang chiếc ghế bên cửa sổ, quay lưng lại chiếc tủ lạnh, trong khi Vova lấy trong đó ra những thức ăn ngon tuyệt nhưng cô ta không được quyền ăn.

Trong gian bếp cũng như trong toàn bộ ngôi nhà vào mùa hè, không khí rất nóng bức. Sau khi uống tách trà nóng, Ocxana muốn hưởng chút mát mẻ. Cô mở toang hai cánh cửa sổ. Đứng lên ghế, cô chống tay lên thành cửa sổ, ngó ra đường. Mưa bụi làm mát rượi cặp má nóng hổi. Giám đốc Exipov ngồi với khách ngoài hiên, có vẻ tối qua phải chịu nóng bức nên hôm nay họ cần không khí mát mẻ. Hôm qua trời đang nắng thế, vậy mà nửa đêm nhiệt độ tụt xuống đến năm độ âm, và chuyển sang gió Bắc. Ai ngờ được là chỉ trong vòng mấy tiếng đồng hồ, thời tiết thay đổi hẳn, ban đêm nhiệt độ xuống bốn độ âm, còn ban ngày thì chỉ mười lăm độ dương.

Ocxana nghe rõ tiếng tranh cãi ngoài hiên, hết như cô ta ngồi ngoài đó.

- Chuyện đó đúng là không ai ngờ được, - cô ta nghe thấy tiếng Giám đốc Exipov nói. - Ai cũng muốn kiếm lời tối đa, bởi vậy đâm tiếc, không muốn chi tiền cho việc nghiên cứu độc giả. Avtaev, tôi biết anh lại sắp sửa nhăn nhó, nhưng anh nên hiểu rằng phải chịu chi, thì sau mới hi vọng thu về được nhiều hơn.

- Vậy theo anh tính toán thì ta phải tốn vào đấy bao nhiêu ? - tiếng Phó giám đốc kinh doanh Avtaev ngoài hành lang đưa vào.

- Ta thử tính thì biết. Cuộc thăm dò này ta sẽ tiến hành tại Moxcva và các thành phố lớn, nơi chúng ta có các đại lí chính, và nơi có nhiều trường đại học. Sinh viên và học sinh lớn tuổi sẽ sẵn sàng tham gia việc thu thập ý kiến, ghi vào các phiếu điều tra của chúng ta, vì tất cả bọn chúng đều đang muốn kiếm tiền thêm. Nếu chúng ta chi cho mỗi phiếu điều tra một ngàn rúp thì đĩa nào chẳng muốn làm ? Chúng sẽ đứng cạnh quầy bán sách, hỏi từng khách hàng một. Tôi cho rằng, mỗi ngày mỗi đĩa có thể hỏi được năm chục độc giả. Nếu cần, chúng ta để chúng làm trong hai ba ngày.

- Anh dự tính sẽ thu về được bao nhiêu phiếu điều tra ? - Avtaev lại nói.

- Theo tôi thì khoảng năm ngàn là đủ để chúng ta hình dung được, một là nhu cầu tổng quát về sách, hai là số độc giả của chúng ta, những người đọc sách của Nhà xuất bản "Serkhan".

- Năm triệu ! - Avtaev kêu lên. - Nghĩa là một ngàn đô la Mỹ. Vứt một ngàn đô la vào một cuộc điều tra không cần thiết cho ai hết ? Không, không đời nào tôi chịu.

- Avtaev, không phải chi tiền vào đó thôi đâu. Các phiếu điều tra còn phải được soạn thảo cách nào hợp lí nhất. Muốn vậy phải có trình độ chuyên môn riêng. Nếu chúng ta đưa ra một phiếu điều tra dở hơi thì kết quả sẽ rất ít. Rồi còn phải chi tiền cho người đi mộ đội quân sinh viên kia, giảng cho chúng hiểu cách tiến hành hỏi độc giả và ghi vào phiếu, nhưng cái chính là kiểm soát hoạt động của chúng. Anh thừa biết sinh viên ngày nay ra sao rồi. Chúng sẽ chỉ ngồi nhà, tự điền vào những phiếu điều tra kia, trong mười phút là xong tất, rồi chìa tay nhận năm chục ngàn rúp. Không, hai bạn thân mến của tôi ạ, phải bắt đám sinh viên ấy chia nhau mỗi đĩa đứng bên cạnh một chủ quầy sách, làm việc thật sự với các độc giả. Cho nên những kiểm

soát viên kia phải thường xuyên đi các quầy, giám sát công việc. Việc ấy cũng lại cần phải chi. Chưa hết. Sổ phiếu điều tra khi thu lại, đem về, cần phải có người tổng hợp, nghĩa là đưa vào máy vi tính. Xemion, liệu cậu có làm được cái việc tổng hợp ấy không ?

- Cái gì ? - Tổng biên tập Xemion ngơ ngác hỏi.

Ocxana bật cười. Không hiểu tại sao cô ta thấy thích thú. Cô ta hiểu được mọi lời trình bày của Giám đốc Exipov, vì ông ta đã nhiều lần đưa chuyện này ra bàn với cô ta. Vậy mà gã Tổng biên tập ngu xuẩn kia vẫn chưa hiểu tí nào hết. Thậm chí có khi gã không biết cả cách bật máy vi tính ấy chứ.

- Chẳng có cái gì hết, - Giám đốc Exipov cúi kính nói. - Còn ý anh thì sao, Avtaev ?

- Bao nhiêu ? - Ocxana nghe thấy tiếng viên Phó giám đốc kinh doanh đáp, ông ta chưa hiểu ông Giám đốc Exipov hỏi gì.

- Khoản ấy cũng tốn không dưới một ngàn đô la. Đây là lao động trí óc, giá đắt.

- Một ngàn ? - Avtaev hốt hoảng kêu lên. - Để chi vào việc gì nữa ?

- Việc đưa các phiếu điều tra vào máy vi tính. Phân tích rồi Tổng hợp. Tất cả những công việc ấy cần chi một ngàn đô la. Thấp hơn sẽ không ai nhận làm đâu.

- Nhưng ta cố tìm xem, biết đâu có người nhận làm với giá thấp hơn ? - Avtaev nói với vẻ hi vọng.

- Tôi đã thăm dò rồi. Tổng hợp dữ liệu rồi phân tích chúng trên máy vi tính chỉ những người quen làm thống kê mới làm nổi. Sổ phiếu điều tra rất lớn, sẽ chiếm nhiều chỗ trong máy, người nào không quen làm thống kê trên máy vi tính sẽ không làm nổi.

Qua tiếng cốc tách chạm vào nhau, Ocxana hiểu rằng họ sắp vào ăn. Cô ta lại ngồi xuống ghế, chống khuỷu tay lên thành cửa sổ, lấy hai bàn tay ôm mặt. Mặt cô ta ẩm nước mưa, nhưng Ocxana không lấy khăn lau. Nước mưa rất tốt cho làn da. Lúc vệ sĩ Vova quay vào bếp, cô ta hỏi:

- Vova, anh bỏ thức ăn kiêng vào đĩa cho tôi. Đừng bỏ bánh mì và nước sốt mayône đấy nhé.

Vài phút sau, gã vệ sĩ đặt trước mặt cô gái chiếc đĩa sâu lòng đựng đầy salad rau xanh, vài miếng dưa và ít hạt ngô “Hercules”. Y thầm nghĩ thế này thì ăn sao nổi và y thấy thương hại cô người mẫu thời trang trẻ tuổi.

Tuy nhiên, Ocxana lại không nghĩ như vậy. Cô ta biết trong món salad này có rất nhiều vitamin, cần cho làn da cũng như mái tóc, và rất ít calo. Vì vậy cô ăn ngon lành, cảm thấy tinh thần hồ hởi. Ocxana biết rằng nỗi hồ hởi này là do cô nghe được cuộc bàn bạc vừa rồi. Giám đốc Exipov của cô thông minh hơn các cộng sự của ông ta biết bao nhiêu.

Ocxana vẫn luôn luôn cảm nhận được điều đó. Ngay ngày đầu tiên, cô đã làm quen với cả bộ ba này. Bấy giờ người ta bảo cô: “Cô chọn đi, bất cứ ai trong số ba người này. Người nào cô thích nhất. Và cô sẽ thường xuyên bên cạnh người đó. Người nào tùy cô. Cả ba câu kết với

nhau làm một, và họ không giấu giếm nhau thứ gì hết”.

Hôm đó Ocxana đã ngắm rất lâu ba vị lãnh đạo Nhà xuất bản - “Serkhan”. Tất nhiên lúc đầu cô ta chú ý đến Tổng biên tập Xemion, anh ta cao lớn, vai rộng. Ocxana cao một mét tám mươi tư, đối với người mẫu thời trang thì chiều cao đó là cần thiết, và Xemion thích hợp với cô. Nhưng chỉ nói chuyện với anh ta vài phút, Ocxana đã hiểu ngay rằng Xemion ngu dốt khủng khiếp. Phó giám đốc Avtaev dáng hình cũng tạm được, nhưng hồi đó Ocxana đã hiểu rằng sẽ ra sao nếu nhân tình của mình, bằng mọi giá, cố giữ tiếng là chung thủy với vợ và có trách nhiệm với con cái. Lúc nào cũng chỉ sợ lộ, luôn nhìn đồng hồ, suốt ngày chỉ kể về bệnh tật của thằng con nhỏ và bảng điểm của thằng con lớn. Làm nhân tình một con người như thế còn thú vị gì nữa, thậm chí nhiều lúc còn cảm thấy nhục nữa chứ.

Mãi gần cuối, Ocxana mới chú ý đến Giám đốc Exipov. Trong ba người, ông ta thấp nhất, và trẻ nhất. Hoàn toàn không thích hợp với cô ta cả về chiều cao thân thể lẫn tuổi tác. Xưa nay Ocxana thích một nam giới cao hơn cô và nhiều hơn cô ít nhất là mười tuổi, thậm chí nhiều hơn nữa càng tốt. Exipov thấp hơn cô cả một cái đầu và chỉ hơn cô ba tuổi. Nhưng Ocxana chọn ông ta. Và cô đã không phải ân hận.

Thoạt đầu Ocxana chưa hình dung được rõ lắm, tại sao người ta đưa cô đến cho Exipov. Mãi sau cô mới thấy người đàn ông thuê cô là người biết nghề xuất bản đem lại lợi nhuận chắc chắn, và đầu óc ông ta luôn đề ra đủ thứ sáng kiến. Nhiệm vụ người thuê Ocxana giao cho cô là nghiên cứu sâu những sáng kiến đó, rồi “gà” chúng cho Exipov, “gà” thật khéo léo để Exipov định ninh những sáng kiến đó là do anh ta tự nghĩ ra.

- Tôi muốn Nhà xuất bản “Serkhan” thành nhà xuất bản giàu nhất và uy tín nhất của Moxcva, thậm chí, nếu có thể được, của toàn nước Nga, - hôm đó người thuê Ocxana đã nói với cô ta như vậy.

- Để làm gì kia chứ ? - Cô gái ngạc nhiên hỏi lại. - Ông có lợi ích trong việc đó hay sao ? Nếu ông biết hoạt động xuất bản lãi lớn thì tại sao ông không tự làm lấy ? Tại sao ông đưa thứ ngon lành ấy cho người khác hưởng ?

- Ai bảo cô là ta đưa ? - Người thuê cô nhếch mép cười hỏi lại. - Chính là ta khai thác nó cho lợi ích của ta. Nhưng trước khi đoạt lấy nó, ta muốn nó to lớn và đẹp đẽ, cô hiểu rồi chứ ?

- Bây giờ thì tôi hiểu, - Ocxana đáp.

- Cô phải hết sức cố gắng, để Nhà xuất bản “Serkhan” thật sự giàu có và nổi tiếng. Bởi sau này, khi ta đoạt lấy nó, ta sẽ cho cô hưởng phần trăm lợi nhuận của nó đấy. Cô muốn bao nhiêu nào ?

- Hai mươi phần trăm ! - Ocxana suy nghĩ thật chín rồi nói. - Tôi cho rằng ngần ấy là hợp lí. Sáng kiến là của ông, tôi thừa nhận, vì khả năng của tôi thì không bao giờ nghĩ ra được một sáng kiến như thế. Nhưng tôi là người thực hiện. Tôi sẽ phải ngủ với anh ta. Và tôi phải nói thật rằng, tôi chẳng sung sướng gì chuyện ấy, bởi anh ta quá thấp bé so với tôi.

- Cô là đứa con gái khá đấy, - người thuê cô cười mãn nguyện nói, và Ocxana thấy rõ như thế, nhưng chưa hiểu tại sao. - Cô ranh ma và tham lam. Cô nêu lên đúng số phần trăm mà ta

định đưa ra với cô. Có nghĩa ta với cô cùng có cách tư duy như nhau. Vậy là hai chúng ta đã thoả thuận xong.

Từ đó đến nay đã hai năm trôi qua, và Ocxana tận mắt nhìn thấy là người thuê cô tính toán đúng. Ông ta giảng cho cô hiểu phải tiến hành hoạt động xuất bản như thế nào. Ocxana đã khéo léo “gà” cho Exipov các sáng kiến. Qua những cuộc họp không chính thức giữa ba người lãnh đạo Nhà xuất bản, Ocxana biết lợi nhuận tăng rất nhanh, hàng tháng họ khai bớt số lượng in bao nhiêu, trong khi số lượng in thật ra rất lớn.

Và vừa rồi, Ocxana nghe thấy Giám đốc Exipov trình bày một cách rành rọt cho hai cộng sự về sáng kiến tiến hành điều tra yêu cầu của độc giả, nhằm biết được tầng lớp nào mua sách Nhà xuất bản “Serkhan”, loại độc giả nào thích đọc bộ “Kiệt tác Phương Đông”, loại độc giả nào chưa bị chinh phục và tại sao. Độc giả có thích bìa cứng không, hay thích in thành sách bỏ túi, bìa mềm, vừa giá rẻ lại tiện cho vào túi áo vét của nam giới hoặc xách tay của phụ nữ. Cuộc điều tra sẽ yêu cầu độc giả trả lời rất nhiều câu hỏi, và ý đồ ban đầu chính là do Ocxana nghĩ ra và “gà” cho Exipov.

Tuần trước cô ta đã làm như tình cờ đưa ra nhận xét:

- Hôm nay em thấy một bà định mua cuốn “Bí mật thời gian” lại thôi. Bà ta nhắc lên, lật ra đọc có vẻ thích thú lắm. Đã mở ví, nhưng rồi suy nghĩ thế nào lại đặt sách vào chỗ cũ.

- Đắt quá hay sao ? - Exipov ngạc nhiên hỏi.

- Không phải, mà vì khổ sách quá to, không để lọt vào trong xách tay của bà ta. Chứ bà ta không phải loại thiếu tiền. Vàng bạc đeo đầy người, quần áo rất sang trọng, đắt tiền. Nhưng xách tay của bà ta quá nhỏ. Em rất ngạc nhiên tại sao bà ta không mua “Bí mật thời gian”, trong khi đã định mua.

- Em ngạc nhiên, tại sao ?

- Tại... - Ocxana ngừng nói, làm bộ như đang nghĩ xem nên nói thế nào, thật ra cô ta đã chuẩn bị đầy đủ mọi lập luận để thuyết phục. - Em luôn cảm thấy hình như bộ sách “Kiệt tác Phương Đông” chỉ dành cho một loại độc giả, mà không tính đến loại độc giả như bà kia. Em nghĩ có đúng không biết ?

Ocxana nói như thế là vị Giám đốc Exipov bắt đầu suy nghĩ về chuyện nên nhắm vào đối tượng độc giả nào. Sau đó, Ocxana chỉ cần nhồi thêm vài câu cụ thể hơn trong những cuộc trò chuyện tiếp theo, thế là trong óc Exipov nảy ra ý định tiến hành một cuộc điều tra yêu cầu độc giả. Và hôm nay, kết quả cụ thể đã hiện ra qua cuộc trao đổi công việc giữa ba vị lãnh đạo nhà xuất bản. Quả là điều đáng ngạc nhiên, mới cách đây một tuần lễ, Exipov còn chưa hề có ý đồ này. Chính cô người tình trẻ, cô người mẫu thời trang Ocxana đã “nhét” vào đầu óc ông ta ý đồ đó một cách thận trọng và khôn khéo.

Trời u ám không đủ ánh sáng để làm việc, và từ sáng, Xoloviov đã phải bật đèn, cả bộ đèn

chùm trên trần lẩn đèn bàn mới đủ ánh sáng cho bàn phím máy vi tính. Ông thích thứ thời tiết mát dịu này, bầu trời không có thứ ánh nắng tung bừng vui tươi.

Công việc tiến triển dễ dàng, giống như mọi khi, đem lại cho ông niềm khoan khoái. Xoloviov nhìn vào trang bản nguyên tác, phủ kín những chữ tượng hình, được ông kẹp vào một cái giá đỡ, các ngón tay lướt nhanh trên bàn phím. Trên màn hình xanh nhạt hiện lên những dòng chữ, tạo nên lời văn cuốn hút cho cuốn tiểu thuyết. Xoloviov cảm thấy trào lên một niềm hứng khởi sáng tạo, làm nảy sinh trong đầu ông những hình tượng mới, những ý tưởng mới. Xoloviov say sưa làm việc quên cả đói.

Gần năm giờ chiều, cậu giúp việc Andrei kiên quyết bắt chủ phải ngừng tay để ăn bữa trưa. Xoloviov điều khiển xe đẩy lăn bánh sang gian bếp, ăn rất nhanh tất cả những gì cậu giúp việc bày ra bàn, mặc dù không cảm nhận được mùi vị của từng món. Sau đó ông nói nhanh hai chữ “cảm ơn” rồi vội vã trở lại phòng làm việc, mặc dù mọi khi sau bữa ăn, ông thường thích thú nhấm nháp tách cà phê, nói chuyện phiếm với Andrei, hút một điếu thuốc lá, nhấp chút rượu cô nhắc bằng chiếc li nhỏ có đáy rộng.

Nhưng hi vọng của Xoloviov vào những kết quả sáng tạo trong ngày hôm nay đã không thành hiện thực. Về đến phòng làm việc, Xoloviov đau đớn nhìn thấy trên màn hình một hình chữ nhật xanh lục, có nghĩa máy vi tính bị “treo”. Ông bực tức ấn một phím để lưu giữ, nhưng một dòng chữ hiện trên màn hình cho biết lệnh này không thực hiện được, khiến ông hoảng hốt hiểu ra rằng toàn bộ những gì ông làm ra trong nửa ngày vừa rồi đã bị xoá sạch. Xoloviov loay hoay cố phục hồi lại phần văn bản bị mất bằng cách xem lại chỉ dẫn trong cuốn “Unerase” nhưng không được. Vậy là máy đã bị virus xâm nhập, phá huỷ toàn bộ công việc. Mà biết đâu, rất có thể ông đã bấm nhầm hoặc thao tác sai chỗ nào đó. Một chỉ dẫn về sử dụng máy vi tính cho biết : nếu phát hiện có virus mà chưa biết cách chữa thì tắt máy ngay lập tức. Virus chỉ phát triển và huỷ hoại chương trình khi máy đang trong trạng thái làm việc. Xoloviov sẽ phải chịu một thời gian dài bó tay, trong khi virus nằm trong ổ cứng chưa lộ diện. Đến một ngày nào đó, chúng sẽ lộ ra và thành những con quái vật háu đói, gặm nhấm hết mọi thứ.

Tắt máy xong, Xoloviov gọi cậu giúp việc.

- Andrei, phải gọi điện ngay cho hãng vi tính yêu cầu “cấp cứu”. Cậu có số điện thoại của những trung tâm vi tính làm việc cả thứ Bảy, Chủ Nhật không ?

- Thưa, tôi không có, nhưng tôi sẽ hỏi được, - cậu giúp việc đáp. - Nhưng máy của ông chủ bị sao ? Tôi phải nói với họ thế nào ?

- Cậu bảo họ là máy có virus, nó đã phá mất phần việc tôi đang làm.

Xoloviov quay lại phòng làm việc, lấy trên giá xuống một cuốn sách, cúi đầu đọc. Qua khe cửa ông nghe thấy tiếng Andrei gọi điện đến các trung tâm chuyên nhận sửa chữa và cung ứng dịch vụ máy tính. Xoloviov ngao ngán, ân hận là lại hẹn Naxtia Chủ Nhật mới đến. Giá cô ta đến hôm nay thì tốt biết bao, chẳng nào mình cũng không làm việc được, mà ngồi rồi thì quá ngán.

- Thưa ông chủ, họ sẽ cử thợ đến vào ba giờ chiều mai, - Andrei báo cáo.

- Sao không phải là hôm nay ? - Xoloviov nhăn mặt khó chịu.

- Họ rất bận. Nhiều người gọi quá. Vì ngày nghỉ chỉ có mấy trung tâm đó làm việc thôi. Ngay ngày mai họ cử người đến cũng là ưu tiên đặc biệt cho ta, thật ra là ta chưa đến lượt. Lúc đầu họ trả lời là không thể cử người đến vào trước ngày thứ Năm được. Tôi đành phải bảo chúng tôi trả thêm tiền, họ mới chịu nhận ngày mai đến. Tôi nói thế với họ có sao không ạ ?

- Không sao, - Xoloviov càu nhàu. - Vậy là từ giờ đến chiều mai đành ngồi không. Nhưng điều quan trọng là tôi định cho cậu nghỉ ngày mai, từ sau bữa điểm tâm cho đến tối để cậu được tự do làm những công việc của cậu. Bữa trưa tôi sẽ tự thu xếp lấy. Bây giờ như thế này thì chiều mai họ đến, cậu phải có mặt ở nhà thôi.

- Tất nhiên rồi, thưa ông chủ. - Andrei cười. - Tôi sẽ ở nhà. Việc của tôi không có gì cấp bách, lui lại hôm khác cũng được. Ngay nếu ông chủ tiếp khách phụ nữ, tôi cũng không nên đi đâu.

Xoloviov không sao ghìem được nổi bực phải bỏ dở công việc và thay đổi kế hoạch. Bây giờ ông lại thấy cậu giúp việc ghét Naxtia, và thấy có mặt cậu ta Naxtia không thoải mái, chính vì thế mà ông đã bố trí để lúc Naxtia đến, Andrei vắng nhà. Bây giờ mọi dự định của ông tan tành chỉ vì cái con virus khốn kiếp kia, không hiểu sao lại lọt vào máy vi tính của ông. Hay ta mời cô ấy hôm nay đến ? Không phải mai, khi Andrei suốt ngày có nhà, mà hôm nay. Rồi ta sẽ cho cậu ta nghỉ việc tối nay. Hoặc có thể phái cậu ta đi một công việc nào đó.

Xoloviov quay số. Người nhắc máy ở đầu dây bên kia là nam giới, và Xoloviov nhận thấy ngay rằng ông chồng già bác học của Naxtia có giọng nói rất trẻ. Hay đây không phải chồng mà là nhân tình đến nhà cô ta ?

- A lô, - cuối cùng Xoloviov nghe thấy giọng nói điềm tĩnh và hơi khàn của Naxtia.

- Xoloviov đây, - ông ta nói ngay. - Xin lỗi đã tự động gọi điện cho em, mà lại vào ngày nghỉ thế này.

- Không sao. Có chuyện gì đấy ?

- Kế hoạch của em ngày mai thế nào ? - Xoloviov thăm dò.

- Vẫn như đã thống nhất với anh. Anh muốn thay đổi hay sao ?

- Không phải thế. Nhưng... quả có thể. Nghĩa là... Em có thể đến đây hôm nay được không ? Bây giờ còn sớm. Ta sẽ ngồi chơi với nhau trọn một buổi tối.

- Mai anh vướng gì à ?

- Không, - Xoloviov nói dối. - Chỉ là anh buồn quá. Rất nhớ em, không muốn đợi đến ngày mai.

- Rất tiếc, - Naxtia đáp nhưng giọng vẫn điềm tĩnh. - Hôm nay em không đi được. Không thể được. Nếu mai anh bận gì mà không gặp nhau được thì ta để hôm khác. Chứ hôm nay thì không thể được.

- Naxtia, anh rất muốn gặp em hôm nay... Đúng là mai anh bị vướng. Nhưng anh không

muốn lui cuộc gặp em. Vậy hôm nay em đến nhé ? Em có đến không ?

- Không.

- Nhưng mai ta không thể gặp nhau được.

- Thì hôm khác.

- Hôm nào ?

- Em chưa biết, nhưng không thể là hôm nay. Điều này là chắc chắn.

- Em không đi được vì chồng à ? - Đột nhiên Xoloviov đoán ra.

- Chồng em không liên quan gì đến việc này, - Naxtia lạnh lùng đáp. - Em đang phải làm việc, mà phải làm cho xong. Trong ngày hôm nay.

- Mai em làm. - Chính Xoloviov cũng không hiểu tại sao mình bỗng nhiên lại nài nỉ một cách ngu xuẩn thế. - Bởi nếu mai em không đến đây thì em có cả nửa ngày tự do để làm việc.

- Em đã nói rồi, Xoloviov, không được. Vậy thế nào ? Mai em có đến không ?

Xoloviov im lặng một lát rồi nói:

- Có. Anh sẽ chờ em.

- Còn công việc của anh ? Anh hoãn lại à ?

- Không. Thật ra chỉ là thế này. Anh định cho cậu giúp việc nghỉ lúc em đến, anh biết em không thích có mặt nó trong lúc em ở đây. Nhưng tình hình lại thay đổi, mai anh không thể cho cậu ta nghỉ được. Mai anh cần nó ở nhà. Anh bèn tính cho cậu ta nghỉ tối nay, nếu như em đến đây.

- Không cần phải bố trí thế. Em hoàn toàn không quan tâm đến cậu ta. Em chỉ thấy cậu ta khó chịu khi thấy em, có thể thôi. Vậy là mai ta gặp nhau nhé, chào anh.

Xoloviov hoàn toàn suy sụp. Nghĩa là cô ta không mê mình như mình tưởng. Hay cô ta ồng ẹo để lên giá ? Cô ta quyến rũ mình để làm khổ mình, giống như mình đã làm khổ cô ta ngày trước ?

- Andrei ! Xoloviov gọi to. - Ta đi dạo nào. Cậu mặc quần áo vào.

CHƯƠNG SÁU

Cặp mắt to màu tro điềm tĩnh và nghiêm nghị nhìn thẳng vào Xoloviov.

- Tôi là Marina, nhân viên hãng “Electrotech”. Máy ông làm sao ?

Xoloviov đã vượt qua rất nhanh phút ngỡ ngàng ban đầu, bây giờ tò mò ngắm nghía người phụ nữ trẻ do hãng dịch vụ máy tính cử đến. Không hiểu tại sao, xưa nay Xoloviov định ninh rằng chuyên gia về virus cứ phải là nam giới. Bây giờ đứng trước mặt ông là một phụ nữ trẻ, tầm thước, trạc hai mươi bảy, ba mươi tuổi, đôi mắt rất to, chiếm tới một nửa khuôn mặt và cặp môi mềm mại.

- Tôi bị mất cả một “phai”, - ông nói. - Phí công cả một ngày làm việc.

- Còn các phai trước đó ?

- Hình như không sao, - Xoloviov nói không được tự tin lắm.

- Thậm chí không bị hỏng ? - Người phụ nữ mắt màu tro hỏi.

- Tôi chưa kiểm tra. Tôi không dám bật máy, sợ lại mất thêm.

- Thế là đúng, - Marina tán thành. - Bây giờ ta xem thử. Máy của ông để đâu ?

- Trong kia, - Andrei nói ngay. - Để tôi đưa cô vào.

Cậu giúp việc dẫn người phụ nữ trẻ sang phòng làm việc. Xoloviov chậm chạp đi theo họ.

- Ông dùng những đĩa nào ? - Marina hỏi, sau khi bật máy.

- Tôi để trong hộp kia.

- Chỉ những đĩa này thôi à ? Hay cả những đĩa của người khác ?

- Không, tôi chỉ dùng những đĩa này.

- Ông có đưa những đĩa này cho ai không ?

- Tất nhiên là có. Tôi là dịch giả mà, cho nên tôi phải lưu vào đĩa để đưa nhà xuất bản. Họ chuyển vào máy của họ rồi trả lại cho tôi. Cô cho rằng virus là do máy của nhà xuất bản ?

- Có thể. Ông cho tôi xem những đĩa ông đã đưa nhà xuất bản. Ta kiểm tra virus ở những đĩa đó trước.

- Đây, những đĩa này, - Xoloviov đưa một số đĩa cho Marina.

- Lần cuối cùng ông sử dụng “Bác sĩ” là bao giờ ?

- “Bác sĩ” ? - Xoloviov chưa hiểu.

- Là chương trình chống virus, - Marina giải thích.

Xoloviov lúng túng:

- Tôi chưa dùng đến thứ đó. Từ ngày lắp máy là tôi sử dụng luôn. Tôi hiểu rất ít về bên trong của nó. Chưa bao giờ tôi gặp trục trặc như thế này.

- Bao giờ chẳng phải có lần đầu tiên, - Marina cười rất duyên dáng, triết lí. - Bây giờ tôi cho chương trình mới vào, kiểm tra các đĩa của ông.

Xoloviov thích thú theo dõi các động tác của người phụ nữ mắt to màu tro. Hai bàn tay Marina nhỏ nhắn, các ngón đều đặn và hơi phồng lên, móng tay cắt ngắn, không qua thợ sửa sang. Toàn bộ con người cô ta có gì đó dịu dàng, nồng hậu, ấm cúng, với giọng nói hơi cao và cặp mắt rụt rè như mắt con nai. Tuy nhiên cô ta lại rất tự tin khi làm các động tác trên máy tính.

- Tôi đoán không sai, - Marina thở dài. - Tất cả các đĩa của ông đều có virus. Ông đã chung sống với virus suốt ba tháng qua. Chắc ít khi ông xem lại các phai cũ phải không ?

- Đúng thế, - Xoloviov ngạc nhiên. - Sau khi đưa nhà xuất bản, tôi không đụng gì đến chúng nữa.

- Hẳn nào. May mà bây giờ ông mới bị đẩy. Nếu như ông thỉnh thoảng đưa các phai cũ vào thì virus còn phá phách từ trước đây nhiều.

- Vậy bây giờ làm thế nào ?

- Chứa thôi. Ông vội không ? Có thể đợi tôi lâu được không ?

- Lâu lắm không ?

- Tôi chưa biết. Bây giờ tôi bắt đầu làm là sẽ biết. Có thể các chương trình “Bác sĩ” của tôi không đủ, tôi phải về nhà lấy thêm. Bây giờ tôi thử phục hồi phần ông đã làm mất, ông muốn thế không ? Nhưng ngay việc đó cũng đòi hỏi một số thời gian.

- Cô Marina, tôi đề nghị cô làm tất cả những gì có thể làm được, - Xoloviov quả quyết nói. - Công lao động của cô sẽ được thanh toán hậu hĩnh, cô hãy tin là như thế. Nhưng tôi rất cần máy này lại làm việc bình thường, càng sớm càng tốt.

- Tôi hiểu, - người phụ nữ nhếch mép cười. - Vậy ta bắt đầu. Xin lỗi, tên ông là gì ?

- Xoloviov.

- Tốt lắm, thưa ông Xoloviov, tôi sẽ làm tất cả những gì tôi có thể làm. Ông ghi tên phai bị hủy hôm qua ra cho tôi.

Xoloviov viết ra mảnh giấy một cái tên ngắn, đưa cho Marina. Đúng lúc đó chuông ngoài cửa reo. “Naxtia”, Xoloviov thoáng nghĩ. Có khi cô ta đến hôm nay lại tốt. Marina còn phải sửa chữa lâu, mình chưa thể làm việc được. Lúc đầu, Xoloviov nghĩ thơ tưởng Marina chỉ chữa mười phút là xong, sau đó ông có thể ngồi tiếp tục làm việc được ngay, cô làm lại phần bị mất

hôm qua. Nhưng bây giờ, xem chừng phải chờ một tiếng là ít.

Xoloviov lăn xe đẩy sang phòng khách. Cậu giúp việc đã đưa Naxtia vào đó rồi. Hôm nay Xoloviov thấy Naxtia còn đẹp hơn hôm trước. Và ông ngạc nhiên thấy tim mình đập thình thình. Ông tự nhủ “Lại thế nữa kia đấy ! Xoloviov, cậu phải tự kiềm chế chứ !”

- Andrei, cậu ở trong đó với cô Marina, xem cô ấy cần gì. Mang trà hay cà phê vào mời cô ấy uống, nếu còn phải làm lâu.

- Marina ? - Naxtia ngạc nhiên hỏi. - Anh có khách à ? Ra vì thế mà anh bảo em đến hôm qua, chứ không phải hôm nay ?

- Em ghen đấy à ? - Xoloviov cười. - Máy vi tính của anh trục trặc, phải mời thợ. Đâu phải lỗi tại anh mà có một phụ nữ trẻ, xinh đẹp đến đây.

- Việc gì phải gọi thợ, - Naxtia nhún vai. - Sao anh không bảo em ?

- Em cũng giỏi vi tính à ? Anh tưởng em là luật gia, đâu phải thợ máy móc ?

- Em sửa được. Nhiều lần em đã phải sửa máy tính. Chồng em dạy em. Cho nên nói để anh biết, sau này lỡ cần sửa chữa gì.

- Cảm ơn. Em ăn gì nhé ?

- Cho em tách cà phê thôi.

- Vậy ta vào bếp.

- Sao anh phải tự làm lấy ? Sao không gọi cậu giúp việc ?

- Để cậu ta ngồi bên phòng làm việc. Anh không muốn để người lạ ngồi một mình trong đó, - Xoloviov nói và bỗng thấy ngượng là mình quá đa nghi.

- Anh có những bí mật ghê gớm lắm à ? Hay những kho báu vô giá ?

- Hoàn toàn không, - Xoloviov cười vang. - Chỉ là anh không thích... Biết nói thế nào để em hiểu đây ? Chỉ là anh không thích. Có vậy thôi.

- Đó là chuyện bình thường, - Naxtia gật đầu.

Vào bếp, Naxtia pha cà phê rồi họ đem ra ngoài phòng khách. Câu chuyện giữa họ mãi không ăn nhập và Xoloviov không hiểu tại sao hôm qua ông lại năn nỉ Naxtia đến chơi, và tại sao ông tin rằng ông ta nhớ cô.

Quả hôm qua Xoloviov có nhớ và sáng nay, lúc đợi Naxtia đến, ông có thấy vui. Vậy mà bây giờ Naxtia đã ngồi đây, ông lại chẳng biết nói chuyện gì với cô. Hay tại lúc này mình không có hứng trò chuyện ? Một mối, bức dọc chẳng ? Và Xoloviov rất ngạc nhiên thấy Naxtia đã thay đổi quá nhiều. Trước đây bao nhiêu năm, Naxtia cởi mở, không giấu ông chuyện gì, cho nên họ nói chuyện với nhau rất dễ. Còn bây giờ, Xoloviov hoàn toàn không hiểu trong đầu Naxtia đang nghĩ gì, tại sao cô ta đến đây. Thậm chí ông không biết nên nói gì với cô ta.

- Em đọc cuốn sách của anh chưa ? - Xoloviov hỏi, cố giữ cho không khí khỏi gượng gạo.

Naxtia đột nhiên tươi lên và Xoloviov cảm thấy đây là một điềm tốt.

- Đọc rồi. Rất hay, quả là rất hay. Chưa bao giờ em nghĩ truyện hình sự phương Đông lại hấp dẫn đến thế. Em thức đến tận nửa đêm để đọc, quên cả ngủ. Nhưng thú thật là em có cảm giác như truyện này em đã đọc ở đâu rồi.

- Vô lí, - Xoloviov phản đối. - Những truyện này lần đầu tiên được dịch ra tiếng Nga.

- Nhưng nếu không phải tiếng Nga ? Có thể em đã đọc qua bản tiếng Pháp hay tiếng Anh thì sao ?

- Anh không tin. Theo anh biết thì duy nhất Nhà xuất bản “Serkhan” được tác giả này cho phép dịch tác phẩm của ông ta. Nhưng chưa biết thế nào. Em thấy thứ gì quen thuộc: cốt chuyện chẳng ?

- Không. Thứ gì đó rất khó nhận ra. Gần như một mùi vị. Nhưng chắc em tưởng tượng ra thôi. Bởi văn chương làm gì có mùi vị ?

Xoloviov thở phào nhẹ nhõm. Cuộc trò chuyện đã được khởi động và hẳn sẽ cứ thế vận hành, về văn học, ông có thể nói chuyện hàng giờ, thậm chí hàng ngày, nhất là với Naxtia, một người rất chịu nghe, nếu có bác lại ý gì thì cũng rất tế nhị, tóm lại một người tiếp chuyện thông minh tuyệt vời. Không những thế, đề tài này lại không sợ chệch sang những đề tài khác mà Xoloviov rất muốn tránh.

Thỉnh thoảng Andrei vào phòng khách, nhưng rồi lại ra ngay để sang phòng làm việc. Khoảng nửa giờ sau, Marina ra khỏi phòng làm việc.

- Thưa ông Xoloviov, tôi đã tìm được phai hôm qua của ông, tôi muốn ông kiểm tra lại, xem có bị hỏng chút nào không. Căn cứ vào tính chất hỏng, tôi sẽ dễ kiểm chương trình chống virus thích hợp.

- Xin lỗi Naxtia, một phút thôi, - Xoloviov vừa nói vừa quay xe đẩy.

Naxtia ngồi lại trong phòng khách và lập tức thấy thoải mái hẳn. Dù sao, ngồi với người tình xưa kia cũng bắt chị phải căng thẳng đầu óc. Rất khó giữ được sự bình thản và tĩnh táo, khi bên cạnh mình là một người đàn ông đáng mến, đã có với mình biết bao kỉ niệm.

“Đâu phải lỗi ở anh, nếu như một phụ nữ trẻ xinh đẹp đến đây”. Cô Marina kia quả là xinh đẹp: dáng vóc nhỏ bé và cặp mắt màu tro. Nhưng Naxtia không thấy thích khi cô gái ấy nhìn chị. Cái nhìn soi mói, đánh giá và hỗn hào. Nhưng phải công nhận, thái độ như vậy chẳng có gì lạ, khi cô ta thấy một phụ nữ giữ quan hệ thân thiết với một người đàn ông tàn tật. Mà làm sao cô ta biết được mối quan hệ giữa mình và Xoloviov ? Mà có thể còn do một nguyên nhân khác: Andrei. Suốt thời gian vừa rồi thằng cha ngồi trong phòng làm việc để giám sát Marina, nhưng tất nhiên cũng kể cho cô ta nghe đủ thứ. Hẳn hẳn đã phàn nàn về mẹ đàn bà quen cũ của ông chủ bá m ông chủ ghê quá ! Để làm gì kia chứ ? Chỉ làm vướng chân ông chủ hẳn. Naxtia thầm bật cười: “Thằng cha ghen với mình, muốn giữ chủ hẳn không bị rơi vào tay mình”.

Naxtia đứng lên, lững thững đi lại trong gian phòng khách rộng lớn. Bên ngoài cửa sổ là cánh rừng, vẫn còn ẩm đậm kiểu mùa đông, bất chấp thời tiết tháng Tư đã ấm áp. Giữa toà biệt thự và cánh rừng là con đường trải nhựa, nhưng không nối với con đường nào khác, mà chỉ dẫn đến toà biệt thự cuối cùng trong khu “Mộng Mơ”. Đường chạy phía ngoài và có nhánh rẽ vào từng toà biệt thự. Nhờ vậy, trong các toà biệt thự rất yên tĩnh. Anh chàng hàng xóm Iakimov nói đúng, bảo hễ có người lạ đến đây là mọi người nhìn thấy ngay. Lại một lần nữa, Naxtia cố nghĩ xem các biệt thự này và những người cư trú trong đó liên quan gì đến số thiếu niên da nâu, tóc đen bị mất tích kia. Chị thả óc tưởng tượng cho tha hồ bay bổng theo đủ mọi hướng, nhưng vẫn chưa thấy loé lên một tia sáng nào. Những người có khả năng bị nghi ngờ thì suốt ngày đi làm vắng, còn người ở lại trong khu “Mộng Mơ” thì không thể nghi họ được. Nghi ngờ họ thì đúng là ngu xuẩn. Toàn ông bà già về hưu, người giúp việc gia đình, có thêm một người tàn tật và gã giúp việc ông ta nữa. Xem chừng không có mối liên quan nào giữa vụ án và khu biệt thự này. Mọi thứ chỉ do Naxtia tưởng tượng, do chị nằm mơ thấy. Naxtia thầm tính, sẽ thôi không đến đây nữa.

Mãi suy nghĩ, Naxtia không nghe thấy tiếng Xoloviov vào.

- Bây giờ ta dùng bữa, - ông ta hớn hờ nói. - Ơn Chúa, cô Marina kia quả đã cứu được đoạn văn anh dịch hôm qua.

Naxtia lắc đầu:

- Cảm ơn anh, em phải về thôi. Đến giờ rồi.

- Sao vội thế ? - Xoloviov xịu xuống. - Em mới ngồi đây được một lúc.

- Đã đến giờ em phải về, - Naxtia dịu dàng nhắc lại. - Anh đừng giận.

- Tiếc quá, - Xoloviov thở dài. - Bao giờ em lại đến ?

- Em sẽ gọi điện cho anh.

- Bao giờ ?

- Xoloviov, em đã có chồng, lại đang đi làm, - chị cười. - Anh đừng đòi ở em những thứ em không thể thực hiện được. Không phải lúc nào em cũng được hoàn toàn tự do, được làm theo ý mình. Khi nào có thể được, em sẽ đến.

Bước xuống bậc hiên, Naxtia ngồi vào xe, nhưng chưa ra đến đường cái, chị đã dừng xe trước cửa toà biệt thự số 12. Toàn bộ gia đình Iakimov đều có nhà. Anh chồng vốn e thẹn, nay có mặt vợ lại càng lúng túng. Cô vợ, Nina Iakimova rõ ràng bắt nạt chồng. Đây là ấn tượng đầu tiên của Naxtia, mà ấn tượng đầu tiên rất dễ sai. Chỉ lát sau Naxtia nhận thấy mỗi khi nhìn anh chồng thấp và xấu xí, cặp mắt Nina tràn đầy âu yếm. Và tuy giọng chị ta nói to, nghe như ra lệnh, nhưng nhà nữ doanh nghiệp này không bao giờ dám có một cử chỉ thô lỗ với chồng.

Naxtia nhớ lại lời bình phẩm của em trai chị, Xasa, về người phụ nữ này “Đẹp, nhưng cái gì cũng quá. một chút: chiều cao, giọng nói, mái tóc”. Xasa nói đúng. Nina đẹp, khuôn mặt có những nét tinh tế, làn da mịn màng, nhưng thân hình to lớn, tóc quăn dày, thả xuống hai vai. Chị ta tiếp Naxtia một cách e dè, thận trọng, nhưng cố làm ra vẻ niềm nở.

- Mời chị vào trong nhà, - chị ta nói. - Chồng tôi đã kể về chị cho tôi nghe rồi, cả bọn trẻ cũng kể nữa.

Còn Iakimov thì đứng sau lưng vợ, thỉnh thoảng lăm lét, sợ hãi nhìn vợ. Naxtia thầm buồn cười. Chắc chị ta ghen với mình ! Rõ ràng chị ta yêu chồng, vì thế chị ta nghi ngại mình. Một người phụ nữ nào đó, mới tình cờ quen chồng chị ta, thế mà đã đến đây gặp anh ta trong lúc vợ anh ta đi vắng. Đúng là một cặp ngộ nghĩnh.

- Tôi chỉ ghé vào một phút thôi, - Naxtia nói, đứng ngoài tiền sảnh, từ chối không vào trong nhà, lúc này bữa bọn những chiếc xe đạp và giày trượt tuyết. - Chắc ông nhà còn nhớ, tôi làm ở hãng bảo hiểm. Hãng chúng tôi nhận cả bảo hiểm nhà cửa, cho nên hãng cử tôi đến đây. Tôi muốn nhờ ông bà vui lòng thăm dò hộ xem các gia đình trong khu này, có ai muốn mua bảo hiểm nhà cửa không. Chẳng là tôi không quen ai trong khu nhà này, ngoài ông nhà đây và ông Xoloviov ở nhà bên cạnh. Nhưng ông bạn Xoloviov của tôi lại không giao thiệp với ai cả.

Naxtia đã tưởng Nina sẽ trả lời thay cho chồng, nhưng chị ta chỉ im lặng, đưa mắt nhìn chồng vẻ dò hỏi.

Anh chồng lúng búng :

- Bà muốn tôi nói với người ta cụ thể những gì ?

- Hãng chúng tôi sẽ cử đại diện đến đây, xem xét, đánh giá từng toà biệt thự, rồi nêu lên các điều khoản trong hợp đồng mua bảo hiểm: Sau khi khách góp khoản tiền đầu tiên, hãng chúng tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm vật chất đối với tình trạng của toà biệt thự. Nếu trong hai mươi toà biệt thự, chỉ cần một nửa mua bảo hiểm của hãng chúng tôi, hãng chúng tôi cũng sẽ tổ chức một trạm canh gác tại khu “Mộng Mơ” này, hai mươi tư trên hai mươi tư. Quả là tiền bảo hiểm hơi cao, nhưng hãng chúng tôi làm ăn đứng đắn, sẽ có trách nhiệm cao. Vì vậy, thưa ông Iakimov, ông vui lòng hỏi giúp các gia đình xung quanh cho.

- Tôi sẽ hỏi, - Iakimov gật đầu.

Đột nhiên Nina hỏi:

- Anh nghĩ sao, hay gia đình ta mua trước, làm gương cho các gia đình khác ?

Naxtia đánh giá cao cử chỉ ấy của người vợ. Chị ta chưa nói sẽ mua bảo hiểm ngôi nhà, nhưng vẫn làm như hỏi ý kiến chồng. Mà cũng có thể chị ta làm ra vẻ thế thôi, chứ thật ra chị ta không cần bàn bạc với chồng. Naxtia ngày càng thấy mến đôi vợ chồng này.

- Ý kiến hay đấy, - Iakimov vui vẻ nói. - Gia đình chúng tôi là một rồi. Tất nhiên tôi sẽ rủ thêm vài gia đình nữa, và khi nào có độ ba bốn gia đình nhận mua bảo hiểm, tôi sẽ báo để hãng của bà cử người đến.

Ra khỏi nhà gia đình Iakimov, Naxtia cảm thấy hoàn toàn yên tâm. Chị đâu quan tâm đến những người muốn mua bảo hiểm toà nhà của họ. Thứ Naxtia cần quan tâm là những ai từ chối bảo hiểm và từ chối việc tổ chức canh gác khu nhà này. Bởi trong số họ sẽ có những người rất không muốn người lạ đến xem xét tỉ mỉ nhà cửa họ, từng gian phòng một, kể cả gian hầm. Tất nhiên chưa phải những người đó đã làm điều gì phạm pháp, nhưng những người sẵn sàng để

người lạ đến xem xét thì hẳn là không làm gì sai trái.

Buổi gặp Xoloviov hôm nay để lại trong lòng Naxtia một cảm giác khá lạ. Chị có cảm giác như hai võ sĩ gặp nhau trên võ đài, nhìn chăm chăm vào nhau rất lâu, nhớ lại những cuộc đọ sức trước kia, và bây giờ đang cố tìm hiểu xem đối thủ hiện ra sao. Đánh giá xong, họ lao vào trận đấu, nhưng rồi một người lùi ra, biến đâu mất tăm không trở lại võ đài nữa. Không một lời giải thích. Người kia còn lại, không hiểu ra làm sao, liệu trận đấu có tiếp tục hay không. Anh ta đi đi lại lại trên võ đài, nháy nhót, nắn gân bắp, và vẫn tính toán chiến thuật sẽ áp dụng cho phần sau của trận tỉ thí. Naxtia cảm thấy mình là kẻ bỏ chạy, và chị không sao hiểu nổi, thế là chị tự phê phán mình hay coi đó chỉ là chuyện bình thường.

Trên suốt chặng đường về nhà, Naxtia chưa gạt đi được hết cảm giác mình là người có lỗi.

Ngay đầu giờ làm việc sáng thứ Hai, Xvalov đã đem đến bản danh sách những người thuê các băng hình kia tại các quầy, về mặt anh ta không chỉ cau có mà giận dữ. Chắc anh ta đã phải làm cả mấy ngày nghỉ, lẽ ra được rảnh rồi để làm việc gì đó kiếm thêm ít tiền, như hầu hết các nhân viên trẻ tuổi trong ngành cảnh sát. Họ kiếm thêm bất chấp lệnh trên nghiêm cấm. Vậy mà anh ta phải làm cái công việc tỉ mẩn vô tích sự này.

Sau cuộc họp giao ban chớp nhoáng, Naxtia đem đĩa mềm của chị vào phòng máy tính, hi vọng được dùng một máy nào rảnh, tiếp tục làm việc. Naxtia tìm được một máy đang rảnh rồi, mở tập danh sách Xvalov đưa, bắt đầu truy nạp vào máy. Chị làm rất nhanh, những dòng chữ chạy thoăn thoắt trên màn hình màu xanh nhạt, ngón tay gõ liên tiếp trên bàn phím.

Công việc này đòi hỏi tập trung tư tưởng cao độ, không được lăm, không được đánh sai cột này sang cột nọ, dòng này sang dòng kia. Trí nhớ của Naxtia rất tốt, thêm vào đó là niềm khao khát truy nạp hết các dữ liệu này vào trong máy để tìm ra tên kẻ trộm, cũng tức là kẻ đã quan tâm đến tất cả mười bốn băng hình bị mất trộm kia.

Hoàn thành bản kê, Naxtia nhìn đồng hồ, hoảng hốt kêu lên: đã sắp hết giờ làm việc buổi chiều. Vậy mà chị chưa làm được việc gì khác ích lợi ngoài bản kê đáng ghét này. Mà việc chị cần làm thì biết bao nhiêu. Naxtia đành tự an ủi rằng trong số những việc đó, không có việc gì cấp bách lắm, mà nếu có thì đại tá đã cho người gọi chị rồi.

Naxtia in bản kê ra giấy rồi mệt mỏi quay về phòng làm việc. Tại đây, mặc dù thời tiết ẩm áp, vẫn ẩm thấp thế nào ấy. Chị cắm siêu đun nước pha cà phê. Mãi đến giờ, chị mới nhận ra là do làm việc nhiều quá, mắt chị nhức nhối. Bước ra cửa sổ, Naxtia nhìn ra đường phố, theo đúng lời khuyên vệ sinh lao động. Chị nhìn thấy trên phố Petrovka những cô gái trẻ trong bộ trang sắc sỡ, vui vẻ, hồn nhiên, ơn Chúa, họ chưa biết đến đau khổ. Naxtia sức nhớ một đoạn trong cuốn “Lưỡi kiếm” đọc hôm qua, đoạn kể về một nhân vật bắn khoả quá nhiều những vấn đề không thể giải quyết được, cũng đưa mắt ra cửa sổ, nhìn những con người đang đi vội vã, “y cảm thấy một nỗi buồn, giống như của con chim bị nhốt trong lồng, nhìn đàn bướm nhớn nhơ bên ngoài”. Naxtia lại cảm thấy như đã đọc ở đâu rồi, một thứ gì quen thuộc, giống như

một mùi hương nhè nhẹ.

Dòng suy nghĩ của chị lại quay sang Xoloviov. Không biết anh ta có nhớ mình, có mong mình đến không ? Nếu nhớ thì cái gì đã khiến anh ta quan tâm đến Naxtia hôm nay ? Nỗi buồn cô đơn ? Và mỗi người mới đến là một niềm vui chẳng ? Hay cuối cùng anh ta đã nhìn thấy và biết quý phẩm chất của mình mà nhiều năm về trước chưa nhìn thấy và chưa hiểu ? Ôi, nhưng nghĩ chuyện đó làm gì kia chứ ? Dù Xoloviov nghĩ gì đi nữa thì kế hoạch Naxtia cũng không thay đổi, cả thái độ của chị đối với ông ta cũng vậy. Xoloviov thông minh, tốt bụng, nhưng trong trái tim chị đâu còn chỗ cho ông ta. Hay vẫn còn ?

Lần đầu tiên sau một thời gian dài, Naxtia thấy lòng mình xốn xang. Tuy biết rõ chị không cần đến Xoloviov, nhưng vẫn có một sức mạnh nào đẩy đẩy chị về phía ông ta. Không phải chỉ do vụ đám thiêu niên kia mất tích. Một sức hút nào đó thúc đẩy chị về phía đó, ngôi nhà ấy, đến với Xoloviov. Nhưng tại sao ? Tại sao kia chứ ?

Ocxana khoan khoái duỗi người trên divăng rồi ngồi dậy. Cô ta không cần giữ ý với Vadim. Thậm chí khi ông ta đi ngang qua, Ocxana vẫn không thấy cần phải ngồi dậy. Mỗi quan hệ giữa hai người mang tính công việc đến nỗi họ không còn nghĩ đến thứ quan hệ nào khác. Đêm qua Ocxana đi ngủ muộn, nằm lì trên divăng cho đến giữa trưa, và nếu buổi sáng Vadim có sang thì cô vẫn nằm, chỉ kéo chăn lên che người. Rồi khi cô tung chăn dậy, cứ để nguyên tấm thân trần như vậy, đi tìm mặc tấm áo choàng trong nhà, Ocxana cũng không cần bảo Vadim quay mặt đi. Nhưng phải công nhận ông ta không nhìn cô bằng cặp mắt thèm thuồng như cậu vệ sĩ Vova của Giám đốc Exipov, ông ta cũng không thốt lên mấy câu châm chọc như thằng cha Tổng biên tập Xemion.

- Tỉnh ngủ hẳn chưa, đủ sức nghe chuyện rồi chứ ? - Vadim hỏi, đưa tách cà phê lên môi.

Anh ta đến cách đây nửa giờ, tự pha lấy cà phê và kẹp thức ăn vào khoanh bánh mì, bảo cô rằng anh ta mới bàn giao phiên trực xong, về đây và đang rất đói. Ocxana thích thú ở chỗ Vadim không bắt cô phải làm thứ công việc nội trợ nào, nấu nướng hoặc bày thức ăn ra bàn. Nếu thấy cần, anh ta chỉ xin lỗi rồi tự làm lấy. Kể cũng hiểu được thôi, vì Vadim đến đây không phải để thăm hỏi mà chỉ để làm việc.

- Nào, anh nói đi, Vadim. Em nghe đây.

- Cô có nghe nói đến một nhà văn tên là Ed MacBein không ?

- Hình như em có nghe thấy một cái tên hao hao như thế, nhưng không dám chắc.

- Có nghĩa cô chưa đọc sách của anh ta chứ gì ?

- Chưa.

- Vậy thế này. MacBein chỉ là bút danh. Tên thật của anh ta không phải thế. Anh ta còn có một bút danh nữa, là Ivan Hanter.

- Sao lại phải lấy hai bút danh ? - Ocxana ngạc nhiên.

- Để giữ độc giả. Anh ta dùng bút danh Ed MacBein cho những truyện vụ án ở đồn cảnh sát tám mươi bảy, còn bút danh Hanter cho những cuốn nghiêm chỉnh, viết về những vấn đề xã hội. Nhưng độc giả nào đọc cả hai loại sách kia, của MacBein và của Hanter đều dễ dàng nhận thấy cả hai loại sách đều do cùng một tác giả viết. Bởi không một nhà văn nào bỏ được văn phong quen thuộc của mình, đúng vậy không ? Mỗi nhà văn là một con người hoàn chỉnh, có quan điểm, có hệ thống giá trị, có ngôn ngữ văn chương, cả phương pháp bố trí cốt chuyện và phát triển hành động riêng của mình. Độc giả có kinh nghiệm lập tức thấy ngay hai tác giả kia chỉ là một. Chính qua nhận xét đó tôi nảy ra ý tưởng này nữa. Có thể tổ chức cuộc thi độc giả. Nhưng muốn thế, nhà xuất bản phải có quan hệ chặt chẽ với các tác giả. Không phải mối quan hệ thông qua người trung gian mà là quan hệ trực tiếp. Nhà xuất bản cần được sự đồng ý của tác giả, xuất bản một cuốn sách mới nào đó dưới bút danh mới hoặc không ghi tên tác giả.

Ocxana chưa hiểu ngay ý đồ của Vadim. Khi Vadim bắt đầu kể, cô ta chưa hiểu tại sao làm như thế lại đem lại tiền, và nói chung tại sao cần phải làm như thế. Nhưng càng nghe, Ocxana càng hiểu dần, và thấy ý đồ ấy quả là đơn giản và logic. Bây giờ đêm cô ngạc nhiên sao giám đốc Exipov lại không nghĩ ra được điều ấy.

- Cô hình dung xem, xuất hiện một cuốn sách trong bộ sách đang nổi tiếng, nhưng lại không đề tên tác giả. Ngoài bìa, bên cạnh tên nhà xuất bản, chỉ ghi dòng chữ:

“Chú ý: đây là cuộc thi”. Độc giả tò mò mua cuốn sách xem thử thi gì.

Ocxana gật đầu:

- Tất nhiên ai cũng sẽ chú ý.

- Lời giải thích in trên bìa sau. Cuốn này của một tác giả quen biết, sách của ông ta đã ra nhiều trong bộ sách này và sẽ còn ra tiếp. Nhưng tên tác giả chúng tôi giữ kín. Tất nhiên chỉ là tạm thời. Rồi sau đấy, công bố nội dung cuộc thi, ai đoán trúng tên tác giả sẽ được thưởng. Muốn đoán trúng cần căn cứ vào cách hành văn, những hình tượng và ý tưởng, ngôn ngữ và cấu trúc câu văn tác giả đó hay sử dụng. Ta ấn định một thời hạn nhận thư giải đáp, thí dụ trong vòng ba hoặc bốn tháng. Đặt giải thưởng rất lớn. Độc giả nào quan tâm sẽ làm gì nào ?

- Làm gì ạ ? - Ocxana vẫn chưa hiểu.

Cô ta nghe Vadim nói mà như bị thôi miên. Trong lúc nghe cô mất đi khả năng độc lập sáng tạo, mà bị cuốn theo lời giải thích và kết luận của Vadim.

- Độc giả sẽ mua cuốn sách đó, hi vọng tìm ra được tác giả của nó là ai và được nhận giải thưởng. Cô em thân mến, cô nên nhớ rằng, một trong những đặc điểm của con người thời nay là khao khát được nổi tiếng. Vậy là kết quả đầu tiên: cuốn sách sẽ bán rất chạy. Bây giờ đến kết quả tiếp theo. Độc giả mua cuốn sách về, nhưng phát hiện ra là câu đố không dễ giải. Khốn nỗi trong óc độc giả đã xuất hiện một niềm ham thích lao vào cuộc đố đen. Một là anh ta đã bỏ tiền ra mua cuốn sách. Hai là anh ta đã ôm hi vọng sẽ giật được giải thưởng, cô hiểu chứ ? Tuy nhiên anh ta cũng bị cản bởi một nỗi nghi ngờ, ta sẽ không giật được giải này, mà có khi giải đã rơi vào tay người khác rồi.

- Nghĩa là ta phải kích lòng ham muốn giật giải kia lên, - Ocxana rụt rè đưa ra ý kiến.

- Cô em thông minh lắm. Nhà xuất bản “Serkhan” sẽ mua một số phút trên truyền hình hoặc một số dòng trên trang báo, thông báo cho độc giả biết rằng cho đến lúc này vẫn chưa ai giải đáp đúng. Đồng thời công bố tăng thêm số giải thưởng. Nếu như cuộc điều tra nhu cầu độc giả của thằng cha Exipov đạt kết quả thì y có thể ước lượng được số độc giả khá chính xác, biết được cả họ thích đọc báo nào, nghe chương trình truyền hình hoặc nghe đài phát thanh nào. Căn cứ vào đó mà liệu cách quảng cáo. Thế là độc giả đọc được thông báo trên, thấy vẫn còn hi vọng giật giải, họ bắt đầu ... Nào, theo ý cô em thì độc giả bắt đầu làm gì nào ?

Bây giờ Ocxana mới hiểu hết ý đồ của người đàn ông thuê cô. Vadim quả là thông minh. Exipov cũng thông minh, nhưng còn thua xa Vadim...

- Độc giả bắt đầu mua những cuốn sách khác trong bộ sách, những cuốn họ chưa đọc, - Ocxana thích thú reo lên.

- Tất nhiên rồi. Nhưng họ sẽ chỉ mua một số nào thôi, còn thì mượn của bè bạn, người quen biết. Cứ thế, độc giả lao đi tìm đọc tất cả những cuốn chưa đọc trong bộ sách. Khốn nỗi mượn của bạn bè đâu phải dễ, họ có thể đi vắng, có thể đánh mất cuốn sách đó, thậm chí có thể giữ lại để nghiên cứu, tham gia cuộc thi. Vậy là đành phải mua. Nhưng trên các quầy chỉ có những cuốn sách mới in, những cuốn in trước đó đã bán hết từ lâu. Cô hiểu rồi chứ ?

- Và nhà xuất bản có thể in lại những cuốn đã hết để bán, - Ocxana nói.

Trong hai năm vừa qua, bắt nhân tình với Giám đốc Exipov, và dưới sự chỉ đạo của Vadim, Ocxana đã hiểu biết khá nhiều về hoạt động xuất bản. Cô ta hiểu rằng in thêm, nhưng vẫn để nguyên những dữ liệu về số lượng in và ngày in, thì sẽ trốn được thuế và quét được tiền nhuận bút.

- Nếu ý đồ của tôi cô tán thành... Mà cô tán thành chứ ? - Vadim hỏi.

- Tất nhiên rồi.

- Vậy thì đây là nhiệm vụ tiếp theo của cô trong thời gian tới. Việc điều tra xã hội học đã tiến hành chưa ?

- Đã tiến hành sao được ? Thứ Bảy vừa rồi, Exipov mới đưa ra bàn với hai đồng sự.

- Anh ta thuyết phục được họ chứ ?

- Anh Vadim ạ, Exipov là người hành động. Ngay cả khi anh ta biết anh ta sai, anh ta vẫn buộc người khác phải nghe theo mình. Hai người kia làm sao cưỡng nổi anh ta.

- Tốt lắm. Cô hãy cố nhét vào đầu Exipov để anh ta thấy rằng cuộc điều tra xã hội học kia sẽ cung cấp rất nhiều tư liệu bổ ích sau này. Trong đó có cả việc nên quảng cáo ở đâu để đến được đông đảo độc giả. Cô hiểu rồi chứ, Ocxana ?

- Em hiểu rồi. Em sẽ suy nghĩ xem em nên làm thế nào.

- Suy nghĩ đi, cô em, suy nghĩ đi. Tôi với cô sẽ còn phải làm rất nhiều việc, để sau đây ba năm, hai chúng ta sẽ giàu sụ.

- Ôi, ba năm ! Lâu quá, - Ocxana thở dài.

- Chỉ kẻ nào biết kiên nhẫn chờ đợi, kẻ đó mới thành công, - Vadim nhếch mép cười. - Nhưng đã qua hai năm rồi, chỉ còn ba năm nữa thôi. Nghĩ cho kĩ thì chẳng phải là lâu. Chưa kể sau ba năm nữa, cô có thể yên tâm bỏ nghề người mẫu thời trang, tha hồ hưởng thụ cuộc sống. Cô có thể lấy chồng, đẻ bao nhiêu con tùy thích, muốn ăn gì thì ăn, không phải lo giữ “co” nữa. Sau ba năm, cô sẽ có đủ tiền để không cần phải làm gì. Cô có thể kiếm cậu nào cô thật sự yêu, chứ không phải lấy thằng cha nào vì tiền nữa. Đây mới là sự tự do cao nhất: tự do lựa chọn. Để đạt được mục tiêu ấy, ta có thể chịu đựng một thời gian.

- Còn anh ? - đột nhiên Ocxana hỏi.

- Tôi làm sao ?

- Anh định dùng sự tự do của anh để làm gì ?

- Hiện nay tôi chưa nghĩ, - Vadim nhếch mép cười. - Đầu tiên là tôi xin thôi việc, thứ công việc lương chết đói mà lại cướp mất những năm tháng đẹp nhất của cuộc đời. Tôi bị mất vào cơ quan hiện nay gần hai chục năm trời rồi còn gì. Tôi cố chịu đựng thêm một thời gian nữa rồi xin đủ. Sau đấy tôi sẽ chỉ ngồi mà hưởng. Tôi cho rằng như thế mới là công bằng.

Vadim ra khỏi phòng, Ocxana đóng cửa lại, đi tắm rồi miễn cưỡng ngồi ăn điểm tâm. Cô ta thích ăn ngon, cho nên những món ăn kiêng này làm cô luôn căm ghét. Cháo bo bo và cà rốt để giữ da, rau thì là để chống phù nề, cà chua và dưa chuột không hiểu vì sao lại chứa ít calo. Trong khi đó, Ocxana thèm ăn thịt bò rán với khoai tây và bắp cải muối, thích món canh Ukraina ngẫu nghi của mẹ hay nấu, có ớt cay và mỗi đĩa canh có một thỏi mỡ nổi lênh bênh. Ocxana còn thích bánh ga tô, bánh quy bơ. Đã có người bảo Ocxana thích toàn những thứ tầm thường, nhưng cô ta thích bánh ga tô từ nhỏ, thứ bánh ga tô bên trên có một lớp kem màu, vẽ thành hình bông hoa. Có thể những thứ đó là tầm thường, nhưng Ocxana rất thích nhớ lại thời thơ ấu. Thuở nhỏ cô đã được sống hạnh phúc êm đềm, được cha mẹ chiều chuộng. Cô quý tất cả những gì giúp cô nhớ lại thời thơ ấu, cho dù cô bị chê là tầm thường. Nhưng thôi, đành vậy. Vadim nói đúng, phải kiếm cho được nhiều tiền để có thể sống theo ý mình, không phải tự mình hành hạ mình như thế này nữa. Ăn thì kiêng khem, làm thì vất vả, rồi phải ngủ với người mình không yêu, mặc dù anh ta là một người đàn ông không đến nỗi tồi.

Đã nhiều lần Vadim cảnh báo Ocxana: “Đừng bao giờ cô nghĩ đến chuyện bắt nhân tình với người nào khác ngoài Exipov. Cô chịu khó vậy. Nếu cậu ta bắt gặp cô ngủ với một thằng đàn ông nào khác, toàn bộ kế hoạch của tôi với cô sẽ tan thành mây khói. Tôi thì còn có thể kiếm một đứa khác thay cô, chứ cô thì mất hết”.

Và Ocxana đã cố gắng chịu đựng. Cô ta gần như đã mang một định kiến, là Vadim bao giờ cũng đúng. Giống như khách đi mua hàng. Nếu không theo đúng lời căn dặn của Vadim, sau này cô sẽ không được hưởng phần lãi suất. Dần dần, những ý tưởng của Vadim do cô “gà” cho Giám đốc Exipov đã đem lại kết quả. Thấy thế, cô càng tin rằng Vadim không bao giờ sai.

“Nhưng sau này anh đoạt lấy nhà xuất bản của họ bằng cách nào ?” đôi khi cô hỏi Vadim.

Nhưng câu trả lời của Vadim thường mập mờ, rối rắm, khó hiểu. Chỉ một lần Vadim nói

ra hơi rõ:

“Tôi muốn bọn họ thật giàu. Nhưng là giàu theo cách thức phạm pháp. Đến khi họ thành nhà xuất bản lớn nhất, có uy thế nhất, lợi nhuận của họ lên đến mức khổng lồ, tôi sẽ yêu cầu họ chia một phần lãi cho tôi. Họ không thể từ chối, bởi mỗi đồng rúp của họ đều bất hợp pháp, và tôi có đầy đủ bằng chứng. Thấy vậy, các Giám đốc “Serkhan” chỉ còn một cách là chia lãi cho tôi, nếu không, họ sẽ đi tù hết”.

“Thế nếu họ thôi, không in lậu nữa ? Anh sẽ làm cách nào để ép họ được ?”

“Một là họ sẽ không thôi. Thằng ăn trộm không thể nào thôi không ăn trộm. Đã thành một thứ bệnh mãn tính. Tiền làm hư con người. Một khi kẻ nào đã nghiện tiền bạc thì giống như nghiện ma túy, chỉ ngày càng nặng thêm chứ không bao giờ bỏ được”.

“Hai là ?”

Vadim lúc đó nhếch mép cười, khẽ búng vào mũi cô gái:

“Điều thứ hai thì cô em chưa nên biết. Đêm sẽ không ngủ được đâu.”

Khi đó Ocxana không hỏi thêm, nhưng cô cũng không quên câu nói kia.

Đọc mãi những cái họ tên, Naxtia chóng cả mặt. Đó là lúc chị cảm thấy rất có thể mình đã lao vào một việc làm vô ích, nhưng không thể bỏ lại dở dang, mà đành phải đi đến cùng. Càng ngồi lâu trước bảng kê to lớn, Naxtia càng cảm thấy tìm tên ăn trộm bằng hình theo kiểu này sẽ không thể đem lại kết quả. Khốn nhưng Naxtia không có tính chịu bỏ dở một công việc giữa chừng bao giờ.

Trong phòng làm việc, khói thuốc lá mù mịt, và cà phê uống nhiều quá để lại trên lưỡi Naxtia một vị đắng khó chịu. Nhưng chị vẫn ngồi, chĩa cặp mắt đã mệt rã rời vào tấm bảng kê rất lớn trải trên bàn, tiếp tục đọc họ tên những người đã thuê băng hình tại các quầy “rẻ” kia. Đôi khi Naxtia tưởng như, thậm chí cảm thấy, mình đã thấy lóe ra một quy luật nào đó, nhưng rồi chỉ lát sau cảm giác đó lại biến mất. Không một họ tên nào được lặp lại ở tất cả mười bốn cột. Thậm chí không một họ tên nào được lặp lại đến mười lần. Nếu như dự đoán của Naxtia là đúng, tức là tên ăn trộm kia đã thuê cả mười bốn băng hình, thì bây giờ chị thấy rõ rằng hắn đã không khai tên thật. Nếu như Naxtia tin chắc rằng tên gian đã dùng các tên khác nhau, thì dứt khoát chị sẽ tìm ra được. Tuy mất nhiều công sức và thời gian, nhưng chị sẽ tìm được ra. Khốn nỗi Naxtia lại không tin chắc là như thế, và chị đã hết niềm hăm hở ban đầu. Trong óc chị thầm nghĩ: “Naxtia, cô lầm rồi, điều cô dự đoán đã không đúng. Quăng cái bản kê này đi, xé vụn nó ra, rồi đi tìm phương án điều tra khác”.

Naxtia đứng dậy, lấy tay xoa nắn eo lưng đã nhức nhối, mở toang cửa sổ để xua bớt khói thuốc lá trong phòng ra, rồi sang phòng bên cạnh, nơi hai nhân viên của chị là Corotcov và Colia làm việc. Corotcov nói chuyện điện thoại, còn Colia thì đang cầm cúi viết báo cáo. Nhìn thấy Naxtia, anh ta ngẩng đầu lên ngạc nhiên:

- Cô vẫn còn ở đây à ? Chúng tôi tưởng cô về nhà từ lâu rồi.

- Cả hai anh cùng nghĩ như thế hay từng người một ?

Colia cười vang thích thú, vì có lí do để giải lao một chút.

- Cùng. Hai chúng tôi định sang cô lấy ấm đun cà phê, nhưng nhìn đồng hồ bèn bảo nhau rằng giờ này chắc chắn cô về rồi.

- Thế hai anh không thể đi vài bước sang ngó thử hay sao ?

- Cô Naxtia ! - Colia giận dữ. - Hai chúng tôi là điều tra viên, là thám tử, đúng như thế không ? Nếu như mỗi lần dự đoán lại chạy đi điều tra thì sẽ chẳng làm xong việc nào hết. Mà cô còn luôn chê chúng tôi là cái gì cũng cùng làm, đi đâu cũng cùng đi, xem xét cái gì cũng cùng xem xét. Nhưng chính cô đã dạy chúng tôi làm như thế, cô còn trách gì nữa ?

- Thôi được, - Naxtia phẩy tay. - Hai anh cứ đổ hết tội lên đầu tôi. Bao giờ lỗi cũng là do tôi. Anh sáng tác cái gì thế, Colia ? Làm thơ à ?

- Trường ca về vụ bắt công dân Belov trên phố Belov. Tên bài thơ đặc sắc đấy chứ, cô công nhận chưa ?

- Anh vừa nói cái gì thế ? - Naxtia cau mặt.

Tim đập thình thịch, như thể chị vừa nghe thấy một chuyện hoàn toàn bất ngờ.

- Đúng, tôi nói thế. Hôm nay công dân Anatoli Belov bị bắt giữ trên phố Tướng Belov. Một sự trùng hợp rất lạ, cô không thấy sao ? Tên tội phạm có họ giống tên phố nơi hắn bị bắt. Sao mặt cô tái đi thế kia ? Cô quen cái tay Belov ấy hay sao ? Thân chủ của cô à ?

- Không, tôi không quen ai có cái họ đó. Anh có bản đồ Moxcva không ?

Câu hỏi hoàn toàn mang tính hình thức, vì trong ngăn bàn của Colia bao giờ cũng có sẵn hàng chục tấm bản đồ thành phố Moxcva và tỉnh Moxcva. Colia say mê nghiên cứu bản đồ từ thuở nhỏ.

- Cô cần gì cứ hỏi đi, tôi trả lời được ngay, không cần xem bản đồ.

- Không, tôi cần một tấm bản đồ.

Colia thở dài, mở ngăn bàn, lấy ra một bó bản đồ, tất cả đều sờn rách do sử dụng quá nhiều, và tấm bản đồ nào cũng chỉ có những vết mực đánh dấu. Trên mặt Colia hiện lên nỗi tự ái đối với Naxtia, là chị đã không tin ở trí nhớ của anh ta.

- Tôi mượn được không ? Sáng mai tôi trả.

- Cô cứ lấy, - Colia phụng phịu. - Cô thích tự lập quá đấy.

- Đừng lâu bầu nữa.- Naxtia trều mếu xoa làn tóc của anh chàng điều tra viên. - Corotcov nói chuyện điện thoại xong thì bảo anh ta sang tôi mà lấy cà phê. Tôi sẽ pha sẵn để trả công mượn tấm bản đồ.

Naxtia đi nhanh về phòng mình, trái tấm bản đồ lên chiếc bàn trống. Rồi liếc nhìn tấm

bảng kê danh sách. Chà, đây rồi, cái dòng chữ lúc này đã làm chị tưởng như đã thoáng “thấy vấn đề”, nhưng rồi ý nghĩ ấy đã biến đi mất. Đó là điểm cho thuê băng hình trên phố Conovalov. Tên một khách thuê băng cũng là Conovalov. Như thế thì sao ? Họ Conovalov này rất phổ biến, giống như các họ Ivanov hoặc Cuznetsov.

Không, không hẳn là như thế. Ta vẫn nên kiểm tra xem. Naxtia tìm trên bản đồ phố Conovalov, rồi chăm chú đọc tên những phố trong khu vực đó, thỉnh thoảng lại quay sang bảng danh sách kiểm tra lại. Đây rồi.

Trong mỗi cột đều có một tên người có họ trùng với tên phố có quầy cho thuê băng hình trong khu vực Cuzminki-Perovo. Poletaev, Sumilov, Mikhailov, Pa-pernik, Conovalov, Plusev, Cuscov. Thậm chí cả Perov và Cuzmin. Bảy cái họ. Mỗi cái họ này nằm trên hai cột, còn bốn cái họ như thế nằm trên bốn cột. Tổng cộng là mười bốn. Tất cả mười bốn cột đều có họ người thuê băng hình trùng với tên phố. Lạy Chúa, chẳng lẽ mình đã khám phá ra được rồi sao ?

Naxtia rời khỏi bàn để bản đồ, ngồi xuống bàn của mình, ôm đầu. Nếu đúng như vậy, thì tìm ra tên gian cũng không dễ dàng gì ! Mỗi lần hần khai ra một cái họ, không lần nào dùng họ thật của hần. Nhưng tại sao hần nghĩ ra được cách đó ? Chắc hần quen dùng họ của bè bạn, người quen biết, bạn học cùng lớp, bạn học cùng trường đại học. Có thể họ của đồng nghiệp. Họ của hàng xóm. Cũng có thể hần mở danh bạ điện thoại rồi lấy bừa một cái họ nào đấy. Hoặc lấy họ những người nổi tiếng, những người được đặt làm tên phố. Tất nhiên không phải Puskin, Gorki, hay Sverdlov. Hần chọn những cái họ đơn giản hơn: Mikhailov... Conovalov... Cuzmin... Đúng là như thế rồi. Nhưng muốn làm như vậy hần phải rất thuộc khu vực đó. Hần sống ở đây hay làm việc ở đây ?

Naxtia hít một hơi thật sâu, cố ghìm lại một tiếng cười chỉ chực rú lên. Chị nhấc tấm bản đồ, vớ bình cà phê chạy sang phòng làm việc bên cạnh. Lần này người nói chuyện điện thoại là Colia, còn Corotcov thì loay hoay quét pho mát lỏng lên những khoanh bánh mì.

- A ! - Anh ta reo lên, - tôi đang định sang cô xin cà phê cô đã hứa cho, vậy mà cô lại thân chinh đem sang.

- Đừng mừng vội. Tôi đem sang không chỉ cà phê đâu, mà cả công việc cho anh đấy.

- Ôi, đừng, - Corotcov rên rỉ.- Tôi mong rằng cô nói đùa.

- Đúng là tôi nói đùa thôi, - Naxtia công nhận. - Tôi đã nghĩ ra cách tìm thẳng cha ăn trộm băng hình rồi.

Corotcov sững sốt, tay cầm dao ngưng lại giữa chừng.

- Cô nói thật đấy chứ ?

- Anh bảo tôi đừng nói đùa kia mà ! - Naxtia nhún vai, rồi lấy một khoanh bánh mì trên bàn. - Hần cư trú hoặc làm việc trong khu vực Cuzminki- Perovo.

- Colia ! - Corotcov hét to, quăng con dao ăn xuống bàn. - Đừng nói chuyện điện thoại nữa. Mau lên, ra đây.

Colia nhăn mặt, nói thêm một câu cuối cùng rồi đặt máy.

- Chỉ tại mình đưa cho cô ấy tấm bản đồ, - Colia càu nhàu. - Bây giờ cô ấy trả ơn bằng cách bắt mình phải bỏ dở cuộc nói chuyện với cô người yêu. Cô đúng là vô ơn. Có chuyện gì vậy ?

Naxtia kể tóm tắt điều phát hiện của mình, sau khi vất vả nghiên cứu bảng danh sách đặc kín các tên họ.

- Chà, hay quá đấy, - Colia quên cả nỗi tự ái lúc nãy, reo lên mừng rỡ. - Nhưng cô Naxtia ạ, khu vực cô vừa nêu ra ấy rộng lắm. Làm sao tìm ra được hẳn ?

- Cần phải xem trên bản đồ vị trí của các quây cho thuê bằng hình hắc đến thuê, rồi ước chừng theo quận Tây. Dùng cách đó ta có thể khoanh vùng để tiến hành điều tra. Colia, đấy là công của anh, không có tấm bản đồ ấy ta sẽ không làm được gì đâu. Và anh còn có thể kể ra trong khu vực đó có những khu nhà cao tầng nào lớn và có những xí nghiệp nào đóng.

Colia nhìn đồng hồ, nói:

- Thế lúc nào thì được sống ?

- Thôi đi, - Corotcov chen vào, anh chàng này thì lại muốn kéo dài thời gian để chậm phải về nhà. - Tôi thừa biết cậu đã về với cô Valia của cậu đâu ! Cậu còn đến với cô bồ của cậu nữa chứ.

Sau khi li dị vợ, một thời gian rất dài Colia sống một mình, cố tìm một cô nào để chung sống lâu dài, nhưng mãi không gặp. Gần đây anh mới quen được một nữ nhân viên văn phòng của sở cảnh sát thành phố, tên là Valia. Do có căn hộ riêng nên anh không phải hẹn hò ở đủ mọi nơi. Thế là cô Valia đến ở chung với anh. Sáng sáng Colia đưa cô ta đến cơ quan, chiều, cô ta nấu ăn, chờ anh về. Valia rất thông cảm với nghề cảnh sát của người tình.

Họ uống cà phê và ăn bánh mì kẹp thức ăn rất nhanh, rồi trải rộng tấm bản đồ ra, bắt đầu làm việc. Thằng cha lấy họ theo phố đã thuê đủ cả mười bốn bằng hình tại tám điểm cho thuê khác nhau. Đánh dấu tám vị trí đó lên bản đồ, Colia lịch sự nhưng kiên quyết đề nghị hai đồng sự đừng đứng sau lưng, phả hơi thở vào gáy anh, tốt nhất là để yên cho anh làm một mình. Naxtia và Corotcov chiều ý anh, đứng lên, đi ra ngoài.

Phòng của Naxtia rất lạnh. Lúc nãy, kẹp tấm bản đồ dưới nách, chị phần khởi quá đi ra mà quên không đóng cửa sổ, cho nên gió lạnh tha hồ thổi vào. Từ lúc đó đến giờ đã khá lâu, nên trong phòng lạnh buốt như trong tủ lạnh. Được cái không khí lại tuyệt đối trong lành.

Corotcov vội vã đóng cửa sổ, vai anh run rẩy. Naxtia lấy áo khoác trong tủ ra mặc vào người. Lúc này đã muộn, nhưng chị biết mình chưa thể về nhà. Ít nhất cũng phải sau khi Colia nghiên cứu và đưa ra ý kiến của anh. Naxtia không thể chờ cho đến sáng mai mới nghe ý kiến anh, vì nếu như thế, suốt đêm nay chị sẽ thao thức mất thôi.

Corotcov hỏi:

- Naxtia, cô tin chắc chắn là cô suy luận đúng chứ ?

- Tôi chưa biết, - Naxtia thở dài, mệt mỏi nhắm mắt lại. - Tôi chưa dám quả quyết điều gì. Thậm chí có lúc tôi nghĩ, không khéo làm gì có thằng cha đó trên đời, tất cả chỉ là do óc hoang

tưởng của tôi tạo nên. Và chúng ta đang đuổi theo một cái bóng. Làm gì có thằng cha bệnh hoạn ấy. Đó chỉ là một huyền thoại. Tất cả những gì tôi với anh Colia làm từ đầu đến giờ chỉ tốn công vô ích.

- Nhưng mấy đứa bé trai con đó hình dạng lại giống hệt nhau, - Corotcov cãi. - Điều đó thì không phải chúng ta bịa ra. Tất cả chúng ta đều xem kĩ các tấm ảnh, cả cô, đại tá Gordeev, cả tôi và Colia. Không thể cả bốn người đều cùng hoang tưởng giống nhau. Thêm nữa, trong số chín đứa ấy, tám đứa là gốc Do Thái. Điều này thì tuyệt đối chính xác, không thể hồ nghi. Naxtia, cô mất tinh thần rồi chẳng ?

- Có lẽ thế, - Naxtia nói rất khẽ.

Bỗng nhiên Naxtia thấy toàn thân rã rời, thậm chí chị không muốn nói một lời nào nữa.

- Vậy tôi phải làm gì để cô tỉnh táo trở lại ? Tôi ra phố mua cho cô gói kem nhé ? Hay mấy cái kẹo ? Cô muốn không ?

Naxtia lắc đầu, mở mắt.

- Cảm ơn. Anh tốt quá. Đừng quan tâm đến tinh thần suy sụp của tôi lúc này. Anh kể chuyện gì đi thì hơn.

- Chuyện của tôi thì cô biết hết rồi, - Corotcov cười. - Thằng con trai vẫn đang lớn, bà mẹ vợ vẫn đau ốm. Cô Lialka vợ tôi thì suốt ngày cáu gắt. Toàn bộ chỉ là như thế.

- Còn cô Luxia ?

Mối tình giữa Corotcov với một phụ nữ tên là Luxia kéo dài đã lâu, nhưng họ phải đợi cho mấy đứa con trưởng thành đã, Gorotcov có một đứa, Luxia hai đứa.

- Hiện Luxia đang đi công tác. Họ cử cô ấy đi Primorie cả một tháng. Đội của cô ấy được giao nhiệm vụ lên bản dự đoán tình hình tội phạm trong năm năm tới. Thậm chí họ còn phải làm hai bản, tùy theo ai sẽ thắng cử trong cuộc bầu Tổng thống sắp tới nữa.

- Anh nhớ cô ấy lắm phải không ?

- Nhớ chứ, - Corotcov thú nhận. - Rất nhớ.

- Corotcov này, đã bao giờ anh gặp một mối tình lặp lại chưa ?

- Nghĩa là sao ?

- Anh gặp lại cô người tình anh đã có thời yêu say đắm, và bây giờ anh nối lại mối tình ấy. Anh đã gặp tình trạng như thế bao giờ chưa ?

- Chưa. Nhưng sao cô hỏi tôi chuyện ấy ?

- Tò mò thôi. Tôi muốn biết nếu trường hợp đó xảy ra thì thế nào.

- Thôi đi ! Cô thú thật cho tôi nghe đi. Cô đã gặp lại người tình thuở xưa và bây giờ cô lại thấy yêu anh ta chứ gì ?

- Đâu có ? Đã bảo tôi chỉ nghĩ thế thôi.

- Tôi không tin, - Corotcov nói giọng quả quyết.

Anh ta sắp sửa nói thêm để vạch ra là Naxtia nói dối thì một tiếng đập rất lớn của ai vào bên kia bức tường.

- Colia gọi. Ta sang đi. Xem anh ta phát hiện được gì thêm.

Naxtia chưa kịp nhận ra tại sao bao nỗi mệt mỏi lúc trước biến đâu mất sạch. Mới một phút trước đây, chị còn ngả lưng lên thành ghế, chỉ ao ước một điều là được ngả lưng, đánh một giấc, vậy mà bây giờ chị đã hiểu ngay tiếng đập tường ở phòng bên cạnh nghĩa là gì.

- Thế nào, anh Colia ? Thấy được gì rồi phải không ? - Naxtia hỏi, cố ghìm giọng nói run rẩy, không biết do đâu.

- Có lẽ tôi tìm ra rồi. Xin hai nhà thám tử nhìn vào đây. Đây là những điểm cho thuê bằng hình thẳng cha hay lui tới, vì tiện đường cho hần nhất, có lẽ thế. Ta hãy nói cho gọn, bởi việc tôi đo và tính toán như thế nào không quan trọng, điều quan trọng là kết quả. Hoặc hần cư trú ở đây, - Colia dùng bút chì đỏ khoanh một vòng tròn nhỏ. - Và hần thường xuyên đi lên phía Bắc, hoặc hần cư trú ở đây, và thường xuyên đi về phía Nam, về phía trung tâm. Xét cả hai trường hợp đó thì hần phải làm một nghề rất đặc biệt.

- Tại sao ? - Naxtia hỏi.

- Cô thử nêu lên thật nhanh mười phố gần với phố Petrovca tôi xem, - Colia yêu cầu.

- Ngõ Colobovxki phố Tverxcaia, phố Puskinxcaia, phố Sekhov... - Nasxtia tắc.

- Vậy là cô không rành khu vực này lắm, - Colia cười chế giễu. - Thế các phố gần nhà, cô có gọi tên lên được không ?

- Anh nói đúng, - Naxtia nghĩ ngợi rồi nói. - Muốn nhớ tên các phố phải làm một nghề chuyên môn nào đó thật.

- Thí dụ thợ chuyên sửa chữa thứ gì đó, khiến hần thường xuyên phải đi các phố trong khu vực, - Corotcov gợi ý.

- Chính thế. Hoặc một nghề nào đó tương tự. - Vậy là trước tiên, ta phải kê ra những tổ chức nào quan hệ với các nhà trên những phố nằm trong khu vực Cuzminki- Perovo. Đầu giờ sáng mai đã có được chưa, anh Colia ?"

- Sẽ cố gắng. Nhưng cô chưa thưởng tôi về khám phá vừa rồi đấy. Và cô nên biết rằng Valia đang ngồi nhà nóng lòng chờ gã thám tử để cùng ăn bữa tối.

- Anh Colia ! - Naxtia nhìn chàng điều tra viên bằng cặp mắt khiến anh ta không chịu nổi, phá lên cười, - anh là một thám tử thiên tài. Tôi nói điều này, anh nghe cho rõ: nếu thẳng cha bệnh hoạn ấy có thật và chúng ta tìm được ra nó, tôi hứa sẽ dựng tượng đài để ghi nhớ công ơn anh. Thôi, các bạn ! Giải tán, về !

CHƯƠNG BẢY

Gã giúp việc Andrei, do ghét Naxtia, nên lập tức có cảm tình ngay với cô gái Marina mắt màu tro của hãng “Electrotech”. Điều này đập vào mắt Xoloviov, khiến ông không sao ghìm được nụ cười và mấy câu châm chọc gã giúp việc. Con virus chui vào máy tính hẳn quái ác, cho nên Marina đã phải đến đây thêm hôm thứ Hai, và ngày hôm nay nữa, để chữa cho khỏi hẳn căn bệnh trong cơ thể điện tử kia. Xoloviov rất cáu thối vẫn chưa sử dụng được máy, và công việc bị chững lại. Trong khi đó thì Andrei cố an ủi, khuyên chủ nên chịu đựng hoàn cảnh vậy.

- Ông chủ nhìn xem, trời đẹp tuyệt vời thế kia, ông chủ nên ra ngoài trời nhiều hơn nữa, nhất là vào lúc này, khi đã hết mùa đông, - gã giúp việc thuyết phục Xoloviov. - Thiếu gì chuyện tai hại có thể xảy ra, khi tôi không có ở nhà ! Ông chủ nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi bất đắc dĩ này mà làm quen với người nào đó. Nhất là thời gian qua, do quá bận công việc, ông chủ chẳng kịp ngó ngang đến ai. Rồi bao nhiêu việc ông chủ định làm nhưng chưa làm được còn đọng lại cả. Chính bây giờ là lúc ông chủ nên làm những việc ấy.

Điều này thì Andrei nói đúng. Đáng lẽ phải đi khám bác sĩ răng miệng từ mùa hè năm ngoái nhưng Xoloviov cứ lẩn lưa mãi. Rồi phải mua một bộ com lê mới và vài chiếc sơ mi. Tất nhiên ông không định đi đến các cửa hàng trên chiếc xe đẩy của người tàn tật. Xoloviov định sai Andrei đến thương lượng với hiệu may thời trang nào lớn, xin trả thêm một khoản để họ chở một loạt quần áo đến khu “Mộng Mơ” này. Ông sẽ bình tĩnh mặc thử và lựa chọn. Trong số những việc Xoloviov trì hoãn, có cả việc mời họ hàng của vợ ông đến đây chơi - họ rất bất bình thấy sau khi Xvetlana mất, ông không hề quan hệ với họ nữa. Tất nhiên đến thăm họ đối với Xoloviov rất khó khăn, nhưng ông hoàn toàn có thể mời họ đến nhà. Đã bao nhiêu lần họ hàng của Xvetlana gọi điện đến, phàn nàn rằng nên gặp gỡ nhau, vậy mà ông chỉ lấy cớ bận công việc hoặc không được khoẻ để khước từ. Rồi còn việc kiếm một chiếc kính mới, vì sau vụ thương tật, thị lực ông giảm hẳn đi, làm việc liên tục trên máy vi tính làm ông rất chóng mỏi mắt.

Comlê và sơmi được chở đến hôm thứ Ba, đúng lúc Marina vẫn còn đang ngồi trước máy vi tính trong phòng làm việc của ông.

- Càng hay, - Andrei mừng rỡ nói. - Ông chủ nhờ luôn chị ta ngắm hộ, những thứ thuộc về quần áo, mắt phụ nữ bao giờ cũng sành hơn.

Lúc Marina ra phòng tiếp khách tham gia việc lựa chọn quần áo, Xoloviov chỉ nhếch mép cười nhưng không phản đối. Nói chung trạng thái của ông làm cô ta bật cười thích thú. Andrei mến cô ta, còn bản thân Marina thì nhìn Xoloviov bằng cặp mắt biết nói, không cần thêm một lời nào. Một người đàn ông bí hiểm - giàu sụ, là dịch giả, và sống thâm lặng như ẩn sĩ. Còn chuyện ông ta tàn tật thì thậm chí lại làm Marina thấy ông ta đáng mến hơn. Cô ta làm duyên với Xoloviov không cần giấu giếm, và điều đó làm ông thích thú. Giá như ông lạnh lặn, thì ông

đã phải suy tính rất kĩ trước khi lao vào cuộc tán tỉnh ngẫu hứng này, nhưng bây giờ... Chiếc xe đẩy giải thoát cho Xoloviov khỏi mọi nguy hiểm và trách nhiệm. Cho nên ông nồng nhiệt và như thể hứa hẹn, đáp lại luồng mắt và nụ cười của cô gái bé nhỏ có đôi mắt màu tro kia.

Sau khi xem những thứ cửa hiệu đem đến, Marina chọn chiếc áo vét bằng xoa màu nâu đỏ, nhắc lên.

- Ông mặc thử cái này, - Marina nói.

Xoloviov nghi ngại lắc đầu, nhưng không cãi. Chiếc áo vét ông mặc rất vừa, ít nhất thì cũng theo nhận xét của Andrei và Marina. Họ đẩy xe đến trước tấm gương lớn ngoài gian tiền sảnh. Xoloviov ngắm nghía rất kĩ nhưng không chấp nhận, ông không thích màu này. Giá như khi chưa bị tàn tật, Xoloviov đã lấy luôn bộ này không hề đắn đo. Nhưng bây giờ, ông cảm thấy mình già nua và rất sợ bị chê cười là ăn mặc loè loẹt. Cuối cùng ông chọn chiếc vét màu ghi sáng, của một hãng may Italia nổi tiếng. Sau đó đến sơmi. Xoloviov thật sự mừng khi thấy Andrei đã hoàn toàn thuần phục Marina, luôn miệng khen cô ta có con mắt sành sỏi, hoàn toàn có thể tin cậy được. Cậu giúp việc tán thành mọi ý kiến nhận xét, đánh giá của Marina, và ủng hộ cách lựa chọn của cô ta, giống như cô ta là thí sinh mà cậu là uỷ viên hội đồng giám khảo, được giao nhiệm vụ ủng hộ cô thí sinh kia để đạt điểm cao.

Khi việc lựa chọn quần áo kết thúc và người của hiệu may đã ra về, Andrei mời hai người vào ăn bữa trưa. Xoloviov cười khẩy khi hiểu ra rằng cậu giúp việc mời cả Marina - lần đầu tiên ông thấy cậu ta hiếu khách đến thế.

Lúc ngồi ăn, ông không ngờ không khí lại vui vẻ đến thế. Andrei rõ ràng rất hồ hởi, luôn đùa vui và kể đủ thứ giai thoại. Marina thì cười như nắc nẻ, phô ra hàm răng đều đặn rất đẹp. Và Xoloviov thấy mình cũng vui lây.

- Marina, chị có chồng chưa ? - Andrei hỏi.

- Chưa, - Marina đáp, hươ nhánh thì là. - Chuyện ấy quan trọng lắm hay sao ?

- Chỉ đơn giản là tôi chưa hiểu đàn ông họ nhìn đi những đâu, - cậu giúp việc tuyên bố - Nếu những cô gái như chị mà chưa có chồng, nghĩa là thế hệ nam giới ngày nay ngu xuẩn hết.

Xoloviov nhận xét:

- Cậu nói thế sai rồi, Andrei. Không phải đàn ông không muốn lấy cô Marina, mà không có anh đàn ông nào lọt được vào mắt cô ấy.. Đúng không, Marina ? Tôi cam đoan họ phải xếp hàng để cầu xin tình yêu của cô ấy chứ.

- Đâu có, - cô gái cười, nhưng cặp mắt vẫn không cười. - Không có ai đứng xếp hàng đâu.

- Vô lí, - Xoloviov không tin. - Nhất định phải có nhiều ấy chứ.

- Có lẽ họ sợ cái nghề chuyên môn của tôi. Phụ nữ mà làm thợ sửa máy vi tính... nghe thế nào ấy. Tôi cũng không biết nữa. - Cô gái lại cười, nhưng lần này là nụ cười e thẹn. - Họ cho rằng tôi giống như máy vi tính. Lạnh lùng và máy móc.

- Nếu vậy cô phải làm họ thay đổi quan niệm đi, việc đó chẳng khó. Chỉ cần khóc lóc,

những nhẽo và nổi cơn điên lên.

- Nhưng thưa ông, làm gì có ai để tôi nhẽo nhẽo ?

- Cô nói thật đấy chứ ? - Xoloviov lắc đầu vẻ thông cảm. - Tôi cho rằng cô chưa muốn lấy chồng, nhưng cô không nói thẳng ra đấy thôi.

Lần này Marina cười to, tiếng cười vang và chân thật.

- Ông biết hết. Quả là không thể giấu ông được điều gì.

- Nhưng tại sao lại như thế, Marina thân mến ? Cô thích tình yêu tự do và thích thay đổi cảm giác hay sao ? Hay cô ngại có gia đình, ngại công việc nội trợ ?

- Cả hai nguyên nhân đó đều không phải. Chuyện này thì ông không đoán ra được đâu.

- Vậy tại sao cô không lấy chồng ?

- Chẳng tại sao cả. Chỉ do một lần bị đại, thế là tôi hết muốn nữa.

- Nghĩa là cô đã một lần có chồng, nhưng rồi không hợp, nên đã chia tay ? Xoloviov đoán.

- Không phải thế. Tôi đã khôn khéo chài một người, nhưng anh ta không hiểu được tôi. Anh ta nhiều tuổi hơn tôi và tưởng rằng tôi cần đến tiền bạc, quan hệ xã

hội của anh ta. Tôi không làm sao xoá đi được trong óc anh ta điều ngộ nhận ấy. Khổ một nỗi tôi có tính không thích những anh trẻ, cùng lứa tuổi. Mà người nhiều tuổi thì thường đã tích lũy được nhiều tiền và họ tưởng rằng tôi yêu họ vì tiền. Kể ra họ nghĩ thế là có nguyên nhân. Tôi là đứa con gái thân cô thế cô, không có tài sản gì. Ôi, nhưng tại sao ta toàn nói chuyện về tôi thế nhỉ, thưa ông Xoloviov ? Chẳng thú vị gì đâu.

Mãi đến lúc này, Xoloviov mới nhận thấy là Andrei bị gạt ra ngoài cuộc trò chuyện và cậu ta đang ngồi ngượng nghịu. Hẳn cậu ta mê Marina, vậy mà Xoloviov chỉ toàn bắt cô ta tiếp chuyện ông.

- Cô còn phải bận với cái máy của tôi lâu nữa không ? - Xoloviov chuyển hẳn đề tài câu chuyện.

- Không. Tôi sắp làm xong rồi. Chỉ trong ngày hôm nay thôi. Quả thật sau đây vài ngày tôi sẽ còn phải quay lại để kiểm tra xem đã thật sự yên ổn chưa. Con virus mới này hết sức tai hại. Mấy lần tôi tưởng đã diệt được nó, ai ngờ chỉ mười phút sau đã lại thấy nó trong máy. Nhưng lần này thì có lẽ tôi đã diệt được hẳn.

Ăn xong, Marina lại vào phòng làm việc, còn Xoloviov thì ngồi vào ghế xa lông ngoài phòng khách đọc sách. Lát sau, Andrei dưới bếp lên.

- Thưa ông chủ, - cậu ta quyết định nói. - Sao ông chủ lại nói với chị ấy như vậy ?

Xoloviov rời mắt khỏi trang sách, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn cậu giúp việc.

- Cậu nói gì thế ? Tôi nói với ai ?

- Với Marina. Chị ấy mê ông chủ, ông chủ không nhìn thấy sao ? Mê ghê gớm. Vậy mà ông

chủ nói chuyện với chị ấy chẳng nương nhẹ gì cả, đánh trúng vào chỗ đau của chị ấy.

- Cậu tưởng tượng ! - Xoloviov giận dữ. - Căn cứ vào đâu cậu dám nói như vậy ?

- Thì chính chị ấy thổ lộ với tôi mà lại. Chẳng là trong lúc chị ấy sửa máy trong phòng làm việc của ông chủ, tôi thường xuyên ngồi với chị ấy. Chị ấy mê ông chủ đến phát rồ phát dại ấy chứ.

- Vớ vẩn, Andrei.

- Không, tôi không nói sai đâu, - cậu giúp việc vẫn khẳng khái bác lại. - Điều ấy rõ như ban ngày, có đui mới không nhìn thấy. Chỉ là ông chủ cố tình không nhìn thấy đấy thôi.

- Thế cậu bảo tôi phải làm gì bây giờ ? - Xoloviov cau kính nói. - Tôi phải làm thế nào ? Cô ấy mê tôi là việc của cô ấy, đâu phải việc của tôi ?

- Nhưng ông chủ có thể nói năng nhẹ nhàng với chị ấy. Chị ấy bảo tôi rằng, suốt đời chị ấy mơ ước một người đàn ông như ông chủ.

- Thật không ? - Xoloviov nhú lông mày nghi ngờ hỏi. - Mơ một gã đàn ông tàn tật, di chuyển trên xe đẩy ? Hay là mơ chủ nhân một toà biệt thự sang trọng ?

- Ông chủ vẫn cứ thế, - Andrei giận dữ kêu lên. - Thì lúc ngồi ăn, chính miệng chị ấy đã thổ lộ với ông chủ đấy thôi. Không người đàn ông nào chịu nhìn thấy trong chị một con người, mà chỉ coi chị là thứ để tiêu dùng. Mặt khác, ông chủ là người thông minh, có học thức cao, tế nhị, trí thức, chẳng lẽ chị ấy không nhìn thấy và biết quý hay sao ? Nhân đây tôi cũng nói thêm, Marina nhận xét thấy ông chủ rất đẹp trai.

- Cô ấy còn thấy tôi thế nào nữa ? - Xoloviov lạnh lùng hỏi.

- Chị ấy bảo trong con người ông chủ có một thứ gì bí hiểm, một sự bí hiểm rất đàn ông, một sức mạnh thầm kín, một sức hút không gì cưỡng lại được. Chị ấy mê ông chủ đến mất trí, vậy mà ông chủ...

- Tôi không muốn bàn đến chuyện này, - Xoloviov xẵng giọng nói, rồi lại mở cuốn sách đọc tiếp.

Andrei sang phòng làm việc, nhưng từ lúc đó, Xoloviov không sao tập trung vào cuốn sách được nữa.

Vớ vẩn ! Thì ra cô gái nhỏ bé có đôi mắt màu tro, ngơ ngác như mắt nai, mê ông. Mà trông cách cô ta nhìn ông thì quả như thế thật. Cô ta loay hoay với chiếc máy tính lâu quá rồi đấy. Cố tình kéo dài công việc ra chẳng ? Rất có thể, điều thằng cha Andrei nói chưa phải đã hoàn toàn sai. Rồi câu chuyện lúc ăn nữa... Cô ta ngỏ tình bằng cách đó chẳng ? Thật buồn cười. Vớ vẩn, tất nhiên rồi, nhưng đúng là buồn cười. Nếu đúng như thế thật, thì tội nghiệp cô bé. Cặp mắt cô ta rất đẹp. Thân hình nữa. Rồi nụ cười.

Xoloviov chú ý đến những tiếng động rất lạ từ gian bếp vọng lên. Hình như tiếng ai khóc nức nở. Xolovlov lăn xe đẩy đến gần cánh cửa. Hình ảnh ông nhìn thấy làm ông hoảng sợ. Từ trong chậu rửa, chảy ra một thứ nước đen xì bốc mùi hôi thối.

- Andrei ! - Ông hét lên gọi. - Cậu khoá ống nước lại. Máy nước hỏng rồi.

Andrei lao trong phòng làm việc ra. Vài phút sau, phát hiện được ra là ống thông ở hệ thống vệ sinh tắc. Phải dùng sợi dây thừng to để thông. Marina và Andrei vội vã lấy khăn thấm chất nước bắn chảy ra sàn, để khỏi chảy lan ra thảm ở phòng khách. Máy truyền thanh liên gia báo tin đội sửa chữa “hỏng hóc” chỉ có thể đến đây sau hai tiếng đồng hồ, không thể sớm hơn.

- Chẳng đúng lúc tí nào, - Andrei hoang mang. - Ông chủ hứa cho tôi nghỉ việc tối nay, hẳn ông chủ không quên chứ ? Bây giờ nước bắn lênh láng ra thế này thì tôi nghỉ sao được ?

Đúng là cậu giúp việc có xin với Xoloviov nghỉ chiều và tối nay, cậu ta đã nói từ trước đây hai ngày rồi. Mẹ cậu ta mới mua một bộ bàn ghế và nhấc con trai về lúc cửa hàng chở đến để bày biện. Bà ta đã hỏi ý kiến cậu xem nên bảo họ chở đến vào ngày nào. Sau khi xin ý kiến Xoloviov, cậu ta đã trả lời mẹ là chiều thứ Ba. Bây giờ mà báo lại cho cửa hiệu đồ nội thất thì không kịp nữa.

- Nếu cần, tôi có thể ở lại đây thay anh, - Marina rụt rè nói, - và trông cho thợ sửa nước làm.

- Thật không ? - cậu giúp việc mừng rỡ. - Chị không vội phải về chứ ?

- Không, coi như tôi vẫn chưa chữa xong máy vi tính. Nhưng anh phải chỉ cho tôi chỗ tắc cống thoát nước, kéo lỗ thợ nước người ta tìm không ra.

- Cảm ơn chị Marina quá ! Vậy là chị đã cứu sống tôi.

Đến lúc này Xoloviov mới hiểu ra rằng do tình hình đặc biệt này ông sẽ phải ở đây một mình với một cô gái trẻ mê ông (coi như thế) trong một khoảng thời gian. Nếu may ra, thợ nước đến đây sau hai tiếng đồng hồ.

Còn nếu họ đến muộn hơn, thí dụ sau bốn tiếng đồng hồ thì sao ? Nhưng không còn cách nào khác, ông không thể ở nhà một mình, nếu như có thợ đến làm. Biện pháp đề phòng tối thiểu, vả lại, nếu như mấy người thợ sửa chữa kia cần thứ gì đó: khăn lau, hoặc chỉ cho họ chỗ tắc ống thoát nước, hoặc kiếm cho họ một cái xô.

Nhưng cũng được, đã lâu lắm rồi ông không ở nhà một mình với một cô bạn gái nào bên cạnh. Nghĩ cho cùng thì cũng là một thứ “thử xem sao”.

Thợ sửa chữa đường nước về từ lâu, nhưng Marina vẫn ở lại trong ngôi nhà, mặc dù việc diệt virus cũng đã xong. Xoloviov rất ngạc nhiên thấy cô gái không hề làm phiền ông. Theo đúng lời Andrei chỉ dẫn, thậm chí cô còn đẩy xe đưa Xoloviov đi dạo, bất chấp ông phản đối, thật ra thái độ phản đối của ông chỉ yếu ớt. Xoloviov rất muốn hít thở không khí ngoài trời, và ông cũng không phản đối việc trò chuyện với cô gái. Dạo chơi về, họ uống trà, rồi bây giờ, hai người cùng ngồi trong phòng khách, chỉ có một ngọn đèn nhỏ đặt trên chiếc bàn thấp toả ra làn ánh sáng mờ mờ dễ chịu. Xoloviov nhấp từng ngụm nhỏ li rượu cô nhắc, còn Marina thì từ chối uống rượu, vì cô còn phải lái xe về nhà.

- Có lẽ ông thấy em là đứa con gái đáng làm ông cười, - Marina nói nửa như hỏi.

Lúc này cô lặng lẽ, hình như đang tập trung suy nghĩ, không còn giống chút nào cô gái cười như nắc nẻ trong bữa ăn, trước đây vài tiếng đồng hồ.

- Sao cô lại nghĩ thế ? - Xoloviov nhẹ nhàng phản đối.

Tất nhiên ông không muốn làm cô ta giận, nhưng thật ra đúng là ông nghĩ như thế. Nếu như trong lúc ngồi ăn có cả Andrei, ông thấy tất cả những chuyện kia chỉ là chuyện vớ vẩn, thì lúc này đây, Xoloviov lại cảm thấy những chuyện đó không vớ vẩn chút nào, và cũng không có gì đáng buồn cười hết. Tại sao ông lại quả quyết rằng không thể có ai mê ông được ? Trong bốn mươi ba năm tuổi đời, khoảng mười lăm năm tuổi thơ ấu và thiếu niên không kể, trong hai mươi sáu năm còn lại, lúc nào Xoloviov cũng có người mê mình, hoặc một cô gái trẻ, hoặc một phụ nữ. Về mặt đó, chưa lúc nào ông bị thiếu thốn. Đẹp trai, có duyên, tràn đầy chất đàn ông, tài năng, sức khoẻ sinh lí - tất cả những phẩm chất đó có sức hút phái đẹp, và suốt hai mươi sáu năm trời Xoloviov hưởng hết mỗi tình này sang mỗi tình khác, cho đến ngày ông cưới Xvetlana. Cả trong thời gian chung sống với vợ, ông vẫn được phụ nữ yêu và vẫn hưởng nhiều mỗi tình khác. Sau khi Xvetlana chết, ông tiếp tục được phụ nữ mê, cho đến tận ngày ông bị tàn tật, cách đây hai năm. Mà về thực chất thì có gì thay đổi đâu ? Xoloviov không kém đẹp trai, vẫn có duyên, vẫn có tài như trước. Còn về khả năng tình dục ? Điều này phải thử mới biết được. Cái chính đối với người phụ nữ là được cảm thấy sung sướng. Mà làm cho phụ nữ sung sướng thì ông rất biết cách, điều này không phải hồ nghi gì nữa. Làm bằng cách nào ư ? Đây lại là một câu hỏi khác. Nhưng nếu hai người yêu nhau thì vấn đề giải quyết không khó, và cả hai đều được thoả mãn. Vậy tại sao trước đây ông dám khẳng định rằng Marina không thể mê ông thực sự được ?

- Tôi rất biết ơn, sau khi thợ nước sửa chữa xong, cô đã ở lại đây với tôi chứ không về nhà ngay.

- Có nghĩa em không phải kẻ quấy rầy, làm phiền anh ? Em biết rằng anh thích ngồi vào bàn làm việc hơn là nói chuyện với em, một đứa con gái vô vị. Nhưng em không đủ nghị lực đứng dậy, ra về. Em là đứa con gái rất kém nghị lực, - Marina thú nhận.

- Tôi lại thích loại phụ nữ như thế, - Xoloviov cười.- Tôi nói thật đấy, tôi rất mừng thấy cô như vậy, Marina. Ngồi với cô tôi thấy rất dễ chịu. Thoải mái, ấm cúng, thân tình. Cô là một phụ nữ tuyệt vời. Tôi rất tiếc là cô chữa xong máy nhanh quá.

- Không phải đâu. Chính anh nói rằng anh cần làm việc và cái máy hỏng buộc anh không thực hiện được tiến độ. Đừng an ủi em, anh Xoloviov. Em hiểu hết.

- Nếu cô hiểu hết, tại sao cô vẫn ngồi trên đivăng ?

- Vậy em phải làm gì ? Ra khỏi ngôi nhà này hay sao ? Thôi được, em sẽ đi.

- Cô phải hôn tôi. Mà muốn làm thế, ít nhất cô phải đứng lên và bước lại gần đây.

Xoloviov đóng màn kịch này thành thạo và tự tin. Đã từng quyến rũ hàng dăm bảy chục lần, nên ông hiểu rất rõ mọi tinh tế và thủ pháp của hành động “đưa dần” này. Marina đứng lên, bước đến gần Xoloviov. Cô ta bé nhỏ cho nên mặc dù cô ta đứng, Xoloviov ngồi, nhưng hai cái

đầu vẫn ở tầm ngang nhau. Xoloviov thận trọng nắm bàn tay cô gái.

- Sao cô đứng thế ? Nếu cô đã bước đến đây thì hôn đi chứ, - ông nói giọng hơi chút đùa cợt.

Marina đưa dần khuôn mặt lại gần ông. Môi cô ta chạm môi ông, và Xoloviov cảm thấy trong lòng cháy bùng lên một niềm thèm khát, đến nỗi chính ông cũng phải ngạc nhiên. Lát sau, Marina đã ngồi trên đùi ông được phủ một lớp da mỏng, hai bàn tay cô cuồn cuộn vuốt ve vai, lưng, gáy Xoloviov. Còn ông thì ôm chặt cô gái, tận hưởng đôi môi mềm mại và làn da mịn màng như lụa của cô. Cuối cùng Xoloviov cố lấy hết nghị lực tự ghìm mình lại, rút ra khỏi cô gái.

- Em đã suy nghĩ kĩ rồi chứ ? - Xoloviov thăm thò.

- Vâng, - Marina thở dài, mắt vẫn nhắm nghiền.

- Đến lúc này em vẫn có thể thay đổi được.

- Không. Em không muốn thay đổi, em đang trong cơn mê đắm.

- Tùy em thôi.

Xoloviov không dẫn cô vào phòng ngủ, thậm chí không cởi quần áo cô. Nhưng tất cả những gì ông học được trong hai mươi sáu năm liên tục, hết cuộc tình này đến cuộc tình khác, anh đem ra phục vụ cô gái bé nhỏ có cặp mắt to màu tro này. Thậm chí Xoloviov không nghĩ đến chuyện cầu giúp việc có thể về bất cứ lúc nào, mà ông chỉ lắng nghe hơi thở hỗn hển, tiếng rên rỉ và những tiếng kêu bị ghìm lại của cô gái.

Xoloviov tưởng chuyện đó diễn ra rất nhanh, nhưng khi ông nhìn đồng hồ thì ra họ đã làm tình mất bốn mươi phút. Marina ngồi bệt xuống sàn, kiệt sức, cố giữ cho hai đầu gối khỏi run rẩy.

- Bây giờ thì em về, - cô ta nói giọng hơn khàn và đứng lên. - Em phải đem theo cảm giác tuyệt diệu này về nhà, trong khi anh và em chưa làm hỏng nó.

- Em còn đến đây nữa kia mà ? Xoloviov hỏi, giọng hoàn toàn điềm tĩnh, như thể không có chuyện gì xảy ra.

- Vâng. Mai. Sau giờ làm việc buổi chiều. Đừng tiễn em.

Cô ta biến đi rất nhanh, khiến Xoloviov có cảm tưởng mình vừa nằm mơ.

Thỉnh thoảng Colia bỗng như có thần ứng. Trạng thái này không xảy ra luôn, khoảng vài tháng mới một lần, nhưng những ngày như thế là tai họa cho những ai cùng làm việc với anh ta. Không bao giờ Colia chịu tuân theo logic, là thứ phương pháp Naxtia bao giờ cũng áp dụng, ngược lại anh ta rất phát triển trực giác, là thứ trong nghề thám tử đem lại những kết quả thần kì. Anh ta bắt đầu tiến hành những công việc, chính anh ta cũng không hiểu, nhưng đem lại kết

quả nhanh chóng, khiến người xung quanh kinh ngạc. Đáng tiếc là cảm hứng khám phá đó lại cần có rượu. Từ ngày li dị vợ và chia tay với các con, Colia càng uống nhiều rượu. Tuy nhiên cách đây khoảng một tháng, từ khi quen Valia, số lượng rượu anh dùng giảm hẳn xuống, nhưng lại tăng vọt lên những khi anh nổi hứng.

Colia chỉ cần hai ngày đã phác lên được bản kê những người khả nghi, hoặc cư trú hoặc làm việc trong khu vực Cuzminki-Perovo. Số người khả nghi đó được loại dần, chỉ còn hai mươi ba. Trong hai ngày tiếp theo với sự cộng tác giữa Colia, Corotcov, và Xvalov, đã lên được một bản đánh máy kê họ tên tất cả những người bị nghi vấn, và bằng cách này hay cách khác, lấy được đầy đủ vân tay của họ. Thậm chí thu thập được cả những phong bì, danh thiếp, bản sao các chứng từ ngân phiếu, hoá đơn mua các loại rượu và nhiều dụng cụ khác, tất cả được bỏ vào trong những túi thể thao và giữ gìn hết sức cẩn thận. Tối thứ Sáu, tất cả những thứ đó được tập trung tại Sở cảnh sát thành phố, bày trên bàn làm việc của nữ thanh tra Naxtia Camenxcaia.

- Cô gái ơi, bây giờ đến lượt cô đấy, - Corotcov mệt mỏi nói. - Chúng tôi không đấu được với bà Xveta đâu.

- Tôi cũng thế. Tôi sợ bà ta vô cùng, - Naxtia nói.

Xveta, tên đầy đủ là Xvetlana Caxianova, ai cũng sợ, vì bà ta có cách ăn nói đốp chát, không cần tế nhị gì hết. Xveta không bao giờ có ý định giấu kín ý kiến riêng của mình, nếu bà ta tin rằng mình đúng. Khi đó, bà chuyên gia thẩm định này không thềm để ý đến những lí lẽ người khác đưa ra. Naxtia thích làm việc với Oleg Zubov hơn. Với ông này rất dễ làm việc, chịu khó kiên nhẫn đợi đến lúc ông ta mệt mỏi, than vãn về bệnh tật và về nhiệm vụ quá nhiều. Khi đó chỉ cần xuống nhà ăn mua một món gì ông ta thích để dứt lốt, và bao giờ Oleg cũng nhận, đồng thời mời mọi người có mặt cùng ăn. Nhưng hiện giờ ông ta đau dạ dày, phải nằm viện nên Naxtia đành làm việc với bà Xveta vậy. Bởi chỉ hai chuyên gia thẩm định này, Xveta và Oleg, là Naxtia có thể thuyết phục được họ làm ngoài giờ. Các chuyên gia thẩm định khác thì dửng hờ. Và chỉ Xveta là còn ngồi trong cơ quan vào lúc chín giờ tối như thế này.

- Cô gọi điện đi, Naxtia, - Colia đẩy máy điện thoại về phía chị. - Phần việc của chúng tôi, chúng tôi đã làm xong, bây giờ đến phần việc của cô.

Naxtia thở dài, quay số điện của Xveta.

- Tôi đây, - đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ trầm.

- Chào chị, chị Xveta, - Naxtia lễ phép nói.

- Ai mà gọi vào buổi tối, lại trước ngày nghỉ thế này ?

- Tôi là Naxtia Camenxcaia, phòng điều tra hình sự đây.

- Chào cô, - Xveta cau có đáp. - Cô cần gì đấy, Naxtia ?

- Cần một thứ thôi, là chị đừng giết tôi.

Xveta cười khùng khục. Tiếng cười của bà ta dễ mẩn đến mức làm Naxtia phải bật cười theo.

- Nhưng có gì ăn không đã ? - bà chuyên gia thẩm định nín cười, hỏi.

- Sẽ có, - Naxtia hứa, biết rằng thế là xuôi.

Sau khi nghe Naxtia trình bày tóm tắt, Xveta hỏi:

- Cần kết luận miệng hay bằng văn bản ?

- Kết luận miệng là đủ.

- Thế thì được, chứ bằng văn bản thì lại phải mất một thời gian nữa kia đấy, - bà thẩm định viên vui lòng. - Nhưng một tiếng đồng hồ nữa, thằng con rể tôi đến đón, tôi phải về nhà. Nếu tối nay chưa xong, sáng mai tôi sẽ làm nốt.

Không phải bao giờ các điều tra viên cũng gặp may. Cho đến lúc anh con rể đem xe đến đón mẹ vợ, Xveta mới thẩm định xong một phần tài liệu, và vẫn chưa thấy vân tay của tên trộm.

- Đành chờ đến sáng mai vậy, - Naxtia buồn rầu nói, trong lúc mặc tấm áo khoác. - Vậy mà tôi đã hi vọng.

- Cô đừng vội hi vọng quá sớm, - Anh chàng Colia lạc quan an ủi. - Thậm chí rất có thể sáng mai chúng ta vẫn chưa tìm thấy gì. Nhưng cô đừng buồn, Naxtia. Nếu sáng mai, bà Xveta kia khẳng định dứt khoát là “không thấy”, tôi sẽ đi tìm tiếp. Tôi đã thoáng nghĩ ra có một cách hiệu quả rồi.

- Và nói chung, - Corotcov nói thêm. - Hi vọng hảo huyền thì bao giờ cũng đem lại thất vọng vô ích. Bà thẩm định viên Xveta của chúng ta già rồi, đã có cháu gọi bằng bà. Lỡ mai, một đứa cháu ốm đau, thế là bà ấy không đi làm, ta lại phải đợi đến thứ Hai. Cho nên ta cứ chuẩn bị khả năng xấu nhất.

Naxtia bật cười:

- Thôi đi anh !

Naxtia ra đến đường thì gặp bà Xveta đang bước ra khỏi toà nhà đồ sộ, trụ sở của Bộ Nội vụ nằm bên cạnh. Anh con rể chui trong xe ra, mở cửa xe cho bà mẹ vợ to béo. Sáng nay có cuộc điểm danh nên bà Xveta mặc bộ sắc phục đầy đủ cả quân hàm. Thấy Naxtia đưa mắt nhìn theo chiếc ô tô, Corotcov cười:

- Cô đừng buồn, Tôi sẽ chở cô về. Thế nào rồi cô Lialka cũng cần nhàn, nhưng tôi được kéo dài thêm thời gian để chịu. Mà có khi cô ấy ngủ trước rồi cũng nên.

Xe nhãn “Giuguli” của Corotcov cũ kĩ, đáng quăng vào đồng sắt vụn từ lâu rồi, nhưng anh vẫn sử dụng, bởi chưa nhìn thấy khả năng tài chính để tậu xe mới. Corotcov có được chiếc xe này do một hoàn cảnh khá đặc biệt. Hồi anh mới lấy vợ, bà mẹ vợ cho một khoản tiền để góp vào hợp tác xã nhà cửa, nhưng sau đó, triển vọng được nhận căn hộ quá xa vời, số người góp tiền và xếp hàng quá đông, Corotcov bèn rút số tiền ấy ra tậu chiếc xe “Giuguli” này. Chuyện đó xảy ra đã quá lâu, từ ngày anh chưa có đứa con trai. Bà mẹ vợ của anh là một phụ nữ giàu nghị lực và rất hiểu biết nên chung sống với bà trong một căn hộ hai phòng, hai vợ chồng Corotcov

vẫn không cảm thấy chật chội. Sau đó họ sinh thằng con trai. Rồi bà mẹ vợ bị liệt. Bây giờ Corotcov vẫn sử dụng chiếc ô tô tàng, hai vợ chồng cùng đưa con trai sống trong một phòng, phòng thứ hai dành cho bà mẹ của Lialka. Và ngày nào Corotcov cũng phải giải thích cho cô ta hiểu tại sao anh không thể bỏ được ngành cảnh sát lương chết đói để chuyển sang làm thuê cho những “mụ giàu có khủng khiếp” theo cách nói của Lialka.

Mọi người trong sở đều biết rõ hoàn cảnh của Corotcov, nên không ai ngạc nhiên thấy anh say mê công việc đến mức không muốn về nhà, kể cả buổi tối và ngày nghỉ.

Sau chuyện xảy ra hôm thứ Ba, Xoloviov bắt đầu cảm thấy tinh thần bỗng nhiên hừng khởi. Tối nào Marina cũng đến, và cậu giúp việc Andrei bỗng nhiên tỏ ra lịch sự, tận tụy không ngờ. Cậu ta tỏ ra là một chủ nhân hiếu khách, rất tế nhị rút lui khi thấy đã đến lúc cần để ông chủ ngồi riêng với “khách”. Nhưng Xoloviov càng dần sâu vào mối tình đam mê với cô gái trẻ, càng sáng tạo trong cách âu yếm, vuốt ve cô ta, ông càng hay nghĩ đến Naxtia.

Tại sao cô ta không gọi điện thoại ? Cũng không đến ? Hay cô ấy đã hết thích mình rồi ? Hay hôm đó cô ấy đến đây chỉ để tỏ ra cho mình biết là cô ta đã hoàn toàn lãnh đạm đối với mình ?

Xoloviov nhớ Naxtia, và càng ngày càng nhớ. Marina là một cô gái trẻ tuyệt vời, cô ta sưởi ấm tâm hồn Xoloviov bằng thứ tình cảm nồng nhiệt và những cử chỉ âu yếm điên cuồng, vậy mà ông vẫn nghĩ đến cô Naxtia lạnh lùng, khô khan và lí trí kia, người phụ nữ không phản ứng chút nào khi ông hôn. Xoloviov buồn rầu hiểu ra rằng người phụ nữ mà ông muốn tối tối đến với ông không phải Marina mà là Naxtia. Xoloviov thèm được Naxtia, chứ không phải Marina ôm ông, hôn ông. Muốn người phụ nữ khó hiểu, xa cách và đã có thời bị ông làm đau khổ Naxtia kia ngồi bên ông trong những buổi tối dài dằng dặc, trò chuyện những thứ cả hai cùng quan tâm, chứ không phải Marina. Với Marina, ông không biết nói chuyện gì, cô ta không hiểu biết tí nào về văn hóa phương Đông, văn chương, nghệ thuật dịch. Trong khi ông có thể nói với Naxtia về những thứ đó nhiều tiếng đồng hồ liền.

Đã vài lần Xoloviov gọi điện cho Naxtia, nhưng lần nào nhắc máy trả lời cũng là một giọng đàn ông, chắc là vị giáo sư uyên bác của cô ta. Ông ta lịch sự, thân thiện trả lời rằng Naxtia không có nhà. Xoloviov không dám hỏi số điện thoại cơ quan của Naxtia, bởi ông hiểu rằng cô không cho ông biết số điện thoại ấy, có nghĩa cô không muốn ông gọi điện đến đó. Rất có thể hãng Naxtia làm việc quy định nhân viên không được dùng điện thoại vào việc tư ? Mà cũng có thể trong hãng ấy có nhiều người quen chồng Naxtia và họ có thể nghe được câu chuyện giữa Xoloviov và chị qua máy Tổng đài. Nhưng tại sao Naxtia không gọi điện cho ông ?

Đến thứ Sáu, đột nhiên anh hàng xóm Iakimov sang chơi.

- Ông Xoloviov, bà bạn của ông sao lâu nay biệt tăm ? - anh ta hỏi. - Bà ấy nhờ tôi hỏi xem trong khu này có ai muốn mua bảo hiểm nhà cửa không. Tôi đã thoả thuận với bà ấy là khi nào kiếm được đủ số người, tôi sẽ báo để hãng bà ấy cử đại diện đến. Bây giờ tôi đã vận động được một số gia đình, nhưng chẳng thấy bà ấy gọi điện đến hỏi.

- Sao anh không gọi điện cho cô ấy ? - Xoloviov hỏi.

- Nhưng bà ấy không để lại số điện, - Iakimov bối rối. - Hôm đó tôi lại nghĩ, bà ấy tính sẽ chủ động gọi điện cho tôi, nên không để lại số điện.

- Tôi cho anh số điện nhà riêng của cô ấy. Anh cứ gọi, đừng ngại. Cô ấy tưởng anh chưa thu thập đủ số người, chắc thế thôi. Anh dùng máy của tôi mà gọi ngay đi, nhân tiện tôi cũng nói thêm.

Nhưng Naxtia lại không có nhà. Iakimov đề nghị ông chồng Naxtia nói lại, là có Iakimov gọi. Để cẩn thận, anh ta nói cả số điện của mình cho chồng Naxtia ghi, lỡ gặp trường hợp chị ấy đánh mất mảnh giấy ghi hôm trước. Sau khi Iakimov về, đột nhiên Xoloviov thấy hai bàn tay ông run rẩy, giống như cậu trai đang mê gái, cố gọi điện thoại bắt liên lạc với Naxtia cho bằng được, trong khi cô ta lẩn dấu mắt.

- Naxtia là ai thế ? - Marina ghen tuông hỏi, khi Iakimov ra khỏi nhà và khép cánh cửa lại.
- Có phải chị đến đây hôm lần đầu tiên em tới không ?

- Chính cô ấy, - Xoloviov khô khan đáp.

Ông hoàn toàn không muốn nói chuyện với Marina về Naxtia, nhưng cô gái này không chịu buông.

- Anh quen chị ấy lâu chưa ?

- Lâu rồi. Hồi đó anh là nghiên cứu sinh dưới sự hướng dẫn của mẹ cô ấy.

- Giữa hai người có mối tình chứ ?

- Marina ! Chuyện xa xưa, bây giờ còn ý nghĩa gì nữa đâu ?

- Có đấy. Nhưng anh có yêu chị ấy chứ ?

- Có. Đấy là chuyện hàng bao nhiêu năm về trước.

- Nhưng tại sao chị ta còn đến đây gặp anh ?

- Tình bạn xưa. Em ghen đấy à ?

- Tất nhiên rồi.

Marina nói câu đó đơn giản và chân thành, khiến Xoloviov không thể giận cô ta được. Sau bao nhiêu năm sống trên đời và bao nhiêu tấn bi kịch, bây giờ ông nhìn Marina chỉ là một cô gái quá trẻ, non nớt và đáng thương. Nhất là trông cô ta lại bé nhỏ, yếu đuối nhường kia...

Nhưng trước mắt ông vẫn hiện lên hình ảnh một người phụ nữ khác hẳn. Xoloviov cố gạt đi nhưng không nổi.

Đấy là một trong những sáng kiến của Vadim: cho ra một bộ sách Nga có liên quan đến

phương Đông. Mà việc này chưa phải làm ngay, cần đợi cho đến khi Nhà xuất bản “Serkhan” mở rộng hoạt động, chiếm lĩnh được cảm tình của đông đảo độc giả. Theo một thói quen đã định hình, độc giả vẫn thích sách của tác giả nước ngoài hơn của tác giả trong nước. Dưới thời kiểm duyệt nghiêm ngặt, trên các quầy bán sách không thể có những cuốn ám chỉ chính trị, hoặc những cuốn kể về cách thức gây tội ác cũng như phương pháp khám phá tội ác. Tất cả những chuyện đó đều phải đọc trong sách của tác giả nước ngoài, in với số lượng rất hạn chế. Khốn nỗi xuất bản sách mới của nước ngoài rất khó khăn. Liên Xô mới tham gia công ước bảo vệ quyền tác giả từ năm 1973, sách nước ngoài sáng tác trước năm 1973 được dịch ra và in tại Liên Xô không cần xin phép tác giả và cũng không phải trả nhuận bút cho họ. Còn sách được viết ra sau năm 1973, thì phải trả nhuận bút cho tác giả nguyên tác, không phải vài xu còm, mà bằng đô la Mỹ, và khoản tiền phải trả rất lớn. Nhuận bút cho tác giả tùy thuộc vào lợi nhuận của cuốn sách, và dựa theo trị giá của số sách in ra. Tại nước Anh chẳng hạn, loại sách in theo khổ “bỏ túi”, bìa mềm giá năm bảng, tính theo tiền Nga là khoảng bốn mươi ngàn rúp. Người Nga nào dám mua một cuốn sách nhỏ ấy với giá như vậy ? Tất nhiên là không ai. Trên các quầy sách nước Nga, những cuốn sách khổ “bỏ túi” như vậy giá chỉ từ năm đến bảy ngàn. Do đó lợi nhuận của nhà xuất bản cũng nhỏ, và nhuận bút cho tác giả cũng giảm theo. Khốn nhưng các tác giả nước ngoài lại không muốn quan tâm đến giá bán ấy và trên thực tế họ chỉ đưa tác phẩm mới của họ cho nhà xuất bản Nga vì ở Nga giá sách rẻ. Họ bất cần quy luật của chúng ta. Và họ đòi khoản nhuận bút bằng toàn bộ số tiền lãi của nhà xuất bản. Bởi vậy chúng ta chỉ dịch và in những sách viết ra trước năm 1973 nhưng chưa lỗi thời. Còn sách mới sáng tác thì chỉ những nhà xuất bản nào đã giàu và vững chân lắm mới dám đặt dịch và cho in. Khốn nỗi nếu không in những cuốn truyện hình sự và truyện hoang đường giật gân nước ngoài thì làm sao giàu lên và vững chân cho được ? Muốn in sách của tác giả trong nước, mà trong đó thời gian gần đây không ăn khách mấy, đành phải dùng một cách thức riêng.

Giám đốc Exipov đi theo một con đường khác. Ông ta khởi đầu bằng cách in sách của tác giả nước ngoài. Bây giờ, khi độc giả đã chán ngấy những tên tuổi như Chase, Robinson, Gardner và Spillan, bắt đầu quay lại với tác giả trong nước, thì cần phải “cày” mảnh đất này. Dù sao thì đấy cũng là suy nghĩ của Vadim. Và tức là của Giám đốc Nhà xuất bản “Serkhan”.

Lúc đề ra nhiệm vụ này cho Ocxana, Vadim giải thích:

- Trong cuộc sống của nước Nga chúng ta có những thứ liên quan đến văn hoá và văn minh phương Đông. Ví dụ đơn giản nhất là môn võ thuật phương Đông. Xung quanh môn võ thuật này có thể triển khai bao nhiêu cốt truyện li kì về cuộc sống tinh thần của các võ sĩ, hoặc khai thác các kĩ thuật chiến đấu ấy vào việc gây tội ác. Nhất thiết phải có trình độ tay nghề cao về xây dựng cốt truyện và vẽ lên hình ảnh. Độc giả sẽ say mê đọc vì nói chung họ không biết tất cả những thứ đó. Một ví dụ khác - các giáo phái có nguồn gốc từ phương Đông. Xung quanh các giáo phái ấy có thể tạo nên bao nhiêu cốt truyện li kì, bao nhiêu tình tiết éo le. Rồi các doanh nhân Nhật Bản làm việc ở Nga và tâm lí của họ. Rồi thế giới tội phạm của chúng ta nữa. Chưa kể vô số người Trung Hoa và Việt Nam hoạt động trên thị trường của chúng ta. Cần miêu tả cuộc sống của họ tại Nga. Có thể xây dựng những cốt truyện vụ án trong cộng đồng của họ. Sẽ vô cùng hấp dẫn. Toàn bộ vấn đề chỉ là tìm người viết. Tôi nhìn xung quanh thì chưa thấy có ai.

- Sao anh cho là như thế ? - Ocxana ngạc nhiên.

- Bởi nếu có người viết được thì họ đã viết rồi. Cô tưởng viết ra một cuốn sách hấp dẫn từ đầu đến cuối là chuyện đơn giản hửn ? Số người viết được như thế đếm trên đầu ngón tay. Đó là năng khiếu, là thứ Trời cho.

- Vậy thì phải làm thế nào ? Không còn cách nào nữa sao ? - Ocxana buồn bã nói.

Vadim tin tưởng đáp :

- Có cách. Dùng cách này cần có hai người. Một người nắm được đặc điểm và biết cách bịa ra những xung đột mang màu sắc “phương Đông”, còn người thứ hai chấp bút. Nhiệm vụ lần này tôi giao cho cô phức tạp đấy. Trước tiên cô phải “gà” cho thằng cha Giám đốc Exipov ý tưởng về các tác giả Nga. Sau đó, khi thằng cha đã thông suốt rồi, cô hãy “gà” cho nó cách tổ chức viết. Cuối cùng là gà cho nó phương pháp “đồng tác giả”. Liệu cô có làm được không ? .

- Em sẽ cố - Ocxana hứa, và lại một lần nữa, cô thán phục trí thông minh của ông chủ.

Từ hôm đó đã gần một năm trôi qua, bộ sách Nga “Kiệt tác Phương Đông” xuất hiện trên các quầy sách. Những cuốn đầu tiên bán rất chật vật, nhưng đến cuốn thứ ba thì đã được hoan hô rồi. Giám đốc Exipov định ninh sáng kiến này hoàn toàn do ông ta nghĩ ra, và ông ta đã kiếm được “một cặp” tác giả. Một người xưa kia là dân hippy, từng theo nhiều phái tư tưởng hệ và tôn giáo khác nhau, thậm chí anh ta đã sống hai năm bên cạnh một giáo chủ Phật sống tại nơi nào đó ở Burat, Mông Cổ, người thứ hai là một phụ nữ có óc tưởng tượng khá khá, biết phịa ra những cốt truyện li kì, cuốn hút độc giả cho đến phút chót. Bà nữ văn sĩ này đã từng xin cộng tác với nhiều nhà xuất bản nhưng không được. Cuốn đầu tay của bà ta được người ta nhận và in, nhưng cuốn thứ hai thì giống cuốn thứ nhất như hai giọt nước, và cuốn thứ ba cũng vậy. Bà ta hoàn toàn không biết bịa ra những sự việc mới. Còn anh chàng cự hippy kia thì nghiện ma túy và dễ dàng bịa ra đủ thứ chuyện quái đản, không kém gì nhà cái chia bài cho con bạc. Anh chàng cự hippy với bà văn sĩ tồi kia dan díu với nhau, chung sống và sản xuất thành công những cuốn sách cực kì ăn khách mang tính “Nga - Phương Đông”, rồi họ kí một bút danh chung. Do Phó giám đốc kinh doanh Avtaev bủn xỉn van nài, Giám đốc Exipov đã ấn định một khoản nhuận bút khiêm tốn cho “cặp” tác giả kia. Nhưng vì khoản nhuận bút này gấp ba lần khoản tiền bà ta nhận được ở nhà xuất bản trước về cuốn tiểu thuyết đầu tay đồng thời cuốn duy nhất của bà, và vì anh chàng hippy nhân tình của bà ta đang quá rách, nên họ đã lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Nhà xuất bản “Serkhan” định kí hợp đồng dài hạn hai năm với họ, ấn định họ phải sản xuất ra tám cuốn truyện mỗi năm bốn cuốn, và nhà xuất bản có trách nhiệm in cả tám cuốn truyện đó, đồng thời trả khoản nhuận bút cao hơn thường lệ một chút, thì bỗng nhiên xảy ra một chuyện bất ngờ.

Tổng biên tập Xemion, vốn chịu trách nhiệm thường xuyên liên hệ với các tác giả, theo dõi quá trình sáng tạo của họ, một lần gọi điện đến cho “cặp” tác giả kia, hỏi rất lịch sự:

- Thế nào ? Hai vị hiện đang viết cái gì đấy ?

Và anh ta kinh hoàng nghe thấy câu trả lời:

- Chúng tôi đang viết, nhưng không phải cho nhà xuất bản của ông.

- Vậy cho Nhà xuất bản nào ? - Xemion hỏi lại, chưa tin vào tai mình.

- “Xantana”.

“Xantana” ! Một nhà xuất bản khá nổi tiếng, tất nhiên không bằng “Serkhan”, nhưng cũng là nhà xuất bản lớn.

- Sao lại thế ?.. Tại sao vậy ?.. - Tổng biên tập Xemion nghẹn lại vì tức giận.

- Họ đề ra với chúng tôi những điều kiện có lợi hơn - tiếng trả lời bình thản ở đầu dây kia.

- Điều kiện thế nào ?

- Có lợi hơn.

- Nhưng cụ thể là thế nào ? Họ trả ông bà bao nhiêu ? - Xemion gắng hỏi.

- Gấp đôi các ông.

- Nhưng là bao nhiêu ?

- Tôi nói rồi: gấp đôi các ông. Ông không biết làm tính nhân hay sao ? - Nữ văn sĩ cười nhạo đáp.

- Tôi không nhớ chúng tôi đã trả hai vị bao nhiêu, - Xemion cố nhin.

- Rất tiếc, - bà văn sĩ hít một hơi dài. - Xin ông về xem lại bản hợp đồng cũ sẽ biết, nếu quá thật ông quên.

- Hai ông bà đã kí hợp đồng với họ chưa ? - Xemion gắng hỏi, hi vọng không để tuột khỏi tay hai cây bút viết chung này.

Biết đâu họ chưa kí kết gì chính thức, mới chỉ nghe người ta hứa trả gấp đôi Nhà xuất bản “Serkhan” thôi. Nếu vậy, Xemion sẽ giảng giải cho hai vị này biết rằng họ bị lừa, bởi Nhà xuất bản “Xantana” chưa bao giờ trả nhuận bút cao.

- Kí rồi, - bà văn sĩ đáp.

Thế là Tổng biên tập Nhà xuất bản “Serkhan” không ghìm được, tuôn ra một loạt câu thậm tệ.

- Ông bà có biết làm như thế là thế nào không ? - Xemion hét lên trong máy. - Giám đốc Exipov sẽ giết tôi mất ! Ông bà đã hại tôi ! Nhưng sao hai người không chịu khó nhắc máy báo cho tôi biết khi gặp đại diện Nhà xuất bản “Xantana” ? Tại sao ông bà không bàn bạc với tôi ?

- Tại sao chúng tôi phải bàn bạc với ông ? - Bà văn sĩ chưa hiểu, hỏi. - Giả sử tôi gọi điện báo ông biết, thì có gì thay đổi đâu ?

- Phen này Exipov giết tôi mất, - Xemion rên rỉ nhắc lại. - Còn nếu ông bà báo tôi biết, chúng tôi sẽ tăng nhuận bút của ông bà lên gấp đôi. Tất nhiên bản thảo của hai ông bà không đáng giá đến thế, nhưng chúng tôi vẫn tăng, để sách khỏi rơi vào tay một nhà xuất bản khác.

- Nếu ông cho rằng bản thảo của chúng tôi không đáng giá đến thế, thì các ông đã chẳng trả chúng tôi hơn mức các ông định trả, - bà văn sĩ lạnh lùng đáp. - Còn nếu các ông tăng nhuận bút lên, có nghĩa bản thảo của chúng tôi đáng giá như thế, đồng thời cũng có nghĩa trước kia

các ông trả chúng tôi quá thấp.

Sau cuộc đàm thoại đó, Xemion như người mất hồn. Và anh ta bảo Exipov sẽ giết là điều có lí. Giám đốc Exipov thường xuyên hỏi Xemion về các tác giả:

- Họ ra sao ? Không bỏ chúng ta đấy chứ ? Hay ta tăng nhuận bút lên cho họ ?

- Vẫn yên ổn, - Xemion đều trả lời với giọng đầy tự tin. - Tôi thấy rõ họ được chúng ta in cho và trả tiền là sướng run lên rồi. Cả đời, họ chưa bao giờ được cầm vào tay một số tiền lớn như thế.

- Anh nói chính xác đấy chứ ? - Exipov nghi ngờ hỏi lại. - Anh tin chắc như thế chứ ?

- Chắc. Chỉ cần nhìn quần áo của họ, đủ thấy họ quen sống ra sao rồi. Họ không dám bỏ chúng ta đâu. Anh yên tâm. Mà không ai trả cho họ cao hơn chúng ta được đâu. Làm gì có nhà xuất bản nào dám trả như thế.

Những lần trò chuyện ấy, bao giờ Giám đốc kinh doanh Avtaev cũng gật gù tán thành. Do cương vị của mình, ông ta biết rõ tài sản vốn liếng các nhà xuất bản khác ra sao, và họ trả nhuận bút thế nào. Trả cao hơn “Serkhan”, ồ Moxcva chỉ có hai nhà xuất bản, nhưng loại sách của hai đồng tác giả kia hoàn toàn không thích hợp với phương hướng của hai nhà xuất bản này. Còn Nhà xuất bản “Xantana” vớ vẩn kia, chắc chắn không thuộc loại trả cao hơn “Serkhan”. Vậy mà bây giờ xảy ra chuyện sét đánh này.

Giám đốc Exipov không giết Tổng biên tập Xemion chỉ vì một nguyên nhân duy nhất: ông ta không muốn ngồi tù. Nếu như không có nguyên nhân đó, hẳn Xemion đã không còn sống trên đời. Nhà xuất bản bèn mời hai tác giả kia đến.

Bà văn sĩ đi một mình, cho biết “đồng tác giả” của bà không được khoẻ và ở nhà.

Giám đốc Exipov nói:

- Hai ông bà đã cộng tác với nhà xuất bản chúng tôi gần một năm. Hôm nay tôi muốn được nghe bà cho biết, có điều gì hai ông bà chưa hài lòng về chúng tôi không ? Hay biên tập viên của chúng tôi có điều gì đó khiến hai ông bà không ưng ?

Xemion ngồi mà mặt xanh lét. Nhà xuất bản “Serkhan” làm gì có biên tập viên nào khác ngoài anh ta. Câu hỏi của Giám đốc Exipov rõ ràng nhằm chỉ Xemion. Anh ta đoán bà văn sĩ này sắp tuôn ra một tràng những lời phê phán là anh ta đã góp ý thế này thế nọ, và đủ thứ “tội” khác.

- Không. Chúng tôi không phàn nàn điều gì cả. Mọi thứ đều rất tốt, - bà văn sĩ cười rất tươi, đáp. - Ông Xemion đối xử với chúng tôi bao giờ cũng rất nhã nhặn, đáng mến.

- Vậy tại sao hai ông bà định không cộng tác với chúng tôi nữa ?

- Chúng tôi có định gì đâu ? - bà văn sĩ dướn lông mày. - Nhưng chúng tôi cũng muốn hỏi lại nhà xuất bản có gì chưa hài lòng về chúng tôi không ? Các vị đánh giá bản thảo của chúng tôi mà trả tiền, đó là quyền của các vị. Các vị là chủ nhà xuất bản, các vị thấy rõ hơn ai hết, mỗi bản thảo giá trị đến đâu. Chúng tôi hoàn toàn không có tham vọng đòi các vị phải đánh giá cao hơn.

Đã bao giờ chúng tôi đòi các vị tăng nhuận bút đâu ? Nhưng nếu như có một vài nhà xuất bản nào đó cho rằng bản thảo của chúng tôi có giá trị gấp đôi thế, thì tại sao chúng tôi không đưa bản thảo cho họ ? Tôi chưa hiểu.

Giám đốc kinh doanh chen vào:

- Chúng tôi đã đầu tư vào hai vị. Cuốn sách đầu tiên của hai vị bán rất ế, chúng tôi không được lãi xu nào. Nhưng chúng tôi vẫn nhận và in cuốn thứ hai của các vị, rồi cuốn thứ ba. Chính do chúng tôi mà hai vị thành tác giả nổi tiếng. Vậy mà bây giờ hai vị quay sang nhà xuất bản khác. Nhà xuất bản “Xantana” kia hưởng không thành quả do chúng tôi gây dựng nên. Bởi nhờ chúng tôi mà độc giả biết đến hai vị và mua sách của hai vị. Chúng tôi lại bỏ ra bao nhiêu tiền để quảng cáo. Các vị cho rằng sách các vị ngày nay bán chạy trên thị trường chỉ là do công các vị ? Làm gì có chuyện đó. Tất cả là do chúng tôi bỏ tiền ra để đưa các vị lên. Các vị thử nghĩ xem, Nhà xuất bản “Xantana” kí hợp đồng và trả các vị nhuận bút cao gấp đôi. Tôi cam đoan sách các vị sẽ tiêu thụ rất chậm. Độc giả đã quen thấy sách các vị trong bộ sách của nhà xuất bản này, còn sách của các vị do Nhà xuất bản “Xantana” in sẽ không ai biết đến. Đặt khả năng Nhà xuất bản “Xantana” kí tiếp với các vị hợp đồng thứ hai, in bản thảo tiếp theo của các vị. Cuốn ấy cũng vẫn sẽ tiêu thụ chậm. Và thế là “Xantana” thôi, không đặt các vị nữa. Trong khi đó, bộ sách của chúng tôi đã lâu không có tên các vị. Rồi khi các vị quay lại, đem đến cho chúng tôi cuốn sách tiếp theo, tức là sau đây ít ra phải bảy tám tháng, độc giả đã quên tên các vị trong bộ sách của chúng tôi rồi. Khi đó chúng tôi in sách của các vị không còn có lãi nữa. Nhân đây, tôi cũng không giấu các vị, là chúng tôi có thu được lợi nhuận nhờ sách của hai vị, nhưng chúng tôi còn nhiều tác giả khác. Chúng tôi không in sách của các vị cũng không sao. Nhưng còn các vị ? Đến lúc đó, e rằng sẽ không nhà xuất bản nào nhận bản thảo của các vị nữa...

Ocxana ngồi trong gian “phòng nghỉ”. Đó là một căn phòng nhỏ ấm cúng, có hai cửa ra vào, một cửa thông với phòng làm việc của Giám đốc Exipov. Một cửa ra hành lang. Cô ta nghe rõ từng câu một, và lắng nghe cho kĩ để sau về thuật lại cho Vadim. Từ lâu các vị lãnh đạo Nhà xuất bản “Serkhan” đã thôi không cảnh giác cô ta và bàn bạc thoải mái công việc, ngay cả khi có mặt Ocxana.

Trước khi tiếp bà nữ văn sĩ, ba người đã bàn bạc rất kĩ, viết ra thành như một kịch bản, rồi phân công người nói. Exipov phải nói đầu tiên, nhẹ nhàng, lịch sự. Sau đó đến Phó giám đốc Avtaev nổ những đòn mạnh mẽ, để cho hai tác giả kia thấy họ là những kẻ vô ơn. Sau đấy ông ta phê phán văn chương trong những cuốn sách của họ chẳng ra gì, lẽ ra cần phải viết tốt hơn nữa. Cuối cùng đến Tổng biên tập Xemion, cho đến giờ mới lên tiếng, hăng hái bênh vực các tác phẩm của hai nhà văn này, cho rằng viết như thế là rất được.

Cần làm cho hai tác giả thấy họ chẳng xứng đáng được gọi là nhà văn, chưa nói đến nhà văn tài ba. Nếu sách của họ được in ra và độc giả tìm đọc thì chỉ vì các Giám đốc của Nhà xuất bản “Serkhan” thương tình họ nghèo khổ, đã nhận và in, thật ra chỉ lỗ vốn. Nếu như hai tác giả này không chịu hiểu thì sẽ đến lúc sách của họ không nhà xuất bản nào nhận in nữa. Họ sẽ chết đói ở vệ đường.

Đập tan sự kháng cự và giẫm nát lòng tự ái của hai tác giả xong, có thể buộc họ phải nhận những điều kiện nhà xuất bản đưa ra. Còn Xemion thì phải đóng vai người bênh vực các tác giả, để sau này anh ta đưa ý kiến nào ra họ cũng răm rắp nghe theo, định ninh rằng anh ta là người đã bênh vực họ khi bị Phó giám đốc kinh doanh Avtaev xỉ vả hết lời.

Cuộc tiếp bà văn sĩ diễn ra theo đúng kịch bản đã vạch sẵn, nhưng ngồi trong phòng làm việc của Giám đốc Exipov theo dõi, Ocxana hiểu rằng họ đã tính sai. Kịch bản rất khá, có nghĩa tác động tốt đến bất cứ tác giả nào, nhưng sai ở chỗ bà văn sĩ này không giống mọi tác giả khác. Ocxana đã hiểu ra điều này, và thấy cả ba người kia - Giám đốc Exipov, Phó giám đốc kinh doanh Avtaev, Tổng biên tập Xemion - đều chưa hiểu ra. Bà tác giả này thuộc một loại người đặc biệt, có kiểu suy nghĩ không giống người bình thường, nhưng ba vị ở Nhà xuất bản “Serkhan” lại coi bà ta như mọi người bình thường khác. Trong lúc ba vị nhà xuất bản nói, bà ta hầu như không mở miệng, chỉ chăm chú lắng nghe. Trong khi theo dõi, Ocxana mừng tượng bà ta đang cười thầm và bẻ đốt ngón tay đếm từng điều vụng dại mà ba vị lãnh đạo Nhà xuất bản “Serkhan” phạm phải trong khi nói với bà ta. Hình ảnh mừng tượng kia hiện lên trong óc Ocxana rõ đến nỗi làm cô ta phải nhăn mặt. Cô ta lắc mạnh đầu và hình ảnh kia biến mất.

- Nếu các vị muốn chúng ta tiếp tục cộng tác với nhau, - Ocxana cuối cùng nghe thấy tiếng phụ nữ nói. - Thì quả là tôi không sao hiểu được nhận định của các vị. Nếu sách của hai chúng tôi kém cỏi thì tưởng rữ được chúng tôi ra, chuyển cho nhà xuất bản khác, các vị phải mừng chứ ?

- Chúng tôi không bảo sách của hai ông bà viết kém, - Giám đốc Exipov nói.

- Nhưng tại tôi đâu phải điếc ? Mới lúc nãy chính ông bảo sách của hai chúng tôi không xứng đáng với số tiền nhuận bút chúng tôi đã nhận. Rằng trong những cuốn tiểu thuyết của chúng tôi rất nhiều chỗ kém cỏi. Rằng nếu chúng tôi thôi không in sách trong nhà xuất bản của các vị, các vị sẽ chẳng thiệt thòi là bao. Nếu vậy tại sao các vị mời tôi đến đây ? Tại sao có cuộc tiếp chuyện này ? Tôi thú thật là tôi không hề tự ái khi nghe ai chê sách của chúng tôi. Chúng tôi có cách đánh giá riêng và không đời nào chúng tôi từ bỏ cách đánh giá ấy. Nếu các ông muốn chúng ta tiếp tục cộng tác, lẽ ra các ông không nên nói những điều ấy cho tác giả nghe. Bất cứ một người nào có lòng tự trọng, sau khi nghe những câu đó cũng sẽ đứng dậy, bỏ về.

- Bà đánh giá quá cao trình độ các tác giả đấy, - Exipov cười mỉa mai.

“Ngu xuẩn !” - Ocxana giận dữ thầm nghĩ. - “Sao anh ta ngu xuẩn đến thế ! xử sự như thế là quá đại dột. Nói thế thì bằng bảo thẳng bà ta rằng anh ta nghĩ về các tác giả thế nào. Mấy vị ở nhà xuất bản này coi tác giả giống như những kẻ hành khất, sẵn sàng bò dưới đất để húp chút canh thừa trên bàn ăn của gia đình nhà chủ. Exipov không hiểu gì hết. Anh ta không hiểu rằng bà tác giả này không phải tay vừa như anh ta tưởng. Sao mà ngu ngốc, đại khờ đến thế ! Đã ngu lại quá tự tin, không biết rằng mình ngu đến mức nào”.

Ocxana bực bội vớ điều thuốc lá. Ông Vadim nói đúng. Cho đến giờ, Exipov chưa thể là “cá mập” trong nghề kinh doanh. Anh ta chưa hiểu rằng cái chính là con người. Bởi nếu tác giả không viết sách thì nhà xuất bản lấy gì mà in ? Cho dù nhà xuất bản lớn nhất, có uy thế nhất, giàu nhất, nhưng nếu các tác giả không viết và không đưa bản thảo thì sẽ không có cái gì hết. Nhà xuất bản chỉ còn là cái bong bóng xà phòng. Bởi vậy phải giữ quan hệ thân thiện với các

tác giả. Phải yêu họ, chiều chuộng họ, ca tụng họ. Nhà xuất bản sống được là nhờ các tác giả, chứ không phải các tác giả sống nhờ vào nhà xuất bản. Và chừng nào Exipov cùng hai đồng sự của anh ta chưa hiểu ra điều đó thì họ sẽ không làm được thứ gì cho hẳn hoi. Chỉ làm được những thứ xoàng xĩnh. Mà ông Vadim thì không cần thứ xoàng xĩnh. Ông ta cần nhà xuất bản là một doanh nghiệp khổng lồ, thu được những khoản lợi nhuận lớn lao. Mà Vadim cần như thế, tức là Ocxana cũng cần như thế.

CHƯƠNG TÁM

Corotcov dường như nhìn thấy trước. Quả là các cháu của bà Xveta, ơn Chúa, đều khoẻ mạnh, giống như mọi gia đình khác, tuy nhiên đêm thứ Sáu sang sáng thứ Bảy có sự cố ở trạm biến thế điện và toà nhà của sở Cảnh sát thành phố Moxcva bị cắt điện từ sáng sớm thứ Bảy. Không một ổ cắm nào có điện. Bà Xveta hoàn toàn không bức dọc gì hết. Tuy không làm những thứ tử mỉ được, nhưng ánh sáng bên ngoài dội vào cũng đủ để ngồi viết.

- Đừng xịu mặt thế, - bà Xveta bảo Naxtia lúc này đã sắp phát khóc. - Bây giờ tôi thảo bản kết luận, rồi lúc nào có điện, chị gõ vào máy.

- Thế nếu từ giờ đến tối vẫn chưa có điện ?

- Nhất định họ phải chữa thôi. Không hôm nay thì ngày mai. Không mai thì thứ Hai. Chị chẳng nên bức bối, toàn cơ quan, cả các ông kỉnh cũng đang sốt ruột, mong có điện. Cơ quan ta thuộc diện ưu tiên đặc biệt nên chỉ trong một tiếng đồng hồ nữa là cùng, sẽ có điện thôi.

Bà Xveta nói đúng. Gần mười một giờ, đèn điện sáng lóe lên, vui như hội. Máy vi tính bật sáng. Đến một giờ rưỡi thì chuông máy điện thoại nội bộ reo.

- Số mười tám, - bà Xveta báo.

Naxtia bèn gõ mạnh vào tường, lập tức Corotcov chạy vào. Anh ta cũng đang nóng lòng chờ kết quả.

- Số mười tám là ai đấy ?

Corotcov mở sổ ra xem rồi đáp:

- Mikhail Trercaxov, ba mươi sáu tuổi, cư trú trên phố Muranovxcaia, gần ga xe điện ngầm “Bibirevo”, làm việc ở phố Perovo, hãng “Domovoi”.

- Hãng này kinh doanh gì ?

- Có lẽ kiểu như xí nghiệp “Zaria”. Cô còn nhớ chứ, thời Xô Viết có những xí nghiệp kiểu đó. Họ nhận làm đủ mọi thứ dịch vụ: rửa kính cửa sổ, dọn dẹp căn hộ, lắp các dụng cụ điện và đồ nội thất, trông trẻ nhỏ, v.v và v.v... Tóm lại ai thuê gì họ làm nấy.

- Tôi hiểu, - Naxtia đáp. - Đúng là thứ nghề tạo cho nhân viên thuộc lòng các đường phố trong khu vực, quen tất cả mọi gia đình và biết mọi người tại những nhà đã có lần thuê họ làm. Anh ta làm chân gì ?

- Trercaxov làm đủ thứ, đấy là theo điều tra của cậu bạn tôi, Colia. Rửa kính cửa sổ, treo đèn chùm và các loại đèn khác, thậm chí nơi nào cần dọn vệ sinh căn hộ, hãng cũng cử cậu ta đi.

- Tốt rồi, vậy bây giờ ta làm thế này. Ta đặt bộ phận lưu trữ cung cấp tư liệu về nhân thân

Trercaxov, rồi anh với tôi, ta đến hăng, ngó thử y một cái.

Naxtia lấy trong két ra một hộp kẹo rất to, dài chừng bảy mươi xentimet, trông rất sang.

- Ta sang bà Xveta đi, biểu bà thứ này. Vì chúng ta mà hôm nay thứ Bảy bà ấy vẫn phải đi làm.

- Cô lấy đâu ra hộp kẹo quý như vậy đấy ? - Corotcov hỏi.

- Mua chứ anh bảo lấy đâu ra ? - Naxtia nhếch mép cười.

- Tôi phải góp bao nhiêu ?

- Anh không phải góp, yên tâm đi.

- Thế không được, cô Naxtia !

Chưa bao giờ ai tính thử xem các điều tra viên phải chi ra bao nhiêu tiền để làm những việc cần thiết cho công tác. Mà không tính là sai. Bởi vì có nhiều lí do này khác, các điều tra viên của phòng điều tra hình sự phải móc túi ra bao nhiêu lần, đến nỗi nếu biết được, người ta sẽ phải tự hỏi xem lương tháng của họ còn được bao nhiêu và họ sống bằng cái gì ? Muốn một cuộc thẩm định, một công việc điều tra nào được “nhanh”, hoặc không phải xếp hàng sau những việc khác, hoặc phải yêu cầu làm ngoài giờ, họ đều phải “chi”, một chai rượu hoặc một hộp kẹo, tùy theo giá trị của việc thẩm định hoặc điều tra kia. Các nữ nhân viên văn phòng, lái xe riêng, bà cụ hàng xóm, rồi nhân viên các đội cảnh sát, và nhiều loại người khác nữa, khi “phục vụ” các điều tra viên, đều cần được “thù lao”. Bởi điều tra viên không thể đến tiếp xúc với họ bằng hai bàn tay trắng, mỗi khi cần yêu cầu người nào đó nhớ lại, phải động não để kể ra chuyện này chuyện nọ. Nếu không thấy anh đem đến vài bông hoa hồng và một hộp sôcôla “Kedberry” thì cô nhân viên thư kí thậm chí không thèm nhìn anh. Còn đối với mấy bà già về hưu, muốn được bà kể chuyện con cà con kê thì dứt khoát phải đem đến một chiếc bánh ga tô to dùng rồi cùng ngồi nhấm nháp tách trà với bà cụ. Chưa kể đã mấy ai trong số điều tra viên có ô tô riêng, cho nên họ luôn phải sử dụng tắcxi, hoặc ô tô riêng của người khác, và tất nhiên cũng lại không thể không mất tiền vào đó. Đã thế hầu như không điều tra viên nào nghĩ đến chuyện lấy hoá đơn về thanh toán.

Naxtia luôn nhận những khoản chi ấy về mình, ngay cả khi công việc không phải trách nhiệm của chị mà chỉ là giúp cho người khác. Nhưng Corotcov, mỗi khi biết được thủ trưởng đã phải chi khoản này khoản nọ, bao giờ cũng giậm chân, la hét, bắt Naxtia phải kê ra để anh ta thanh toán, hoặc chí ít cũng chia ra mỗi người chịu một phần.

- Anh chỉ vớ vẩn, Corotcov ! Tôi có nghèo đâu mà anh cứ phải lo cho tôi. - Chị thường trả lời anh ta như vậy.

- Tôi không cần biết cô giàu hay nghèo, - Corotcov thường đáp. - Mà tôi chịu một phần với cô vì bản thân tôi. Tôi có tính không thích nhận ơn của ai, cô hiểu không ? Khi góp phần cho cô, hoặc cho người khác cũng thế, tôi thấy trong lòng thanh thản. Thế là tôi vì tôi chứ đâu phải vì cô.

Nhưng Naxtia vẫn không nhận tiền góp của anh ta. Chị biết rằng do tính chất công việc

của mình ít phải đi đâu cho nên cũng ít phải chi các khoản này nọ, trong khi đó, các điều tra viên của chị lại luôn phải móc tiền túi ra “mua” một thông tin nào đó. Tuy nhiên, trong những trường hợp như thế này, Gorotcov rất kiên quyết, cả Colia cũng vậy. Bao giờ họ cũng buộc Naxtia phải nhận phần góp của họ, bởi họ lại nghĩ, họ chỉ “mua” thông tin ở dân, chứ nữ thủ trưởng của họ còn phải “thù lao” cán bộ và nhân viên các bộ phận trong Sở Cảnh sát thành phố mỗi khi chị cần nhờ họ những công việc đặc biệt, nhất là các thẩm định viên và nhân viên trong bộ phận lưu trữ hồ sơ.

Đưa biếu bà Xveta hộp kẹo xong, Naxtia và Corotcov ngồi vào chiếc xe ô tô tàng, lao về phía Bắc đến phố Muranovxcaia.

Tìm Trercaxov không đơn giản. Nhất là Naxtia và Corotcov lại không muốn tiếp xúc trực tiếp với y vội, thì công việc càng khó khăn hơn. Mikhail Trercaxov được mọi người trong toà nhà chung cư này hết sức quý, vì y làm được đủ mọi thứ và không bao giờ từ chối ai điều gì, từ việc nhỏ đến việc lớn, từ chữa cái cối xay cà phê cho đến sửa ô tô.

Chiếc “Giuguli” của Corotcov ậm ạch chạy đúng đến cổng tòa nhà chung cư thì “chết máy”. Anh mở nắp xe, chui vào hí hoáy, trong khi Naxtia cố làm ra vẻ giận dữ, đứng tựa vào thân cây gần đó lấy thuốc lá ra hút. Cách đây không xa là một dãy gara ô tô khung sắt. Hôm nay thứ Bảy, các vị chủ xe tu sửa xe để đi chơi trong vụ hè sắp tới. Lát sau, Corotcov đến gần một người đứng trước cửa gara. Họ nói chuyện với nhau vài câu rồi người kia đi theo Corotcov đến chỗ chiếc ô tô “chết máy” của anh. Người lạ xem xét rất kĩ, vẻ mặt dăm chiêu.

- Xe thế này mà anh vẫn đi được à ? Người kia thương hại hỏi.

- Tôi khốn khổ về nó, cứ mười phút lại chết máy một lần. Ông không giúp tôi được sao ?

- Tôi thì chịu. Để cậu Misa đến đây xem thử.

“Misa” là tên gọi tắt của “Mikhail”. Corotcov làm bộ ngây thơ hỏi:

- Misa là ai ?

- Chúng tôi có một anh chàng giỏi đủ mọi thứ. Nhà anh ta ở cầu thang kia kìa. Không thứ gì anh ta không làm được. Nếu Misa đã chịu thì không ai có thể làm được gì, xưởng chữa xe nào cũng bó tay. Cậu lên cầu thang đó, tìm căn hộ số bốn mươi mốt, hỏi Misa Trercaxov, nói anh ta xuống xem cho.

- Hôm nay ngày nghỉ, tôi lại không quen, ngại quá, - Corotcov nhăn nhó. - Thôi ! Không tiện,

Thật ra, cuộc gặp chớp nhoáng Trercaxov không nằm trong kế hoạch dự tính của họ. Corotcov chỉ định “chết máy” gần toà nhà chung cư của Trercaxov để dò hỏi hàng xóm của y để họ kể về y, cốt có được một số thông tin, đồng thời quan sát địa điểm, các lối ra vào, đề phòng trường hợp cần đến bắt y tại nhà.

- Cậu này lạ thật ! Có gì mà không tiện ? Anh ta rất dễ tính, bọn tôi vẫn thường xuyên quấy rầy anh ta ấy mà, cả ban ngày lẫn ban đêm. Anh ta không từ chối ai thứ gì bao giờ. Con người đơn giản, tốt bụng. Và anh ta lấy công cũng rất phải chăng.

- Không, - Corotcov kiên quyết từ chối. - Với hàng xóm ông ấy không từ chối, nhưng tôi là người không quen biết.

- Không sao, - người chủ xe tốt bụng nói, và đã đi mấy bước về phía cổng cầu thang, rõ ràng định gọi Misa xuống.

Naxtia hiểu rằng đã đến lúc chị nên can thiệp. Lúc này gặp trực diện Misa Trercaxov vẫn còn quá sớm. Tất nhiên nếu anh ta không dính vào tất cả những chuyện kia và mấy điều tra viên đã làm thì không sao, cứ để anh ta sửa xe cho Corotcov. Nhưng nếu Trercaxov chính là tên điên loạn tàn bạo, đã rủ rê những đứa con trai kia đi, thì hẳn y hết sức cảnh giác. Y rất có thể “ngủ” thấy có chuyện nguy hiểm. Khi đó thì sẽ rắc rối vô cùng. Hai điều tra viên này chưa chuẩn bị phương tiện bắt Trercaxov. Y chỉ cần chống cự quyết liệt là có thể thoát được. Mà không bắt ư ? Nếu vậy, Trercaxov “ngủ” thấy chuyện chẳng lành, tất sẽ hủy mọi dấu vết. Nhưng điều còn nguy hiểm hơn, là y sẽ “tổng cứ” luôn tất cả những đứa bé trai hiện đang còn sống. Và hai chữ “tổng cứ” chắc chắn không có nghĩa trả chúng về với cha mẹ chúng.

- Anh ạ ! - Naxtia nói bằng giọng của một mụ vợ lẩm cẩm, thứ giọng khiến bất cứ anh chồng nào cũng phải ngán ngấm. - Ta không cần một cái anh Misa nào hết. Lại hỏng cái chỗ hôm trước ấy mà. Anh thừa sức chữa lấy, gọi thợ rồi lại phải trả tiền. Phí của ! Còn ông, tôi thừa biết ông làm chân quảng cáo cho bạn để hưởng hoa hồng, đúng thế chứ gì ?

Người chủ xe sửng sốt trước thái độ đánh đá, hỗn hào của người phụ nữ, chưa chi đã nghi anh ta kiểm soát gì ở đây. Thế là anh ta nổi cáu, văng ra mấy câu thô lỗ, bỏ đi về chỗ chiếc xe ô tô của anh ta đang sửa.

Đúng lúc ấy, cửa vào cầu thang mở, một người đàn ông trung niên bước ra. Thân hình to béo, bụng phệ, hai cằm, mái tóc chải hất ra phía sau gáy, tất cả những thứ đó chứng tỏ ông ta trạc bốn mươi tuổi hoặc hơn chút ít. Tuy nhiên tóc ông ta dài, được buộc lại phía sau gáy bằng dải da thuộc đen quấn quanh trán. Ông ta mặc chiếc quần bò màu đen xỉn, đeo kính gọng kiểu “giọt lệ”. Những chi tiết này lại khiến ông ta có vẻ chỉ khoảng ba mươi, thậm chí chưa đến.

- Misa ! - Lập tức có tiếng gọi từ phía những chiếc ô tô đang sửa. - Cậu ra đây, xem hộ một chút ? Không vội đi đâu chứ ?

- Tôi định ra cửa hàng thực phẩm, - người đàn ông có độ tuổi khác nhau đáp bằng giọng nam cao trong trẻo.

- Mua gì để thằng Petia đi cho. Petia ! Con xem bác Misa cần thứ gì thì chạy ra cửa hàng mua cho bác ấy, - người chủ gara phía xa hét con trai, lúc này đang hí hoáy giúp bố sửa xe.

Misa Trercaxov đứng gần Naxtia đến nỗi chị phải cố ghì lại để khỏi nhìn y. Chị làm ra vẻ đang chăm chú xem Corotcov chữa xe, ngó qua vai anh ta để nhìn vào trong máy. Tuy nhiên, bằng đôi mắt, Naxtia vẫn nhìn thấy Trercaxov và chị bối rối, sao trông y hình như quen quen. Cảm giác “hơi quen quen” này có phần giống như cảm giác chị thấy khi đọc cuốn sách “Lưỡi

kiếm” của Xoloviov.

Vài phút sau, khi Trercaxov dặn xong thằng bé Petia, rồi đến loay hoay sửa chiếc xe ô tô của cha cậu bé, Corotcov cũng “chữa xong” xe của anh, và Naxtia lên xe. Họ lao xe đi, không để cho gã Misa kia kịp chú ý đến họ.

- Cô thấy lạ không ? - Corotcov dăm chiêu nói, lúc xe đã chạy khá xa khỏi phố Muranovxcaia. - Một gã rất bình thường, ra cửa hàng mua thực phẩm, rồi giúp hàng xóm chữa xe. Giống như chúng ta. Vậy mà bảo hắn là tên giết người và ăn trộm thì khó tin quá.

- Một là hiện giờ chúng ta chưa khẳng định gì cả. Chúng ta mới chỉ kiểm tra. Có thể là tôi lầm, khi tôi cho rằng tên điên loạn tàn bạo kia và tên kẻ trộm này là một.

- Việc gã Trercaxov chính là tên ăn trộm băng hình thì chắc chắn rồi. Các vân tay đã xác nhận. Hay cô chưa tin vào tài của bà giám định viên Xveta ?

- Tài của bà ấy thì tôi tin đến hai trăm năm mươi phần trăm. Nhưng tôi, anh và cả anh Colia nữa rất có thể lầm. Có thể chúng ta làm lẫn lộn các phong bì đựng vật chứng, và cả lúc chúng ta lên bản danh sách. Thiếu gì nguyên nhân có thể làm chúng ta lầm... Cho nên rất có thể những vân tay trên các thứ ở quầy băng hình thuộc về tên ăn trộm, nhưng không phải của anh chàng Trercaxov này.

- Lúc này cô đóng vai mẹ vợ lắm điều là rất đúng, - Corotcov nói.

- Tuy nhiên, con người ta không thể suốt hai mươi tư giờ trên hai mươi tư đều là kẻ giết người, anh công nhận không ? Thậm chí kẻ giết người mỗi ngày một mạng, cũng vẫn có những lúc y nghỉ tay, và trở lại giống như mọi người bình thường khác. Hắn cũng phải ăn chứ ? Nghĩa là hắn phải ra cửa hàng thực phẩm mua thứ này thứ nọ. Hắn không thể ở trần ra ngoài đường được, vậy hắn cũng phải giặt giũ quần áo, phải đơm cái khuy đứt, phải khâu chỗ áo rách. Tội phạm là một con người, vậy hắn cũng phải đau ốm, phải đến thầy thuốc. Tóm lại, trừ khi giết người, hắn vẫn sống như tất cả chúng ta. Hắn có hàng xóm, cũng phải chào hỏi. Nhiều tên tội phạm còn có bạn đồng sự, họ hàng thân thiết. Anh thử dò hỏi sẽ thấy hắn được nhiều người quý, thậm chí yêu hắn nữa. Đối với họ, hắn là một kẻ đáng yêu, đối với con cái, hắn có thể là một ông bố đáng quý. Và trên trán hắn làm gì có đề dòng chữ “ta là kẻ giết người ?” Tuy nhiên tôi có cảm giác tôi đã gặp thằng cha này ở đâu rồi thì phải, - đột nhiên Naxtia từ triết lý chuyển sang câu chuyện cụ thể.

- Tôi hiểu rồi, - Corotcov cười vang. - Cô nói thế có nghĩa là cô đói rồi đấy. Cô cần nhét thứ gì đó vào bụng, đúng chưa nào ? Cô phải đưa vào đó một số calo thì mới hi vọng nghĩ ra được cô đã gặp thằng cha Trercaxov ấy ở đâu. Tôi đoán dứt khoát không sai. Tôi sẽ dẫn cô đến một nơi ăn khá được. Nơi này hơi đắt một chút, nhưng vắng vẻ, yên tĩnh.

- Nhưng lại đắt, - Naxtia dè dặt phản đối.

- Tôi mời cô kia mà.

- Nhân dịp gì ?

- Nhân dịp sáng nay có một người trả nợ, một món nợ mà từ lâu tôi coi như họ sẽ không

bao giờ trả, và đã quên bằng rồi. Thêm nữa, ba năm qua lạm phát khủng khiếp, tiền sụt giá nhiều đến nỗi số tiền ngày đó họ vay khá lớn, nhưng bây giờ thì họ có trả cũng chỉ là số tiền nhỏ, chẳng đáng gì. Vậy mà cô biết không ? Khi trả tôi, người kia tính theo giá trị tương đương với đô la Mỹ, lại tính thêm cả số phần trăm lãi nữa, coi như tôi đổi thành đô la và gửi ở nhà băng ngoại tệ. Thành thử tôi không bị thiệt chút nào, còn có lãi nữa. Thực ra trên đời vẫn còn những người nghiêm chỉnh đấy chứ ! Chỉ tiếc là số ấy quá ít.

- Corotcov này, nếu là chỗ đặt tiền thì tôi mặc thế này e không hợp. Ai lại vào nhà hàng cỡ đó mà mặc quần bò, áo kẻ carô và bludông kia chứ ?

- Đấy là nơi ai muốn mặc gì thì mặc. Cái nhà hàng này thú ở chỗ đó.

Họ ngoặt từ đại lộ Altulievski sang phố Dmitrovskoe, qua toà khách sạn cao tầng màu xanh da trời. Được một lúc, họ quặt sang phải, rồi liền sau đó, Corotcov dừng xe, tìm chỗ đậu.

- Cô vào đi, - anh ta hất đầu chỉ cánh cửa gỗ sơn bóng.

Ngoài cửa hiệu trưng tấm biển “Hoa hồng đỏ”, trông bên ngoài chỉ như một quán cà phê - kem dành cho trẻ con chứ không phải nhà hàng, lại là nhà hàng đắt tiền. Vào qua cửa, họ đến một cầu thang dẫn lên một cánh cửa nữa, cửa này để ngỏ. Trong lúc bước lên bậc thang, Naxtia mới hiểu rằng đây không phải là một quán giải khát bình thường. Nhân viên giữ mũ áo lễ phép, ghế sa lông nệm da mềm kê bên cạnh chiếc bàn nhỏ đặt máy điện thoại, thực đơn lồng trong một khung to bằng da thuộc, mềm, rất đẹp.

Có vẻ Corotcov quen nhân viên giữ mũ áo, bởi thấy anh niềm nở cười với cậu ta. Không bỏ áo bludông,

Naxtia xem thực đơn. Bảng thực đơn quả là phong phú, khó thiếu món gì ở đây. Và giá đúng là cao.

- Cô thấy sao ? - Corotcov nhếch mép cười hỏi. - Thực đơn khá đấy chứ ?

- Rất khá, - Naxtia bình thản đáp, rồi cởi áo ngoài, vắt lên thành ghế ngăn khu vực gửi mũ áo.

Phòng ăn rất nhỏ, chỉ có hai bàn ghép, mỗi bàn ngồi được từ sáu đến tám thực khách, ba cái bàn bình thường mỗi bàn bốn ghế, và hai chiếc bàn nhỏ kê trong góc, sau hàng lan can. Mỗi bàn này chỉ dành cho hai thực khách. Corotcov thản nhiên dẫn Naxtia ngồi vào một trong hai chiếc bàn đó. Nhà hàng lúc này chỉ có hai người, ngoài ra không có ai nữa.

- Sao vắng thế này ? Naxtia châm thuốc lá hút, đưa mắt nhìn xung quanh, khẽ hỏi.

- Nhà hàng này trước năm giờ thường chưa có khách. Từ năm giờ trở đi khách mới dần dần kéo đến, thường là dân anh chị, tụ tập ở đây. Nhưng không phải ngày nào cũng vậy. Tại đây có một cái lệ rành rọt. Mỗi loại khách đến vào một thời gian nhất định, thậm chí vào một ngày nhất định trong tuần. Thường từ tám giờ tối đến nửa đêm. Còn ban ngày thì dành cho tất cả mọi người bình thường khác. Họ tiếp nhanh, thức ăn ngon, toàn thứ xịn, người phục vụ lễ phép.

Naxtia không ngờ mình đói đến thế. Chị ăn nhoáng một cái, đĩa đã sạch trơn khiến Corotcov há hốc miệng ngạc nhiên. Anh ta nói:

- Trông cô ăn, tưởng như cô phải nhịn đói suốt một tuần nay. Thế anh ấy bận những gì mà không cho cô ăn uống hẳn hoi ?

- Anh ấy nấu cho tôi ăn đấy chứ, - Naxtia giải thích. - Nhưng tôi ăn ít lắm. Mỗi khi đầu óc rối ren, tôi không sao nuốt được.

- Thế bây giờ sao cô ăn dữ thế ? Yên tâm rồi chứ gì ?

- Không hẳn là như thế, - Naxtia làm một cử chỉ mơ hồ bằng bàn tay giữ chặt điều thuốc. - Nhưng dù sao hôm nay cũng sáng ra được đôi chút. Chí ít tôi cũng biết được là sắp tới chúng ta sẽ phải làm gì. Phải thu thập tất cả những thông tin có thể về Trercaxov, trong đó phải điều tra xem y có nhà nghỉ mùa hè, hoặc có nhà phụ ở đâu nữa không. Nếu y đúng là tên điên loạn tàn bạo kia, thì căn hộ của y suốt ngày hàng xóm ra vào nhờ làm thứ này thứ nọ, y không thể nhốt mấy đứa trẻ con kia trong đó được. Nếu chúng ta tìm ra được một căn hộ thứ hai hoặc nhà nghỉ mùa hè của y, thì phải báo bộ phận kiểm nghiệm đến lấy vân tay và các dấu vết khác. Chúng ta đã có cỡ giày của những đứa trẻ trai kia, bây giờ cần so sánh với những vết giày tìm thấy được trong ngôi nhà thứ hai đó. Mà phải lấy cả những mẫu trong căn hộ của y ở phố Muranovxcaia vừa rồi. Sau đấy là vấn đề chuyên chở. Y có ô tô riêng không, nếu có thì y để ở đâu ? Tóm lại, tôi đã thấy sau đây phải làm những gì rồi, và điều đó làm tôi ăn ngon miệng.

Vì trong nhà hàng chỉ có hai người là khách, cho nên họ được phục vụ nhanh chóng, và bữa ăn không chiếm nhiều thời gian. Khoảng năm giờ chiều hai người đã về đến Sở. Colia đang trong thời kì say đắm cô người tình Valia, nên ngủ dậy muộn, và khi anh ta đến cơ quan thì Naxtia đã cùng với Corotcov đi Bibirevo rồi. Nhờ mảnh giấy đe dọa Corotcov để lại trên bàn anh ta, mà lúc năm giờ, khi Naxtia và Corotcov về, Colia đã thu thập được khá nhiều thông tin về gã Trercaxov.

Về trình độ văn hoá, Trercaxov học dở dang trường Đại học Kỹ thuật. Đã có vợ, nhưng hai vợ chồng chỉ sống với nhau một thời gian ngắn, và chưa có con. Có điều lạ là cô vợ cũ hiện nay lại sống với mẹ Trercaxov. Và cả hai đều căm ghét y đến mức không muốn nhìn mặt y.

- Tại sao hai người phụ nữ ấy lại chịu sống với nhau ? - Naxtia hỏi.

- Do họ không có nhà để ở riêng, nên tuy căm ghét nhau, vẫn phải cùng sống với nhau, - Colia cười đáp. - Khi gã Trercaxov cưới cô Olia này, hai gia đình tiến hành một loạt cuộc đổi nhà “các” thêm tiền, để hai vợ chồng có một căn hộ riêng. Nhưng khi hai vợ chồng li dị nhau, thì lại không thể quay lại trạng thái trước kia được. Cha mẹ Olia chuyển sang thành phố khác sinh sống, cho gần quê gốc của họ. Chỉ còn một mình bà mẹ Trercaxov ở lại Moxcva. Kết quả là bà mẹ có căn hộ một phòng, còn hai vợ chồng Trercaxov cũng căn hộ một phòng. Căn hộ của bà mẹ Trercaxov ở bên rìa thành phố trong một ngôi nhà bằng gỗ, trên tầng cao nhất, với một gian bếp bằng lỗ mũi, ngoài ra không có gì thêm. Không thể đổi chác cho ai được, họ đành giải quyết theo cách như thế này. Trercaxov đã li dị vợ rồi thì lẽ ra về sống với mẹ, nhưng bà cụ lại ghét con trai thậm tệ, nhất định không chịu ở chung với y. Bà cụ bảo, muốn ai đến ở với bà cụ cũng được, miễn không phải thằng Misa. Cuối cùng cô vợ đành dọn đến ở với bà mẹ chồng cũ vậy.

- Lạ Chúa, y làm gì mà bà cụ căm ghét y đến như vậy ?

- Cô muốn tôi nói thật ra không ? - Colia nheo mắt ranh mãnh hỏi. - Mà nếu tôi nói ra thì cô cho tôi cái gì nào ?

- Một quả dấm, - Naxtia nói. - Nhưng thôi, anh đừng hành hạ thần kinh đã rệu rã của tôi nữa.

- Cô vợ Olia kia bắt quả tang chồng đang làm tình với thằng em trai của chị ta. Vì thằng bé chưa đến tuổi

thành niên, rất khoái trá làm tình với ông anh rể, cho nên chị Olia kia không báo cảnh sát, mặc dù lúc đó đã có điều luật xử phạt tội tình dục đồng giới. Nhân tiện tôi xin nói thêm rằng thằng em trai của Olia rất dễ thương. Đúng loại cô quan tâm.

- Tôi ấy à ? - Naxtia cau mày hỏi, nhưng chợt hiểu ra. - Nghĩa là nó cũng da nâu, mắt đen ?

- Đúng thế. Giống hệt mấy đứa con trai kia.

- Làm sao cậu kịp biết được nhiều thông tin thế ? - Corotcov ngạc nhiên.

- Bí quyết riêng, - Colia phá lên cười.

- Thằng bé ấy bây giờ ở đâu ?

- Bây giờ thì nó không còn là “thằng bé” nữa. Câu chuyện ấy xảy ra từ lâu lắm rồi. Cách đây những sáu năm. Cha mẹ hai bên đều cổ hủ và rất phần nộ với cả hai đứa con trai họ, chỉ khác nhau về cách đối xử. Misa Trercaxov thì vẫn được ở lại căn hộ cũ, trong khi thằng em vợ y bị bố mẹ đuổi ra khỏi nhà, chỉ cho mang đi chiếc va li quần áo, chứ không cho nó một xu. Thằng bé tên là Xlavic, lúc đó còn là sinh viên, chưa có nghề nghiệp gì kiếm ăn, thậm chí không có cả học bổng vì học toàn điểm ba. Nó đi đâu ? Đúng thế, đến ở với anh rể. Mấy tháng đầu hoà thuận vui vẻ, nhưng rồi nảy sinh lục đục, do lương Misa không đủ nuôi hai người. Cuối cùng cặp nhân tình, bây giờ không còn là hai anh em nữa, cãi nhau, Misa đuổi thằng bé đi. Sau đấy thằng bé tìm được một gã đàn ông giàu cru mang nó. Những người kể lại câu chuyện cho tôi nghe, nói rằng sau đó gã Trercaxov rất ân hận. Nhất là số phận thằng bé Xlavic kia cũng lại rất không ra gì. Lão nhân tình bao nó là dân tội phạm, chẳng bao lâu chết. Xlavic tìm được một gã nhân tình khác bao nó, nhưng được ít lâu thì thằng này đi tù. Xlavic định quay về với Trercaxov, nhưng bị gã này tổng cổ, vì cho rằng đã bị Xlavic phản bội, thậm chí gã còn oán Xlavic là đã hủy hoại cuộc đời gã. Bây giờ Xlavic là kẻ vô gia đình, vô gia cư, chỉ kiếm sống bằng nghề mại dâm đồng tính, cuộc sống vô cùng thảm hại. Câu chuyện như thế đấy, thừa thủ trưởng kiêm đồng nghiệp.

- Colia, cậu bịa, - Corotcov nghi ngờ nói. - Chỉ trong mấy tiếng đồng hồ làm sao cậu biết được nhiều thứ thế. Vô lí. Có họa là cậu bịa.

Colia cười vang:

- Không đâu. Tôi biết được là do đơn giản thôi. Thoạt đầu tôi phóng đến nhà bà cụ mẹ Trercaxov, phát hiện thấy vợ cụ của gã ở đấy. Tôi la cà dò hỏi. Tất nhiên chị ta giấu chuyện chồng với thằng em, mà chỉ bảo chồng cũ của chị ta là thằng khốn nạn, thứ ấy trời vật chết đi thì phải, để sống trên cõi đời này làm gì cho bản thế gian. Bà mẹ gã cũng chêm vào những câu chữ rửa

thằng rể. Tôi bèn xin xem những bức ảnh cưới, và tôi thấy trong một tấm ảnh chụp đông người có Xlavic, là đứa tôi đã biết từ lâu. Nói biết từ lâu ở đây có nghĩa tôi đã nghiên cứu hẳn rất kĩ, thâm thuộc lòng. Tôi đã biết cả chuyện cậu ta dính với ông anh rể, nguyên nhân khiến cậu ta tan nát cuộc đời. Có điều lúc đó tôi chưa biết chồng Olia chính là gã Trercaxov kia. Nhưng đến lúc xem ảnh thì tôi chợt hiểu. Cô và cậu có nhớ vụ giết hai mạng ở phố Babuskin không ?

- Năm chín mươi một ? - Naxtia hỏi lại cho chắc chắn.

- Đúng, vụ ấy. Một trong những thủ phạm chính là thằng cha giàu có đã bao Xlavic sau khi thằng bé bị anh rể tống cổ. Lần đó là lần đầu tiên Xlavic rơi vào tay tôi. Từ đấy không lúc nào tôi buông hẳn. Chính nhờ hẳn mà sau này tôi còn khám phá ra thêm một số vụ án mạng khác nữa. Nhưng cũng nhờ tôi, cho đến nay Xlavic chưa phải vào tù. Nếu tôi không giám sát hẳn chặt chẽ, chắc hẳn đã vào tù từ lâu rồi.

- Cô thấy sao, vị thủ trưởng chuyên hoài nghi của tôi ? - Corotcov đắc thắng hỏi. - Cô đã thấy chúng ta không lầm rồi chứ ? Hẳn bây giờ thì cô đã hiểu ra rằng, chính gã Trercaxov là kẻ chúng ta đang tìm rồi chứ ?

- Đúng thế, - Naxtia bối rối đáp, tay vẽ lên giấy những đường ngoằn ngoèo vô nghĩa. - Đúng thế. Vậy hiện hẳn giữ mấy đứa trẻ kia ở đâu ?

- Chúng ta sẽ tìm được thôi, - Corotcov lạc quan đáp. - Cô cứ tin đi.

Hôm sau dây ăngten vô tuyến truyền hình chung trên nóc toà nhà chung cư phố Muranovxcaia đột nhiên hỏng. Hầu như cùng một lúc đội “kỹ thuật” gồm những chuyên gia về truyền hình ngồi trên đó sửa chữa trong vòng nửa giờ, sau đó tuyên bố là có ai đã tự tiện nối hệ thống truyền hình cáp vào ăngten chung kia khiến nó bị nhiễu. Muốn điều tra xem gia đình nào đã nối đường cáp truyền hình vào đó, phải kiểm tra tất cả các hộ. Tất nhiên nói xong, họ làm luôn. Họ kiểm tra rất lâu, nhưng được cái, sau đó các máy thu hình lại hoạt động bình thường.

Đội kỹ thuật rời khỏi ngôi nhà chừng mười phút thì nữ thanh tra cảnh sát Naxtia Camenxcaia biết tin, chủ nhân căn hộ số 41 có một camera thu hình loại rẻ tiền nhất, và tất cả mười bốn băng hình bị lấy trộm được xếp ngăn nắp bên trên máy thu hình.

Hai ngày sau, được biết thêm là Trercaxov không có căn hộ thứ hai, cũng không có nhà nghỉ mùa hè nào hết, và chưa hề có bao giờ. Do đó, cảnh sát quyết định theo dõi chặt y. Chính thức thì như vậy nhưng đã biết thế nào. Bởi rất có thể y có một nơi nào đó nhốt mấy đứa con trai kia để thoả mãn nhu cầu tình dục đồng giới. Y nhốt chúng ở đó và khi cần thì đưa chúng về nhà “sử dụng”. Địa điểm đó, nhất định phải còn vài đứa trẻ trai đang sống.

Việc theo dõi tiến hành chu đáo, những sau năm ngày, chưa phát hiện được gì thêm. Hàng ngày gã Trercaxov vẫn đi làm đều đặn ở xí nghiệp, phố Perovo, suốt ngày gã đến nhà khách hàng thực hiện các dịch vụ, tối lại về nhà. Rồi gã vào cửa hàng thực phẩm, ghé qua các

quầy bằng hình hỏi xem có bằng nào mới. Một lần gã Trercaxov thấy một bằng hình thích hợp, bèn thuê. Và gã lại khai với quầy bằng một cái họ giả trùng với tên phố: "Vladimirov". Quầy bán bằng hình trên phố Vladimirov nằm gần ga xe điện ngầm "Perovo". Và bằng hình gã thuê vẫn thuộc loại đó.

Gã Trercaxov này còn làm gì khác nữa ? Hắn sửa chữa cối xay cà phê và máy ghi âm cho hàng xóm, xem bằng hình. Trong năm ngày đó, hai lần gã thuê tắc xi đến chơi nhà một người bạn. Ngoài ra không có chuyện gì đặc biệt khác. Gã không lang thang trên đường phố ngắm những đứa trẻ trai da nâu, mắt đen, khuôn mặt Trung Cận Đông. Gã cũng không đến những ngôi nhà bỏ hoang chờ cải tạo hoặc xuống gian hầm nào. Trong năm ngày đó, gã không làm một điều gì để các điều tra viên có thể khẳng định gã chính là kẻ đã bắt cóc bọn con trai kia và nhốt chúng ở đâu đó.

- Không sao, - sau năm ngày theo dõi, đại tá Gordeev nhận xét. - Ít nhất chúng ta cũng biết chắc chắn rằng trong năm ngày qua, hắn không bắt cóc đứa trẻ trai nào, cũng như không giết đứa nào. Vậy bây giờ ta cần làm thế nào ? Có ai đề xuất ý kiến gì không ?

- Theo tôi, ta nên cho bắt hắn, - Colia nói. - Vì lí do gì à ? Vì chúng cứ hắn ăn trộm bằng hình đã có đầy đủ. Chúng ta lấy cớ đó bắt hắn. Rồi ta sẽ tính xem nên hỏi cung hắn cách nào để hắn chịu khai ra tội kia.

- Cô thấy sao, Naxtia ? - đại tá Gordeev quay sang người nữ thanh tra. - Cô tán thành ý kiến cậu Colia chứ ?

- Không, - Naxtia đáp kiên quyết. - Không đời nào chúng ta làm thế. Lỡ hắn nhất định không khai thì sao ? Các vị thử hình dung xem, trong lúc hắn ngồi trong trại tạm giam, thì nếu hắn nhốt bọn trẻ kia ở đâu đó, bọn chúng sẽ chết đói mất. Bởi chúng ta có biết chúng bị nhốt ở đâu mà tiếp tế ? Trong khi đó gã Trercaxov vẫn ngoan cố chưa chịu khai. Khi đó chúng ta làm thế nào ? Gã sẽ nhận tội ăn trộm, tỏ ra ăn năn hối lỗi, và chúng ta đưa gã ra toà. Rất có thể toà phạt tù, cho giải đến trại cải tạo cách xa Moxcva. Khi đó bọn trẻ kia sẽ ra sao ? Ai tiếp tế cho chúng ?

- Hắn làm sao không chịu khai được ? - Colia bĩu môi nói. - Hắn đâu phải James Bond, hay Johann Weiss ? Hắn là một tên tội phạm bình thường, hắn cũng sợ như bất cứ ai. Ngay như thằng cha Xlavic tôi đã kể, hắn là đứa đã trải qua bao nhiêu cuộc đánh chém nhau dữ dội, vậy mà khi bị hỏi cung, vẫn khai ra hết. Cô nên nhớ rằng, chúng ta đã hỏi cung thì khó kẻ nào dám không khai. Tất nhiên với những tên rắn đầu như thế này, chúng ta phải chuẩn bị chu đáo, dùng những đòn tâm lí đánh chính xác. Tôi không tin thằng cha Trercaxov trụ được. Hắn đâu có tốt nghiệp trường công an ?

- Anh nói đúng, Colia, - Naxtia nói rất khế. - Tôi biết hắn sẽ rất khó không khai. Nhưng tôi nghĩ đến khả năng xấu nhất. Lỡ Trercaxov chết ?

- Chết nghĩa là sao ? - Colia chưa hiểu. - Tại sao hắn lại chết ?

- Chẳng cần tại sao cả. Giả sử bỗng hắn lăn đùng ra chết. Chẳng hạn hắn có một mầm bệnh nào đó chính hắn cũng không biết. Một cái chết đột ngột chẳng hạn. Một cái chết mà chúng ta không ngăn lại được. Nếu chuyện đó xảy ra, chúng ta mới chỉ biết tội ăn trộm của hắn,

chưa biết hẳn nhốt bọn trẻ kia ở đâu. Cứ cho là rồi chúng ta khám phá ra được nơi hẳn nhốt chúng, thì khi đó dứt khoát một hoặc hai đứa trẻ kia đã chết, bởi phải rất lâu chúng ta mới tìm ra được nơi chúng bị nhốt. Lúc đó chúng ta sẽ ân hận biết chừng nào ! Trong khi thằng cha Trercaxov còn được tự do, chúng ta vẫn còn hi vọng. Nếu giam hẳn, chúng ta có nguy cơ mất rất nhiều.

- Tôi đồng ý với cô Naxtia, - đại tá Gordeev gật mái đầu hói. - Nhân đây tôi muốn hỏi cô, Naxtia, theo cô đoán thì nguyên nhân nào khiến trong năm ngày vừa qua Trercaxov không đến thăm mấy đứa trẻ kia, nếu như hẳn nhốt chúng ở đâu đó ?

- Tôi nghĩ có hai khả năng, - Naxtia nói. - Một là hẳn “đánh hơi” thấy đang bị theo dõi. Hai là lúc này hẳn không còn đứa nào tại nơi hẳn vẫn nhốt chúng. Tuy hiện nay trong số trẻ trai có hình dạng đặc biệt kia bị mất tích mà chưa tìm thấy xác, vẫn còn bốn đứa, nhưng có đúng là chúng đang trong tay Trercaxov không, điều này chúng ta chỉ có thể khẳng định sau khi đã tìm thấy chúng. Ngay trường hợp gã Trercaxov đánh hơi thấy đang bị theo dõi và không dám đến thăm bọn trẻ kia, cũng đã là một điều bất lợi cho chúng ta. Bởi chúng ta chưa biết hẳn “nuôi” bọn trẻ theo cách nào: rất có thể hẳn chỉ trữ sẵn cho chúng thực phẩm và ma túy đủ dùng trong một vài tuần lễ thì sao ? Bây giờ, nếu vì thấy bị theo dõi, hẳn không dám tiếp tế cho bọn trẻ, thì chúng ta đâm thành những người có lỗi.

- Vậy cô kết luận thế nào ? - Corotcov nói. - Bởi nếu lúc này Trercaxov không nhốt một đứa trẻ nào, thì việc theo dõi hẳn hoàn toàn vô ích. Không đời nào hẳn chịu đến đó để chúng ta bám theo. Vì nơi đó chắc chắn phải còn đầy đủ tang chứng tội ác của hẳn.

Đại tá Gordeev nói:

- Cậu nói đúng mà cũng chưa đúng. Trercaxov là kẻ điên loạn. Sớm muộn hẳn cũng phải lộ ra. Ngay cả khi nếu hẳn cảm thấy đang bị theo dõi. Đến lúc nào đó, hẳn sẽ không nhịn nổi một quãng thời gian dài quá, hẳn sẽ liều lĩnh tìm đến với bọn trẻ trai kia. Hoặc nếu hẳn không đang nhốt một đứa nào thì hẳn cũng lao đi lùng một đứa. Nhưng ý cậu đúng ở chỗ chúng ta không thể ngồi chờ quá lâu. Naxtia, sáng mai cô đến lấy kết luận của dự thẩm về kết quả thẩm định trên áo quần của chín cái xác chết thiếu niên kia, xem có chi tiết nào ta sử dụng được lúc này để buộc hẳn phải khai ra không ? Còn Corotcov, cậu hãy ngừng theo dõi hẳn, bởi rất có thể hẳn đã nhận được mặt của cậu rồi, cậu có bộ ria rất dễ nhận mặt. Cậu hãy tiến hành điều tra xem bốn đứa trẻ trai kia bị nhốt ở đâu. Bao giờ chúng ta có thể khẳng định, bốn đứa trẻ ấy không trong tay Trercaxov, khi đó chúng ta mới thật sự yên tâm, rằng chúng sẽ không bị chết chỉ vì hẳn biết chúng ta theo dõi. Còn cậu, Colia, và cậu, Xvalov, hai cậu đành làm chân kĩ thuật vậy.

- Vâng, thưa đại tá, - Colia nhăn nhó.

- Đừng nhăn thế. Nhiệm vụ của cậu không dễ dàng đâu, Colia. Cậu phải nghĩ ra một chuyện bịa đặt thật khéo để mọi người khỏi thắc mắc, tại sao tội ăn trộm của thằng cha Trercaxov đã rõ ràng như thế mà hẳn chưa bị cảnh sát tóm cổ. Còn Naxtia, sao lâu không thấy cô kể gì về khu biệt thự “Mộng Mơ” ? Hay cô bỏ đường dây ấy rồi ?

- Vâng, đúng thế, thưa đại tá. - Naxtia công nhận. - Thời gian qua có quá nhiều công việc

cấp bách hơn. Với lại từ hôm tìm ra gã Trercaxov, tôi thấy khu biệt thự ấy không còn liên quan nữa.

- Cô nghĩ thế là sai, - đại tá Gordeev chậm rãi lắc đầu. - Đây là một hướng “lương khô”, bởi ta chưa thể đoán trước diễn biến của sự việc này.

Naxtia hiểu rằng đại tá nói đúng. Kể từ hôm chồng chị cho biết Iakimov gọi điện đến, đã một tuần lễ trôi qua. Tự nhiên biệt tăm như thế là không nên. Đừng để người ta suy nghĩ và phỏng đoán này nọ, rồi đâm nghi ngờ về mình.

Cậu cảnh sát điều tra của quận, Xvalov, rất không muốn làm việc ngày thứ Bảy. Điều này đã rõ ràng. Naxtia rất ngạc nhiên thấy anh ta làm việc trong đội điều tra mà sao vẫn thu xếp được mỗi tuần hai ngày nghỉ ? Thứ đó không cấp chỉ huy nào chịu được. Rất có thể Xvalov giả vờ là vẫn làm việc, trong khi đó thì đi làm riêng ở đâu đó để kiếm thêm. Bởi vậy, khi Naxtia báo tin cho anh ta là thứ Bảy này sẽ cùng đi với chị đến khu biệt thự “Mộng Mơ” thì mặt Xvalov xịu xuống.

- Cậu ăn mặc lịch sự vào, - Naxtia nói. - Cậu phải đóng vai đại diện một hãng bảo hiểm lớn đấy. Và tôi với cậu sẽ đi bằng ô tô của cậu, vì ô tô của cậu khá sang.

Trong số hai mươi gia đình cư trú trong khu biệt thự “Mộng Mơ”, gần như tất cả đều nhận mua bảo hiểm nhà cửa, chỉ mỗi ba gia đình khước từ, trong số này có hộ Xoloviov. Naxtia lấy làm lạ. Chị cảm thấy hình như ông ta tự ái gì đó.

- Sao anh không mua bảo hiểm nhà cửa ? - Naxtia hỏi Xoloviov, trong lúc Xvalov đi xem xét các toà biệt thự khác và làm quen với những người trong đó.

- Anh đã nói với em rồi. Nhà anh chẳng có gì đáng để kẻ gian vào lấy trộm.

- Có phải kẻ trộm bao giờ cũng biết rõ trong nhà anh có những gì đâu ? - Naxtia nói. - Chúng rất dễ nghĩ anh giàu và cất tiền bạc trong nhà. Khi chúng hiểu ra được thì đối với mình đã muộn. Cửa bị bật tung, đồ gỗ bị gãy nát, và bản thân anh thì bị một phen hú vía. Chưa kể, khi không tìm thấy gì quý, chúng rất có thể tra khảo để anh khai ra chỗ cất giấu. Anh không sợ như thế sao ?

- Em đừng dọa anh, - Xoloviov nhếch mép cười. - Anh không sợ đâu.

Naxtia đã báo trước việc chị đến, có lẽ vì thế mà trong nhà không có Marina, cũng không có cậu giúp việc Andrei. Và nói chung lần này chị cảm thấy có gì đó rất khác những lần trước. Thoạt đầu Naxtia nghĩ, cảm giác đó là do vắng mặt cậu giúp việc Andrei, y không cần giấu giếm thái độ hằn học đối với chị. Nhưng rồi Naxtia hiểu được ra, vấn đề không phải ở Andrei mà chính ở bản thân Xoloviov. Hôm nay trông ông ta có vẻ cô đơn, chán chường một cách thảm hại.

- Anh làm sao thế, Xoloviov ? - Naxtia hỏi sau khi thấy hai người nói chuyện với nhau khá lâu mà vẫn không đọng lại thành một đề tài hẳn hoi. - Hình như anh có chuyện không vui, em

đoán, có đúng không ?

Xoloviov ngược nhìn Naxtia bằng cặp mắt rầu rĩ, và nở nụ cười gượng gạo.

- Không có chuyện gì cả. Mọi thứ vẫn bình thường. Em đừng quan tâm.

- Nhưng em thấy rõ anh không được vui. Hay anh không muốn em đến đây ? Nếu vậy em xin lỗi, bởi em phải vào đây trong lúc nhân viên của hãng bảo hiểm xem xét các toà nhà.

- Anh rất nhớ em, - đột nhiên Xoloviov thốt lên. - Anh không ngờ anh nhớ em đến thế.

Xoloviov nâng bàn tay Naxtia lên môi, rồi cuồn cuộn áp chặt các ngón tay của chị vào má mình.

- Thật buồn cười, phải không, Naxtia ? Đúng lúc em không cần đến anh nữa thì anh lại thấy rất cần có em.

- Nếu em không cần đến anh thì em đã chẳng đến đây, - Naxtia dịu dàng nói.

Như thể tự tách ra khỏi bản thân, quan sát mình và Xoloviov, Naxtia thầm nghĩ, giá như mười hai năm trước đây được nghe câu nói đó, hẳn mình sung sướng đến chết lịm đi được. Hồi đó không bao giờ Xoloviov hôn tay Naxtia, không bao giờ nói nhớ chị và van vỉ cầu xin chị tình yêu như thế này. Vậy mà hôm nay ? Chẳng lẽ anh ta mê mình rồi ? Naxtia lắng nghe bản thân và thấy mình cũng bị xúc động. Đó là thứ gì vậy ? Niềm vui chiến thắng ? Hay niềm hân hoan đã trả được mối thù xưa ? Hay chỉ là niềm sung sướng thấy người mình yêu say đắm xưa kia nay mới đáp lại ? Naxtia ngạc nhiên thấy trong tim mình không có gì hết. Ngay cả cặp mắt Xoloviov đắm đuối nhìn mình cũng không làm mình rung động như ngày xưa. Mà mới chỉ cách đây hai tuần lễ, Naxtia đã tưởng mình lại yêu Xoloviov, lại khuất phục trước sức quyến rũ của anh ta.

- Em nói dối anh, - Xoloviov nói, vẫn không buông bàn tay Naxtia. - Em không cần đến anh. Anh biết em đến đây để làm gì rồi. Anh rất không muốn nghĩ rằng vì em thương hại anh, nhưng anh không tìm ra được cách cắt nghĩa nào khác. Không cần phải thương hại anh, Naxtia. Anh sống hoàn toàn yên ổn.

- Nhưng bây giờ thì anh lại nói dối em. Nếu hoàn toàn yên ổn thì anh đã chẳng nhớ em. Hay anh chỉ cần có một người đàn bà ? Người đàn bà nào cũng được, không nhất thiết phải là em ?

- Đàn bà thì hiện anh đang có. Nhưng anh cần em. Và xin nói thêm rằng điều đó hoàn toàn không cản trở em. Chuyện anh cần đến ai thì có gì đặc biệt đâu ? Tuyệt đối không có nghĩa anh đòi em phải bỏ chồng ngay.

Naxtia phải cố ghì lại để khỏi phá lên cười. Ngay trong hoàn cảnh không đơn giản lúc này, Xoloviov vẫn y nguyên là anh ta, vẫn là một con đực đầy tự tin. Căn cứ vào đâu anh ta nghĩ rằng Naxtia muốn bỏ chồng để lao vào anh ta, người tình cách đây cả chục năm ? Mà lại bỏ "ngay" kia chứ ! Nếu không thương tình anh ta tàn tật, hẳn Naxtia đã nói toạc vào mặt anh ta tất cả những gì chị nghĩ về anh ta, không cần lựa chọn câu chữ. Lúc này Xoloviov nói, hiện anh ta đã có đàn bà. Ai nhỉ ? Mới cách đây hai tuần lễ Xoloviov còn bảo anh ta không có người phụ nữ nào. Anh ta nói dối chẳng ? Hay Xoloviov mới quen cô ta trong quãng thời gian hai tuần vừa

rồi ? Khéo chính là cô Marina xinh đẹp kia rồi chẳng ?

- Người đàn bà anh bảo anh đang có ấy không làm anh hài lòng hay sao ? Tại sao anh còn cần đến em ?

- Anh không muốn nói chuyện với em về cô ấy, - Xoloviov nói dứt khoát. - Nhưng anh muốn em biết rằng, bất cứ lúc nào anh cũng có thể cắt đứt ngay với cô ấy.

- Vì em ?

- Đúng thế. Vì em.

- Xoloviov, em không xứng đáng nhận sự hi sinh to lớn nhường ấy đâu.

Naxtia rút tay ra, thò vào xách tìm thuốc lá.

- Em là thứ phụ nữ nhạt nhẽo, chỉ biết công việc, hoàn toàn không có một chút lãng mạn nào, đúng như đã có lần anh nhận xét. Anh sẽ không thấy dễ chịu bên em đâu. Xưa kia em hơi khô khan, nhưng bây giờ thì em cứng cỏi, giống như chiếc bánh mì để lâu hai tuần lễ ấy. Anh cần có một phụ nữ thuần phục anh, mà em thì mất cái tính ấy từ lâu rồi.

- Em nói không đúng. Người phụ nữ thuần phục anh thì anh đã có. Nhưng anh cần một người phụ nữ anh yêu. Nhưng chúng ta tranh luận chẳng để làm gì. Em không cần đến anh, và anh phải chấp nhận điều đó. Thú thật là đôi khi em làm cho anh lóe lên tia hi vọng. Em làm thế hơi tàn nhẫn đấy, Naxtia.

- Anh lầm rồi, Xoloviov. Em không hề làm gì để anh hi vọng. Ngay từ hôm đầu em đã thẳng thắn nói với anh rồi: em đến gặp anh để kiểm tra xem em đã hoàn toàn thoát ra khỏi sức quyến rũ của anh chưa. Ngoài ra em không có mục đích nào khác.

- Vậy là anh đã hiểu sai.

- Đúng thế, anh đã hiểu sai.

- Nhưng chính em có lúc đã bảo anh rằng em nhớ anh, em đã nói trong điện thoại, em nhớ chứ ?

Naxtia bỗng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Chị mệt vì vất vả tìm kiếm tên điên loạn kia ! Chị mệt vì Xoloviov và vì câu chuyện vô tích sự này, câu chuyện sẽ chẳng dẫn đến đâu. Naxtia hiểu rõ người tình thuở xưa, từng ý nghĩ thầm kín của anh ta, như thể chị nhìn được xuyên qua người anh ta. Và Naxtia biết rõ rằng, đối với Xoloviov, cái quan trọng không phải tình yêu mà là lòng hiếu thắng của anh ta. Xoloviov muốn khuất phục chị, muốn buộc dây vào cổ chị, dắt đi. Cách đây bao nhiêu năm, Naxtia đã chủ động bỏ đi, khi hiểu rằng thật ra Xoloviov không yêu chị. Ngày ấy ông ta ra vẻ trách chị bỏ anh ta, thật ra anh ta thấy nhẹ mình là đã không bị chị quấy rầy. Chính vì thế mà anh ta không cố níu chị lại. Ngày ấy thực chất là Xoloviov bỏ chị chứ không phải chị bỏ anh ta. Nhưng xem chừng Xoloviov không nghĩ như thế, nhất là trong lúc này. Bây giờ anh ta muốn đóng kịch, chủ yếu cho bản thân mình xem.

“Cứ cho là cô ta bỏ mình, nhưng sau ngàn ấy năm, cô ta vẫn quay lại, tự ý quay lại, và gần như van nài mình yêu cô ta !” Qua năm tháng, Xoloviov đã chán những mối tình dễ dãi, những

chiến thắng dễ dàng. Bây giờ ông ta muốn một chiến thắng khó khăn: chinh phục một phụ nữ giàu kinh nghiệm, nghị lực, và muốn được hưởng niềm tự hào về chiến thắng đó.

Naxtia biết Xoloviov thuộc loại người không phải yêu đối phương mà chỉ yêu bản thân mình trong mối tình với đối phương kia. Anh ta không thể toại nguyện khi khuất phục được một cô gái nghèo khổ, cho cô ta ăn, cho cô ta mặc, rồi tự hào về lòng cao thượng và cách xử sự độc đáo của mình. Xoloviov thuộc loại người thích tự ngắm mình, tự chiêm ngưỡng mình, trước kia cũng vậy, mà bây giờ thói đó còn trầm trọng hơn.

Thấy Xvalov vào, Naxtia thở phào nhẹ nhõm. Lạy Chúa, bây giờ thì mình có thể cáo lỗi và đi được rồi. Có mặt người lạ, Xoloviov sẽ không dám hỏi bao giờ Naxtia sẽ lại đến, và thế là chị nhẹ người.

- Cậu kể đi, - Naxtia nói lúc ô-tô của Xvalov ra đến đường cái. - Cậu soát được bao nhiêu biệt thự ?

- Sao lại bao nhiêu ? - Xvalov ngạc nhiên. - Tất.

- Cả mười bảy ? - Naxtia hỏi lại, chị vẫn chưa tin hẳn.

- Tất nhiên rồi.

Chị đã ngồi ở nhà Xoloviov hai tiếng rưỡi đồng hồ, có nghĩa mỗi biệt thự Xvalov xem xét trong vòng chưa đến mười phút. Quá ít.

- Cậu làm chóng vánh thế không được đâu, cậu có hiểu như thế không ? - Naxtia giận dữ nói. - Đại diện một hãng bảo hiểm lớn, có uy tín, vậy mà xem xét, đánh giá một toà biệt thự ba tầng chỉ trong chưa đến mười phút ! Lẽ ra cậu phải làm tỉ mỉ, hỏi những người trong nhà về mọi chi tiết. Và nhiệm vụ quan trọng nhất của cậu là điều tra xem nguyên nhân nào khiến mấy gia đình kia không muốn mua bảo hiểm. Việc này thì cậu có làm chứ ?

Xvalov không trả lời, vẻ mặt cau có, mắt nhìn đăm đăm ra con đường phía trước.

Thê là hiểu. Cậu ta chưa làm việc đó. Cậu ta làm vội vã cho chóng xong để còn đi làm việc khác kiếm ăn thêm.

- Mai hai chúng ta sẽ lại phải đến lần nữa. Rồi thứ Hai, - Naxtia điềm tĩnh nói.

- Chị đòi phải đến đó bao nhiêu lần nữa ? - Xvalov cáu kỉnh nói. - Tên tội phạm bị phát hiện rồi, vậy mà chị không cho bắt hẵn, lại bắt tôi mất thời giờ vào những thứ vô tích sự này. Đúng là vô tích sự !

Naxtia không muốn tranh cãi với cậu ta, do đấy chị nói giọng lịch sự, hoà nhã.

- Hôm qua cậu đã dự cuộc họp và nghe thấy hết. Theo tôi hiểu thì chúng ta đã nhất trí là chưa nên bắt Trercaxov, trong khi chưa tìm ra nơi gã nhốt mấy đứa trẻ trai kia. Nếu không tán thành, tại sao hôm qua cậu không nói ? Cậu có quyền nói chứ ? Thôi được, bây giờ cậu cho biết

ý kiến của cậu đi.

- Tôi không có ý kiến gì hết, - Xvalov cầu nhàu.- Tôi chỉ tiếc thời gian bỏ ra vô ích. Tôi phải bỏ công việc chính của tôi chỉ vì cái thằng cha Trecaxov kia.

- Cậu chỉ phải chịu khó chút ít nữa thôi, - Naxtia dịu dàng nói. - Tôi cam đoan với cậu là vụ này đáng cho chúng ta bỏ công sức vào.

Lúc về đến Sở Cảnh sát thành phố trên phố Petrovka, Naxtia vẫn còn rất giận, nhưng chỉ cố ghìm, không để lộ ra. Chẳng lẽ thế hệ cảnh sát hiểu biết và tận tụy lại chết hết rồi sao ? Và thế hệ thay thế họ là những con người như thế này đây: lạnh lùng và chỉ nghĩ đến bản thân. Mà cậu Xvalov này đâu phải ngu đần, chính cậu ta phát hiện ra cách phân tích các băng hình để tìm ra nét chung của tất cả mười bốn bộ phim kia. Nếu muốn, cậu ta có thể là một điều tra viên xuất sắc. Khốn nhưng cậu ta không muốn. Vậy cậu ta vào ngành cảnh sát để làm gì ?

Xvalov biết rất rõ tại sao anh ta lại vào ngành cảnh sát. Năm anh ta tốt nghiệp bậc trung học, một trong số trường Đại học Công an bằng lòng nhận những thanh niên chưa hoàn thành nghĩa vụ quân sự. Vì lúc đó đang diễn ra chiến sự trong vùng Karabakh, đi nghĩa vụ có nguy cơ phải ra tuyến lửa, là thứ Xvalov rất không muốn. Khi anh ta học năm thứ ba, cuộc cải cách kinh tế trong nước đã lên đến giai đoạn cần có một đội ngũ luật gia chuyên về luật dân sự. Thế là Xvalov tự đặt kế hoạch cho bản thân đi sâu vào việc thi hành luật pháp trong những vấn đề liên quan đến bất động sản. Anh ta tính, sau khi tốt nghiệp Đại học Công an, sẽ chỉ làm việc trong ngành cảnh sát đến hết độ tuổi nghĩa vụ quân sự, rồi băng ra ngoài làm cố vấn luật cho một doanh nghiệp nào đó. Do quan niệm cho rằng công việc của điều tra viên chỉ là miễn cưỡng, nhất thời, không lí thú gì, cho nên không có gì lạ khi toàn bộ thời gian rảnh rỗi, Xvalov dành cho thứ công việc là mục đích cuộc đời anh ta: xử lí các vấn đề về bất động sản. Anh ta nhận cộng tác cùng một lúc với ba doanh nghiệp, thảo các hợp đồng và tiến hành các giao dịch về bất động sản cho họ. Tất nhiên anh ta kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng thời gian dành cho nghề luật quá ít, khiến Xvalov đã tính đến một vị trí khác trong ngành cảnh sát, có điều kiện thời gian thoải mái hơn. Anh ta đang chuẩn bị chuyển sang bộ phận nhân sự, làm tại đây thứ Bảy và Chủ Nhật được hoàn toàn tự do, chưa kể giờ làm việc hàng ngày lại chấm dứt vào sáu giờ chiều, chứ không phải vào sáng sớm hôm sau như hiện nay. Xvalov phải thuyết phục thủ trưởng rất khó khăn, nhưng rồi cũng được đồng ý. Tuy nhiên hiện giờ anh ta chưa thể bỏ ngay công việc, vì vẫn còn những vụ án cần phải khám phá. Vấn đề chuyển trung ury Xvalov sang bộ phận nhân sự đã được quyết định, và thủ trưởng của anh ta cho biết giấy tờ chuyển sẽ được kí ngay, sau khi Xvalov hoàn thành cuộc điều tra vụ giết người, tiến hành cùng với Phòng điều tra hình sự của Sở.

Câu chuyện lẽ ra chẳng rắc rối chút nào, nếu như Xvalov đã hưởng thời gian nghỉ phép năm. Theo hợp đồng với một trong ba doanh nghiệp, trong thời gian nghỉ phép này Xvalov nhận làm việc cho họ. Mà công việc họ giao cho anh ta lại khá lí thú. Xvalov sẽ được sang một quốc gia gần đây không những đã trở thành một địa điểm nghỉ mát quốc tế, mà còn là một trung tâm thương mại lớn. Doanh nghiệp Xvalov làm việc dự tính sẽ với tay sang quốc gia đó, trước mắt là tậu một khu đất để xây dựng cơ sở.

Chuyến công cán này dự tính vào giữa tháng Năm, vé đã mua rồi, vì Xvalov cam đoan đến

thời gian đó anh ta sẽ được nghỉ phép, kì nghỉ phép thường lệ dành cho những người sắp chuyển công tác. Nhưng muốn được nghỉ phép, lại phải có giấy chuyển chính thức sang cơ quan mới. Bộ phận nhân sự rất dễ cho nhân viên tùy ý lựa chọn thời gian nghỉ phép, nhưng cơ quan điều tra hình sự thì lại rất bó buộc trong vấn đề này. Thủ tục chuyển phải tiến hành ít ra trong vòng một tháng. Đầu tháng Năm lại có nhiều ngày lễ lớn. Do vậy thời gian còn lại của Xvalov thực tế chỉ còn rất ít.

Vốn tinh nhanh, khôn khéo, Xvalov đã chuẩn bị mọi thứ đầy đủ. Vậy mà bây giờ anh ta bị điều sang tham gia đội điều tra này của Sở. Công việc hiện nay có nguy cơ phá vỡ kế hoạch ra nước ngoài để kí hợp đồng mua đất cho doanh nghiệp. Mà anh ta rất không muốn làm vỡ kế hoạch của doanh nghiệp đó.

CHƯƠNG CHÍN

Thiếu tướng Runenco không ưa đại tá Gordeev, vì khi tiếp xúc với ông này, ông ta cảm thấy không thoải mái. Runenco rất khâm phục đại tá Gordeev về khả năng công tác, nhưng mỗi khi thấy ông già năm mươi năm tuổi, thấp và to ngang, dáng người chắc nịch này bước vào phòng giấy của mình, viên thiếu tướng bỗng nhiên cảm thấy như mình thành một thí sinh trước mặt giám khảo. Mà trả lời câu hỏi của giám khảo là thứ từ nhỏ Runenco đã ghét nhất trên đời.

Đại tá Gordeev thỉnh thoảng lại đem đến cho viên thiếu tướng một sự bất ngờ, đôi khi là bất ngờ thú vị, chẳng hạn khám phá ra nhanh đến kì lạ một vụ trọng án, nhưng nhiều khi là bất ngờ không thú vị chút nào, chẳng hạn hôm nay mặc dù bản thân đại tá Gordeev không hề biết như thế.

Sáng nay, diễn ra cuộc họp báo tại sở cảnh sát thành phố Moxcva, dưới sự chủ tọa của đại tá Gordeev Giám đốc Sở, và có mặt thiếu tướng Runenco. Trong cuộc họp báo, xảy ra một chuyện khiến sau đó nổ ra cuộc đốp chát hết sức gay gắt giữa thiếu tướng Runenco và đại tá Gordeev. Viên thiếu tướng yêu cầu đại tá báo cáo, tại sao có chuyện như thế và nói chung như thế nghĩa là sao.

- Ông Gordeev, - Tướng Runenco cố lấy giọng khê khàng, nhã nhặn hỏi - Tại sao tôi không được biết gì về vụ những đứa trẻ trai Do Thái kia ?

Trên khuôn mặt viên đại tá hiện rõ một nỗi đau, tuy nhiên ông điềm tĩnh một cách đáng khâm phục.

- Bởi chính tôi cũng không biết gì hết, - đại tá đáp, mắt nhìn thẳng vào viên tướng.

- Vậy mà tôi đã hi vọng ông tường trình đầy đủ, - viên tướng đã bắt đầu không ghìm được cơn giận dữ.- Hẳn ông đã thấy, chẳng hay ho gì khi trong cuộc họp các nhà báo chất vấn sở cảnh sát thành phố về những sự việc mà Bộ Nội vụ không hề biết. Người ta có cảm giác Bộ Nội vụ không nắm được tình hình, không biết những gì đang xảy ra trong thành phố thủ đô của chúng ta.

- Tôi không hiểu thiếu tướng định nói gì ? Trong hoạt động của chúng tôi làm gì có vụ những đứa trẻ trai Do Thái. - Đại tá Gordeev kiên quyết bác bỏ.

- Không có ? - Viên tướng gầm lên. - ông bảo không có ? Vậy gã Trercaxov mà người của sở đang điều tra là cái gì ? Vụ lớn đến mức các ông điều cả cán bộ dưới quận lên hỗ trợ. Ông còn định giấu tôi đến bao giờ ?

- Trercaxov là gã đồng tính, bị tình nghi phạm những tội ác kinh tởm về mặt tình dục. Sao

có chuyện những đứa trẻ Do Thái ở đây ? Thừa thiếu tướng, ông đã nghe những thông tin sai lệch.

- Thế những tội ác ghê tởm mà gã Trercaxov kia gây ra về mặt tình dục cho những đứa trẻ trai Do Thái thì là cái gì ? Ông định bỏ qua mặt đó hay sao ? Tôi không hiểu được ông đấy, ông Gordeev ! Tại sao ông cố đánh lạc hướng tôi như vậy ?

- Xin lỗi thiếu tướng, chưa có một bằng chứng nào là Trercaxov liên quan đến những đứa trẻ Do Thái. Gã bị tình nghi, tôi nhấn mạnh, tình nghi, là đã bắt cóc và giết em Oleg Butenco. Nhưng em là người Nga. Tôi chưa hiểu tại sao người ta lại bảo em đó là Do Thái.

- Chà, hay đấy, ông chưa hiểu. Theo lời một nhà báo có mặt trong cuộc họp vừa rồi thì gã Trercaxov tình nghi đã giết không chỉ Oleg Butenco, mà cả chín đứa trẻ trai. Đúng, Butenco là người Nga, nhưng tám đứa trẻ kia là Do Thái. Ông muốn im lặng chứ gì ? Muốn thu thập đủ chứng cứ ? Vậy ông cho tôi biết, nói cho cùng thì chuyện gì đã xảy ra ? Tại sao một vụ nghiêm trọng như vậy mà ông giấu Bộ Nội vụ ? Tại sao cho đến nay vụ án vẫn chưa được chính thức khởi tố ? Sao ông dám tự tiện như thế ?

Bao nóng giận trong lòng được xì ra hết, viên thiếu tướng đã bình tĩnh lại. Ông ta tức giận là đương nhiên, bởi trong cuộc họp báo cũng như trong phòng giấy Giám đốc Sở, ông ta chỉ là một người không biết gì hết, không biết cả cấp dưới của ông đang làm những gì. Nhưng do đã biết rõ đại tá Gordeev trong nhiều năm nay, viên thiếu tướng hiểu rằng, ở đây không phải chuyện ông đại tá vô kỷ luật hoặc làm chuyện khuất tất. Đại tá Gordeev là người không bao giờ giữ kín một vấn đề nào mà không có lý do vững chãi.

Đúng thế, đại tá Gordeev có lý do chính đáng, thiếu tướng Runenco thấy rõ như vậy, trong khi nghe viên đại tá chậm rãi kể. Theo các biểu hiện, thì gã đồng tính Trercaxov chỉ quan tâm đến hình dạng khi bắt cóc những đứa trẻ, còn chuyện chúng có phải Do Thái hay không, chỉ là ngẫu nhiên. Thí dụ một người đàn ông nào đó thích cưỡng hiếp các cô gái đẹp kiểu Turkmenia, thì không có nghĩa y gây tội ác với phụ nữ dân tộc Turkmenia. Trường hợp này cũng vậy. Tuy nhiên đây chỉ là một mặt của vấn đề, còn mặt khác nghiêm trọng hơn. Bây giờ vụ án này đã loang ra, tất nhiên Bộ Nội vụ phải có phản ứng.

- Tại sao ông chưa cho bắt gã Trercaxov ? - viên thiếu tướng hỏi, khi đại tá Gordeev kể xong.

- Chúng tôi cần tìm ra địa điểm gã nhốt những đứa trẻ trai kia. Chưa tìm ra được địa điểm ấy, chúng tôi chỉ có thể kết án gã về tội ăn trộm.

- Thì ra các điều tra viên của chúng ta đã quên cách hỏi cung bị can rồi hay sao ? Họ không còn biết cách tiến hành khai thác nữa chứ gì ? - viên thiếu tướng cười chua chát. - Hay ông định đợi đến lúc gã sắp sửa bắt cóc một đứa trẻ nữa, thì mới tóm quả tang gã chứ gì ? Đỡ phải mất công hỏi cung, vừa khó khăn vừa vất vả. Nhưng ông phải hiểu, ngày mai sẽ diễn ra chuyện gì ? Sáng mai tất cả báo chí đều đưa tin trong thành phố Moxcva đang có một bọn chuyên săn lùng trẻ con Do Thái, vậy mà các cơ quan công an chỉ ngồi thúc thủ, im lặng nhìn cơn ác mộng kia. Đây là ngày mai. Còn ngày kia, ông biết chuyện gì sẽ xảy ra không ? Ông không biết chứ gì ? Vậy tôi nói để ông biết. Ngày kia sẽ xuất hiện một kẻ láu lỉnh, vu đây là bàn tay của

những người cộng sản, bằng cách nhắc lại những cuộc đàn áp người Do Thái dưới thời Stalin và chính sách bài Do Thái dưới thời Brejnev. Các đảng viên cộng sản, không hề liên quan đến vụ này, sẽ làm ầm lên, đòi chính phủ phải giải thích chuyện này. Họ sẽ quả quyết rằng tất cả những chuyện đó chỉ là mưu đồ các đối thủ của họ trong cuộc chạy đua trước bầu cử. Cuộc bầu cử đang đến chân rồi, sẽ nổ ra một vụ bê bối lớn, lạy Chúa tôi ! Và các ông sẽ không thể giải thích được tại sao các ông chưa bắt gã Trercaxov, mà vẫn để gã ung dung ngoài vòng tự do. Ông Gordeev, xin ông đừng thử thách lòng kiên nhẫn của tôi nữa. Sau đây một tiếng, trong khi chưa nổ ra tất cả những chuyện phức tạp kia, ông phải báo cáo cho tôi biết là đã bắt gã Trercaxov. Ông hiểu tôi nói gì rồi chứ ?

- Tôi hiểu, - đại tá Gordeev lạnh nhạt nói. - Nhưng tôi đề nghị thiếu tướng cho phép tôi được tự ý quyết định, lúc nào bắt gã có lợi nhất. Tôi cho rằng hiện nay còn quá sớm. Nếu thiếu tướng cho tôi biết tên vị nhà báo nắm quá nhiều thông tin kia, để tôi kiểm tra lại thì tốt quá. Tôi sẽ giải thích cho vị ấy hiểu tại sao chưa nên đưa những tin tức này ra công khai.

- Nhưng trong cuộc họp báo hôm nay tất cả đều là nhà báo ! - thiếu tướng Runenco lại quát. - Tuy chỉ một nhà báo hỏi, nhưng tất cả đều nghe thấy ! Sao ? Ông định bịt miệng họ chẳng ? Tóm lại, ông Gordeev, không còn gì phải bàn nữa. Sau đây một tiếng đồng hồ, gã Trercaxov phải bị bắt. Đây là mệnh lệnh.

- Đồng chí thiếu tướng, tôi vẫn kiên quyết giữ lập trường của tôi, - đại tá Gordeev sáng giọng nói. - Thiếu tướng phải hiểu rằng, vấn đề hiện nay là số phận những đứa trẻ đang bị nhốt kia, những đứa còn sống và chúng tôi đang cố tìm. Đây không phải sự trái tính hoặc ngoan cố, mà là sự quan tâm lành mạnh của một con người bình thường đến số phận những người vô tội khác. Rất có thể những đứa thiếu niên kia đang đau ốm, đang cần cứu chữa, và nếu gã Trercaxov không đích thân dẫn chúng ta đến đó, chúng ta sẽ phải tìm rất lâu, và khi tìm thấy, tôi e đã quá muộn.

- Nhưng theo tôi hiểu thì lúc này chính ông cũng chưa dám chắc là gã có giữ đứa trẻ nào kia mà ? Vì ông chưa có bằng chứng nào về chuyện đó.

- Đúng thế, tôi chưa có, - đại tá Gordeev thừa nhận.

- Hiện tôi mới chỉ nghi như thế thôi. Cho đến phút này, dựa vào tin báo của gia đình các nạn nhân thì có khả năng gã Trercaxov đang giữ bốn đứa. Nhưng chúng tôi chưa biết chúng còn trong tay gã hay đã bị thủ tiêu. Hiện chúng tôi đang rất khẩn trương thu thập tư liệu xung quanh việc chúng mất tích. Nếu chúng tôi có đủ bằng chứng rằng bốn đứa trẻ kia không còn trong tay gã Trercaxov, tôi sẽ quyết định bắt gã ngay. Chúng tôi đang nghĩ xem tìm bằng chứng tội ác của gã ở đâu và

theo cách nào. Nhưng tôi phải biết chắc rằng việc bắt gã không gây tổn hại cho một đứa nào trong số thiếu niên kia.

- Thôi được, - viên tướng nói khẽ, ngón tay gõ xuống bàn vẽ trầm ngâm. - Thôi, cũng được, ông đã thuyết phục được tôi. Sáng mai báo chí mới ra. Chỉ ít chúng ta cũng có thể đợi cho đến ngày kia. Nếu sáng mai báo chí chưa đưa tin gì, có nghĩa họ có thể đợi thêm một ngày nữa. Ông chú ý chuẩn bị sẵn, để khi có lệnh là bắt gã Trercaxov được ngay. Sáng mai, ông cử một

người theo dõi lúc báo chí xuất hiện trên các quầy. Chỉ cần báo chí hở ra một tín hiệu nhỏ, ông phải cho bắt ngay gã Trercaxov. Ông hãy tin vào kinh nghiệm của tôi. Chỉ cần báo ra một tiếng rưởi đồng hồ là lập tức một loạt cơ quan sẽ gọi điện chất vấn tôi. Lúc đó tôi có thể trả lời rằng tên Trercaxov đã bị bắt. Xong ! Ông Gordeev, tôi không thể làm gì hơn cho ông. Nếu không vì kính trọng trình độ nghiệp vụ của ông, tôi đã không nhượng bộ như vừa rồi. Vậy là ta thông nhất chứ ?

- Đúng thế, thưa thiếu tướng ! - đại tá Gordeev giập gót chân, quay người theo kiểu điều lệnh, đi ra phía cửa.

- Đại tá Gordeev ! - tướng Runenco gọi giật lại.

Đại tá lại quay gót chân theo kiểu điều lệnh, hướng về phía viên tướng, lập nghiêm:

- Có tôi, thưa thiếu tướng ?

- Ông trình diễn tính kiên quyết của ông ở đây chẳng để làm gì, nên trình diễn ở nhà, dưới bếp của ông thì hơn. Thôi, ông đi.

Đại tá Gordeev khép cửa lại rất khẽ, vậy mà viên tướng tưởng như ông ta đóng sầm cửa lại với mình.

Lúc Naxtia ngồi trước mặt đại tá Gordeev, chị thấy ông ta mặt đỏ tía lên vì giận dữ.

- Trong chúng ta có đứa nào bép xép không biết ? Tôi biết không phải chỗ tôi, và tôi hi vọng cũng không phải chỗ cô. Vậy là đứa nào ? Trong bộ phận nào ?

- Tôi xin loại trừ Corotcov và Colia, - Naxtia đáp ngay. - Tôi tin hai anh ấy như tin bản thân tôi.

- Nếu vậy thì đứa nào ? Xvalov chẳng ?

- Có vẻ thế, - Naxtia gật đầu. - Ngoài ra không thể là ai khác.

- Thằng ngu ! - đại tá Gordeev hít một hơi, giận dữ nói. - Nhưng thằng cha không hài lòng về chuyện gì ? Nếu có thì cứ nói ra, cứ đưa ý kiến, cứ cãi, có sao đâu ? Nhưng sao nó lại có thể làm như thế ? Thôi, chuyện véo tai nó ta tạm gác lại đã. Bây giờ cô chạy ngay đến Vụ báo chí, lấy danh sách các nhà báo có mặt trong cuộc họp báo hôm nay, dò hỏi cho bằng được nhà báo nào đã đưa ra câu hỏi về Trercaxov. Chúng ta sẽ cố thuyết phục anh ta, nếu có thể được.

Nhưng tất nhiên cuối cùng là không được. Số đại diện các phương tiện truyền thông có mặt trong cuộc họp báo rất đông, không thể triệu tập họ và thuyết phục họ được. Chưa kể quá nửa số phóng viên đó không có mặt tại toà soạn, thậm chí gọi điện liên lạc với họ cũng không nổi.

- Gay đấy, - đại tá Gordeev nói. - Rất gay ấy chứ ! Bản thân chúng ta có lỗi là đã quá tin vào thằng cha Xvalov. May mà tướng Runenco chưa nhắc đến vô tuyến truyền hình, ông chỉ nói đến

các báo sẽ ra ngày mai. Mà trên vô tuyến truyền hình thường xuyên có chương trình công an. Các phóng sự về hoạt động của cảnh sát được họ truyền đi trên đủ các kênh. Cho nên ta đành chờ thôi, cô Naxtia ạ, xem ngày hôm nay có chuyện gì thêm. Khổ một điều là tất cả các báo chí lại chuyên sẵn lòng tin tức giật gân ! Chỉ cần trưng ra một dòng chữ lớn, hé lộ một điều bí mật nào đó, thế là báo bán chạy như tôm tươi. Ngoài ra họ không cần thứ gì khác. Có lẽ đành phải bắt thằng cha Trercaxov chiều nay thôi. Lúc nào tôi ra lệnh. Còn bây giờ cô chạy đi, ba chân bốn cẳng vào, tìm cho được nhà báo nào có vẻ biết nhiều thông tin nhất về vụ của chúng ta. Rất có thể thằng cha Xvalov đã kể cho vị đó nhiều thông tin lắm. Chỉ cần ông ta không nói ra là được. Cô hiểu chứ ?

Chí ít thì Naxtia cũng gặp may trong việc này. Chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ, chị đã tìm ra được nhà báo kia. Ông ta là Lipartia, phóng viên một tờ báo hàng ngày nổi tiếng. Ông ta đang ngồi bình thản trong toà soạn, chuẩn bị bài vở cho số báo ngày mai. Lipartia không hề tỏ ra thông cảm chút nào với người nữ thanh tra cảnh sát. Thậm chí ông ta còn có thái độ phản kháng và ngạo mạn đối với Naxtia.

- Xin ông vui lòng cho biết do đâu ông biết về vụ Trercaxov, - Naxtia nói, nhưng trên mặt Lipartia hiện lên rõ ràng thái độ là ông ta sẽ không nói điều chị yêu cầu.

- Tôi đoán rằng, nếu tôi hỏi bà lấy đâu ra những thông tin về tội phạm, hẳn bà cũng sẽ không trả lời chúng tôi chứ gì ?

Naxtia hiểu được thôi. Mỗi người một chức trách, chị có chức trách của chị, ông ta có chức trách của ông ta. Và trong trường hợp này, hai lợi ích không trùng hợp với nhau. Lipartia ngồi trước mặt Naxtia với dáng vẻ vô cùng lịch sự và vô cùng ngạo mạn. Cặp mắt đen to lạnh lùng nhìn người nữ thanh tra, cặp mắt như trong tranh của họa sĩ Pirosmanni. Lipartia rất đẹp trai và có vẻ biết rõ điều đó. Dù sao thì một phụ nữ ăn mặc xoàng xĩnh đến toà soạn không thể gây một ấn tượng nào khác cho ông ta, ngoài nỗi bức dọc bị quấy rầy giữa lúc đang làm việc.

- Thưa ông, đúng là giấu kín một điều đã rõ ràng là chuyện vô ích. Xvalov đã kể ông nghe về vụ kia, bất chấp quy định tuyệt đối cấm để lộ ra những biện pháp điều tra và bình luận với bất cứ ai. Anh ta đã vi phạm kỉ luật công tác và sẽ nhận sự trừng phạt. Nhưng tôi đề nghị ông nghe tôi nói, bởi chúng tôi có những cơ sở vững chắc để chưa đưa vụ Trercaxov ra công khai. Ông là nhà báo, chắc hẳn ông hiểu rằng, gây ra dư luận ầm ĩ một cách không có cơ sở về đề tài Do Thái sẽ dẫn đến những hậu quả như thế nào.

- Tôi không cho là không có cơ sở. Chuyện mấy đứa trẻ Do Thái kia bị chết đã đủ làm cơ sở. Bà không thấy như vậy sao ?

- Không, - Naxtia đáp dứt khoát. - Tôi không thấy thế. Nếu xem con số thống kê, ông sẽ thấy không chỉ trẻ nhỏ Do Thái bị giết, mà trẻ nhỏ của tất cả mọi sắc tộc. Tất cả, không chừa một sắc tộc nào. Vậy mà tại sao hàng chục trẻ thuộc các sắc tộc Tretrnia, Acmenia, Tatar hoặc Lezgia chết lại không được các ông nói đến ? Mà người Do Thái lại được các ông quan tâm ? Họ khác gì các dân tộc khác ? Hay số kiếp họ là phải chết vào tay bọn tội phạm ? Hay vì đề tài Do Thái là một trong những đề tài nhạy cảm nhất khiến báo chí thích lao vào ?

- Bà trách cứ chúng tôi vô ích. Và bà đừng thối phòng. Vấn đề không chỉ là trẻ Do Thái bị

chết do bàn tay bọn tội phạm, mà ở đây là về một tên điên loạn tàn bạo, thích giết chúng. Nếu tôi biết tên Trercaxov bắt cóc, hãm hiếp và giết trẻ con Tatar hoặc Lezgia, tôi cũng sẽ phản ứng đúng như thế.

- Tôi không tin. Các ông không hề nói đến trẻ Tatar hoặc Nga, bởi không đem lại lợi lộc gì cho các ông. Đối với các ông, điều đem lại lợi lộc là trẻ Do Thái. Có thể khai thác chuyện về chúng để viết những bài tường thuật sôi sục, lời lẽ to tát. Ông đừng cho tôi là con ngốc, thưa ông Lipartia. Làm những việc thiếu suy nghĩ chín chắn, ông sẽ đẩy chúng tôi đến chỗ phải bắt tên tội phạm ngay trong ngày hôm nay, trong khi chúng tôi mới có rất ít bằng chứng chống lại hắn. Ngày mai trên báo chí sẽ xuất hiện những bài báo giúp cho Trercaxov hiểu rằng chúng tôi đang sấn lũng gã. Chỉ xin ông nghĩ về một điểm thôi, là gã đang nhốt mấy đứa thiếu niên kia tại một nơi nào đó. Nếu gã vào nhà giam, ai sẽ nuôi chúng ? Hiện chúng tôi chưa biết chúng bị nhốt ở đâu, chính vì vậy mà chúng tôi còn để gã Trercaxov ngoài vòng tự do, hi vọng gã sẽ dẫn chúng tôi đến địa điểm kia. Nếu có chuyện gì xảy ra với bọn trẻ chúng tôi sẽ đau lòng biết chừng nào, thưa ông Lipartia. Và tôi nghĩ lương tâm ông cũng như lương tâm Xvalov cũng phải chịu nổi dằn vặt ấy.

- Giới cảnh sát các vị chuyên đổ lỗi cho người khác, - Lipartia cười khẩy. - Còn chuyện trong tám tháng qua, tên Trercaxov đã giết một loạt thiếu niên mà không bị ngăn chặn thì lỗi tại ai ? Cũng lỗi của tôi chắc ? Bộ máy cảnh sát quang vinh của chúng ta suốt tám tháng qua làm công việc gì ? Tại sao không đi tìm hắn ? Tại sao để hắn giết tới chín đứa trẻ ?

- Thưa ông Lipartia, có thể đặt ra một câu hỏi khác với ông được không ?

- Mời bà.

- Ông tốt nghiệp phổ thông trung học năm nào ?

- Chuyện ấy liên quan gì ở đây ? - Lipartia ngạc nhiên.

- Xin ông cứ trả lời câu tôi hỏi, nếu không phiền gì.

- Năm bảy mươi tư.

- Rồi sau đó, ông nhập ngũ hay học đại học ?

- Đại học. Tôi chưa hiểu bà hỏi những câu đó làm gì ?

- Chính tôi cũng không hiểu, - Naxtia cười. - Có lẽ vì tôi đoán khi ngồi ghế trường trung học, ông là đoàn viên Thanh niên Cộng sản hăng hái, và lên đại học ông còn tham gia Ban chấp hành nhà trường nữa. Tôi đoán không lầm chứ ?

- Có thể... Bà đoán đúng. Tại sao bà đoán được ?

- Vì tôi nghe cách lập luận của ông. Ông không muốn nghe lí lẽ của người khác, ông chỉ một mực bảo vệ lí lẽ của ông. Cho nên ông không dùng cách tranh luận, mà dùng cách phát lên những câu chữ to tát. Cách này hoàn toàn khác cách tranh luận để tìm ra sự thật, nhưng có lợi là bị được miệng đối phương rất nhanh. Đó là thủ pháp của loại cán bộ Đoàn thể cổ hủ. “Anh không thể tham gia lao động ngày thứ Bảy vì con anh ốm và không có ai trông nó chứ gì ? Nhưng anh biết không, bên Triều Tiên, trẻ nhỏ còn chết đói ấy chứ !” Đại loại là như thế. Ông

tha lỗi là tôi đã làm mất thời giờ của ông. Chúc ông mọi sự tốt lành.

Ra ngoài đường, Naxtia ân hận là đã nói hơi mạnh. Lẽ ra ta chẳng nên đánh vào lòng tự ái của ông ta, một nhà báo. Sau đây, hẳn ông ta sẽ viết một bài, trong đó lên án giới cảnh sát thô lỗ, nhất là nữ cảnh sát. Thôi được, cho ông ta nói.

Chiều hôm đó, gã Trercaxov bị giải đến Sở cảnh sát thành phố Moxcva. Việc bắt gã rất dễ dàng, không vấp trở ngại nào. Một là vì được chuẩn bị kĩ càng. Hai là vì gã không hề chống cự, và nhà hắn không có vũ khí. Được tin ấy, Naxtia bỗng cảm thấy sự thất bại đã trước mắt. Tuy cảm giác chỉ mơ hồ nhưng làm chị rất buồn. Khi một tên tội phạm tình nghi phạm những tội tày đình mà lại cho cảnh sát bắt dễ dàng như vậy thì đúng là một dấu hiệu không hay ho gì.

Hai điều tra viên Corotcov và Colia thẩm vấn gã. Naxtia ngồi trong phòng làm việc của chị chờ kết quả. Đại tá Gordeev cũng chưa về nhà mặc dù đã hơn chín giờ tối. Họ gọi điện cho nhân viên mang những thứ thu được trong căn hộ của gã Trercaxov.

- Các băng hình vẫn nằm nguyên tại chỗ. Hai gói thuốc lá tẩm chất marihuana, một ít cocain. Ngoài ra không có gì nữa.

- Còn metedrin ? - Naxtia cảnh giác hỏi.

- Không có. Chỉ có marihuana và cocain thôi. À, còn có cuốn nhật kí trong đó ghi chép đủ các chuyện tình ái.

Thế là tạm được rồi, Naxtia thầm nghĩ. Nếu trong nhật kí của gã có ghi mọi thứ thì rất có thể có cả cái địa chỉ chết tiệt kia.

Hai điều tra viên vất vả với gã Trercaxov đã hai tiếng đồng hồ, nhưng chưa khai thác được gì thêm. Vụ ăn trộm băng hình gã Trercaxov thú nhận ngay, nhưng sau đấy gã không chịu nhận thêm tội gì nữa.

Mười giờ, đại tá Gordeev bước vào phòng làm việc của Naxtia. vẻ mặt mệt mỏi và bối rối, ông nói:

- Cô về nhà đi, Naxtia. Muộn lắm rồi. Sáng mai cô sẽ biết kết quả. Tuy nhiên tôi linh cảm thấy gã sẽ không chịu khai gì thêm. Ta nên đưa gã vào phòng tạm giam cho gã ngủ. Chúng ta cũng nghỉ thôi. Sáng mai tỉnh táo ta làm việc tiếp. Những ngày qua, chính vì quá mệt mà chúng ta không đẩy công việc lên được.

- Họ sắp đem đến đây cuốn nhật kí của gã, - Naxtia phản đối. - Hẳn trong đó có nhiều chi tiết chúng ta đang cần. Tôi muốn xem cuốn nhật kí đó.

- Mai cô xem. Cần biết kiên nhẫn chờ đợi. Cô nên tập thói quen đó. Thôi, sửa soạn mà về đi. Nhớ gọi điện cho Alecxei đem xe ra đón cô ngoài ga xe điện ngầm.

- Không cần đâu, thưa đại tá. Tôi tự đi lấy được, không sao đâu.

- Cô về đến ga "Selcovxcaia" thì đã mười hai giờ đêm. Cô gọi điện ngay bây giờ đi cho tôi nhìn thấy. Cô đừng bắt tôi phải lo lắng thêm chuyện này nữa. Lỡ cô bị chúng cướp hoặc giết thì sao ? Tất nhiên tôi chỉ lo chuyện ấy cho cô thôi. Nào, gọi đi.

Naxtia thở dài, đành nhắc máy.

Đêm đó Naxtia không ngủ được. Gần sáu giờ sáng, chị hiểu rằng nằm trên giường thêm nữa chẳng ích gì. Naxtia nói chung không quen kiểu này. Thông thường sáng ra chị ngủ say sưa và dậy một cách khó khăn.

Naxtia khẽ ra khỏi giường, cô không làm chồng thức giấc, tắm, uống cà phê rồi mặc quần áo. Nhưng Alecxei vẫn thức dậy.

- Em đi đâu mà sớm thế ? - Anh ngạc nhiên hỏi, giọng ngái ngủ, rồi thò tay ra khỏi chăn, với đồng hồ báo thức.

- Em phải đi. Chưa biết kết quả, em chưa thể làm gì được. Chiều qua bọn em bắt giữ tên tội phạm đã bắt cóc những đứa trẻ. Em muốn biết gã khai những gì.

- Anh hiểu, - Alecxei gật đầu. - Hôm qua trên vô tuyến truyền hình có đưa tin gì đại loại về vụ đó. Nói chung, họ rất phần nộ thấy cho đến giờ tên tội phạm chưa bị bắt. Em có thể kiện vô tuyến truyền hình tội vu khống và bắt họ bồi thường một khoản đấy.

- Nếu em có quyền thì không phải chỉ bắt họ bồi thường mà em còn bắn chết họ nữa ấy, - Naxtia uất giận nói. - Họ làm hỏng hết mọi việc. Tại sao họ không ưa cảnh sát nhỉ ? Chuyện vu khống cảnh sát là lười biếng, trình độ kém. Nhưng thôi, em phải đi đây.

Thông thường, khi Naxtia đi làm, các toa xe điện ngầm đều chật cứng. Bao năm nay, chị quen lách giữa đám đông hành khách, chịu xô đẩy tứ phía, nhưng hầu như không để ý đến chuyện đó. Nhưng hôm nay chị đi rất sớm, các toa vắng tanh, thậm chí có thể nằm xuống đọc sách báo được. Naxtia chọn chỗ góc toa, giở tờ báo chị vừa mua trong quầy dưới ga xe điện ngầm. Đúng như chị dự đoán. Các báo đưa tin chỉ khác nhau về mức độ giọng văn kêu gọi độc giả quan tâm đến vấn đề Do Thái. Và tất cả các bài đều nhắc đến tên gã Trercaxov. Thật là lạ, sao báo chí không sợ đưa tin sai lệch ? Họ tóm lấy những tin tức chưa được thẩm tra, không cần biết từ đâu ra, rồi đưa lên mặt báo. Họ hoàn toàn không thèm nghĩ xem những tin tức ấy đúng hay sai. Mà không phải chỉ sai, còn vu khống, lăng mạ. Mà tội này có ghi trong bộ luật hình sự. Chà, giả sử nữ thanh tra Naxtia Camenxcaia đã lầm, con người tên là Mikhail Trercaxov không có liên quan gì đến cái chết của những đứa trẻ kia. Cảnh sát sẽ phải xin lỗi anh ta và chỉ phạt anh ta về tội ăn trộm băng hình. Rồi đây anh ta sẽ kiện các nhà báo về tội dám khẳng định trên báo chí rằng anh ta là tên điên loạn tàn bạo, đã giết những đứa trẻ vô tội kia. Vì trên báo chí nêu rõ tên anh ta mà lại. Khi đó sẽ ra sao ? Chị thấy ý tưởng này là mới lạ. Ngồi trong trại cải tạo, Trercaxov rồi rỗi, bèn viết hết đơn này đến đơn khác kiện về tội vu khống anh ta, và đòi bồi thường danh dự. Còn đám nhà báo thì vấy tội lên đầu Xvalov, bảo cậu ta là đại diện cơ quan công an cho nên báo chí tin vào cậu ta. Nghe cậu ta nói ra thì họ mới viết chứ. Tại sao họ còn phải hồ nghi nữa ? Chà, trong tình huống như thế, không biết thằng cha

Xvalov sẽ đối phó thế nào ? Có thể hẳn bảo rằng hẳn chỉ nói đùa cho vui. Hoặc hẳn chối bằng. Hoặc hẳn đổ lỗi cho đại tá Gordeev và nữ thanh tra Naxtia, vì hai người này khẳng định với hẳn, rằng thủ phạm là Trercaxov...

May mà tất cả những thứ đó chỉ là mộng tưởng. Gã Trercaxov sẽ không kiện ai hết. Gã sẽ không buộc tội các nhà báo. Họ viết sự thật. Gã đúng là tên giết người. Đúng gã đã giết chín đứa trẻ trai kia. Mà biết đâu, có thể không phải chỉ chín đứa, mà nhiều hơn nữa.

Naxtia Camenxcaia vào ngành công an ngay sau khi tốt nghiệp khoa luật trường Đại học Tổng hợp. Năm đó chị hai mươi hai tuổi. Tính đến ngày hôm nay, nghĩa là chỉ còn tháng rưỡi nữa Naxtia tròn ba mươi sáu, thì thâm niên trong ngành cảnh sát chưa cao và kinh nghiệm cũng chưa nhiều. Trong những năm qua, có đủ mọi thứ, sai lầm và thất bại, cũng có những thất vọng cay đắng nhưng cũng có những thành công, tất nhiên. Nhưng trường hợp như vụ Trercaxov này, Naxtia chưa gặp bao giờ. Không thiếu gì một trường hợp, bắt xong một tội phạm, qua thẩm vấn lại lò ra nhiều chi tiết khác, và vụ án chuyển sang một hình dạng khác hẳn. Nhưng một vụ như thế này..

Trong suốt gần ấy năm công tác, chưa lần nào Naxtia rơi vào tình huống, sau khi bắt một đối tượng tình nghi, sự thật lại hoàn toàn không phải như thế. Tất nhiên diễn biến hiện ra trong việc phán đoán của chị không bao giờ hoàn toàn trùng hợp với diễn biến trong thực tế. Bao giờ cũng có những khác biệt, đôi khi khá lớn. Nhưng chưa bao giờ như lần này.

Sau khi thú nhận tội ăn trộm băng hình, gã Trercaxov rất lâu không chịu nhận tội gì khác. Naxtia đến sở từ sáng sớm, vậy mà í/orotcov đã lại tiếp tục thẩm vấn gã rồi. Cho đến kho ảng mười một giờ trưa, cuộc thẩm vấn vẫn giậm chân tại chỗ. Quả là đáng ngạc nhiên đối với một bị can chưa hề có kinh nghiệm tiếp xúc với cơ quan công an và chưa được tôi luyện qua những cuộc thẩm vấn kéo dài. Trercaxov không hề xấu hổ về cách sinh hoạt tình dục của gã, và gã một mực yêu cầu không buộc phải nói thêm về chuyện đó. May mà điều khoản trong bộ luật hình sự về tình dục đồng giới đã được huỷ bỏ, và gã nói không hề cưỡng ép ai.

- Anh có nhận ra khuôn mặt này không ?

Corotcov đặt trước mặt gã tấm ảnh một thiếu niên da nâu, mắt đen được trích từ một khuôn hình phim rồi phóng to theo lối cận cảnh.

- Có, - Trercaxov điềm tĩnh đáp. - Đây là một diễn viên Italia, tôi rất thích diễn viên này. Ông đã biết rằng tôi ăn trộm toàn những băng hình có phim anh này đóng vai.

- Còn khuôn mặt này anh cũng biết chứ ?

Vừa nói, Corotcov vừa đặt trước mặt gã tấm ảnh của em thiếu niên Oleg Butenco. Gã Trercaxov hít một hơi rất sâu rồi mặt gã dần dần đỏ ửng. Gã hơi lùi lại một chút, bàn tay bấu chặt đầu gối.

- Tôi biết trước mà. Đây là một trường hợp không may.

- Anh nói rõ hơn đi, nếu không thấy ngại, - Corotcov nhã nhặn nói, chuẩn bị nghe khúc đầu của lời khai man.

- Cậu Oleg này sa đoạ từ trong xương tủy. Khi lần đầu gặp và quen tôi, cậu ta đã từng buôn bán ma túy. Và bản thân cậu ta cũng dùng ma túy. Cậu ta đến ở nhà tôi, nhất định không chịu về với gia đình, thậm chí không chịu ra khỏi nhà tôi, sợ tình cờ gặp phải người quen. Cậu ta không biết gia đình đã báo cảnh sát và người ta đang tìm cậu. Oleg ở nhà tôi khoảng ba tháng thì một hôm đi làm về, tôi thấy cậu ta đã chết. Cậu ta thử các loại ma túy, trộn lẫn vào nhau, và chết vì dùng quá liều. Tôi còn làm gì được nữa ? Tôi không thể giải thích với ai việc cậu ta tự nguyện đến nhà tôi ở, và đã chung sống hạnh phúc với tôi trong liền ba tháng ! Khi tôi hiểu ra là không thể cứu được, tôi đem xác cậu ta ra bỏ ngoài ngoài thành.

- Anh vui lòng cho biết, Oleg kiếm ở đâu ra ma túy ? Anh mua cho cậu ta phải không ?

- Không đâu, ông nói gì lạ vậy ? Oleg chích nhiều lắm, tôi đâu đủ tiền mua cho cậu ta ? Số ma túy Oleg dùng là do cậu ta tự mang đến. Chính tôi cũng không hiểu cậu ta làm thế nào tích cóp được ngần ấy ma túy. Tôi nghi Oleg đã lấy của bọn buôn bán ma túy một số lượng lớn rồi trốn biệt trong nhà tôi. Nhưng đấy chỉ là tôi đoán, còn Oleg không chịu kể gì với tôi.

- Lúc chết, Oleg đã dùng hết số ma túy mang đến, hay còn để lại một phần ?

- Loại ma túy mạnh và đắt tiền thì Oleg đã dùng hết.

- Loại nhẹ và rẻ thì còn ?

- Loại nhẹ và rẻ thật ra không đáng gọi là ma túy. Cậu ta chỉ để lại hai bao thuốc lá tẩm marihuana, là thứ cậu ta đem theo nhưng chưa dùng, kêu nhẹ quá. Cậu ta bảo thứ đó chỉ dành cho những người mới nghiện. Cả một ít cocain. Oleg có rất nhiều cocain. Chắc ông đoán được tại sao rồi.

- Tại sao ? - Corotcov hỏi.

- Người ta chích cocain là khi muốn hưởng cảm giác tình dục thật mạnh. Khách của Oleg trước kia đều là những người coi làm tình là lạc thú hết sức quan trọng. Hoặc chỉ đơn giản là những người thích cảm giác mạnh nói chung. Tình dục trở thành một ngành kinh doanh, và Oleg từ lâu đã lăn lộn trong ngành kinh doanh ấy.

- Anh là người đầu tiên làm tình với cậu ta ?

- Ông nói gì lạ vậy ? - Thậm chí nói câu ấy, Trercaxov còn cười. - Oleg kiếm ăn bằng nghề mại dâm đồng tính từ năm mười hai tuổi. Tôi đã nói rằng cậu ta sa đoạ từ trong xương tủy.

- Được rồi, ta tiếp tục. Anh kiếm metedrin ở đâu ?

- Xin lỗi, tôi chưa hiểu.

Trercaxev hơi nghiêng đầu, nhìn Corotcov, có vẻ chưa hiểu.

- Tôi hỏi anh kiếm metedrin ở đâu ? Bởi anh bảo khi chết, Oleg chỉ để lại hai bao thuốc lá tẩm marihuana, và một ít cocain.

- Tôi không có thứ đó. Điều này tôi không hiểu. Quả là Oleg có chích metedrin, nhưng sau khi chết cậu ta không để lại chút nào.

- Anh chắc chắn trong nhà anh không có metedrin chứ ?

- Chắc chắn. Nhưng cũng có thể Oleg giấu ở chỗ nào đó trong nhà tôi... Các ông tìm thấy à ? Quả thật tôi không biết, - gã Trercaxov gân mặt nói.- Tôi thề là hoàn toàn không biết.

Khốn nỗi khi khám nhà, cảnh sát không tìm thấy metedrin, mà Oleg chết lại là do chích thứ ma túy này. Cả Oleg Butenco lẫn tám cậu trai kia đều chết do chích metedriri.

- Ta tiếp tục, - Corotcov nói. - Cậu thứ hai sau Oleg là ai ?

- Ông định nói là tôi cặp bồ đồng tính với ai ấy à ?

- Tạm cho là như thế, - Corotcov gật đầu. - Cậu thứ hai cũng ở nhà anh chứ ?

- Không. Sau khi Oleg chết, tôi không cho ai ở nhà tôi nữa.

- Thế trước khi Oleg chết ?

- Sao lại thế được ?

Gã lại dướn cằm lên hỏi, vẻ chưa hiểu.

- Vì có thể cùng một thời gian với Oleg, còn có một cậu trai khác. Thậm chí không chỉ một.

- Ông điên à ? Nếu ông cho rằng ý thích về tình dục của tôi có quái đản đi nữa thì ông cũng không có quyền lăng mạ tôi và coi tôi như chủ nhà chứa. Tôi rất gắn bó với Oleg. Tôi rất yêu cậu ấy, nói để ông hiểu, nếu ông có thể hiểu được. Chính vì thế, sau khi Oleg chết, tôi không đưa cậu trai nào về nhà nữa.

Corotcov cho gã nghỉ, ăn trưa ngay trong phòng tạm giam, rồi sang phòng làm việc của Naxtia. Chị đang đọc cuốn nhật kí của Trercaxov, càng đọc càng hoang mang.

- Thế nào ? - Corotcov hào hứng hỏi và thoải mái dỡ tách cà phê đang uống dở trên tay Naxtia, đưa lên miệng nốc một hơi hết nửa tách. - Cô có thu thập được chi tiết nào thêm để tôi sử dụng trong cuộc thẩm vấn buổi chiều không ?

- Corotcov ạ, tôi thấy khó hiểu quá, - Naxtia bối rối đáp. - Ngoài vụ ăn trộm, gã còn nhận thêm tội gì nữa không ?

- Mới thú nhận về thằng bé thứ nhất, Oleg Butenco. Gã quả quyết rằng đây là trường hợp không may. Rằng Oleg tự chích quá liều và chết. Và nói chung thằng bé đến ở nhà gã là tự nguyện, nó lẩn trốn bọn buôn ma túy vì đã lấy cắp của chúng một số lượng lớn. Còn trong nhật kí, cô đọc có phát hiện được gì không ?

- Anh nghe tôi đọc nhé.

"Tôi mê cậu ta. Cậu ta là sự kết hợp kì lạ giữa hình dáng xinh đẹp, thứ làm tôi mê mẩn, với một thói sa đọa đến mức không thể tưởng tượng nổi. Nhìn làn da nâu tinh khiết của cậu ta, cặp

mắt to rực sáng, hàng lông mày dài cong, làn tóc dày quăn, tôi muốn trào nước mắt vì yêu mến. Cái mũi thẳng, đôi môi tuyệt đẹp, cái cằm tròn trĩnh tạo cho cậu ta một sắc đẹp thiên thần, lộ ra một niềm đam mê tình dục tự nhiên, chưa bị văn minh làm biến dạng. Một nhan sắc như thế khiến tôi không dám đụng đến. Nhưng cậu ta lại có một vẻ thèm khát kích động tôi, một sự thèm khát rất con trẻ, giống như khi chúng nhìn một cái kẹo. Cậu ta say mê làm tình, bởi lúc đó cậu ta được hưởng khoái cảm. Tôi may mắn biết bao được gặp và kết thân với cậu ta ! Không một người đàn bà nào có sắc đẹp như thế, khao khát tình dục như thế, mà vẫn giữ được một chất tinh khiết như cậu ta. Hẳn phải có một điều bí mật vĩnh hằng, khiến đàn ông giữ được tinh khiết, trong khi đàn bà nhanh chóng bị vấy bẩn. Đàn bà bẩn ngay từ khi còn nhỏ tuổi...

Đúng là một mối tình cao cả.

- Còn với những đứa trẻ khác ? Cũng là tình yêu ?

- Những đứa khác thì không. Đây là điều lạ. Cuốn nhật kí này được bắt đầu viết từ rất lâu, có nhiều đoạn rất riêng tư, thầm kín, qua đó có thể thấy quá trình phát, triển tâm lí của gã Trercaxov này. Gã có người

tình đồng giới cả trước lẫn sau Oleg Butenco. Nhưng không về người tình nào gã viết những lời tha thiết như về Oleg. Vì vậy, tôi chợt nghĩ, tại sao gã chỉ viết về cậu ta, mà hầu như không viết gì về những đứa trẻ khác ? Oleg Butenco khác những đứa trẻ kia ở chỗ nào ?

- Có thể ở mức độ sa đoạ chăng ? - Corotcov đưa ra ý kiến. - Oleg chết là do tự cậu ta thật, không ai đầu độc cậu ta, và trong tình huống này, gã Trercaxov không thấy có điều gì nguy hiểm đối với gã. Còn những cậu trai khác chết do gã giết, cho nên gã không ghi chép gì về chúng.

- Tuy nhiên tôi vẫn thấy khó hiểu, - Naxtia gần như tuyệt vọng dấm mạnh xuống cuốn nhật kí. - Nếu gã Trercaxov này thật sự yêu Oleg, yêu đến mức sùng bái, tại sao gã còn cần đến những đứa con trai khác ? Để làm gì ? Cho đến lúc Oleg chết, gã đã quan hệ tình dục với ba đứa con trai như thế. Tôi không hiểu được !

- Naxtia ! Chính cô nhận định gã Trercaxov là tên điên loạn. Có thể hẳn có một logic khác với logic của chúng ta, tôi và cô.

- Không đâu, Corotcov, - Naxtia nói rất khẽ. - Gã không phải kẻ điên loạn, gã chỉ là một kẻ vô đạo đức. Đúng như thế, bởi gã để cho Oleg sống chung với gã. Rồi khi biết gia đình cậu ta báo cảnh sát và đi tìm cậu ta gã vẫn mặc kệ. Bố mẹ Oleg phát điên phát rồ, già sọm đi vậy mà gã Trercaxov vẫn giấu kín Oleg trong nhà gã, giúp cậu ta tránh được sự truy lùng của cảnh sát và bọn buôn bán ma túy, chỉ vì rốn Oleg tròn trĩnh hơn những đứa trẻ khác. Xem chừng gã Trercasov vô cùng đau khổ, bởi gã mê hình dạng của Oleg đến mức gã ăn trộm những băng hình kia. Nhưng gã không điên loạn. Tôi đã đọc rất kĩ nhật kí của gã, trong đó không hề có lời nào đụng đến tội ác, không chỗ nào lộ ra một cách tư duy bệnh hoạn.

- Còn vụ ăn cắp ? Đây không phải một biểu hiện của tư duy điên loạn hay sao ?

- Hình như ngược lại thì phải. Đúng là gã không thể mua nổi tất cả mười bốn băng hình kia, vì quá đắt. Gã kiếm tiền đâu được nhiều, cho dù gã phải làm cả ngoài giờ, buổi tối, ngày

ngủ. Người đàn ông hôm trước chẳng nói với cậu và tôi là gì ? “Misa không từ chối ai bao giờ, nửa đêm gọi, anh ta cũng dậy để làm giúp”. Gã Trercaxov kiếm tiền nhưng theo cách hợp pháp. Gã cần tiền để thoả mãn những mối quan hệ tình dục đồng giới của gã. Quần áo, quà tặng, kể cả trả tiền cho những người phục vụ gã. Còn lại rất ít tiền để gã sinh sống. Chúng ta thấy căn hộ của gã, đồ đạc tồi tàn, tủ áo thảm hại. Gã không đủ sức mua những băng hình kia. Nhưng gã lại thêm được ngắm người diễn viên Italia trong đó. Cậu hiểu chưa ? Gã quá si mê. Có thể đấy là kiểu con trai duy nhất gã thích, gọi cho gã hứng tình. Corotcov, tôi hồ nghi quá. Càng suy nghĩ tôi càng có cảm giác không phải gã.

- Không phải sao ?

- Gã không phải thủ phạm những vụ bắt cóc thiếu niên kia.

- Vậy thủ phạm là ai ?

- Làm sao tôi biết được ? - Naxtia nhún vai. - Một kẻ nào khác. Trong này mọi thứ đều không giống như tôi vẫn hình dung.

- Cô tin chắc như thế ?

- Chưa chắc lắm. Tôi chưa tin chắc vào điều gì, và tôi chưa hiểu ra sao cả. Các chi tiết không ăn khớp nhau.

- Cô bỏ cái ý nghĩ ấy đi, Naxtia, - Corotcov nói dứt khoát. - Gã Trercaxov đang khai man. Chúng ta sẽ làm cho gã phải khai thật. Tôi và Colia sẽ làm cho bằng được. Rồi cô xem.

- Cầu Chúa phù hộ cho như thế. Nhưng tôi có linh cảm là chúng ta đã đoán sai.

- Cô bỏ ngay cái ý nghĩ ấy đi, - Corotcov khuyên. - Cô có gì cho tôi ăn một chút thì hơn là bàn chuyện này. Tôi đang đói meo.

- Bánh quy nhé ?

- Tốt quá rồi. Cô lấy nhiều nhiều một chút. Và làm ơn pha cho tôi ít cà phê.

Naxtia cầm phích đun nước và lấy trong tủ ra một hộp tròn to bánh quy. Chị rất thêm cách suy nghĩ lạc quan của Corotcov, nhưng hoảng sợ thấy ngay rằng niềm lạc quan của anh ta chính là dựa vào nhận định của chị. Xưa nay Corotcov mang định kiến, cho rằng Naxtia không bao giờ lầm. Tuy Naxtia cũng nhiều lúc nhận định sai, giống như mọi người khác, nhưng không hiểu sao, Corotcov vẫn luôn tin vào cách suy nghĩ, phán đoán của người nữ thủ trưởng phòng trọng án. Anh ta quên những lần Naxtia nhận định sai, nhưng lại rất nhớ những lần chị nhận định đúng và đã thành công. Nếu Naxtia Camenxcaia đã nhận định Trercaxov là tên điên loạn thì dứt khoát là đúng như thế. Còn gã chưa thú nhận chỉ là vấn đề thời gian. Cứ vạy thì cuối cùng gã sẽ phải phun ra hết, không còn chạy đi đường nào. Bây giờ thấy Naxtia hồ nghi, Corotcov lại cho đấy là sự nghiêng ngả rất bình thường. Trercaxov đích thị là thủ phạm. Điều này chỉ cần chứng minh nữa thôi.

- Anh biết tôi nghĩ thế nào không ? - Naxtia dăm chiêu nói, lúc đưa Coroteov tách cà phê nóng. - Nếu quả thật kẻ bắt cóc mấy đứa trẻ kia không phải Trercaxov, thì ta lại tận dụng luôn điều này. Một khi đám nhà báo làm cái trò dè tiện kia, gây sức ép buộc chúng ta phải bắt gã, thì

kẻ thủ phạm đích thực kia hẳn sẽ nghĩ rằng chúng ta đã yên chí Trercaxov là thủ phạm. Rất có thể hẳn thôi không đề phòng, và sẽ phạm một sơ suất nào đó.

- Cô suy nghĩ khôn ngoan đấy, - Corotcov tán thành. - Nhân nói về đám nhà báo. Cô đã nói gì với thằng cha Xvalov chưa ?

- Chưa. Nhưng anh hỏi để làm gì ?

- Còn làm gì nữa ? Bắt nó phải cắt nghĩa tại sao nó cung cấp tin tức cho Lipartia. Phải chỉnh bộ óc nó, đồng thời chặt hai chân nó.

- Không cần, Corotcov, - Naxtia cười chua chát. - Vô ích. Chẳng khác gì nói với tên giết người rằng giết người là xấu. Anh tưởng tên giết người không biết rằng làm thế là tốt hay xấu hẳn ? Hẳn thừa biết. Cũng như Xvalov thừa biết hẳn kể ra điều bí mật nội bộ là dè tiện. Nhưng hẳn vẫn làm, bởi hẳn thấy làm thế có lợi cho hẳn. Còn nếu chúng ta dạy luân lý cho hẳn thì chỉ vô ích. Mất thời gian và công sức vào đấy làm gì ? Dù sao Xvalov cũng không làm việc trong tổ chúng ta nữa. Mục đích của hẳn không phải là làm việc với chúng ta, cho nên ta có tuyên bố âm ỉ là loại hẳn ra, hẳn cũng chẳng lấy thế làm buồn.

- Nhưng tại sao hẳn làm như thế ? Cô biết chứ ?

- Tôi không biết nhưng tôi đoán được. Làm việc với chúng ta, hẳn thấy bị vướng chân. Anh không thấy xe của hẳn sang trọng như thế nào à ? Anh đã thấy hẳn nói chuyện bằng điện thoại di động hàng tiếng đồng hồ và về những chuyện gì rồi chứ ? Xvalov đang cần làm thêm để kiếm tiền, hẳn thiết gì việc phá án này nọ. Vậy mà chúng ta lại bắt hẳn làm suốt đêm ngày, cả ngày nghỉ. Thế là hẳn đẩy nhanh tốc độ, cho chúng ta tụt hậu. Hẳn đã tính chán chê cách đối phó. Thứ nhất, hẳn sẽ chối phăng. Còn nếu Lipartia phản thù, tố cáo hẳn thì hẳn sẽ nước mắt đầm đìa nói rằng hẳn uống quá nhiều rượu, nên nói lằng nhằng những gì chính hẳn cũng không nhớ. Xin các đồng chí cứ thi hành kỷ luật. Tôi hứa lần sau sẽ không phạm khuyết điểm như thế nữa. Chúng ta làm gì được hẳn nào ? cảnh cáo ? Đuổi khỏi vị trí hiện nay ? Chuyển sang công tác khác ? Hẳn càng thích. Hẳn làm gì cũng được, miễn là có thời giờ rảnh rỗi để làm ngoài, kiếm thêm. Thế đấy.

- Dù sao hẳn cũng là thằng dè tiện, - Corotcov nói.

- Tất nhiên rồi, - Naxtia thở dài nói.

Sau khi bắt Trercaxov, việc thu thập thông tin về gã được tiến hành khẩn trương hơn nhiều, bởi bây giờ không còn phải sợ gã biết nữa. Càng nhiều thông tin thu được, Naxtia càng thấy “không phải gã”. Cuối ngày thứ ba, khi phải quyết định vấn đề có nên giam thêm gã hay nên thả, thì nhận định của Naxtia đã hiển nhiên.

Vụ án Trercaxov được giao cho dự thẩm Olsanxki. Trong khi Corotcov rất khó từ bỏ ý nghĩ rằng Trercaxov là thủ phạm, thì sau khi nghiên cứu các dữ liệu, ông dự thẩm lại thấy rõ rằng Trercaxov không liên quan đến vụ bắt cóc số trẻ trai kia. Mặc dù đánh giá khá cao Naxtia

Camenxcaia, ông dự thẩm không nghĩ như Corotcov, rằng chị không thể phạm sai lầm.

- Có thể cô nhận định quá mức chẳng, Naxtia Camenxcaia ? - viên dự thẩm hỏi, lúc Naxtia đến Viện Kiểm sát. - Có thể không hề có vụ những đứa trẻ Do Thái, mà chỉ có những vụ tách riêng, mỗi đứa trẻ là một vụ riêng rẽ. Có thể như thế không ?

- Anh nói vừa đúng mà vừa không đúng. Quả là không có vụ “những đứa trẻ trai Do Thái”, điều này tôi hoàn toàn tán thành. Nhưng những đứa trẻ trai này bị mất tích và bị chết thì rõ ràng đều do một bàn tay. Điều này không còn phải hồ nghi. Trong vụ này còn có một điều gì đó chúng tôi chưa hiểu và chưa biết. Và tôi e chính điều chúng ta chưa biết đó mới chính là chìa khoá của vụ án. Xin anh ngó thử, - Naxtia đặt lên bàn, trước mặt viên dự thẩm chín tấm ảnh của chín cậu thiếu niên bị giết, và bên cạnh đó là tấm hình của người diễn viên Italia. - Trercaxov đã thú nhận việc gã ăn trộm băng hình và vụ gã đánh với Oleg Butenco. Khuôn mặt và thân hình của người diễn viên Italia giống hệt Oleg Butenco. Ngoài ra, chúng tôi còn biết mối tình kéo dài giữa gã Trercaxov với một nam giới có hình dạng đúng như thế này. Ta có thể kết luận gã thích loại con trai có hình dạng giống như vậy. Điều này cũng lại không thể hồ nghi. Đó không phải chỉ là ý thích, mà là cả một mối cảm tình, một niềm si mê mang tính điên loạn. Anh có thể tin rằng, cũng trong lúc đó, trong một thành phố nào đó, xuất hiện một người đàn ông tình dục đồng giới, thích một cách bệnh hoạn một kiểu con trai giống hệt những đứa trẻ này không ? Còn một bằng chứng nữa, là cả Oleg Butenco lẫn số trẻ da nâu mắt đen kia, chết vì chích quá liều cùng một chất ma túy. Anh có thể tin vào chuyện đó được không ?

- Tôi có thể tin, - viên dự thẩm Olsanxki nói. - Tôi, giống như thanh tra Brao trong truyện hình sự của Chexterton. Chắc cô còn nhớ, có người hỏi ông ta bằng cách nào đoán ra được thủ phạm đã dùng cách thức nào tiến hành vụ án. Brao trả lời rằng, muốn thế phải tự đặt mình vào hoàn cảnh của tên tội phạm, thử suy nghĩ và xúc cảm như hắn. Nói cách khác, phải tạm thời “biến thành” kẻ tội phạm, cũng suy nghĩ độc ác và vô đạo đức như hắn. Liệu một linh mục vốn là người được coi là khuôn mẫu về đạo đức, nhân hậu và trong sạch có thể làm một việc xấu xa, tội lỗi đến như vậy không ? Vậy mà linh mục Brao trả lời rằng: có thể. Linh mục vẫn có thể làm một việc như thế. Tôi cũng vậy. Thậm chí tôi có thể làm một việc tưởng như không thể làm. Tôi chưa thấy ở đây bằng chứng nào khiến tôi có thể đồng ý bắt y. Chưa đủ bằng chứng. Nếu cô muốn, tôi có thể đề nghị Viện Kiểm sát kí lệnh giam giữ y về tội ăn trộm. Ít nhất thì y cũng đã thú nhận tội này. Nhưng tôi không dám bảo đảm là bên Kiểm sát chấp thuận. Chưa có đủ cơ sở để giam giữ y. Tội của y không nặng lắm, y đã thành khẩn thú nhận, số của mất trộm đã được thu hồi và ta có thể trả lại cho chủ cũ. Muốn kí lệnh bắt giam, cần phải nói dối kiểm sát viên rất nhiều thứ, và phải thuyết phục ông ta rất lâu. Làm như thế là tự hạ mình, mà tôi thì rất không muốn tự hạ mình.

- Vậy ta làm thế nào bây giờ, anh Olsanxki. Nhưng ta không thể thả gã ra. Lỡ gã có tội thật thì thả như thế rất nguy hiểm, vì nếu thủ phạm là kẻ khác thì hắn sẽ cảnh giác. Hiện nay tên thủ phạm tạm gọi là “giấu mặt” kia đã biết chúng ta nghi cho Trercaxov, nên hắn đang yên tâm. Hắn rất muốn chúng ta tin rằng Trercaxov là thủ phạm, bởi vậy hắn không cần phòng bị gì nữa. Điều này rất quan trọng.

- Tại sao ?

- Bởi vì trong khi Trercaxov còn nằm trong nhà giam, thì tên tội phạm đích thực không dám bắt cóc ai, giết ai. Nếu Trercaxov được tha ra, có nghĩa chúng ta biết là đã bắt lầm. Tên thủ phạm đích thực sẽ cảnh giác hơn, nhưng hẳn lại không cần phải ngừng các vụ bắt cóc.

- Sao lại thế, Naxtia ?

- Vì trong khi gã Trercaxov đang bị giam, nếu xảy ra một vụ bắt cóc kiểu đó nữa, chúng ta sẽ biết thủ phạm không phải Trercaxov, sẽ thả gã ra. Chúng ta chuyển hướng điều tra và tên tội phạm đích thực kia rất có nguy cơ bị bại lộ. Cho nên trong khi Trercaxov còn nằm trong nhà giam, chúng ta có thể yên tâm là sẽ chưa có một vụ bắt cóc thiếu niên kiểu kia xảy ra. Tên tội phạm đích thực sẽ chỉ giữ kín những đứa thiếu niên hẳn đã bắt cóc, chứ không bắt cóc thêm đứa nào nữa để nhốt vào hậu cung của hắn.

- Tôi hiểu, - dự thẩm Olsanxki dăm chiêu gạt đầu. -

Tôi hiểu ý của cô, Naxtia ạ.

- Đây là chưa kể, nếu chúng ta thả Trercaxov, báo chí lại vớ được món ăn ngon để có dịp làm ầm lên vu cho chúng ta là bất lực: một tên điên loạn tàn bạo chúng cứ đã rõ ràng như thế mà cơ quan cảnh sát không có biện pháp bắt gã thú nhận. Bởi các nhà báo, ba trăm phần trăm tin rằng thủ phạm những vụ bắt cóc kia chính là Trercaxov. Báo chí sẽ tha hồ bêu riếu chúng ta, trong khi chúng ta lại chưa thể công bố chính thức rằng Trercaxov không phải thủ phạm.

- Nhưng làm sao báo chí biết được ? Cô sẽ nói ra chẳng ?

- Không phải tôi mà là Trercaxov. Được thả ra, gã sẽ lập tức đến tất cả các tòa soạn rêu rao ầm lên là gã bị bắt oan, và đòi các báo đưa tin về gã phải xin lỗi đã đưa tin sai, dăm vu cho gã là thủ phạm vụ bắt cóc thiếu niên kia. Phải nói rằng gã nói thế là đúng.

- Tôi hiểu.

Dự thẩm Olsanxki đứng phắt dậy, mở tủ lấy áo mưa. Đã bao nhiêu năm nay, Naxtia vẫn lấy làm lạ, một người đàn ông đẹp trai như Olsanxki mà tại sao không bao giờ chịu ăn mặc cho hẳn hoi, thậm chí đến cái kính đeo mắt cũng quá xấu xí. May mà thời gian gần đây ông ta chịu thay cái kính khác, khá hơn một

chút, trông còn đỡ giống ông già kế toán hưu trí nghèo khổ trong một bộ phim chị đã xem.

- Cô đi với tôi. Tôi sẽ trực tiếp thẩm vấn gã, - Olsanxki vừa nói vừa cài khuy áo mưa. - Phải làm rõ chuyện này kéo đầu óc tôi không còn nghĩ được chuyện gì khác.

Hai người đến sở Cảnh sát thành phố Moxcva. Naxtia định nhường phòng làm việc của chị cho dự thẩm Olsanxki và vào làm việc trong phòng máy tính, nhưng viên dự thẩm không chịu.

- Gã phản ứng với cô chứ không phải với tôi, - ông nghiêm nghị nói. - Tôi sẽ không nhận lỗi thay cô đâu. Cô cũng phải ngồi lại đây.

Gã Trercaxov trông mệt mỏi và đau khổ, nhưng gã vẫn giữ thái độ bình thản. Tuy rất ghét

gã, nhưng Naxtia vẫn phần nào thán phục gã. Rõ ràng con người này đã phải chịu bao nỗi nhục nhã do khuynh hướng tình dục của gã khác với quan niệm chính thống trong xã hội. Do đấy gã đã tự rèn được một thái độ điềm tĩnh, tự trọng trong mọi trường hợp.

- Ông Trercaxov, - dự thẩm Olsanxki bắt đầu nói. - Tính đến tối nay là ông bị tạm giam đã bảy mươi hai tiếng đồng hồ, cũng là lúc tôi phải quyết định, giam giữ ông hay trả tự do cho ông. Bởi vậy, tôi cần hỏi ông một số điều và nghe ông trả lời.

- Tôi bị kết vào tội gì ? - Đột nhiên Trercaxov hỏi. - Tội ăn trộm hoặc còn tội nào khác ?

- Hiện nay mới chỉ là tội ăn trộm, - dự thẩm Olsanxki dè dặt đáp. - Nhưng có một số vấn đề ông cần biết.

- Những vấn đề gì ?

- Ông bị tình nghi phạm một loạt tội nặng.

- Lạy Chúa, tôi đã trình bày hết cả rồi...

- Đúng thế, tôi biết. Trách nhiệm của ông trong việc giúp Oleg Butenco trốn gia đình và tội sử dụng chất ma túy. Tuy nhiên về mặt luật pháp hai tội đó có thể được châm chước. Oleg là trẻ vị thành niên, nên khó có thể buộc ông vào tội nuôi cậu ta. Nhưng hôm nay chúng ta nói đến chuyện khác. Sau khi Oleg Butenco mất tích, còn tám thiếu niên khác cũng bị mất tích giống hệt trường hợp Oleg. Ông phải hiểu rằng chúng tôi có cơ sở để nghi ông dính líu đến những vụ ấy. Hơn nữa, tôi phải xin lỗi ông trước, giám định y khoa cho thấy những đứa trẻ bị chết kia đã tiến hành những hoạt động tình dục đồng giới rất mãnh liệt. Do đấy chúng tôi cần tìm hiểu vấn đề của Oleg Butenco và của tám đứa trẻ kia. Có một mối liên quan là Oleg và tám đứa trẻ bất hạnh kia đều có chung hình dạng kiểu ông thích.

Cũng là kiểu hình dạng của em trai vợ cũ của ông, của người diễn viên Italia trong những băng hình ông ăn trộm.

- Tôi không thấy có mối liên quan nào, - Trercaxov điềm tĩnh bác bỏ.

Naxtia quan sát gã Trercaxov, nhận thấy gã không có vẻ sợ sệt khi bị viên dự thẩm hỏi đến những chuyện ấy. Gã chỉ chăm chú nghe và cố hiểu, nhưng không hiểu được. Quả là gã không hiểu.

- Ông thấy không có mối liên quan nào ?

- Không, - gã Trercaxov khẳng định.

- Nếu vậy, ông hãy xem những tấm ảnh này.

- Ai đấy ?

- Ông nhìn kĩ vào.

Trercaxov nhắc từng tấm ảnh lên, xem rất chăm chú, rồi trả lại cho viên dự thẩm. Không một cơ bắp nào trên mặt gã nhúc nhích.

- Ông cố tình lựa những tấm ảnh này phải không ? Vì những đứa trẻ này rất giống nhau,

như anh em ruột. Vậy chúng là những ai ?

- Đấy chính là ảnh tám đứa trẻ tôi vừa nói đến. Chúng chết đều do chích quá liều chất metedrin, trước đó đều đã mất tích một thời gian dài, thậm chí đã được cơ quan cảnh sát kiểm tìm theo yêu cầu của gia đình chúng. Tất cả tám đứa đều giống hệt Oleg Butenco. Ông có thể cắt nghĩa tại sao được không ?

- Chịu. Tôi không cắt nghĩa được, - Trercaxov nói dứt khoát. - Nhưng tôi hiểu ông dự thẩm định nói gì rồi. Quả là tôi thích kiểu con trai có hình dạng như thế này. Thậm chí có thể nói, tôi chỉ thích duy nhất loại con trai có hình dạng như thế. Loại khác tôi không thích. Các nhân viên cảnh sát đã thu thập thông tin về tôi và biết trong mấy năm qua tôi quan hệ với những ai. Rất ít người có hình dạng đúng như vậy, nhưng điều đó không có ý nghĩa gì. Ông nên hiểu rằng con người ta gặp nhau, chung sống với nhau có khi trong một thời gian dài, nhưng không cứ phải có hình dạng mà mình thích, trong khi mình chỉ thật sự rung động khi gặp được đúng loại đó. Khi đó con người ta làm những trò bậy bạ, đôi khi rất nguy hiểm. Vậy là các ông nghi tôi bắt cóc tám đứa trẻ kia và giết chúng ?

- Hiện nay trong chúng tôi còn có hai nhận định khác nhau, - dự thẩm Olsanxki cười. - Một số nghi cho ông, một số khác cho rằng không phải ông. Cuộc tranh luận diễn ra sôi nổi và chúng tôi đang gấp rút tìm thêm thông tin để có thể đi đến kết luận.

- Riêng ý kiến ông thì thế nào, thưa ông dự thẩm ?

- Tôi chưa có ý kiến, vì chưa đủ thông tin. Trong trường hợp này tôi là người đứng giữa phân xử hai nhóm ý kiến đối lập nhau. Tôi còn phải nghe thêm lập luận và chứng cứ của mỗi bên rồi mới có thể có kết luận, vẫn còn thời gian, vì đến hai mươi hai giờ không không, thời hạn bảy mươi hai giờ cho phép tạm giam mới chấm dứt. Bây giờ mới là, - ông ta xem đồng hồ - mười bảy giờ ba mươi. Tôi còn được hai tiếng rưỡi nữa để quyết định.

Naxtia lắng nghe viên dự thẩm thẩm vấn, vừa cảm phục vừa biết ơn. Olsanxki không nói cụ thể ai, mà chỉ nói chung chung “hai ý kiến khác nhau”, đồng thời vẫn giữ thái độ khách quan, thực sự cầu thị.

- Tôi không phạm tội ấy. Tôi có thể làm gì để chứng minh ? Các ông cần những dữ liệu gì để tin rằng tôi vô tội ?

- Ông có thể giúp chúng tôi. Bây giờ tôi đề nghị ông hãy nghe cho kĩ và bình tĩnh, ông Trercaxov. Nếu thấy tôi nói câu nào, chữ nào xúc phạm ông, đề nghị ông đừng vội giận dữ, mà chịu khó theo dõi dòng suy nghĩ của tôi. Ông tạm gạt cảm xúc cá nhân sang một bên. Được không ?

- Được, thưa ông dự thẩm.

- Mỗi người chúng ta có một “sự thật” của mình. Ông cũng vậy, tôi cũng vậy và cả bà Naxtia Camenxcaia đây cũng vậy. Ông biết chính xác ông có tội hay không có tội. Có nghĩa ông biết “sự thật” của ông, và rất có thể ông ngạc nhiên thấy tại sao sự thật rõ ràng đến như thế mà mọi người không nhìn ra. Nhưng đấy là chuyện bình thường. Và ông phải chấp nhận tình trạng đó. Ông không thể bắt mọi người phải tin lời ông nói. Bởi biết đâu ông nói dối ? Ngay khi thuê

bằng, ông cũng đã khai man tên họ đấy thôi. Mà đấy chỉ là một việc nhỏ. Còn việc trọng đại thì càng khó tin ông được. Cho nên ông không nên uất giận khi bị chúng tôi nghi ngờ. Khám phá vụ án là trách nhiệm của chúng tôi, và trong quá trình điều tra chúng tôi phải thu thập mọi thông tin liên quan, rồi thẩm tra, đối chiếu. Và không hiếm trường hợp chúng tôi nghi oan. Có trường hợp hợp toà đã xử rồi, mà khi thấy kết tội lầm, vẫn phải xử lại kia mà. Tuy nhiên chúng tôi cố gắng chính xác đến mức tối đa, cố không để ai bị kết tội oan, và mỗi khi phạm sai lầm, chúng tôi rất khổ tâm. Sau đây hai tiếng rưỡi đồng hồ, tôi phải quyết định vấn đề, giam giữ ông hay thả ông ra. Tôi nói thành thật, là cho đến giờ, chưa có đủ chứng cứ kết luận ông là thủ phạm vụ đó. Tuy chưa có chứng cứ trực tiếp, nhưng có chứng cứ gián tiếp.

- Sao chưa đủ chứng cứ mà các ông đã bắt tôi ?

- Chúng tôi bắt ông về tội ăn trộm. Và trong ba ngày qua, đã có đủ bằng chứng kẻ lấy trộm bằng hình chính là ông, và ông cũng đã thú nhận. Ông sẽ bị đưa ra toà về tội ấy. Nếu hôm nay chúng tôi thả ông ra, cũng chỉ là tạm thời, cho đến ngày xét xử. Nhưng nếu muốn giam giữ ông, chúng tôi phải thấy được rằng ông đáng bị tình nghi trong vụ bắt cóc và giết thiếu niên kia. Nếu chúng tôi chưa thu thập đủ chứng cứ kết tội ông, thì chúng tôi cũng phải thấy có nhiều khả năng ông là thủ phạm.

- Tôi đã nói rồi, tôi không phải thủ phạm.

- Tôi nghe thấy rồi. Bây giờ ông hãy nghe cho kĩ lời tôi nói. Ông bảo ông không có tội, nhưng tôi căn cứ vào đâu mà tin ông được ? Ông đã biết rồi đấy, báo chí đưa tin ông bị tình nghi liên quan đến vụ bắt cóc và giết những thiếu niên kia. Chính vì vậy mà chúng tôi buộc phải bắt ông, chứ thật ra chúng tôi chưa muốn bắt, vì chưa đủ bằng chứng. Nguyên nhân là do một thông tin lạc vào tay nhà báo, thế là họ làm ầm lên trên trang báo, trên vô tuyến truyền hình, buộc chúng tôi phải bắt ông. Nhưng chúng tôi bắt ông về tội ăn trộm bằng hình, có nghĩa - không phải hoàn toàn không có cơ sở. Bây giờ ông hãy nghe cho thật kĩ. Nếu ông không phải thủ phạm vụ giết người kia, và chúng tôi thả ông ra, tên thủ phạm đích thực sẽ hoảng sợ và hủy mọi dấu vết.

Còn nếu ông bị giam thì hẳn yên trí rằng cảnh sát không quan tâm đến hẳn nữa. Đây là điều tôi muốn nói với ông.

- Nghĩa là chưa nên thả tôi ?

- Đúng thế.

- Nhưng sao báo chí lại biết về tôi ? Ai cho họ biết ?

- Lỗi tại tôi, - Naxtia đã hiểu dự thẩm Olsanxki giữ chị ở đây để đóng vai kịch nào rồi. Mà phải thôi, chị cũng có phần lỗi trong việc rò rỉ tin tức.

- Bà cho họ biết ?

- Không phải tôi, mà là một nhân viên của tôi. Tuy nhiên tôi phải nhận một phần trách nhiệm.

- Và bây giờ các vị yêu cầu tôi ở lại nhà giam ? Không. Không đời nào !

- Tôi đề nghị với ông một phương án khác. Ông không phải quay lại nhà giam, nhưng cũng chưa về nhà. Chúng tôi sẽ cách li ông ở một chỗ.

- Nếu tôi không đồng ý thì sao ?

- Thì rất đáng tiếc. Vì nếu thấy ông được thả ra, tên thủ phạm đích thực kia sẽ tiếp tục gây tội ác, hoặc hắn sẽ cao chạy xa bay, khi đó chúng tôi sẽ rất khó hi vọng tìm được hắn. Ông có muốn như thế không ?

- Còn nếu tôi chịu ở lại đây ?

- Thì ông không phải nằm trong nhà giam, nhưng ông vẫn được tính thời gian trừ vào thời hạn giam giữ do toà phán quyết sau này, khi đó trên thực tế chẳng còn mấy. Hay ông muốn sau khi toà tuyên án, thi hành đầy đủ bản án, và nằm trong trại giam một thời gian dài ? Vì sau đây, tiếng là giam nhưng chỉ là cách li, vẫn để ông sống tương đối thoải mái. Tùy ông chọn.

- Ông dồn tôi vào chân tường đấy, thưa ông dự thẩm. Ông biết tôi không phải thủ phạm, và thế là ông ép tôi...

- Tôi không ép, mà để ông tự chọn một trong hai phương án ấy.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng gã Trercaxov đồng ý phương án “cách li tự nguyện”, chỉ đòi một điều kiện là sau khi kết thúc vụ án, cơ quan công an công bố công khai là gã vô tội, và không nói với ai về vụ gã ăn trộm.

Kết quả là Trercaxov bị giải về nhà tạm giam để ngồi đó cho đến đúng mười hai giờ đêm.

Khi gã Trercaxov bị giải đi, và cửa phòng làm việc của Naxtia khép lại, viên dự thẩm cởi khuy áo vét. Sơ mi của ông ướt đầm mồ hôi.

- Tôi với cô đi chọn cái nghề khốn khổ này. Thẩm vấn bị can một tiếng đồng hồ vất vả bằng dỡ cả một va-gông hàng. Cô thấy sao, Naxtia Camenxcaia ?

- Vừa rồi, tôi thấy anh quá giỏi.

- Thôi đi, bây giờ không phải lúc để tăng bốc nhau. Vậy là tôi phải đưa ra những lí lẽ nặng cân để Viện Kiểm sát chịu kí lệnh giam giữ Trercaxov.

Dự thẩm Olsanxki đã hoàn thành công việc một cách xuất sắc, ông bình thản chào Naxtia rồi ra về. Còn lại một mình, Naxtia hít mạnh một hơi thật sâu. Vậy là thủ phạm không phải Trercaxov. Cuộc điều tra coi như phải làm lại từ đầu.

CHƯƠNG MƯỜI

Vadim không bao giờ tiếp xúc với Ocxana khi có người khác. Y không muốn trưng ra việc y quen biết cô gái. Nhưng Vadim hiểu rằng một phụ nữ trẻ nhận cộng tác không công với y (thật ra là vì tiền, nhưng đây là về tương lai, mà cái tương lai đó còn xa), cho nên cần chiều chuộng cô ta. Dù chỉ là thỉnh thoảng, khi có điều kiện, y mời cô ta đi ăn khách sạn. Nhưng để tránh cách đó, y bố trí một khách sạn ngay tại nhà: y mua về rất nhiều thức ăn đắt tiền và tự nấu nướng lấy. Đồng thời y cũng chú ý đến cả chế độ ăn kiêng của Ocxana. Do đó cô gái rất biết ơn “sếp” của mình. Món duy nhất Ocxana hoàn toàn không thể ăn được là dứa, thứ rất cần để đốt cháy mỡ. Thứ quả tập trung nhiều chất toàn có ích đó, một là lập tức làm cô ta bị dị ứng, nổi mẩn đỏ khắp hai má và dưới cổ, hai là nó làm cô xót mặt trong lợi và má. Tình trạng không ăn được dứa đối với Ocxana trở thành một bi kịch, bởi cô rất mê mùi vị của nó. Dứa còn làm cô nhớ lại những kỉ niệm êm đềm thời thơ ấu, khi đó những hộp dứa dán nhãn màu xanh, bên ngoài đề dòng chữ “Dứa ngâm trong chất nước đặc biệt” được Ocxana coi là món ăn ngon nhất trên đời, và cha cô thỉnh thoảng mới mua được trong cửa hàng đặc biệt đem về cho con gái.

Hôm nay Vadim lại tổ chức một bàn tiệc khách sạn ngay trong nhà như thường lệ. Hôm qua, khi hẹn với Ocxana gặp nhau hôm nay, qua giọng nói của cô,

Vadim biết rằng cô ta sẽ báo cho y biết một tin quan trọng. Và nếu như vậy thì cần động viên cô ta, để cô ta cố gắng tiến hành công việc.

Ngồi ăn những món hải sản quý Vadim mua về (ít calo mà chứa nhiều sinh tố, rất bổ ích cho nước da),

Ocxana kể tỉ mỉ cho “sếp” nghe về nội dung cuộc trao đổi giữa lãnh đạo Nhà xuất bản “Serkhan” với hai tác giả phản bội, đã bỏ họ sang với nhà xuất bản khác.

Vadim hỏi:

- Có thật Nhà xuất bản “Xantana” giàu hơn “Serkhan” không.

- Em không biết. Em luôn nghe thấy Exipov nói rằng “Serkhan” trả nhuận bút cao nhất Moxcva. Không nhà xuất bản nào cạnh tranh được với họ. Bởi vậy, Exipov rất ngạc nhiên khi nghe thấy “Xantana” trả nhuận bút cao gấp đôi anh ta.

- Chà, lạ đấy nhỉ !

Vadim vừa dùng chiếc nĩa nhỏ trộn món salad đóng hộp được rưới thêm dầu thực vật, vừa trầm ngâm suy nghĩ. Quả là một thông tin rất lạ. Hay Nhà xuất bản “Xantana” vừa mới giàu lên, mà cũng có thể là cuộc chạy đua giữa hai nhà xuất bản đang được đẩy cao, và “Xantana” chấp nhận lỗ vốn để “hạ” “Serkhan” ? Vấn đề này đúng là cần tìm hiểu...

- Cô em hãy lắng nghe cho kĩ xem nhà xuất bản của cô sẽ còn nói những gì về “Xantana”. Ta muốn biết, họ tính sẽ đối phó bằng cách nào. À, mà cuối cùng họ thỏa thuận với các tác giả ra sao ?

- Chưa có gì cụ thể. Họ nói với nhau xong thì chia tay nhau. Theo em đoán, Exipov đang tính sẽ hứa tặng nhuận bút cho các tác giả khác để không xảy ra tình trạng như vừa rồi nữa. Nhưng đấy chưa phải điều đáng cho ta quan tâm nhất.

- Có điều gì nữa, cô nói đi..

- Họ đang gặp rắc rối với Xoloviov ?

- Với Xoloviov ? Dịch giả đang làm bộ “Kiệt tác Phương Đông” cho họ ấy à ?

- Vâng, chính ông ta. Chính ông ta đem lại nhiều lợi nhuận nhất cho Nhà xuất bản “Serkhan”. Tay Phó giám đốc Avtaev luôn nói rằng, bộ sách đó bán chạy hơn mọi sách khác của Nhà xuất bản. Mà người dịch cho bộ sách ấy chỉ là một mình Xoloviov.

- Nhưng rắc rối với ông ta thế nào ?

- Nhà xuất bản “Serkhan” đang tìm thứ gì đó ở chỗ ông ta.

- Nghĩa là sao ?

- Chính em cũng chưa biết cụ thể. Em chỉ nghe loáng thoáng thấy họ bàn nhau như thế thôi.

- Cô nói kĩ hơn xem nào, - Vadim yêu cầu.

- Hôm ấy em ngồi trong ô tô với Exipov. Chúng em đến một hãng. Anh ta ra ngoài chừng năm phút, đúng là chỉ năm phút thôi, chắc là để gặp ai đó, cho nên không mang theo điện thoại di động. Trong lúc anh ta không có mặt trên xe, em thấy chuông điện thoại di động kêu. Em cầm lên nghe, thấy một người gọi và nhờ chuyển lại cho Exipov là Corenev gọi. Lúc Exipov quay vào xe, em kể lại, thì thấy anh ta lập tức gọi điện cho cái người tên là Corenev kia. Hai người nói chuyện rất ngắn. Exipov nói: “Cậu làm ăn thế à, con khỉ ! Không được. Phải gắng lên. Mình biết cậu đã cố gắng, nhưng phải tìm ra cho bằng được. Đến lúc này là quá chậm rồi đấy”. Sau đó khoảng nửa giờ, lúc ấy em và anh ta đã về nhà, anh ta gọi điện cho Phó giám đốc Avtaev. Hai người bàn về cuốn sách Xoloviov mới dịch xong. Nào chuyện ma kết, chuyện in ấn, đủ thứ rắc rối. Đột nhiên Exipov nói: “A, nhân tiện mình báo cho cậu biết, thằng cha vẫn chưa tìm ra. Phương án kia vậy là không ổn. Tất nhiên chúng ta chưa bỏ, nhưng ta vẫn phải nghĩ ra một phương án khác”.

- Nhưng tại sao cô cho rằng chuyện đó liên quan đến Xoloviov ?

- Bởi họ nói đến ông ta. Exipov chẳng đã nói: “Thằng cha vẫn chưa tìm ra”. Nếu không phải chuyện Xoloviov thì anh ta phải nói câu khác, đại loại, tìm ra cho ai chứ. Anh thấy có đúng không ?

Vadim lại trầm ngâm, chậm chạp nói:

- Cũng có thể. Rất có thể vì bọn họ đang mải quan tâm đến chuyện “tìm” kia, cho nên khi

trao đổi với nhau, không cần nói rõ tìm cái gì, tìm cho ai, tìm ở đâu. Dù sao, đây cũng là chuyện hết sức quan trọng, cô em thân mến ạ. Như thế là có một thứ hiện chúng ta chưa biết. Chúng ta cần biết mọi thứ về họ và nhà xuất bản của họ. Chỉ khi đó chúng ta, tôi và cô, mới có thể đẩy họ lên cao, để sau này ta moi. Cô phải cố gắng nữa lên vậy.

Hôm đó, Vadim chưa biết gì thêm nữa ở Ocxana, nhưng riêng điều cô ta cho biết kia cũng đủ gọi lên cho y những suy nghĩ về thái độ cần có đối với Nhà xuất bản “Serkhan”. Việc đầu tiên là phải điều tra xem liệu việc chọn nhà xuất bản này để đầu tư công sức có phải một sai lầm không ? Hay mình đã phạm một đại đột lớn là ngay từ đầu, không nhắm Nhà xuất bản “Xantana” ?

Hai năm trước đây, khi Vadim quyết định sự lựa chọn, Nhà xuất bản “Serkhan” đang là nhà xuất bản có triển vọng nhất trong các nhà xuất bản ở Moxcva, còn Nhà xuất bản “Xantana” khi đó chưa ai biết đến. Ngay cả trên tuần báo “Điểm sách”, tờ báo chuyên môn của ngành xuất bản và phát hành sách báo, tên “Xantana” chỉ lâu lâu mới được nhắc đến, trong khi hầu như trong tất cả các trang quảng cáo đều có tên Nhà xuất bản “Serkhan”. Vậy mà bây giờ “Xantana” đột nhiên dám trả khoản nhuận bút khổng lồ cho các tác giả của “Serkhan”. Hay “Xantana” đã thành nơi rửa tiền cho kẻ nào đó ? Bởi nếu không phải thì không thể có chuyện đang từ một nhà xuất bản không ai biết đến, đột nhiên dám nhảy lên võ đài như vậy. Chà, chuyện này phải điều tra xem thế nào.

Xoloviov hoàn toàn mất khả năng làm việc. Ông không ngờ chuyện đàn bà lại làm ông rối tung đầu óc đến như vậy. Mà có phải cô nào mới mẻ đâu, chỉ là Naxtia người cách đây bao nhiêu năm đã là người tình của ông. Hồi đó cô ta sùng bái ông, mê mẩn ông, ông không cần chinh phục, vậy mà bất cứ lúc nào cần đến cô ta, ông chỉ vẫy tay một cái là cô ta đến liền. Rồi khi cắt đứt với cô ta, Xoloviov đã thở phào nhẹ nhõm, như thoát được một cái gông đeo cổ, thoát được mối tình chẳng đem lại cho ông chút vui thú nào. Vậy mà bây giờ... Tại sao lại như thế được ? Tại sao bây giờ ông trần trọc vì cô ta, không còn suy nghĩ được gì khác, mà lúc nào cũng tơ tưởng đến cô ta ?

Xoloviov nhìn vào trang sách đặc kín những chữ tượng hình, nhưng ông không hiểu gì hết. Trang sách này để mở trước mặt ông ta từ hôm qua, vậy mà ông chưa viết thêm được một dòng nào lên bản dịch sang tiếng Nga. Thậm chí nghĩ cô Marina không thể thay thế được Naxtia.

Bỗng nhiên Xoloviov thêm được đắm mình trở lại không khí của cái thời xa xăm ấy, khi Naxtia hoàn toàn thuộc về ông. Xoloviov biết muốn thế phải làm gì. Ông còn giữ những lá thư. Thư của nàng. Thậm chí không phải thư mà chỉ là những mẫu giấy nhỏ, Naxtia để kèm theo những bài thơ nàng viết. Hồi đó, Xoloviov coi những mẫu giấy đó là những thứ buồn cười, vớ vẩn, nhưng không hiểu sao ông lại không vứt đi. Hồi Xvetlana còn sống, ông đã giấu vợ, nhét những mẫu giấy ghi những vần thơ kia, mỗi mẫu vào một hồ sơ lưu trữ. Rồi đến lúc không cần giấu nữa, sau khi Xvetlana qua đời, khi lục lại hồ sơ lưu trữ, hể thấy mẫu giấy đó ông đều thu

lại, cho vào một hồ sơ riêng. Xoloviov không hề đọc lại chúng, và nói chung, trong ngăn ấy năm trời, ông không hề nhớ đến Naxtia, nhưng vẫn không quăng tập hồ sơ ấy đi.

Lúc dọn sang ngôi nhà mới này, ông đã đặt kiến trúc sư bố trí cho ông hai tủ chìm trong tường, tủ nhỏ ông cất tiền và giấy tờ quan trọng, tủ to ông cất các hồ sơ lưu trữ. Từ nhỏ, Xoloviov đã có tính rất sợ hỏa hoạn, không hiểu sao ông linh cảm thấy sớm muộn rồi ngôi nhà ông sẽ bị cháy, và mọi thứ lưu trữ của ông sẽ bị thiêu đốt hết. Vì vậy, ông đặt người ta làm cho ông thứ tủ bằng kim loại không cháy. Vợ ông thường gọi đùa chồng là Pluskin, một nhân vật trong văn học, khư khư giữ các thứ riêng của mình chỉ lo mất. Trong hồ sơ lưu trữ, Xoloviov cất mọi thứ, từ những bài dịch ông đã dùng để dạy sinh viên, cho đến bản thảo những cuốn sách dịch mới nhất mà ông đã đưa in. Những bản nháp, đề cương luận án, nghiên cứu chuyên đề, thư từ, ảnh chụp, những bài làm ở trường của con trai ông, Igor, những tóm lược bài báo trong các tạp chí lớn. Trong “kho lưu trữ” đó có cả chỗ dành cho những bài thơ của Naxtia.

Xoloviov lấy chìa khóa trong ngăn kéo ra mở một tủ chìm bằng kim loại đó. Tấm bìa ni lông mỏng màu xanh ấy hằn nằm trong ngăn dưới. Sau khi dọn đến tòa biệt thự này, ông tỉ mỉ, cẩn thận sắp xếp lại từng loại tài liệu, dán nhãn lên bìa và (lỗi. vào theo một thứ tự hợp lí, bởi ông nghĩ biết đâu sẽ có lúc cần tìm. Những thứ ít khi dùng đến ông cho xuống dưới cùng, những thứ hay phải dùng ông cho lên trên. Trên cùng là bản thảo những cuốn sách mới in, các hợp đồng cùng những tài liệu quan trọng khác.

Xoloviov đưa mắt nhìn xuống phía dưới, nhưng không thấy tấm bìa ni lông màu xanh đâu. Ông lục tìm kĩ hơn. Đây rồi. Sao hồ sơ này lại nằm trên cao thế nhỉ ? Bởi hôm xếp tư liệu vào đây, ông nghĩ đây là thứ ít có triển vọng moi đến, đã xếp xuống dưới cùng, bên cạnh những thứ kỉ niệm thời thơ ấu kia mà ? Không thể có chuyện khi xếp tài liệu vào tủ chìm này, ông lại nghĩ đến một ngày nào đó Naxtia sẽ trở lại. Làm gì có chuyện đó được ? Việc nàng quay trở lại với Xoloviov vừa rồi chỉ là ngẫu nhiên, và hoàn toàn bất ngờ đối với ông. Vậy sao lại thế này ?

Câu trả lời tự đến và làm Xoloviov hết sức khó chịu, thậm chí còn làm ông hoảng sợ: rõ ràng đã có kẻ lục lọi. Nhưng kẻ nào đã mở két của ông và làm đảo lộn thứ tự tài liệu ? Hẳn lục để làm gì ? Chỉ là tò mò chẳng ? Nhưng là ai ? Và lúc nào ? Ý nghĩ đầu tiên của Xoloviov là tên giúp việc trước. Hẳn tỏ ra gian xảo, chính vì thế mà ông đã đuổi hẳn. Rất có thể trước khi ra khỏi nhà này lần cuối cùng, hẳn đã tính lục lọi trong này xem thứ gì quý có thể bán lấy tiền. Nhưng thứ gì ? Trong số tài liệu của Xoloviov có thứ gì tên khốn kiếp ấy có thể kiếm chác vào đấy được ? Làm gì có, và hẳn thừa biết là như thế. Nhưng một điều khác cũng rất rõ ràng: có kẻ đã lục lọi ngăn tủ chìm này. Nếu không, hồ sơ giấy tờ về Naxtia không thể tự nhảy lên trên như thế này.

Xoloviov hít một hơi thật sâu, rồi lấy lại nhịp thở bình thường, soát lại các hồ sơ tài liệu. Hình như không mất thứ gì. Mọi thứ đều y nguyên. Nhưng nổi nghi ngờ lúc trước không buông tha ông, bởi rõ ràng thứ tự các hồ sơ đã không còn như cũ. Có kẻ đã làm đảo lộn tất cả. Ít nhất thì các bản thảo cũng không còn nằm theo thứ tự như trước, mà điều này thì ông chắc chắn, bởi ông xếp chúng theo từng thời gian in sách.

Cố dẹp đi nỗi lo lắng, Xoloviov xếp lại các thứ theo đúng trật tự cũ. Xong việc, ông khóa tủ. Xoloviov không còn hào hứng đọc lại những bài thơ và mẫu giấy ngày xưa của Naxtia. Đầu óc

ông trở lại với những linh cảm mơ hồ và khủng khiếp, vẫn thường ám ảnh ông trong đêm khuya, mỗi khi ông nghe thấy tiếng động nhè nhẹ và tưởng như có chân người rón rén. Bây giờ Xoloviov thấy đây không phải mình tưởng tượng, mà có kẻ rón rén thật. Hẳn là ai ? Hẳn muốn tìm thứ gì ? Quái lạ thật. Không phải. Chỉ là mình mê hoảng thôi. Vớ vẩn !

Nhưng sao các tập hồ sơ lại không còn ở nguyên vị trí trước kia của chúng ?...

Xoloviov quyết định bấm chuông gọi cậu giúp việc. Chỉ nửa phút sau, Andrei đã xuất hiện.

- Thưa, ông chủ cần gì ạ ?

- Tôi đã nghĩ rồi, có lẽ tôi phải mua bảo hiểm ngôi nhà này thôi, - Xoloviov nói, cố không nhìn chăm chú lắm vào tên giúp việc. - Cậu sang liên hệ với ông Gienia Iakimov, hỏi xem ông ta đã liên hệ được với cô Naxtia chưa, và rất có thể cô ta đã cho ông ta biết số điện thoại ở hãng bảo hiểm. Nếu có, thì cậu gọi điện cho cô ta, bảo tôi đề nghị hãng cử đại diện đến đây gặp tôi. Còn nếu ông Iakimov không có số điện thoại nơi làm việc của cô Naxtia, thì cậu nói với ông ta rằng, khi nào liên lạc được với cô ấy, ông ta ghi thêm tên tôi vào danh sách những người muốn mua bảo hiểm.

- Vâng, thưa ông chủ. Tôi sẽ làm ngay. Nhưng...

- Sao ? Có chỗ nào cậu chưa hiểu ? - Xoloviov hỏi, có lẽ giọng hơi xẵng quá mức, bởi ông thấy trên mặt gã giúp việc hiện lên vẻ tự ái, như thể hẳn nghĩ ông cho rằng gã ngu dốt đến nỗi không hiểu ông nói gì.

- Vì bà Naxtia là người quen lâu năm của ông chủ, tôi tưởng bà ấy phải cho ông chủ số điện thoại của bà ấy chứ ?

- Tôi đề nghị cậu làm theo đúng những gì tôi yêu cầu. Và không bình luận thêm gì hết.

Lần này thái độ của gã giúp việc lại còn lạ hơn. Gã tỏ vẻ đã yên tâm, nhưng Xoloviov đang mãi đắm mình vào nỗi lo âu riêng, không chú ý đến gã.

Xoloviov cố dẹp đi nhu cầu khẩn thiết là gọi điện đến nhà riêng cho Naxtia, bởi bây giờ đã có cơ để gọi. Ông phải ghìm mình rất căng thẳng mới dẹp được cái nhu cầu ấy. Cô ấy có cần đến mình đâu ? Và ông không muốn để Naxtia cho rằng ông làm vương chân cô ấy.

Chỉ một lát sau, Andrei đã về, cho biết ông hàng xóm Iakimov cũng không biết số điện thoại nơi làm việc của Naxtia, nhưng khi nào bà ta gọi điện đến, ông ta sẽ báo bà ta biết đề nghị của ông chủ. Xoloviov cố tự trấn tĩnh, ngồi vào bàn tiếp tục dịch, nhưng ông thấy mệt mỏi, không có chút hào hứng nào. Đã hơn sáu giờ chiều, Marina sắp đến, vậy là ngày hôm nay ông chưa viết được dòng chữ nào.

Xoloviov kiên quyết tắt máy tính, đưa xe đẩy đến bên cửa sổ. Hôm qua và hôm kia trời còn mưa, vậy mà hôm nay mới từ sáng, trời đã nắng. Trong suốt mười, mười hai tiếng đồng hồ, cánh rừng trước mặt luôn phủ một lớp mỏng sương mù xanh biếc. Màu xanh êm dịu nhìn sướng mắt đã làm dịu đi phần nào nỗi khắc khoải trong lòng ông. Mười lăm phút sau, Xoloviov cảm thấy trong người dễ chịu hơn rất nhiều, ông đã gạt đi được nỗi bức dọc về sự lộn xộn trong cái tủ chìm đựng hồ sơ tài liệu.

Trước lúc bảy giờ một chút, Andrei vào phòng, xin phép đi. Gã vẫn giữ một cái lệ là tế nhị ra khỏi nhà trước khi Marina đến, do đó tất cả những công việc cần ra khỏi nhà, gã đều lui lại buổi tối. Hôm nay gã phải đến căn hộ trong nội thành của ông chủ, đưa cho cậu Igor tờ chứng nhận thương tật của cha cậu để cậu được miễn làm nghĩa vụ quân sự.

Tám giờ rưỡi, vẫn chưa thấy Marina đến, Xoloviov rất ngạc nhiên. Đến chín giờ, cô ta vẫn sai hẹn. Thường nếu có gặp trở ngại gì không đến được thì bao giờ cô ta cũng gọi điện thoại báo cho ông biết. Xoloviov lo lắng thầm nghĩ: "Hay cô ta gặp tai nạn dọc đường?" Cũng có thể cô ấy phải đi đâu đột xuất và công việc bị kéo dài, mà chỗ đó lại không có điện thoại. Dù sao thì cũng phải làm cho rõ vấn đề này.

Xoloviov nhớ rất rõ chuyện bất hạnh xảy ra với vợ ông, Xvetlana. Vợ ông đến nhà nghỉ, mang máy ảnh vào rừng dạo chơi, thế rồi không thấy về nữa. Điều khiến Xoloviov lấy làm lạ nhất là mãi bốn ngày sau người ta mới phát hiện ra ! Không ai để ý thấy có một phụ nữ trong số người đi nghỉ không đến ăn và tối không về ngủ. Một sự lãnh đạm kì lạ của con người đối với nhau ! Không một phụ nữ ở phòng bên cạnh, không một người nào cùng ăn một bàn với Xvetlana cảm thấy cần quan tâm đến một người phụ nữ đột nhiên vắng mặt. Mà nếu biết sớm hơn, rất có thể cứu được cô ấy. Hồi đó, viên dự thẩm đã bảo Xoloviov rằng, Xvetlana không chết ngay. Vợ ông bị đánh đập tàn nhẫn nhưng chỉ bị thương nặng. Giá như lúc ấy có người biết, báo tin cho cảnh sát ngay thì chắc chắn đã cứu được.

Chính từ ngày hôm đó mà Xoloviov luôn cảm thấy một nỗi sợ vu vơ. Mỗi khi Andrei được ông giao đi công việc gì mà về muộn là ông đứng ngồi không yên. Bây giờ đây, thấy Marina không đến đúng hẹn, ông cũng lại hoảng sợ.

Xoloviov chợt nhớ ông không biết số điện thoại của Marina. Chỉ cậu giúp việc Andrei biết số điện của doanh nghiệp nơi cô ta làm việc, và gọi đến đó. Còn từ khi mối quan hệ giữa ông và cô ta thân thiết hơn, thì chỉ Marina gọi đến ông mỗi ngày chừng năm lần, chứ ông không hề gọi điện đến cô ta. Nhưng Xoloviov nhớ rất rõ là đã có lần cậu giúp việc Andrei gọi đến hãng "Electrotech" vào khoảng mười giờ tối, báo Marina lùi lại việc đến nhà ông làm sang một giờ khác. Như thế có nghĩa hãng này làm việc hai mươi tư trên hai mươi tư. Xoloviov lập tức gọi điện cho con trai. Có thể Andrei đang ở chỗ Igor và cho ông biết cần phải gọi đến số điện thoại nào.

- Anh ta về rồi, - con trai ông trả lời bố, và giọng nói hơi lú lút - con trai ông say rượu.
- Cậu ta về lâu chưa ?
- Khoảng trước đây mười lăm phút. Cảm ơn bố về bản xác nhận.
- Đừng làm mất đấy, - Xoloviov lầu bầu.

Nghĩa là sẽ còn lâu Andrei mới về. Sau khi đến nhà Igor, cậu ta còn phải ghé về nhà cậu ta, lấy quần áo mùa hè. Đài khí tượng báo là trong những ngày tới, nhiệt độ sẽ lên đến trên dưới hai mươi độ. Xoloviov thầm nghĩ, thôi được, mình sẽ gọi đến tổng đài.

Tổng đài trả lời, họ không biết số điện thoại của hãng "Electrotech". Thật là lạ và ông càng thấy khó chịu thêm về chuyện tử chìm. Tuy hai sự việc không liên quan đến nhau, nhưng

Xoloviov lại thấy nỗi hoảng sợ trào lên, đập liên hồi vào trí óc ông. Naxtia muốn nghĩ thế nào cũng mặc ! Xoloviov thầm nghĩ, cô ta có cho mình là nhu nhược, là hèn nhát cũng được, mình cứ gọi điện cho cô ta.

- Nhà tôi chưa về, - chồng chị lịch sự trả lời. - Ông cần nhắn gì cho Naxtia không ?

- Ông vui lòng nhắn giúp là bà ấy gọi điện cho tôi. Tôi là Xoloviov. Có việc rất quan trọng và khẩn cấp.

- Vâng, khi nào nhà tôi về, tôi sẽ nói ngay.

Xoloviov cảm thấy dường như trong giọng nói của chồng Naxtia có chút giấu cột. Xoloviov mừng tượng ra một nhà khoa học đã có tuổi, thành đạt, một viện sĩ có danh vọng ngồi trong ghế xa lông nệm êm ái, đang cười giấu ông, một thằng cha trẻ hơn, đẹp trai hơn, nhưng thất thế, mê gái và bị gái bỏ rơi.

- Tất nhiên tôi sẽ chuyển lời, ông đừng lo. Nhất định nhà tôi sẽ gọi điện cho ông.

Chắc hẳn Naxtia quen biết nhiều trong giới cảnh sát, vì cô ta đã từng làm việc ở đó. Mình sẽ nhờ cô ta giới thiệu cho một người nào đó để mình có thể đề nghị tìm hiểu về chuyện tử hồ sơ của mình có kẻ lén lút mở ra lục lọi. Rất có thể cảnh sát sẽ điều tra về gã giúp việc trước, và cả gã hiện giờ nữa.

Mỗi điều tra viên đều có những ngôi mộ của mình. Họ càng công tác lâu năm trong nghề thì số ngôi mộ đó càng nhiều. Không phải mộ thân thích, bè bạn, bởi những ngôi mộ ấy ai chẳng có. Mà là mộ những người lẽ ra vẫn còn sống, nếu như... Nếu như anh nhớ đến họ kịp thời, hiểu ra kịp thời, cảnh báo họ kịp thời. Nếu như anh kiên trì và biết cách thuyết phục họ. Nếu như anh tiên đoán được. Nếu như anh không quá tin, nếu anh giúp đỡ họ. Nếu như... Đó là mộ những người đã chết một phần do lỗi của anh, tuy nhỏ thôi nhưng vẫn là lỗi. Lỗi làm đó làm cho anh không lúc nào yên ổn, làm nhiều đêm anh mất ngủ, day dứt lương tâm. Và không có thứ thuốc nào làm tan được nỗi dằn vặt ấy.

Naxtia cũng có những ngôi mộ của chị. Cả tướng Vacar, cả Xerioja Denixov, cả Vadim Boixov, Oleg Maserinov, Anton Xepxov đều có. Thậm chí cả Pavel Xuliac, hẳn đã giết bao nhiêu nhân mạng, đến nỗi việc tự sát của hắn đã giải thoát cho bản thân hắn.

Tất cả những người đó, trừ Xergei Denixov, đều được chôn trong các nghĩa địa của thành phố Moxcva. Thỉnh thoảng Naxtia ra thăm mộ họ. Chị không cắt nghĩa được rành rọt, tại sao chị lại ra thăm mộ họ. Trong số họ, không có ai là bè bạn thân thiết của chị. Nhưng Naxtia cảm thấy mình kính trọng họ, những người đã từng có tội. Nói cho đúng hơn, chị cảm thấy cần phải tự nhắc nhở mình về cái giá phải trả cho những sai lầm của bản thân mỗi con người.

Mỗi lần ra nghĩa trang về, Naxtia thấy trong lòng trĩu nặng, nhưng đồng thời chị thấy thêm một nguồn động viên mình trong việc ra một quyết định. Nếu như chị đang loay hoay đắn đo, cân nhắc giữa các phương án, xem phương án nào tốt hơn, thì khi rời khỏi nghĩa trang,

chị hiểu ngay rằng, bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ mạng sống nào đó còn có thể bảo vệ được. Cho dù đây là một quyết định khó khăn, tưởng chừng không thể thực hiện được, thì chị vẫn phải tiến hành để bảo vệ mạng sống kia. Bởi không có gì trên đời quý hơn mạng sống. Không có và không thể có.

Hôm nay Naxtia lại ra nghĩa trang. Chị đứng trước ngôi mộ tướng Vacar, nghĩ đến những đứa trẻ chị đang cố cứu chúng.

Lúc Naxtia về đến nhà, trời bên ngoài đã tối. Vào đến căn hộ, chị nghe thấy tiếng nước chảy trong bồn tắm.

- Alecxei ! Anh tắm đấy à ?

Chồng chị bước ra, tóc rối bù và tay ướt đầm, trên khuỷu tay có bọt xà phòng.

Naxtia ngạc nhiên:

- Anh giặt đấy à ? Định giặt cả đêm à ?

- Anh quên mất là mai phải đi dự cuộc họp Hội đồng khoa học. Lục tủ, thấy tất cả các somi đều bẩn, thế là vội vã đem giặt hết.

- Anh định bắt em ngồi ăn một mình hay sao ? Em không ăn một mình đâu, buồn lắm, nuốt không trôi.

- Thì em cứ thay quần áo trong nhà đi, anh sắp xong rồi.

Naxtia cảm thấy mình sống không đúng. Bắt chồng nấu bếp, bây giờ lại giặt giũ nữa. Giá như chị kiếm được nhiều tiền, thì còn tạm tha thứ được. Đằng này Alecxei kiếm hoàn toàn không ít hơn vợ, chưa kể tiền nhuận bút những cuốn sách nghiên cứu và tiền thù lao các buổi giảng của anh. Tất nhiên là nhà khoa học, Alecxei có quyền làm việc ở nhà, nhưng dù sao... May mà tính anh điềm đạm, tốt bụng, chứ bất cứ một người chồng nào khác cũng sẽ không chịu nổi một người vợ như Naxtia, say mê điều tra vụ án và lười biếng công việc nội trợ.

- À, anh chàng đẹp trai của em gọi điện cho em đấy, - lúc ngồi ăn tối, Alecxei nói.

- Anh chàng nào ?

- Em có lắm anh chàng đẹp trai đến thế kia à ?

- Một đồng, xếp thành hàng ngũ đông đảo ấy chứ. Nhưng đứng đầu là anh.

- Thế hàng đầu là những vị nào ?

- Ba dượng, cậu Xada, đại tá Gordeev, Corotcov. Vậy trong số ấy, ai là người gọi điện thoại đến cho em ?

- Không phải những người ấy, mà là Xoloviov.

- Thế à ? Anh ta nói gì ?

- Anh ta nhắn em gọi điện đến cho anh ta. Hình như có việc gì đó rất quan trọng và rất khẩn cấp.

- Chẳng có gì đâu, - Naxtia thần nhiên phẩy tay. - Anh ta không có chuyện gì quan trọng và khẩn cấp liên quan đến em hết.

Alecxei không đáp, chậm rãi nhai món bắp cải. Nhưng Naxtia thấy vẻ mặt chồng dăm chiêu. Rút kinh nghiệm lần trước. Naxtia quyết định không để tình trạng này kéo dài, leo thang thành xung đột, rất hại cho hệ thần kinh của cả hai bên.

- Anh giận hờn gì thế ? — chị hỏi.

- Không. Không có gì cả, - Alecxei điềm tĩnh đáp. - Anh mức cho em thêm bắp cải nữa nhé ?

- Em đủ rồi, cảm ơn anh. Không, anh nói đi, em làm gì để anh giận ? Hay vì Xoloviov gọi điện đến nhà ? Thì có gì đâu nhỉ ? Mà theo em biết thì đâu phải lần đầu tiên anh ta gọi ?

- Anh không tán thành cách trả lời của em vừa rồi.

- Thế là bình thường, - Naxtia nhún vai. - Anh đừng tưởng tượng ra lắm thứ như thế.

- Anh không tưởng tượng đâu, Naxtia, - Alecxei nhếch mép cười, rồi gác đĩa xuống. - Anh chỉ xem xét mọi khả năng, như xét các phương án trong thế cờ. Khả năng thứ nhất: Xoloviov viện cớ để liên lạc với em. Anh ta rất khao khát gặp em mà em thì cứ lẩn tránh anh ta. Nếu như vậy có nghĩa mối quan hệ giữa em và anh ta đã đi quá xa, khiến anh là chồng hợp pháp, anh phải lo ngại. Tất nhiên trường hợp đó anh khó chịu là đúng. Khả năng thứ hai: Xoloviov quả có gặp chuyện gì thật, và anh ta cầu cứu em. Nhưng em thì lại quên mất nhiệm vụ nghề nghiệp, chỉ nghĩ đến chuyện tình cảm. Mà như thế là em không đúng.

- Alecxei yêu quý ! Không thể có chuyện Xoloviov cần đến em với tính chất một người làm nghề nghiệp như em hiện nay, bởi anh ta không biết em làm trong ngành công an. Anh ta định ninh em làm cố vấn pháp lí cho một hãng bảo hiểm. Mà em giúp gì được anh ta vào lúc mười một giờ đêm thế này ?

- Nhưng anh thấy Xoloviov có vẻ rất khẩn khoản đề nghị em gọi điện cho anh ta, kể cả trường hợp em về muộn.

- Thôi được, sáng mai em sẽ gọi. Nhưng em đề nghị ta không bàn đến chuyện ấy nữa, được không ? Em đang đau đầu về một vụ khác kia.

- Naxtia, anh rất không muốn bạn em cho anh là thằng ghen tuông nhỏ nhen. Anh đã hứa với Xoloviov là anh nhắc lại, và nhất định em sẽ gọi điện cho anh ta. Anh rất không muốn Xoloviov coi anh là kẻ dè hèn, cố tình không chuyển lời nhắn của anh ta đến em, và không quan tâm gì đến những vấn đề gay go của anh ta. Anh đề nghị em gọi điện ngay cho Xoloviov, xem là chuyện gì. Sau đấy anh mới có thể yên tâm gạt chuyện ấy sang một bên.

Naxtia thở dài, xếp bát đĩa bẩn vào chậu rửa bát, rồi lấy ra một quả táo to vàng rộm. Chị cố không uống trà buổi tối, sợ sáng hôm sau mặt sẽ sưng húp.

- Thôi được, em sẽ gọi.

Chuông đầu kia vừa reo thì Xoloviov đã nhắc máy. Thái độ vội vã như vậy khiến Naxtia

hiếu rằng quả thật anh ta đang lo lắng và nóng lòng đợi chị gọi điện đến.

- Tôi muốn kí hợp đồng mua bảo hiểm cho ngôi nhà, càng sớm càng tốt. Naxtia báo họ cử đại diện đến ngay để thỏa thuận các điều kiện.

- Sáng mai không được sao ? - Naxtia hoài nghi hỏi lại. - Anh thừa biết đêm khuya họ sẽ chẳng cử người đến.

- Nhưng tôi chỉ biết có số điện thoại nhà riêng của Naxtia, tôi không biết số điện ở nơi làm việc của em.

Câu giải thích đó, Naxtia cảm thấy không thật. Và giọng nói của Xoloviov chứng tỏ anh ta đang rất lo lắng. Hẳn có chuyện gì với anh ta rồi.

- Anh gặp chuyện gì phải không ?

- Đúng

- Anh không thể nói ra bây giờ được à ?

- Không.

- Cậu giúp việc theo dõi hay sao ? - Naxtia mỉa mai nói. - Cậu ta không để anh tự do nói chuyện với phụ nữ chẳng ? Hay thái độ căm ghét phụ nữ của cậu ta chỉ tập trung vào một mình em ?

- Naxtia đừng nói thế. Không phải như vậy.

- Thôi được, em sẽ gọi đến anh vào lúc nào thích hợp. Hay anh muốn em đến anh ?

- Nếu thế được thì tốt nhất.

- Nhưng lúc này thì không được. Em đi làm về muộn. Nếu anh cần, em sẽ đến vào chiều thứ Bảy. Được không ?

- Không. Thế thì lâu quá.

- Anh đừng đặt điều kiện ra với em, ta thống nhất với nhau như thế nhé ? Bây giờ anh cho biết giờ nào tiện cho anh, em sẽ gọi điện đến. Em không thể bỏ ra nửa ngày đường đến anh chỉ vì cậu giúp việc kì quái của anh. Nào, thế lúc nào em gọi điện cho anh thì tiện ? Sau đây một tiếng, hay hai tiếng ?

Xoloviov im lặng. Naxtia cảm thấy câu mình hỏi đã đẩy Xoloviov vào tình thế nan giải. Nếu quả có gã Andrei đứng bên cạnh, nghe chủ nói chuyện điện thoại, thì hẳn đó là nguyên nhân khiến Xoloviov ngại nói ra với chị, cho dù chỉ là “sau đây một tiếng”, vì như thế có nghĩa bảo thẳng vào mặt gã giúp việc là “Tôi hi vọng sau đây một tiếng cậu sẽ không đứng kè kè bên tôi như thế này, và tôi có thể nói những điều tôi không muốn cậu nghe thấy”. Sau đây, chắc hẳn gã Andrei sẽ không ngủ mà chờ để rình nghe.

- Thôi được, để anh chủ động gọi điện cho em vậy, - Naxtia đưa ra ý kiến. — Sau đây khoảng bốn mươi phút, đừng muộn hơn, kéo em ngủ mất đấy. Được không ?

- Được. Cảm ơn. Hẹn đến mai.

Naxtia đặt máy xuống. “Hẹn đến mai !” Cũng được. Hay Xoloviov có chuyện gì trục trặc với gã giúp việc ? Chà, chuyện gì được nhỉ ? Và Naxtia bắt đầu quan tâm.

Lỡ bỗng nhiên Xoloviov nhận thấy trong cách xử sự của gã giúp việc có hiện tượng không bình thường, những hiện tượng giúp chị phát hiện ra mối quan hệ giữa chiếc xe ô tô “Volga” màu xanh kia với những người cư ngụ trong khu “Mộng Mơ” ?

Cuối cùng thì Xoloviov cũng chợp được mắt. Suốt cả tối nay ông lo lắng hai vấn đề: các hồ sơ lưu trữ và Marina. Nhưng Marina thì cuối cùng đã gọi điện, bảo không đến được và đã xin lỗi. Thì ra xe cô ta bị hỏng ắc quy giữa chỗ đường vắng, lúc cô chữa xong máy vi tính cho một khách hàng ở tận thị trấn Isatra, đang trên đường trở về. Cô không gọi điện báo cho Xoloviov biết là chuyện dễ hiểu. Mãi sau, một người lái xe đi ngang qua mới giúp cô sửa lại bình ắc quy, mà lại phải sửa rất lâu. Sau khi nói chuyện với Naxtia, Xoloviov càng cảm thấy yên tâm hơn. Chị hứa sẽ trao đổi với một người quen trong ngành cảnh sát, và thứ Bảy sẽ đến gặp ông.

Tiếng chân người làm Xoloviov thức giấc. Gã giúp việc Andrei lại không ngủ được, đi lang thang ban đêm. Xoloviov lắng tai nghe. Không phải tiếng chân Andrei. Không phải... Xoloviov lại bị hoang tưởng. Thần kinh ông rệu rã quá rồi. Sợ cả đến cái bóng của bản thân mình.

Xoloviov trở mình rồi kéo chăn lên trùm đầu. Hoàn toàn yên tĩnh. Không có một tiếng động nào hết. Thì ra tất cả chỉ do ông tưởng tượng ra. Xoloviov quyết định cố hết sức trấn tĩnh và ngủ.

Đột nhiên ông tung chăn, ngồi dậy. Bây giờ thì không phải ông tưởng tượng nữa rồi. Bên phòng làm việc của ông rõ ràng có tiếng động. Rất rõ. Nhưng hai chân tàn tật khiến ông không làm gì được. Ai đang ở bên đó ? Andrei chăng ? Hay có người lạ từ bên ngoài đột nhập vào ? Nếu là Andrei thì ít nhất ông có thể kiểm tra. Xoloviov với tay lần tìm nút bấm chuông gọi người giúp việc. Nếu lúc có tiếng chân hằn trên thang gác, mà trong phòng làm việc vẫn còn tiếng động, có nghĩa trong đó là người lạ.

Xoloviov tính đúng. Có tiếng chân người ở tầng trên. Sau đây, Andrei sẽ ngó vào phòng làm việc, xem có ai trong đó không. Nếu quả thật không có ai, tức là chỉ do trí óc hoang tưởng của Xoloviov. Do thần kinh căng thẳng quá. May thay tiếng động trong phòng làm việc đã không còn. Vậy là có thể trong đó không có ai. Tất nhiên Xoloviov không muốn cậu giúp việc thấy ông là kẻ suy nhược thần kinh, nhưng cần chấm dứt tình trạng lo lắng kia. Thà chịu năm phút để cậu ta khinh mình, nhưng sau đó mình được ngủ yên.

- Tôi xuống đây, thưa ông chủ ! - tiếng Andrei nói to.

Cửa phòng ngủ mở ra, cậu giúp việc đi chân đất và mặc quần cộc, giống như lần trước.

- Cậu sang phòng làm việc, lấy tập bản thảo đem vào đây cho tôi, - Xoloviov nói rất khẽ. - Khó ngủ quá, tôi muốn làm việc đôi chút.

- Bản dịch ạ ? Andrei cũng thì thầm hỏi lại.

- Không, bản nguyên tác, bằng tiếng Nhật.

Andrei ra, khép cửa lại. Xoloviov thầm nghĩ, sắp có tiếng thì thảo bên phòng làm việc đây... Hoặc là Andrei sắp quay sang phòng ngủ, báo tin phòng làm việc bữa bộn và cửa tủ sắt chìm bị ai mở.

Nhưng bên đó vẫn im ắng. Có tiếng bật công tắc điện. Đèn bên phòng làm việc sáng lên. Tiếng chân người. Rồi tiếng tắt công tắc. Đèn tối lại. Tiếng kẹt cửa.

- Thưa ông chủ, đây ạ. Tôi đỡ ông chủ ngồi dậy chứ ạ ?

- Đúng, cậu giúp tôi.

Cậu giúp việc đỡ Xoloviov ngồi lên, khéo léo gài một chiếc gối sau lưng ông, rồi đưa ông tấm bìa kẹp những trang bản nguyên tác tiếng Nhật.

- Ông chủ cần tôi làm gì nữa không ạ ?

- Không. Thế là đủ. Cậu đi ngủ đi, Andrei. Xin lỗi, đã bắt cậu thức dậy.

Còn lại một mình, Xoloviov cố ép mình đọc bản thảo. Sau một cơn hoảng sợ như vừa rồi, ông thấy không sao ngủ được. Mình làm sao vậy ? Thế là bên phòng làm việc không có gì lạ, chỉ do mình hoang tưởng thôi. Andrei đã vào đó một cách bình thường, lấy bản thảo rồi ra. Nghĩa là bên đó không có ai. Thế nếu có thì sao ? Nghe tiếng chân người, rất có thể tên gian vợi núp vào chỗ nào đó. Bởi Andrei không nghi ngờ gì, nên y đã không lục soát để tìm. Tên đột nhập có thể nấp sau cánh cửa, sau tủ sách, thậm chí sau tấm rèm cửa sổ. Bây giờ thì Xoloviov ân hận là đã giấu cậu giúp việc nỗi sợ hãi của ông. Lẽ ra phải nói để hấn biết, có thể có kẻ đã đột nhập vào phòng làm việc. Mình sẽ diện một chút mà đêm bây giờ vẫn chưa rõ là thế nào.

Ngôi nhà tuyệt đối im ắng. Xoloviov cố gắng tập trung, đọc được vài trang, dùng bút chì đánh dấu những câu văn không đạt, hoặc cụt lủn, hoặc lê thê quá, để khi dịch sang tiếng Nga ông chú ý sắp xếp lại cho mạch văn uyển chuyển. Khoảng một tiếng đồng hồ sau, ông thấy mắt díp lại, sẽ ngủ được đây. Xoloviov bèn bỏ gối ra, với tay tắt đèn. Nhưng chưa đầy mười phút sau, ông lại nghe thấy tiếng sột soạt.

Xoloviov hốt hoảng, bây giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa. Ông muốn khám phá xem đấy là tiếng gì. Hay tai ông có vấn đề. Và như thế có nghĩa không cần mời cảnh sát mà phải mời bác sĩ tâm thần.

Tiếng động mỗi lúc một to. Bây giờ thì Xoloviov không chỉ nghe thấy tiếng sột soạt bên phòng làm việc mà cả tiếng chân người ngoài phòng khách. Không được, để thế này không thể được. Không cần thể diện gì nữa, phải gọi Andrei, kể hết cho y nghe rồi yêu cầu y lục soát khắp nhà, ngó vào từng góc ngách. Muốn diệt nỗi sợ hoang tưởng, chỉ có một cách duy nhất là kiểm tra trên thực tế.

Xoloviov lại vươn tay ra chỗ nút chuông. Lần này mọi thứ diễn ra rất nhanh và rất đáng sợ. Tiếng chân bước nhanh trên thang gác, một thứ tiếng động rất lạ... Rồi tiếng súng. Ba phát. Một phát đầu tiên, dừng lại một chút rồi đến hai phát liền. Lại có tiếng chân người, nhưng lần

này qua phòng khách ra phía cửa ngoài. Sau đó lại yên tĩnh. Tuyệt đối yên tĩnh.

Lần này Xoloviov không còn tự nhủ là mình bị hoang tưởng nữa. Nếu tiếng súng chỉ do ông hoang tưởng thì tất Andrei lúc này phải đang đứng bên giường, hỏi xem ông chủ cần gì chứ ? Nhưng không thấy Andrei đâu. Lấy hết sức khắc phục tình trạng mệt mỏi, Xoloviov bật đèn rồi vớ đôi nạng, lê ra cửa. Từ tối đến giờ chịu quá nhiều nỗi khủng khiếp, nên ông không còn hoảng hốt khi nhìn thấy những gì trong phòng khách. Xoloviov trở về phòng ngủ, ngồi vào ghế xe đẩy, với điện thoại gọi.

Việc báo cảnh sát tiêu hủy mất số sức lực cuối cùng của ông. Khi đặt máy xuống, Xoloviov vẫn ngồi nguyên trong tư thế đó, chờ cảnh sát đến, mắt đăm đăm nhìn vào cửa sổ, dõi vào bóng đêm đen ngòm bên ngoài. Ông thấy hoảng sợ đến cùng cực.

Tiếng chuông điện thoại reo cùng một lúc với tiếng chuông đồng hồ báo thức. Naxtia vẫn còn ngái ngủ, nhấc máy.

- Thủ trường dậy thôi, - tiếng Colia ở đầu dây bên kia, giọng mỗi mết.
- Có chuyện gì thế ? Tôi ngủ say quá, bỏ qua mất chuyện gì quan trọng phải không ?
- Đúng thế. Vừa xảy ra một chuyện hết sức quan trọng. Ông bạn Xoloviov của cô gọi cấp cứu.

Naxtia tỉnh ngủ hẳn, ngồi phắt dậy.

- Ông ta làm sao ?

Không làm sao cả. Vẫn yên ổn. Nhưng ông ta quá sợ. Chuyện ấy chẳng có gì là lạ.

- Colia, anh đáng để tôi cho anh một trận. Sao cứ dềnh dàng trêu gan tôi thế ? Nói nhanh lên, có chuyện gì vậy ?

- Trong nhà ông ta có hai xác chết.

- Cái gì ? !

- Cô đã nghe thấy rồi đấy. Hai xác chết, một nam một nữ. Cô đến đấy ngay chứ ?

- Tất nhiên rồi... à, mà không được, - Naxtia sực nhớ. - Tại đấy, tôi đang đóng vai nhân viên hãng bảo hiểm. Chà, rắc rối quá. Anh bàn với Corotcov xem sao. Nhận diện được xác chết chưa ?

- Một thì được hàng xóm nhận là người giúp việc của ông ta. Còn xác người phụ nữ thì không ai biết. Naxtia này, ông bạn tàn tật của cô có nhân tình không ?

- Hình như có. Cô ta trông thế nào ?

- Bé nhỏ, cao chưa đến mét sáu mươi. Xinh xắn, tiếc là trong người không có giấy tờ gì hết.

- Anh tìm xem có thấy ô tô không, - Naxtia nói, - Muốn đến đấy, hẳn cô ta phải đi xe ô tô. Bên cạnh nhà ông ta không có xe nào à ?

- Không. Trước cửa nhà chỉ có xe của Xoloviov. Tóm lại, Naxtia ạ, tôi kiệt sức rồi, hôm qua phải trực suốt ngày nên mệt quá. Cô hãy đến sở ngay đi, tôi sẽ báo cáo đầy đủ rồi phải đi ngủ một giấc.

- Khoan, Colia ! Chờ một phút đã, - Naxtia năn nỉ. - Vậy Xoloviov nói sao ? Anh ta bắt à ?

- Ông ta bảo không. Ông ta khai rằng ban đêm nghe thấy tiếng động trong nhà, bèn gọi cậu giúp việc, cậu này ngủ trên gác. Cậu ta xuống và thế là có tiếng súng. Có thể thôi.

- Vũ khí thì sao ?

- Hiện chưa tìm thấy. Vậy cô có đến cơ quan hay không nào ?

- Có, tôi đi ngay bây giờ.

Naxtia vùng dậy, vội vã mặc quần áo. Trong lúc uống tách cà phê, chị đã định hỏi chồng để lấy xe, nhưng lại sợ nhớ hôm nay Alecxei phải đi họp Hội đồng Khoa học ở Viện. Thật không may, nghĩa là chị không thể dùng ô tô đến nhà Xoloviov được. Mà chị cần phải đến đó.

Naxtia đã ra đến chỗ cửa, đang thắt dây giày thì nghe tiếng chồng trong phòng vọng ra:

- Em đã đi đấy à ?

- Vâng, anh yêu. Em phải đi ngay.

- Sao hôm nay em vội vã thế ?

Naxtia hé mở cửa phòng nhìn vào bên trong. Mắt

chồng chị thâm quầng, rõ ràng đêm qua Alecxei mất ngủ. Chị hiểu ngay rằng chồng đã thức dậy từ lâu. Chắc từ lúc Colia gọi điện thoại.

Alecxei nhìn vào mắt vợ, hỏi:

- Em có chuyện gì đấy ?

- Không phải em, mà là Xoloviov. Colia gọi điện, đêm qua anh ta trực và đã đến đó.

- Em lấy xe mà đi, - đột nhiên chồng chị nói. — Hẳn em muốn đến nhà anh ta ?

- Còn anh thì làm thế nào ? Hôm nay anh phải đến Viện.

- Anh sẽ gọi điện cho Agranovitr để anh ta ghé qua chở anh đi. Không thành vấn đề. Còn lúc về anh đi xe buýt điện.

Naxtia ngần ngại nhìn xuống chân, rồi cứ để nguyên đôi giày, vào phòng chồng, ngồi ghé xuống giường. “Mặc kệ tấm thảm”, chị thầm nghĩ. Đặt bàn tay lên trán Alecxei, chị cúi xuống âu yếm hôn anh.

- Em gây nhiều trở ngại cho anh quá, phải thế không anh yêu ? - chị thì thầm hỏi. - Tại em đi nhận cái nghề tồi tệ này. Bọn chúng cứ giết người, không thèm quan tâm đến các kế hoạch

của vợ chồng mình. Rất tiếc là em lại không tác động được vào chúng. Anh có muốn em xin thôi công việc này không ? Anh cũng khổ vì em luôn gây khó khăn cho anh.

- Không sao, - Alecxei nhếch mép cười. - Trong lúc em bận bịu với những cái xác chết không kiểm soát được ấy, thì anh được toàn quyền sử dụng căn hộ, cả máy vi tính của em. Anh được đem phụ nữ đến đây tổ chức nhậu nhẹt. Nói chung, anh được hưởng cuộc sống tự do. Và anh hoàn toàn không cần có em.

- Anh lại hờn rồi, - Nnextia buồn rầu nói. - Anh cứ dùng xe, em khắc có cách đi. Nói cho cùng, hôm nay em chưa phải đến nhà Xoloviov. Mai đến cũng được. Thậm chí không đến cũng không sao.

- Em đừng nghĩ như thế, - Alecxei nổi giận. - Lấy xe mà đi và đừng làm anh bức mình nữa. Còn nếu em thấy lương tâm cắn rứt thì tối mai đến đón anh ở phố Jucovxki. Hôm nay, họp xong anh về ba mẹ. Nhân bảo vệ thành công luận án, thế nào ba cũng tổ chức tiệc ăn mừng, và chắc phải đến khuya mới giải tán.

Nnextia ra khỏi nhà mà lòng trĩu nặng, nhưng chỉ lát sau chị đã bị cuốn vào câu chuyện Colia kể. Hai người bị giết trong tòa biệt thự của Xoloviov, trong đó một cái xác của cậu giúp việc Andrei. Còn xác cô gái, hẳn là của Marina. Cô ta ở nhà Xoloviov ban đêm làm gì ? Đúng là mình bần khoản vớ vẩn. Cô ta là nhân tình của anh ta, điều này đã quá rõ. Nnextia nhớ lại cái nhìn ghen tuông của Marina khi lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất chị gặp cô ta ở nhà Xoloviov. Khả năng trước tiên hiện lên trong óc Nnextia là Xoloviov đã bắn cả hai.

Thấy cậu giúp việc lén lút gặp Marina, anh ta nổi điên lên và giết cả hai. Nhưng khẩu súng đâu ? Hẳn anh ta đã giấu kĩ. Rất có thể anh ta tự đi xe đẩy ra ngoài rồi quăng vào rừng, ngay gần đấy, rồi quay về mới gọi điện cho cảnh sát. “Nnextia, tỉnh lại đi: Xoloviov mà là kẻ giết người được ư ? Tuy không thể nói anh ta là loại người không đụng đến một con ruồi, nhưng Xoloviov không có vẻ một kẻ dám giết ai, kể cả những lúc uất giận nhất.

Xoloviov là loại người tự buông thả theo thời thế, không bao giờ cưỡng lại hoàn cảnh. Cách đây rất nhiều năm, anh ta đã miễn cưỡng tự bắt mình phải dạn dít với người anh ta không yêu, kiên nhẫn đợi cho đến lúc mối tình tự tan vỡ. Ngày nay, anh ta vẫn là loại người như thế. Xoloviov không phải là chiến sĩ. Nếu anh ta có bắt gặp nhân tình lăng nhăng với gã giúp việc thì chắc chắn anh ta chỉ tỏ thái độ khinh bỉ rồi tự rút lui một cách cay đắng. Rất có thể anh ta sẽ đuổi Andrei và cắt đứt với Marina. Nhưng anh ta sẽ không làm gì hơn thế.

Còn việc anh ta gọi điện đến cho Nnextia tối hôm qua thì sao ? Anh ta nghi có kẻ lục lọi tủ hồ sơ của anh ta. Phải chăng vấn đề chỉ là như thế ?”

Nnextia chạy nhanh lên tầng năm, ruột gan nóng như lửa đốt. Chị muốn nghe Colia kể tỉ mỉ mọi chuyện, càng nhanh càng tốt. Nhưng chị đã thất vọng. Chưa đến mười giờ, phiên trực khẩn cấp chưa kết thúc, vậy mà Colia đã rời cơ quan để đến hiện trường.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Sau câu chuyện xảy ra ban ngày, Ocxana bị một cơn sốc rất mạnh. Cô ta cùng người nhiếp ảnh của mình đi ăn tối ở nhà hàng, chính là nhà hàng cô ta thường đến ăn với Giám đốc Expiov. Nhiếp ảnh là một chàng rất điển trai và trong bữa ăn, không có chuyện gì đặc biệt, ngoài một chút tán tỉnh nhẹ nhàng, chỉ là do hai người cộng tác với nhau đã từ lâu.

Đột nhiên Ocxana nhìn thấy Expiov. Anh ta không đi một mình, mà cùng với một phụ nữ. Thoạt đầu Ocxana không quan tâm nhiều đến chị ta, thậm chí cô còn định đến chào. Người phụ nữ nhiều tuổi hơn Ocxana, khoảng bốn mươi và không có gì hấp dẫn. Béo bệu, bộ ngực đồ sộ, thấp, lùn, hoàn toàn khác Ocxana. Nhưng ngay sau đó, Ocxana nhìn thấy Expiov vuốt ve vai người phụ nữ, và Ocxana trào lên một nỗi tức giận, cô thấy như nghẹt thở. Trong cử chỉ đó của Expiov, cô nhận thấy một thái độ âu yếm khiến cô không thể hiểu nổi. Expiov ngồi quay lưng lại phía Ocxana và cách cô khá xa, gần như ở giữa phòng ăn, trong khi Ocxana cùng anh chàng nhiếp ảnh, do đến trước, đã chiếm được chiếc bàn ở khu vực thấp hơn và có ngăn riêng, một chỗ khá kín đáo, ít người nhìn thấy. Anh chàng nhiếp ảnh cũng nhìn thấy Expiov, liền báo ngay cho Ocxana để cô nhìn ra.

- Ocxana, có phải anh chàng Expiov của cô đi cùng nhân tình đấy không ? - anh ta hỏi đơn giản, không thấy cần phải tế nhị.

- Hình như thế, - Ocxana khẽ đáp, cố tỏ ra thản nhiên. - Chắc bạn làm ăn thôi.

- Cô nói gì lạ vậy ? Ông ta nhìn bà ta đăm đăm như thế kia, cô không nhận thấy à ?

- Mặc người ta, - đột nhiên Ocxana sẵn giọng nói. - Đây là việc của họ.

Anh chàng nhiếp ảnh vốn hiền lành, không thích gây sự cho nên không đưa ra câu hỏi nào nữa, sợ méch lòng Ocxana. Từ lúc đó Ocxana nuốt thức ăn không trôi.

- Ta đi thôi, - cô ra lệnh, chưa kịp cả uống cạn tách cà phê.

Ra đường, hai người ngồi vào xe của chàng nhiếp ảnh. Họ còn nhiều thời gian. Buổi trình diễn thời trang bắt đầu vào chín giờ, mà bây giờ mới năm giờ. Ocxana dự tính một kế hoạch khác hẳn, định làm một số việc quan trọng, nhưng bây giờ cô ta hoãn tất cả lại để lúc khác. Giờ đây, trong đầu cô chỉ có một thứ, đó là hình ảnh Expiov sóng đôi với người phụ nữ kia, và anh ta đăm đăm nhìn mụ.

- Cô cần tôi đưa đến đâu bây giờ ? - chàng nhiếp ảnh hỏi.

- Tôi không cần đến đâu cả. Ta đợi ở đây chờ đến lúc họ ra, được không ?

- Thì ra cô định theo dõi họ ! - chàng nhiếp ảnh vỗ tay reo lên. - Cô làm sao vậy, Ocxana ? Cô không làm được gì đâu !

- Im đi, - Ocxana ngắt lời anh ta. - Anh có phải bạn tôi không ?

- Đúng là bạn, nhưng cái gì cũng phải có giới hạn hợp lí. Tôi không muốn làm chuyện vớ vẩn. Cô đừng hi vọng làm thám tử Sherlock Holmes.

- Vitia ! - Ocxana quay sang, nhìn chàng nhiếp ảnh bằng cặp mắt cầu khẩn đến mức làm anh ta rùng mình.

- Chuyện này hết sức quan trọng đối với tôi. Hết sức quan trọng, anh hiểu chứ ? Tôi cần đợi họ ra, xem họ đi hướng nào. Anh chịu khó chiều tôi.

- Thôi được, - Vitia thở dài. - Cô chuyên đẩy tôi phải làm những trò tôi không muốn làm.

Nhưng anh ta không phải chiều Ocxann lâu. Khoảng bốn mươi phút sau, Expiov cùng mù nhân tình bốn mươi tuổi trong nhà hàng đi ra. Điều Ocxana nhìn thấy sau đó làm cô ta uất hận. Hai người kia ngồi vào xe, ôm hôn nhau. Mà cách họ hôn mới da diết làm sao ! Rồi xe chạy về phía nhà của Expiov.

Ocxana không thể chịu nổi nữa. Cô lao ra khỏi xe ô tô của chàng nhiếp ảnh, chạy đến một tủ điện thoại tự động, gọi điện cho Vadim, và bằng giọng như ra lệnh, yêu cầu ông ta phải đến nhà cô ta ngay, sau buổi trình diễn thời trang.

Lúc về đến căn hộ của mình, Ocxana lồng lộn, hét ầm lên:

- Không hiểu hần cần đến mù ta để làm gì ?

Vadim cũng rất ngạc nhiên khi nghe Ocxana kể lại, nhưng không đến mức độ như cô ta. Hẳn do là đàn ông, quen trăng gió hơn phụ nữ, nên ông ta hiểu vấn đề hơn Ocxana.

- Tôi kém mù ta về điểm nào kia chứ ? Điểm nào ? Mù ta già hơn tôi đến mười lăm tuổi. Tại sao hần lại mê mù ta, anh có thể cắt nghĩa cho tôi được không ?

Trong cơn giận dữ của Ocxana không chỉ có lòng tự ái bị tổn thương, mà cả nỗi sợ mất Expiov. Bởi đã rất nhiều lần Vadim nhắc cô ta hiểu rằng, ông ta thừa sức tìm được một cô gái khác “thích hợp với Expiov” ngoài Ocxana, và khi đó số tiền được hưởng sau này sẽ thuộc về cô kia. Do đấy, Ocxana phải làm mọi cách để bám chặt lấy Nhà xuất bản “Serkhan”. Bây giờ, nếu Expiov bỏ rơi cô thì sẽ ra sao ? Trong suốt hai năm qua, chưa một lần nào Ocxana thấy một dấu hiệu nhỏ chứng tỏ Expiov dạn dít với một phụ nữ khác ngoài cô ta. Và Ocxana đã chủ quan, không cần lo “giữ” Expiov, đinh ninh đã nắm chắc được anh ta, từ nay chỉ cần không gây chuyện gì để phát sinh mâu thuẫn giữa cô ta và vị Giám đốc Nhà xuất bản “Serkhan” kia là đủ. Ocxana không la cà với một người đàn ông nào khác, cũng không để ai tán tỉnh và hi vọng quyến rũ được cô ta. Vậy mà bây giờ, Ocxana có nguy cơ để Expiov tuột khỏi tay.

Vadim bình thản gợi ý:

- Hay mù ta làm tình với y giỏi hơn cô ?

- Anh nói sao ? Làm tình ấy ư ? Anh chưa biết em đã cố gắng đến mức nào đấy ! Mỗi lần làm tình với y, em trở hết tài ba, giống như một cuộc trình diễn vậy, em cam đoan là như thế.

Còn nếu cách thức làm tình của em mà vẫn chưa làm y hài lòng thì quả là em chịu...

Cô giận dữ cầm lọ hoa xinh xắn bằng sứ trắng men rất đẹp trên chiếc bàn nhỏ, ném vào tường. Lọ hoa vỡ tan, bắn các mảnh ra tứ phía. Vadim lắc đầu về không tán thành.

- Ocxana ! Cô phải trấn tĩnh mới được. Cô lồng lộn đến vậy cũng chẳng ích gì. Phải tìm một giải pháp hợp lí. Đập vỡ đồ đạc chỉ vô ích.

- Còn giải pháp nào nữa ? — Cô ta đã rơm rớm nước mắt. - Đã hai năm em chịu khổ nỗi với thằng lùn ấy, đóng kịch yêu nó, chịu đựng mọi trò làm tình oái oăm với nó, nhịn không đi với một người đàn ông nào khác, vậy mà bây giờ ? Công cốc hết ! Cái con bò cái kia xuất hiện với cặp vú to như hai cái chĩnh, dắt tay hắn đi theo như dắt một con bê khờ khạo !

Vadim thấy tội nghiệp cô gái. Y bước đến gần Ocxana, đưa hai bàn tay ôm khuôn mặt cô ta, xoay về phía mình, rồi ôm chặt cô ta vào lòng, âu yếm vuốt tóc cô ta.

- Khe khẽ thôi, cô em. Chưa phải đã hết hi vọng đâu. Tất nhiên tôi với cô còn phải phấn đấu nhiều, nhưng tôi thề với cô, là đáng để chúng ta cố gắng. Ta hãy ngồi xuống, bình tĩnh bàn bạc xem nên thế nào bây giờ.

Ocxana òa khóc, điên cuồng bấu chặt các ngón tay vào hai vai Vadim, gục đầu vào ngực ông ta. Vadim thận trọng dìu cô gái vào buồng tắm.

- Thôi, nín đi, cô em yêu quý. Trấn tĩnh lại đi. Cô hãy tắm đi một cái. Phéc mơ tuya của cô em ở chỗ nào nhỉ ?

Y đã tìm thấy khóa kéo trên tấm áo liền váy may kiểu lỗ lã của Ocxana, kéo xuống, trong lúc cô gái vẫn khóc nức nở. Tấm áo liền váy này Ocxana mặc trong buổi trình diễn thời trang, sau đó vẫn để nguyên trên người cho đến lúc đi về. Bây giờ Ocxana gần như khỏa thân, trên thân thể cô chỉ còn chiếc xilíp nhỏ xíu. Vadim nhẹ nhàng nhắc bổng cô lên, đặt cô vào bồn, mở vòi hoa sen, điều chỉnh cho nhiệt độ chỉ hơi ấm. Bỗng nhiên Ocxana ngừng khóc, hét lên, nhảy ra ngoài bồn:

- Anh làm gì thế ? Lạnh quá !

- Thế là tốt, - Vadim cười. - Phải thế cô em mới thôi không la hét nữa. Cô úp mặt xuống nước, kéo vệt phấn sắp loang lổ kia kìa.

Ocxana ngoan ngoãn úp mặt xuống nước, rồi lấy khăn bông to lau. Đến lúc này cô mới nhận ra trên người chỉ còn mỗi chiếc xilíp nhỏ xíu.

- Anh quay mặt đi, rồi đưa em áo choàng.

Sau khi treo xilíp lên mắc để hong cho khô, cô bước ra khỏi bồn tắm. Ocxana thấy mình đang trong tình trạng nguy hiểm. Vadim là người thông minh, hắn anh ấy biết làm thế nào.

Vào đến phòng, Ocxana ngồi ngay vào ghế bành, rót rượu mạnh vào li.

- Anh uống không ? - cô gái hất đầu về phía chiếc li to, bằng thủy tinh dày.

Vadim lắc đầu, Ocxana nhận thấy nói chung Vadim ít uống rượu, nhưng nếu đã uống thì

chỉ uống cô nhắc loại quý. Ngược lại, Ocxana không thích cô nhắc và trong nhà cô không có thứ ấy.

- Cô em ạ, nghĩa là cô em với tôi, chúng ta có hai phương án xử trí. Một là cô chuyển sang bắt nhân tình với một gã khác trong ba gã lãnh đạo Nhà xuất bản “Serkhan”. Hai là cô phải kéo được cậu Expiov kia quay về với cô. Cô thích phương án nào hơn ?

Ocxana suy nghĩ. Gã Tổng biên tập Xemion thì tất nhiên mừng quá rồi, nhưng Ocxana không chịu nổi loại người ấy. Lão Phó giám đốc Avtaev cũng không được. Tất nhiên nếu không còn cách nào khác thì cô đành chịu đựng lão, nhưng cô rất không muốn. Tóm lại, cả Xemion lẫn Avtaev đều không được.

Ocxana dè dặt nói:

- Em ngại nếu em làm nhân tình của Xemion hoặc Avtaev, Expiov sẽ bực bội. Tất nhiên em chẳng cần đến tình cảm của y, nhưng y sẽ xa lánh em, và em sẽ không thể có mặt trong các buổi trao đổi công việc của họ. Hiện giờ, họ coi em như cái bàn, cái ghế, chẳng cần giữ gìn khi bàn bạc với nhau. Nhưng nếu Expiov căm ghét em, họ sẽ làm mọi cách để em ít có mặt trong những cuộc gặp gỡ của họ nhất. Khi đó ý đồ của anh và em sẽ không thực hiện được. Đúng thế không, anh Vadim ?

- Đúng thế, - Vadim gật đầu. - Nếu vậy thì chỉ còn cách tách mụ béo kia ra khỏi Expiov. Vậy bây giờ cô hãy cho ta biết cô làm tình với hắn như thế nào.

- Anh nói gì vậy ? - Thậm chí Ocxana còn nghẹn lại vì giận dữ. - Sao anh dám đặt vấn đề như thế ?

Vadim phá lên cười:

- Thôi đi, cô em ! Ta không phải loại người ham tình dục. Ta chỉ đơn giản muốn biết cô em tiến hành cuộc làm tình ra sao, để hiểu tại sao cậu ta lại chạy theo mụ béo kia.

Tuy không cần giữ e thẹn với Vadim, nhưng Ocxana cũng vẫn cảm thấy miễn cưỡng, khi buộc phải thực hiện yêu cầu của “sếp”. Đúng là quái đản: phải kể tỉ mỉ với ông ta mọi chi tiết trong quá trình cô làm tình với Expiov. Nói chung, Ocxana không quen kể chuyện này ra với ai, kể cả các bạn gái, cho nên cô không biết cách nói “tế nhị”, và cô đành phải kể một cách cụ thể bằng những từ ngữ thô tục. Những câu đầu tiên cô thấy rất khó nói ra miệng, nhưng thái độ bình thản của Vadim khiến cô dần dần thấy dễ nói hơn. Mắt anh ta không nheo lại, mặt anh ta không nhăn nhó, như thường thấy ở những người khác khi nghe những lời lẽ thô tục ấy. Vadim chăm chú nghe, thỉnh thoảng lại gọi những từ cô không biết nên gọi là gì, gật gù về đồng cảm, chốc chốc lại động viên để cô yên tâm kể. Cuối cùng Ocxana cũng đi được đến phần kết thúc.

- Lần nào cô em cũng làm theo đúng trình tự như vậy ? - Vadim hỏi thêm cho rõ.

- Tất nhiên mỗi lần có thay đổi thứ tự hoặc cách thức đôi chút, nhưng nói chung là như vậy.

- Vậy là đã rõ, - Vadim hít vào một hơi thật sâu. - Cô làm tình với cậu ta theo kiểu sẵn hổ. Cậu ta là thợ săn, cô là con hổ. Cô bị cậu ta dồn vào góc và đè xuống.

- Em nghĩ nam giới thích cảm thấy mình là kẻ chiến thắng.

- Không phải thằng đàn ông nào cũng thế, cô em thân mến ạ. Nếu Expiov là kẻ thất thế thì cô dùng chiến thuật đó là đúng. Anh ta thất bại ngoài đời, nhưng được hưởng chiến thắng trên giường. Làm tình đối với anh ta là để cân bằng lại tinh thần, một cách để anh ta tự tôn mình lên. Nhưng Expiov là người thành đạt. Hắn giàu lên theo từng ngày. Hiện giờ hắn đã làm chủ nhà xuất bản lớn nhất Moxcva, cho nên trên giường, hắn không cần tự khẳng định mình nữa.

- Vậy Expiov cần cái gì, lão lùn tịt ấy ? — Ocxana bức tức hỏi.

Cô ta rất chán nản khi thấy mọi cố gắng trong việc làm tình của cô ta trong hai năm qua hóa ra sai lầm và biến thành công cốc.

- Căn cứ vào hình dạng mụ kia qua cô em miêu tả, thì không phải Expiov cần một đối tác ngang sức trong làm tình. Hai bên đấu với nhau để giành phần thắng. Hắn cần một nhân tình chiều chuộng hắn như mẹ chiều con. Cô em đọc tác phẩm của Freud chưa ?

- Em chỉ nghe thấy nói đến ông ấy, - Ocxana nhăn mặt.

Cô gái luôn thấy khó chịu mỗi khi Vadim hỏi về những cuốn sách cô chưa đọc hoặc những điều cô chưa biết. Ocxana không có điều kiện trau dồi kiến thức và khi thấy Vadim hiểu biết hơn cô quá nhiều, cô cảm thấy khổ tâm, phần nào nhục nhã.

- Nhưng ít ra cô cũng biết thế nào là mặc cảm Ôđíp chứ ?

- Cái đó thì em biết, - Ocxana cười và thấy nhẹ người. Nhưng em tưởng thứ ấy chỉ có ở những người mắc bệnh tâm thần ?

- Không đâu, cô em ! Tất nhiên ở những bệnh nhân tâm thần, thì mặc cảm ơđíp có thể đẩy họ đến chỗ giết cha để chiếm đoạt mẹ. Nhưng người bình thường, khỏe mạnh, do mặc cảm này, cũng có xu hướng chọn người tình hao hao giống mẹ y, để y có thể hưởng ở cô ta tình cảm mẹ con. Loại nam giới này khi làm tình cần một kiểu hoàn toàn khác. Điều này cô em cần biết.

- Lạy Chúa tôi ! - Ocxana thở dài - Vậy em phải học, để làm được như thế...

- Không phải cứ học là được đâu. Nhưng ta cũng thử giảng cho cô em. Một là cô em không được sấn sổ. Thứ hai: cô em không được nghĩ rằng đối phương dĩ nhiên đã biết phải làm những gì. Cô em phải nghĩ rằng anh ta chỉ biết rất lơ mờ, và cô em có bốn phận hướng dẫn, dạy anh ta. Rồi liền sau đó, cho anh ta thấy là anh ta nắm được rất nhanh bí quyết và đạt được những kết quả mỹ mãn. Loại đàn ông này cần có người khuyến khích, động viên, khen ngợi thành công của họ, hết như trẻ con cần những thứ đó ở bà mẹ. Ba: cô phải thương xót, và an ủi anh ta. Phải ôm anh ta, áp đầu anh ta vào cặp vú cô rồi ru anh ta như mẹ ru con. Bốn: cô phải chú ý cách nói năng. Không dùng lời lẽ thô tục. Nên dùng những từ dịu dàng, mơn trớn. “Mặt trời bé nhỏ của em” chẳng hạn. Cô em hiểu rồi chứ ?

- Chịu, làm thế thì em chịu, - Ocxana buồn bã nói. - Tính nết em không như thế. Chưa bao giờ em làm như thế.

- Cô phải làm, bởi đó là điều cần thiết, - Vadim nghiêm khắc nói.

- Thôi đi, anh Vadim, - Ocxana phụng phịu làm nũng. - Thế thì còn gọi là làm tình sao được ? Chỉ là nựng trẻ con thôi.

- Không sao, rồi cô sẽ quen dần.

- Nếu làm thế vẫn không đạt kết quả ? Nếu hẳn ta không cần cách như anh nói thì sao ?

- Nếu... nếu, -Vadim nhại lại. — Chỉ ai không làm gì mới không phạm sai lầm. Mà kẻ nào đã không làm gì thì đừng hi vọng đạt được gì. Tôi với cô có mục tiêu hẳn hoi, đúng không nào ? Và tôi với cô phải đạt cho được cái mục tiêu ấy. Phải chấp nhận rủi ro.

Khi Vadim đi rồi, đêm đã khuya. Ocxana lên giường nằm, co người lại, hình dung sẽ làm tình theo kiểu nào với Expiov. Cô cảm thấy mất hết hào hứng. “Mặt trời bé bỏng của em...” Vớ vẩn ! Nhưng Vadim nói có lí. Cần phải cố gắng, phải giật lấy Expiov trong tay mụ già có cặp vú đồ sộ kia. Bởi đây là chuyện để trở thành giàu có, nhằm kiếm được một khoản tiền lớn. Có số tiền này mình sẽ được hưởng tự do hoàn toàn có thể lấy một anh chồng do mình lựa chọn, không cần anh ta giàu mà chỉ cần mình yêu anh ta. Vì mục tiêu đó, Ocxana sẵn sàng chịu đựng mọi thứ.

Bức tranh về những gì đã xảy ra trong nhà Xoloviov không khó hiểu gì lắm. Cảnh sát lục lọi rất kĩ mọi góc ngách, nhưng không tìm thấy khẩu súng đã bắn vào hai người kia. Nhưng người ta tìm thấy nó ngay trong cánh rừng gần đấy. Tuy nhiên không thấy vết bánh xe đẩy của Xoloviov từ nhà ra chỗ có khẩu súng. Có nghĩa là kẻ vút khẩu súng ra đấy không phải Xoloviov. Nhưng hiện nay chưa phải người ta đã loại bỏ ông ta ra khỏi diện nghi vấn. Vì rất có thể hung thủ là người của ông ta.

Các chuyên gia kĩ thuật, sau khi kiểm tra tòa nhà, đã thống nhất là ngoài Xoloviov và hai nạn nhân, trong nhà đêm qua còn có một người nữa. Nhưng đến đây thì có nhiều điều khó hiểu. Thứ nhất, trong khu vực xung quanh tòa nhà, không thấy xe ô tô của cô gái đêm qua đến đây. Lúc người ta tìm được, thì xe bị bỏ rơi ở cách tòa nhà khá xa, khoảng mười phút đi bộ. Một điều hoàn toàn không hiểu nổi là tại sao cô ta để xe xa như thế rồi đi bộ đến đây ? Thứ hai, giấy tờ căn cước của cô ta, Marina, lại nằm trong xách tay để trong xe. Thế nghĩa là sao ? Có người phụ nữ nào khi đến nhà người quen lại bỏ xách tay cùng giấy tờ trong xe ô tô ? Chưa kể giữa ban đêm, mà cô ta không để xe ngay trước cửa, để có thể đứng trong nhà nhìn qua cửa sổ là thấy được ? Nếu có người phụ nữ nào làm như thế, hẳn cô ta phải là người vô tâm lắm, hoặc quá sợ hãi. Hoặc...

Chính mấy chữ “hoặc” ấy đã làm Naxtia suy nghĩ. Cảnh tượng bừa bộn trong phòng làm việc của Xoloviov và xác cô Marina nằm ngay trước cửa phòng chứng tỏ đã có kẻ lục soát để tìm thứ gì đó. Cả hai tủ chìm bằng kim loại đều mở toang, và một số hồ sơ tung tóe trên sàn nhà. Vào gần giữa trưa, người ta đem đến cho Naxtia bản lai lịch Marina, thì bức tranh càng tối tệ. Marina Xoblicova, sinh năm 1968, đã có một tiền án về tội ăn trộm nhà công dân, ngồi tù hai năm, ra tù cách đây một năm rưỡi. Tội của cô ta là tham gia một nhóm chuyên mở các loại khóa và vô hiệu hóa các hệ thống bảo vệ. Viên dự thẩm lập hồ sơ về cô ta cho biết Marina đã

tham gia ít ra là mười vụ đột nhập nhà công dân để ăn trộm, nhưng chỉ vụ cuối cùng mới có đủ bằng chứng kết án. Bọn đồng phạm với cô ta bác bỏ việc cô ta tham gia vào những vụ khác, chỉ thừa nhận sự tham gia của cô ta vào vụ cuối cùng này, là vụ cả bọn đều bị bắt quả tang. Bọn chúng tỏ ra rất cao thượng !

Không có gì lạ chuyện sau khi mãn hạn tù, Marina trở về với cuộc sống bình thường, học kĩ thuật máy vi tính và kiếm sống bằng nghề ấy. Và cũng không có gì lạ việc trong khi hành nghề, cô ta đến nhà Xoloviov, chiếm được tình cảm của ông ta, rồi trở thành nhân tình của ông ta. Tình hình có thể đã phức tạp thêm, khi Marina thích cậu giúp việc Andrei và đến nhà này gặp gỡ cậu ta vào đêm khuya, trong lúc ông chủ cậu ta đang ngủ. Chính vì thế mà cô ta đỗ xe ở xa để Xoloviov không nghe thấy tiếng động cơ. Cô ta vào nhà, tình tự với Andrei trong phòng của y trên tầng hai. Trong lúc đó một kẻ lạ mặt đột nhập vào nhà, lục soát trong phòng làm việc của Xoloviov. Xoloviov nghe thấy tiếng động đã bấm chuông gọi người giúp việc. Cho đến lúc này chưa xảy ra chuyện gì. Cậu giúp việc vào phòng làm việc lấy tập bản thảo, nhưng không phát hiện ra là có kẻ núp trong đó. Một lúc sau, Xoloviov lại nghe thấy tiếng động bên phòng làm việc, lại gọi người giúp việc. Nhưng lần này cả Marina cũng cùng xuống với cậu ta. Thiếu gì lí do. Có thể cô ta cần vào phòng vệ sinh ở dưới tầng một chẳng hạn. Mà cũng có thể cô ta định về. Thế là hai người này chạm trán với tên gian. Tên gian bắn họ rồi tẩu thoát. Mà có vẻ Marina xuống nhà là định để ra về thật. Cậu giúp việc Andrei chỉ mặc quần cộc, nhưng cô ta thì mặc đầy đủ áo quần.

Mường tượng ra trong óc quang cảnh diễn biến đó, Naxtia đã sắp sửa thảo kế hoạch điều tra, thì Dosenco mang một cặp tài liệu mỏng bước vào.

- Tôi xin đem thông tin nữa về vụ Marina Xoblicova. Tôi lấy được ở hàng xóm. Xin chị chỉ đọc qua rồi trả lại tôi.

- Cảm ơn, - Naxtia gật đầu, mở cặp tài liệu.

Chị như bị dội một gáo nước lạnh vào tai. Marina còn có biệt danh trong giới tội phạm là "Nai con".

"Chúng ta không thể thiếu được Nai con".

Naxtia đã nghe thấy câu này ở đâu nhỉ ?' Tất nhiên, ở nhà Xoloviov, hôm chị đến chúc mừng ngày sinh nhật của anh ta. Câu ấy ở miệng một trong mấy người lãnh đạo Nhà xuất bản "Serkhan". Hôm đó Naxtia chỉ nghĩ là họ bàn về vấn đề giao thông vận tải, và hai chữ "Nai con" là ám hiệu chỉ loại xe tải cỡ nhỏ vừa đẹp vừa thuận tiện, sản phẩm của hãng "GAZ". Chị hay nghe thấy giới lái xe nhắc đến cái tên đó. Như vậy có nghĩa Xoloviov không lầm, quả là có kẻ đang lũng túng thứ gì đó trong nhà anh ta. Thậm chí để nhằm mục đích đó, bọn chúng còn phái cả một cô gái ăn trộm chuyên nghiệp, chuyên gia về mở các kiểu khóa. Còn Andrei, tên giúp việc cho Xoloviov thì sao ? Chắc hẳn hẳn biết rõ âm mưu này. Chính vì thế mà hẳn căm ghét Naxtia. Đối với hẳn, chị là một mối nguy hiểm, bởi nếu mối quan hệ giữa chị và chủ hẳn phát triển, thì Marina không thể lọt vào đây được. Chà, vậy là Xoloviov không biết gì hết ! Nhưng bọn chúng cần tìm thứ gì trong nhà anh ta ? Một đồ vật hay một tài liệu ?

Nếu đúng như vậy thì Marina đến đây chính để tìm những thứ đó, trong phòng làm việc

của Xoloviov. Và như thế, không có gì lạ, khi Andrei vào lấy bản thảo cho ông chủ, đã không “phát hiện” ra là có kẻ bên ngoài đột nhập vào. Đồng thời Naxtia giải thích được tại sao Marina đầu ô tô ở xa nhà như vậy. Loại tội phạm có kinh nghiệm thường cố không đem theo trong người thứ gì thừa: lỡ gặp nguy hiểm, chúng có thể bỏ chạy mà không lo đánh mất hay bỏ quên thứ gì làm cơ quan điều tra phát hiện được chúng là ai. Mang theo túi xách sẽ vướng víu, khó tẩu thoát. Và như thế chị cũng giải thích được tại sao tên gian lệt vào nhà dễ dàng như vậy: cửa ngoài không khóa, hẳn là Andrei đã lén lút mở cửa cho Marina vào.

Mọi thứ đều khá rõ ràng. Nhưng thủ phạm giết hai tên đó là ai ? Hắn lệt vào nhà Xoloviov giữa lúc đêm khuya để làm gì ?

Còn một vấn đề nữa làm Naxtia khó xử. Chị nên có thái độ thế nào với Xoloviov đây ? Nhận mình là người của Cơ quan an ninh, phụ trách điều tra vụ án mạng kép xảy ra trong nhà anh ta chẳng ? Nhưng làm thế tức là chị sẽ không thể tiến hành điều tra mối liên quan giữa cư dân trong khu “Mộng Mơ” này với vụ bắt cóc đám trẻ trai kia. Hay chị vẫn nên đóng vai cố vấn pháp lí của hãng bảo hiểm ? Cách nào hơn ?

Tiếp tục cuộc điều tra vụ bắt cóc kia để cứu những đứa trẻ còn sống ?

Hay thừa nhận phương án “Mộng Mơ” là sai lầm, không có triển vọng mang lại kết quả ?

Phải cố gắng cứu mấy đứa trẻ ấy...

Hay đành chịu thừa nhận...

Đầu óc Naxtia quay cuồng. Chị cúi kính cho nên không thể tập trung tư tưởng, không thể tỉnh táo cân nhắc, và lại càng bối rối hơn.

Naxtia quyết định đứng dậy, khóa cửa phòng giấy, đến phòng tập bắn bia của Anatoli Khavaxtunov.

Phương pháp của ông này đã được chị kiểm tra đi kiểm tra lại và lần nào cũng đạt kết quả. Sau những buổi họp tại phòng tập bắn bia của Anatoli, Naxtia hồi phục được khả năng suy luận một cách tỉnh táo và logic.

Anatoli cười toác miệng:

- Chào chị Naxtia, lại bị rối đầu óc phải không ?

- Vâng, - Naxtia thú nhận.- Đầu óc tôi lại rối tung rối mù, chẳng còn suy nghĩ được gì hết. Đâm cúi kính và hoảng sợ nữa chứ.

Anatoli bảo chị ngồi xuống bàn.

- Nào, bây giờ cô đo một cái rồi tôi sẽ chọn liệu pháp nào thích hợp cho cô.

Ông đặt trước mặt Naxtia một chiếc va li nhỏ, rồi mở nắp. Chị thấy bên trong không có gì lạ, chỉ có bốn chiếc đĩa mỏng, bên trái hai, bên phải hai và hai cái thước đo có chia độ.

- Kỹ thuật đo này là thế nào ? — Naxtia ngạc nhiên hỏi.

- Cô chưa biết à ? - Anatoli bật cười. - Cái này gọi là activation kế, nói dễ hiểu là đồng hồ đo trạng thái tâm thần của con người.

- Dùng để làm gì ?

- Để chẩn đoán... Nhưng có giảng thì toàn thuật ngữ chuyên môn, cô cũng không hiểu được đâu. Tốt nhất là bây giờ cô cứ làm theo tôi bảo. Cô đặt hai bàn tay lên các tấm đĩa này và thôi không nói gì hết.

Naxtia ngoan ngoãn đặt hai bàn tay lên các tấm đĩa. Kim trong đồng hồ nhúc nhích rồi xoay sang một bên.

Anatoli ghi gì đó lên một tờ giấy, suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

- Cô bị gay gắt. Lo lắng quá chứ gì ? Hay có chuyện bức bối lớn, rất lớn ?

- Không. Không có chuyện gì cả.

- Vậy tại sao chỉ não bán cầu bên phải hoạt động ? Toàn bộ tinh thần chuyển sang phần cảm xúc. Phần suy nghĩ lí trí bị suy yếu hẳn. Đúng thế không ?

- Đúng thế. Chính vì vậy mà tôi đến gặp anh để điều trị. Tôi biết rằng sang chỗ anh, tập bản độ nửa giờ là trí óc sẽ thăng bằng trở lại.

- Cô đừng lo, tôi sẽ làm cho trí óc cô thăng bằng thôi. Tập xong, ta sẽ dùng đồng hồ này đo lại. Nào, mời cô ra sàn bắn. Cô biết cách lắp đạn chứ ?

- Tôi chưa lắp bao giờ, - Naxtia cười vang. - Thú thật là móng tay tôi để dài cho nên rất vướng.

Anatoli khéo léo lắp đạn vào khẩu súng ngắn rồi đưa Naxtia.

- Bây giờ ta tiến hành liệu pháp. Cô nhớ lời văn chứ ?

- Nhớ.

- Vậy thì nói to lên, - Anatoli nhắc.

- Không cần. Tôi không nhớ sai đâu.

- Tôi đã bảo nói to lên thành tiếng kia mà, nếu không sẽ không kết quả đâu.

Naxtia đứng vào vị trí, thả bàn tay cầm súng xuống.

- Cô đặt súng xuống đã. Vậy là cô chưa tập trung tư tưởng. - Anatoli thét. - Cô hãy trả lời tôi: yếu tố cơ bản trong kỹ thuật bắn là gì ? Trả lời chậm thôi, nói từng từ một.

- Yếu tố cơ bản, - Naxtia bắt đầu chậm chạp nói, - bảo đảm kết quả trong mọi trường hợp là sự phối hợp các động tác, từ bóp cò, nắm chặt báng súng và cố định khớp cổ tay.

- Đúng. Thế điểm tựa thứ nhất của khẩu súng tương ứng với cái gì ?

- Với lúc kiểm tra thấy cách nắm báng súng chính xác.

- Điểm tựa thứ hai ?

- Lúc kiểm tra đầu ruồi, đồng thời buông lỏng ngón tay và cố định bàn tay.

- Điểm tựa thứ tư ?

- Kiểm tra kết quả của phát súng bắn ra.

- Giỏi lắm, vậy là cô nhớ chính xác đấy, - Anatoli khen. - Bây giờ cô cầm súng và vừa làm vừa nói to lên từng bước. Và tập trung tư tưởng, chỉ nghĩ đến điều cô nói, ngoài ra không quan tâm đến gì khác.

- Đặt ngón tay sang bên cạnh, nắm chặt báng súng,

- Naxtia ngoan ngoãn làm theo lệnh.

- Vừa nói vừa làm chứ ? Mà sao cô nắm báng súng giống như túm tóc đối phương thế ? Đừng co cứng. Phải buông thả cơ bắp, nắm chắc nhưng không co cứng.

- Nhưng súng nặng quá, - Naxtia nhăn nhó.

- Không sao, không rơi được đâu, - Anatoli cười. - “Nắm” không có nghĩa là “túm”. Lòng bàn tay và các ngón tay phải áp sát vào báng súng, dính liền vào nhau như keo ấy. Giống như găng tay dính liền vào bàn tay. Cô đừng nghĩ đến chuyện khẩu súng có thể tuột khỏi bàn tay. Khi báng đã dính vào lòng bàn tay thì làm sao rơi ra được ? Tốt. Làm tiếp.

Naxtia từ từ nâng khẩu súng lên.

- Kia nói đi chứ ? Vừa làm vừa nói kia mà ! - Anatoli nhắc.

- Buông lỏng một ngón tay.

- Thoải mái, thoải mái, Naxtia ! - Anatoli nói. - Cô phải thật thoải mái. Như thể cô đưa tay lên vuốt tóc. Phải thật thoải mái, không được để một chút co cứng nào hết. Bình thản, tự nhiên. Đừng vội quan tâm đến kết quả của phát súng. Đừng lo trước nếu bắn trượt thì sẽ ra sao. Tập trung tư tưởng vào các động tác, làm chính xác và thoải mái, còn kết quả thì mặc, đấy là chuyện về sau. Kết quả chỉ là mới quan tâm nhỏ xíu, một phần mười. Cô hiểu rồi chứ ?

- Hiểu.

- Bây giờ thả tay xuống và làm lại mọi động tác từ đầu. Thoải mái ! Không co cứng ! Không hồi hộp ! Tốt lắm, - Anatoli cười vui vẻ. - Cô làm rất tốt. Nào, bây giờ làm tiếp.

- Bóp cò, giữ cổ tay cố định, - Naxtia nói giọng bình thản.

- Nhắc lại năm lần và nói đến đâu làm đến đấy.

- Bóp ngón tay, cố định cổ tay. Bóp ngón tay, cố định cổ tay. Bóp...

Tiếng súng nổ. Cánh tay Naxtia ngoặt sang một bên.

- Bắn tiếp ! Bắn tiếp luôn !

- Giữ nguyên tư thế, buông thả ngón tay.

- Xong. Bỏ súng xuống. Với cô phải kiên nhẫn lắm.

- Viên đạn tôi bắn bay đi đâu thế ? - Naxtia hỏi, mắt cận thị nheo lại nhìn vào tấm bia.

- Cô bắn thế nào thì đạn đi như thế thôi. Làm lại bài tập bắn liền ba phát. Buông lỏng bàn tay. Đừng nghĩ đến chuyện trúng hay không trúng. Tạm quên nó đi.

Naxtia nhắc lại từng động tác giọng đều đều như cái kính. Chì bắn liền ba phát rồi đặt khẩu súng xuống.

- Khá lắm, - Anatoli hài lòng nói. - Cô thông minh lắm. Cả ba phát đều trúng điểm chín. Bây giờ ngồi xuống cổ máy.

Naxtia ngồi xuống, đặt tay lên những chiếc đĩa nhỏ trên đồng hồ đo thần kinh.

Anatoli cười, trí óc bên trái thậm chí vượt bên phải một chút, có nghĩa, phần tỉnh táo đã được hồi phục, át được phần cảm xúc.

- Anatoli, anh đúng là thần tiên, - Naxtia nói vẻ biết ơn. - Anh học được ở đâu cái tài này đây ? Từ thuở nhỏ chưa bao giờ tôi bắn trúng bia, vậy mà hôm nay tôi bắn ba phát được hai mươi bảy điểm. Năm phát sau được bốn mươi ba !

- Nói thật với cô là tôi chẳng học ở đâu cả, tôi chỉ tự nghiên cứu rồi thử nghiệm lấy. Hôm bảo vệ học vị, tôi rất lo hội đồng sẽ chế giễu tôi về cái “bài thơ” tôi bắt học viện thuộc lòng ấy.

- Nhưng họ không chế giễu anh chứ gì ?

- Không, bởi hôm ấy có ông Corkh bên tôi. Ông ta phát biểu khen tôi, thế là không ai nói gì nữa. Corkh đúng là con người huyền thoại. Uy tín tuyệt đối, ông ấy đã đưa ra nhận xét thì không ai bác lại được.

Arcadi Corkh đúng là con người huyền thoại thật. Người đầu tiên ở nước ta viết luận án phó tiến sĩ về phương pháp dạy bắn súng. Đồng thời là giáo sư đầu tiên về lĩnh vực này. Corkh đã khen phương pháp của Anatoli thì Naxtia làm theo phương pháp đó đạt kết quả là chuyện tất nhiên.

- Anatoli ! Anh đã dùng phương pháp này dạy nhiều người rồi phải không ?

- Nhiều lắm. Tất nhiên tôi chỉ dạy những ai muốn học. Còn người không muốn học thì làm sao dạy họ được ? Bởi nhiều người đến đây không phải để học mà để khoe tài bắn trúng của họ. Nhưng không sao, tôi tìm ra một bài tập phức hợp, kiểm tra trạng thái tâm lý của mỗi người và tôi biết ngay người nào ra sao. Tôi thu vào bằng các loại tiếng động, tiếng súng bắn loạn xạ, tiếng phụ nữ kêu thét. Tôi cho họ bắn thử trong khi tôi phát ra những âm thanh kia, và thấy ngay “tài” của họ đến đâu.

- Anh có thể dạy họ bắn và chiến đấu giữa các âm thanh như thế kia à ? — Naxtia hỏi vẻ hoài nghi.

- Đúng thế.

Naxtia thấy cảm phục con người này, say mê nghề nghiệp và không tiếc sức nghiên cứu thật sâu về phương pháp bắn súng và dạy người khác bắn. Và Naxtia rất thông cảm với ông ta vì quá ít người biết công lao đó của ông.

Ra khỏi phòng tập bắn, Naxtia ngạc nhiên thấy suốt thời gian trong phòng tập, chị không hề nghĩ đến những vấn đề lúc trước làm chị đau đầu. Chị chợt hiểu, Anatoli có tài hướng học viên tập trung toàn bộ trí óc vào việc tập bắn, và bằng cách đó “thanh lọc” trí óc họ khỏi những cảm xúc có hại cho việc tỉnh táo suy nghĩ. Và bây giờ chị cảm thấy mình đã hoàn toàn tỉnh táo để xem xét vụ án.

Naxtia nói với Xoloviov giọng không hài lòng:

- Anh đẩy em vào tình trạng lố bịch. Em hiểu anh không có lỗi, nhưng em thì dẫm ra thế nào ? Em thành con ngốc, đi gọi điện cho bạn bè bên ngành công an báo rằng một người bạn của em đang gặp nguy hiểm, xem họ có góp được ý kiến nên làm thế nào không. Thế nhưng mấy ông bạn em bên ấy lại lôi em ra thẩm vấn. Thì ra người ta thấy trong nhà cái ông bạn của em có hai xác chết, và bản thân ông ta cũng đang bị tình nghi. Họ chưa bắt anh chỉ vì thông cảm thương tật của anh. Bây giờ anh hãy nói đi, em phải làm thế nào bây giờ ?

Xoloviov trông tiều tụy, cặp mắt sụp xuống, mặt ngơ ngác. Naxtia đến nhà ông ta ngay chiều hôm đó, sau khi viên dự thẩm vừa đi khỏi được nửa giờ. Vì thấy Xoloviov tàn tật, viên dự thẩm đã không gọi ông ta đến cơ quan điều tra mà tự đến gặp.

- Nhưng em có tin anh không ? — Xoloviov nhắc đi nhắc lại câu hỏi ấy đã bao nhiêu lần. — Em có tin là không phải anh giết hai người ấy không ?

- Em tin, nhưng như thế có xoay chuyển được gì đâu ? Em không phải dự thẩm. Vấn đề là làm thế nào để ông ấy tin. Khi trong nhà có ba người, hai người bị giết, tất họ phải đặt nghi vấn vào người thứ ba. Đó là điều tự nhiên. Anh có thấy thế là chuyện bình thường không ?

- Trong nhà anh lúc đó còn có một kẻ nữa, - Xoloviov khẳng khái cãi.

- Xoloviov, anh chỉ còn một cơ may duy nhất là cố nghĩ xem bọn chúng lục lọi nhà anh để tìm gì ? Chỉ khi biết chúng muốn tìm gì mới có thể đoán xem là kẻ nào. Và như thế mọi việc sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Nếu anh chưa nói ra được chúng định tìm gì ở nhà anh thì mọi lời khai của anh về kẻ này xấu, kẻ kia ghét anh đều không có giá trị. Chính kẻ đó đã giới thiệu Marina để cô ta đến nhà anh.

- Không đúng, - Xoloviov cực lực phản đối. - Marina không thể dính dáng đến vụ này.

- Anh nói lạ ! — Naxtia nheo mắt nhìn Xoloviov vẻ giễu cợt. - Thế tại sao cô ta có mặt ở đây ?

- Máy vi tính của anh nhiễm vi rút. Cậu Andrei gọi điện đến hãng, xin cử một thợ lành nghề đến sửa. Chỉ có vậy thôi. Về chuyện cô ta có tiền án thì cô ta có nói ra đâu mà anh biết

được ?

- Tên hãng ấy là gì ?

- “Electrotech”.

- Anh có số điện thoại của hãng ấy không ?

- Không. Cậu Andrei có, chính cậu ta gọi đến đó.

- Xoloviov, em đành phải làm anh buồn thôi. Tối hôm qua anh bảo em là anh đang gặp chuyện rắc rối, em nghĩ ngay đến cô ta. Và sáng nay, trước khi gọi điện cho bè bạn em bên công an, em đã tiến hành một cuộc điều tra nhỏ: Moxcva có cái hãng đó thật, nhưng họ không có nhân viên nào tên là Marina. Thêm nữa hãng này không làm công việc sửa chữa máy vi tính. Bây giờ thì anh hiểu rồi chứ ? Vấn đề hôm qua làm anh lo lắng hoàn toàn không đơn giản ! Andrei, em chưa biết kẻ nào đã bố trí, đưa vi rút vào máy của anh, rồi sau đó gài con bé xinh đẹp Marina kia vào quyến rũ anh. Kẻ đó hẳn nhằm một mục đích duy nhất là đưa người của hắn lọt vào phòng làm việc của anh. Nhưng để làm gì ? Xoloviov, anh phải điềm tĩnh suy nghĩ và tìm cho ra, chúng muốn tìm gì trong phòng làm việc của anh. Anh nghĩ ra được càng sớm thì công an người ta càng tìm ra thủ phạm nhanh hơn, và khi ấy họ để anh và em được yên. Có thể anh không cần, vì anh tàn tật, họ không thể bắt anh. Thì chính ông dự thẩm đã phải đích thân đến đây gặp anh đấy thôi. Nhưng em thì họ sẽ gây rắc rối ! Mà em thì đâu có thì giờ ? Em còn phải đi làm kiếm ăn, em phải tư vấn pháp lí, thảo các hợp đồng cho họ, và còn làm tư vấn cho bao nhiêu thứ khác nữa. Em không thể hàng ngày đến cơ quan công an vài giờ đồng hồ để họ thẩm vấn. Anh hiểu rồi chứ ?

- Vậy em bảo anh phải làm gì bây giờ ? — Xoloviov mệt mỏi hỏi.

- Em muốn anh soát lại toàn bộ các giấy tờ của anh, xem thứ gì bọn chúng cần tìm. Anh làm việc đó càng nhanh càng tốt. Nếu anh muốn, em có thể giúp anh, cùng soát lại với anh các hồ sơ tài liệu. Em sẽ xin công ty bảo hiểm cho nghỉ vài ngày, cùng với anh lục tung đồng tài liệu kia, soát lại từng tờ một. Có thể anh không cần, nhưng em thì cần. Em không thể để công ty đuổi em !

- Thôi được, - Xoloviov khẽ nói, - anh đồng ý ta cùng soát lại các giấy tờ. Nếu em cần như thế, anh bằng lòng vậy. Có điều, phải từ ngày mai. Hôm nay anh mệt quá rồi.

- Mai ?

- Đúng thế, mai ta bắt đầu.

- Sáng mai em đến đây từ sáng sớm được không ?

- Đồng ý, từ sáng sớm.

Naxtia nhận thấy cặp mắt Xoloviov như đang nghĩ tẩn tẩn đâu đâu. Có lẽ anh ta đang nghĩ đến chuyện xảy ra đêm qua.

- Hẳn anh cần một người giúp việc chứ ? Anh tự làm lấy mọi việc sao được.

- Nhà xuất bản sẽ cử một người đến, - Xoloviov bình thản nói.

- Nhưng trong khi họ chưa cử, vẫn cần có một người giúp anh. Anh không thể bảo cháu đến đây được sao ?

- Cháu ? Thằng Igor ấy à ? — Xoloviov nhắc lại, như Naxtia vừa nói ra một câu hết sức vô lí. - Không.

- Tại sao ?

- Chẳng tại sao cả, nhưng hoàn toàn không thể được.

- Tùy anh thôi, nhưng nhất định anh phải có người giúp đỡ.

- Mai em đến đây ta sẽ bàn.

Xoloviov rơi vào tình trạng suy sụp khủng khiếp, nhưng đó là điều có thể hiểu được. Ông ta đã phải ở trong nhà một mình với hai xác chết, trong một thời gian khá dài, cho đến khi cảnh sát tới. Dù sao đây cũng là một sự căng thẳng thần kinh không đơn giản.

Naxtia hỏi:

- Bây giờ anh có cần em làm gì giúp anh không ? Nấu ăn bữa tối chẳng hạn ?

- Không cần. Anh không đói.

- Hay giúp anh đi nằm ?

- Không cần. Anh làm lấy được.

- Vậy hẹn sáng mai nhé ?

- Ừ, sáng mai. Cảm ơn em đã đến.

Naxtia bước đến gần Xoloviov, cúi xuống, đặt một nụ hôn lên má anh ta.

- Anh đừng hoang mang. Em có kinh nghiệm là mấy ngày đầu tiên bao giờ cũng rất nặng nề. Anh uống một viên an thần và ngủ một giấc đi. Sáng mai tỉnh dậy anh sẽ thấy nhẹ nhõm hơn. Anh cố ngủ đêm nay nhé. Sau khi em về, anh sẽ không hoang mang nữa chứ ?

- Anh sẽ cố gắng.

Trên khuôn mặt Xoloviov hiện ra một nụ cười yếu ớt. Anh ta nâng bàn tay Naxtia lên, rồi như mấy ngày trước đây, anh ta áp vào má mình.

- Em về đi, Naxtia ! Và sáng mai cố đến cho sớm.

Những ngày trước ngày lễ bao giờ cũng hàm chứa nhiều biến cố. Cái gì không biết, chứ quy luật này Naxtia thuộc lòng như lòng bàn tay.

Theo quy luật này, càng gần đến kì nghỉ lễ “dài”, càng nhiều khả năng xuất hiện những tình huống cần được kiểm tra ngay tức khắc. Những cuộc kiểm tra này càng cần phải tiến hành

có hiệu quả, bởi mọi người sắp rời khỏi thành phố, tản khắp các nơi để nghỉ ngơi. Đến lúc đó thì khó mà tìm được ai, và cũng không thể lôi họ đến cơ quan công an nổi. Mà kì nghỉ mừng Một tháng Năm bao giờ cũng kéo rất dài: bốn ngày nghỉ cuối tuần, bốn ngày nghỉ lễ, sau đó ba ngày nghỉ nữa. Các tổ chức phi chính phủ thường nối liền ngần ấy ngày vào với nhau thành một chuỗi ngày nghỉ kéo dài. Còn bốn ngày làm việc, chỉ cơ quan nhà nước phải tôn trọng. Các cơ quan phi chính phủ bỏ qua bốn ngày làm việc không đáng kể ấy. Năm nay không khác gì mọi năm, cũng tuân theo cái “quy tắc” đó. Ngày 29 tháng Tư, người ta tiến hành cuộc lục soát lần thứ hai căn hộ của Trercaxov. Cuộc lục soát này được tiến hành kĩ càng, tỉ mỉ hơn lần trước, lần tiến hành ngay sau khi bắt tạm giam gã. Kết quả cuộc lục soát này đã tìm thêm được hai thứ: một cuốn sổ tay giấu rất kĩ, kín đặc chữ, rõ ràng không phải của gã, và vết dây đất cát rất đặc biệt bên dưới tấm thảm trải sàn nhà.

Nội dung trong cuốn sổ cho thấy người viết rất say mê các trò chơi trên máy vi tính. Rất có thể cuốn sổ đó của Oleg Butenco, cậu trai nạn nhân kia. Ngay hôm đó người ta liên lạc với gia đình cậu ta, nhưng không phải. Một là Oleg không say mê chơi các trò chơi trên máy vi tính và bản thân cậu không có máy vi tính. Hai là đem so với chữ cậu ta thì khác hẳn. Tất nhiên, trong những vấn đề như thế này, sự khẳng định chỉ là tạm thời.

Người ta lấy ở nhà cha mẹ Oleg các vở viết, ghi chép, đem đến bộ phận kĩ thuật để thẩm định.

Còn bản thân Trereaxov thì không biết gì về chữ viết của Oleg. Điều này làm cảnh sát viên Corotcov rất không hài lòng.

- Anh đã bao giờ nhìn thấy cuốn sổ này chưa ? - Corotcov đến gặp Trercaxov tại căn hộ, nơi y bị quản thúc và giám sát chặt chẽ.

- Chưa bao giờ, - Trercaxov lắc đầu.

- Sao nó lại nằm trong nhà anh ?

- Chắc của Oleg, - Trercaxov gợi ý.

- Chúng tôi sẽ thẩm tra. Nhưng nếu không phải của Oleg Butenco thì là của ai ?

- Chịu.

- Anh hãy kể tên những người anh đưa về nhà sau khi Oleg Butenco chết.

- Sau đấy tôi không đưa ai về nhà nữa. Nếu ông định nói đến những đứa tôi làm tình, thì tôi chỉ đến nhà chúng thôi.

- Ngoài những đứa đó, anh còn có họ hàng, hàng xóm, bè bạn quen biết nữa chứ ?

- Không ai để sổ lại trong nhà tôi. Điều này tôi biết chính xác.

- Vậy tại sao cuốn sổ lại lạc được vào nhà anh ?

- Tôi không biết.

- Hay khi Oleg còn sống, có ai đến gặp cậu ta không ?

- Chắc không, bởi cậu ta đang trốn mọi người. Oleg rất sợ lỡ gặp phải người quen cũ.

- Nhưng có thể là những người cậu ta mới quen.

- Làm sao cậu ta quen được ai ? - Trercaxov trả lời câu hỏi bằng một câu hỏi. - Oleg không bao giờ ra khỏi nhà thì làm sao quen được ai ?

- Sao anh dám quả quyết như vậy ? - Corotcov bác lại. - Trong lúc anh đi làm, Oleg Buttenco ở nhà một mình, rất có thể người nào đó đến mà anh không biết.

- Tôi đã nói rồi: Oleg đang đi trốn, cậu ta không muốn gặp ai... Cậu ta rất sợ bọn buôn bán ma túy biết nơi cậu ta trốn, bởi cậu ta đã ăn cắp của chúng.

Tha hồ hỏi, Corotcov vẫn không khai thác được gì hơn ở gã. Khi đã rõ rằng cuốn sổ đó không phải của Oleg, Naxtia quyết định đem cuốn sổ đến hỏi cha mẹ tất cả các đứa trẻ con đã bị mất tích...

Còn với vết đất cát dưới tấm thảm trong phòng Trercaxov, muốn mau điều tra ra nguồn gốc, Colia phải sử dụng toàn bộ tài ngoại giao của anh ta, kể cả tiền bạc để mua rượu đãi các chuyên gia thẩm định. Chuyên gia nói rằng đó là đất lẫn với cát và xi măng, và là thứ xi măng phẩm chất rất kém.

- Đây là có kẻ đã đi giày đế dính thứ đất tại công trường xây dựng nào đó vào nhà này, - chuyên gia thẩm định nói.

Ngày 30 tháng Năm các cơ quan chỉ làm việc nửa ngày, nên tuy đã hết sức cố gắng, Colia vẫn không kịp làm được việc gì cho hẳn hoi. Việc tìm xem đây là đất của công trường nào và ai đem đến đây đành phải hoãn. Đã không còn cái thời đang ngồi dự tiệc nhưng nghe tiếng chuông điện thoại của cảnh sát yêu cầu là các cán bộ nhân viên vội bỏ ngay bàn tiệc, lao đi tiến hành công việc ngành cảnh sát yêu cầu.

Tuy nhiên người ta vẫn triệu tập được cha mẹ những đứa trẻ bị mất tích. Thật ra chỉ triệu tập được năm gia đình, ba gia đình còn lại, Corotcov phải đích thân đến nhà gặp họ.

- Đây là sổ tay của con trai chúng tôi, tên là Valeri, - người cha của Valeri Liskin mặt tái nhợt nói.

Con trai ông bị mất tích vào đầu tháng Mười Hai và được tìm ra thi thể vào tháng Hai.

- Ông tin chắc của con trai ông chứ ?

- Đây là cuốn sổ của Valeri. Nó luôn mang theo trong người, không lúc nào rời.

- Ông còn vở viết hoặc giấy tờ có bút tích của cháu ở nhà không ? Để chắc chắn, chúng tôi cần đưa cho chuyên gia thẩm định.

- Tất nhiên còn... Nghĩa là các ông đã tìm ra hung thủ ?

- Rất tiếc là hiện nay thì chưa.

- Nhưng các ông tìm thấy cuốn sổ của Valeri ở đâu ? Tại sao các ông còn giấu chúng tôi ? Tôi là cha, tôi có

quyền biết, kẻ nào đã bắt con trai tôi.

- Xin ông tin rằng, chúng tôi sẽ làm hết sức mình để tìm ra hung thủ.

- Nói dối ! - cha của Valeri kiên quyết khẳng định. - Các ông làm hết sức mình để che chở hắn thì có ! Thoạt đầu các ông để hắn tự do, đến khi báo chí làm ầm lên, các ông mới chịu bắt hắn, và bây giờ các ông tìm cách gỡ tội cho hắn. Cảnh sát các ông đều là những kẻ bài Do Thái. Nhưng tôi báo trước, chúng tôi không để các ông yên đâu.

Ông Liskin kia nói là làm luôn. Ngày hôm sau, đại tá Gordeev ra lệnh tìm Corotcov và Colia. Đại tá chưa dừng đến Naxtia vì ba ngày nay chị cùng với Xoloviov bận soát lại toàn bộ hồ sơ giấy tờ của ông này để tìm xem bọn tội phạm cần lấy thứ gì trong hai cái tủ chìm bằng kim loại kia.

Đại tá rầu rĩ nói:

- Chúc mừng hai anh nhân ngày lễ ! Hôm nay, vào ngày cuối cùng trước ngày lễ, chúng ta nhận được một món quà tuyệt vời. Cả tám gia đình tám cậu thiếu niên kia cùng gửi đơn phản kháng đến đây. Thằng cha Xlavov khốn kiếp kia không chỉ để lọt tin cho nhà báo, hắn còn tập hợp tám gia đình nạn nhân lại, tạo thành một tập thể. Bởi vậy không chỉ năm gia đình chúng ta đã mời đến cơ quan sở, mà cả ba gia đình mà cậu Corotcov đến gặp nữa, đều viết đơn phản kháng, buộc tội chúng ta bao che tội phạm.

- Bây giờ ta phải làm thế nào, thưa thủ trưởng ? — Colia rụt rè hỏi.

- Không có gì để làm cả. Chúng ta đành chịu nghe bọn họ chửi rửa, thậm chí phang gậy vào lưng, đồng thời làm thân con lạc đà, nghĩa là kiên nhẫn bác bỏ những lời vu khống kia, nhất định khẳng định chúng ta không hề bài Do Thái.

Sau câu chất vấn đầy ác ý một cách thành công của gã nhà báo trong cuộc họp báo hôm ấy, tình hình đã đủ xấu lắm rồi: cấp trên vụt chúng ta tới tấp. Không phải ba ngày một lần, mà mỗi ngày, lãnh đạo lại vụt tới một roi. Nhưng thôi, ta rà soát lại xem, cho đến ngày hôm nay chúng ta đạt được gì rồi nào ? Gã Trercaxov khẳng khẳng không chịu thú nhận gì ngoài vụ Oleg Butenco.

- Còn cô Naxtia ? Cô ấy đang điều tra theo hướng khu biệt thự. Biết đâu cô ấy sẽ phát hiện ra điều gì, - Corotcov nói giọng đầy hi vọng.

- Lỡ cô ấy không phát hiện ra điều gì thì sao ? - Đại tá Gordeev gạt đi. - Cuốn sổ tìm thấy ở nhà gã Trercaxov dù sao cũng đã là một dấu hiệu. Chứ khu biệt thự kia thì cho đến nay còn mờ mịt lắm. Bây giờ chúng ta phải tập trung vào gã Trercaxov. Gã đã đánh lừa, tung hỏa mù cho chúng ta một thời gian, may mà ơn Chúa, chưa phải là dài lắm. Bây giờ chúng ta thấy rõ, không thể tin gã nữa. Tạm thời cứ để gã ngồi trong cái căn hộ có canh phòng nghiêm ngặt kia và tin rằng gã đã đánh lừa được chúng ta. Cho nên, Corotcov, cậu phải hàng ngày đến gặp gã, trò chuyện thân tình để làm cho gã tưởng chúng ta vẫn tin gã. Cậu nói chuyện với gã, tỏ ra tin mọi lời gã nói, trong khi đó phát hiện ra những câu nói hớ của gã. Bây giờ thì chúng ta có thể khẳng định gã không đơn giản như chúng ta làm tưởng lúc ban đầu.

Đại tá bàn bạc với hai điều tra viên thêm chừng mười phút nữa, thì có tiếng chuông reo trên máy điện thoại đặc biệt nối với Bộ Nội vụ.

- Các cậu thấy chưa, - đại tá Gorđeev thở dài, đứng dậy, cài khuy áo choàng sĩ quan vai rộng. - Một cuộc gặp gỡ trước ngày lễ đấy. Tôi phải đi. Các cậu cố gắng nhé, hai bạn thân mến của ta !

Đã sang ngày thứ ba, hai người lục soát theo trình tự ngôi nhà Xoloviov, sục sạo vào mọi góc ngách. Giở từng trang sách, lật từng tờ giấy. Xoloviov đã dần dần bớt cảm giác kinh hoàng đêm hôm trước. Naxtia vẫn đóng vai một người không liên quan gì đến chuyện điều tra vụ án, mà chỉ giúp Xoloviov, nhằm làm cho cảnh sát chóng để họ yên thân.

Trong ba ngày đó, Naxtia hiểu ra rằng Xoloviov không đến nỗi bất lực như chị tưởng, khi thấy tên giúp việc làm cho ông ta mọi thứ, kể cả những việc vặt vãnh. Naxtia cũng không phải lo có kẻ gian đột nhập và hành hung ông ta, vì trước cửa nhà bây giờ lúc nào cũng có cảnh sát canh gác. Nhân viên cách sát này làm hai nhiệm vụ: vừa bảo vệ Xoloviov, vừa giữ không cho ông ta đi đâu ra khỏi ngôi nhà này, bởi chưa phải ông ta đã không còn gì đáng nghi vấn.

Khẩu súng tìm thấy ngoài rừng có vẻ không phải do Xoloviov giấu ở đó, nhưng dấu vết của kẻ thứ tư có mặt trong nhà này đêm hôm đó rất có khả năng là người của ông ta. Kẻ đó đã giết Andrei và Marina rồi quăng súng ra rừng. Dù sao thì việc bảo vệ Xoloviov cũng được tiến hành hết sức nghiêm ngặt và liên tục. Do đấy, khi rời khỏi đây để về nhà, Naxtia không thấy phải thương ông ta. Duy có điều chị chưa hiểu được, là tại sao hai cha con Xoloviov căm ghét nhau đến thế: ông ta kiên quyết không chịu gọi con trai đến cùng sống trong một thời gian ngắn.

- Bao giờ nhà xuất bản mới tìm được cho anh một người giúp việc khác ? - Naxtia hỏi, lúc chị ngồi trên bàn, trước tủ chìm mở rộng cửa, đang lật mở một hồ sơ mới.

- Chưa biết. Hiện nay cả ba người trong ban lãnh đạo đều đang đi nghỉ mát nước ngoài. Phải lúc về, họ mới tìm. Nhưng em lục hồ sơ ấy làm gì ? Toàn bản thảo dịch thôi. Trong đó không có gì đâu.

- Anh để mặc em, được không ? - Naxtia bức tức nói. - Nếu tên gian cũng nghĩ rằng trong này không có gì thì hẳn đã chẳng đột nhập vào đây và mở hai cái tủ chìm này. Nếu anh ngại làm thì anh vào bếp pha cà phê đi.

- Nhà hết đường rồi, - Xoloviov ngao ngán nói.

- Lạy Chúa ! — Naxtia rên rỉ. — Có thể mà anh cũng kêu ca. Nhắc máy lên, gọi cho ông hàng xóm Gienia Iakimov vay tạm một ít là xong. Cái gì cũng phải có người làm hộ anh hay sao ? Anh đâm quen được người ta phục vụ rồi. Lát nữa anh kê lên một bản danh sách những thứ anh cần mua, sáng mai em mua cho. Thôi, anh đi làm công việc nào anh thích, nếu anh đã chán cái việc lục soát này.

- Em câu đấy à ? - Xoloviov buồn rầu hỏi.

Naxtia thấy rõ, Xoloviov là loại người thích được xung quanh chiều chuộng, thông cảm, thương xót. Nhưng Naxtia lại không thích chiều chuộng, thương xót anh ta. Cậu chị tình cờ nghe thấy về “Nai con” chứng tỏ mấy người ở nhà xuất bản không hề trong sạch tí nào. Chị cảm thấy khó tin những câu chuyện về “nạn nhân vô tội”, cho nên chị cho rằng Xoloviov chắc chắn có dính vào những hoạt động phi pháp của nhà xuất bản kia. Xoloviov đã cộng tác gần gũi với họ, không phải chỉ trong một năm. Mấy tay lãnh đạo nhà xuất bản cử tên giúp việc Andrei đến đây và cả con tội phạm Marina kia nữa, có nghĩa, không phải Xoloviov không biết gì và không dính líu vào hoạt động của họ.

Xoloviov im lặng. Thậm chí ông ta không hề nhắc một câu nào đến Nhà xuất bản “Serkhan”. Hơn nữa, bao nhiêu lần Naxtia gợi ý để ông kể về hoàn cảnh nào làm ông thành tàn tật, Xoloviov đều lảng, nhất định không chịu nói. Do đấy, Naxtia thấy không thể thành thật với ông ta được.

Ngồi bệt xuống sàn, Naxtia lật từng trang bản dịch. Đây là một cuốn tiểu thuyết chị chưa đọc, có lẽ nằm trong số đã bán hết. Bị cuốn vào một câu, vô tình Naxtia đọc luôn một mạch cả cuốn truyện. Chị thầm nghĩ, loại truyện này bán chạy không có gì lạ. Viết bằng một thứ văn chương rất lôi cuốn. Các câu văn ngắn gọn và hoa mỹ, không một chút trúc trắc.

Naxtia phải cố dùng nghị lực mới rời được mắt ra khỏi bản dịch, để tiếp tục lật đều đặn từng trang như bình thường. Phòng bên cạnh, Xoloviov đang nói chuyện điện thoại với người hàng xóm. Một lát sau, có tiếng gõ cửa. Gienia lakimov đem đường sang. Naxtia cố giữ thật im lặng để không gây một tiếng động nhỏ. Chị hoàn toàn không có hào hứng gặp lakimov, mặc dù nói chung, chị mến anh ta. Có lẽ Xoloviov thấy được như vậy nên không cho lakimov biết Naxtia đang ở nhà mình, mặc dù xe của chị đậu ngay trước cửa.

May thay lakimov đi ngay, không ngó vào phòng làm việc. Chắc chắn anh đã nhìn thấy xe ô tô của chị, nhưng bản chất e thẹn khiến anh ta không hỏi Xoloviov. Lát sau, Xoloviov ngồi xe đẩy lăn vào phòng làm việc, trên đầu gối đặt chiếc khay với ấm cà phê, lọ đường và hai tách.

- Cảm ơn, - Naxtia nói, lúc này đã ân hận về câu nói hơi mạnh lúc này.

Chị rót cà phê, nhấp một chút rồi đặt xuống sàn nhà, ngay bên cạnh. Chị xếp lại ngay ngắn các tài liệu vào cặp hồ sơ rồi thò tay vào tủ chìm định lấy tệp hồ sơ khác. Đây một tệp hồ sơ mỏng, bìa xanh bằng ni lông.

- Trong ấy không có gì đâu, em không cần xem, - Xoloviov vội nói, và Naxtia cảm thấy thái độ anh ta hơi khó chịu.

- Xoloviov, anh và em đã thống nhất rồi kia mà, - Naxtia cau mày nói. Hay anh cứ đi làm việc của anh, để mặc em ở đây.

- Cho anh xin tệp bìa xanh ấy, - Xoloviov xằng giọng nói, tay chìa ra. - Tệp này để anh soát cho.

Naxtin gạt tay Xoloviov ra rồi nhìn thẳng vào mắt anh ta:

- Đây là giấy tờ riêng của anh à ? Anh không muốn em xem chứ gì ?

- Đúng thế, - giọng anh ta đột nhiên lạnh nhạt. - Đưa nó cho anh.

- Để em xem có thật như vậy không đã, - Naxtia điềm tĩnh đáp.

Chị mở ra, nhìn vào trang đầu tiên. Naxtia thấy hai má nóng bừng. Nỗi ngượng ngùng và giận dữ làm toàn thân chị run lên.

- Anh giữ lại những thứ này làm gì ? Anh muốn nhớ lại nỗi nhục nhã của tôi ngày xưa chứ gì ?

- Em đừng nghĩ thế.

Có vẻ Xoloviov cũng bối rối không kém. Ông ta nói tiếp:

- Hay em cho rằng mối quan hệ giữa hai chúng ta hồi đó là một điều nhục nhã cho em ? Em đừng nghĩ sai như thế !

- Anh Xoloviov, tôi nghĩ chúng ta đã thống nhất với nhau rồi. Tôi không cần ai an ủi về chuyện đó, nhất là không cần ai dối trá. Thân phận của tôi ngày đó ra sao, tôi đã nhận ra từ cách đây nhiều năm. Nhất là khi thấy anh hoàn toàn không quan tâm gì đến tôi, không thèm tìm xem tôi đâu, tôi càng thấy nhận định của tôi là đúng. Và tôi rất không muốn anh giữ lại thư từ và thơ phú tôi viết hồi đó.

Naxtia lôi những tờ giấy trong hồ sơ ra. Chị rất đau lòng nhận ra nét chữ của mình ngày xưa. Chị chợt nhớ lại nỗi đau khổ, uất hận của mình cách đây mười hai năm, khi cuối cùng nhận ra được thực chất của “mối tình” giữa Xoloviov và chị. Nhưng liền ngay sau đó, Naxtia nảy ra một ý nghĩ khác, buộc chị phải bật cười. Giờ đây, chị ngồi trong phòng làm việc của Xoloviov, soát lại tài liệu giấy tờ của anh ta, trong khi anh ta pha cà phê, thỉnh thoảng liếc ngấm chị, và sau khi chị về, nóng lòng mong mỗi chị lại đến. Giá như tình cảm của Xoloviov lúc này mà diễn ra cách đây mười hai năm, hẳn Naxtia sung sướng biết chừng nào: chỉ có hai người trong tòa nhà vắng vẻ, cùng làm một công việc, và Xoloviov không muốn rời khỏi chị... Vậy mà tình trạng này bây giờ lại làm chị cáu kỉnh ! Naxtia càng nghĩ càng thấy gã đàn ông tự phụ về chất “giống đực” của mình giữ lại những kỉ niệm xưa về chị là một điều sỉ nhục đối với chị.

Naxtia đưa mắt liếc qua thật nhanh những tờ giấy kia, không cho nó vào tấm bìa ni lông màu xanh nữa, mà gấp làm đôi, nhét vào xắc của chị đang nằm bên cạnh.

- Tôi thu lại những thứ này, - chị nói bằng giọng dứt khoát, không để ai cãi lại.

- Sao vậy ? Những thứ đó là của anh, - Xoloviov phản đối.

- Những thứ này là của tôi, chứ không của ai khác, - Naxtia nói. - Tôi không muốn anh giữ chúng. Tôi không thích thế.

- Anh hiểu, - Xoloviov thở dài đáp. - Anh rất tiếc là sự việc lại thành ra thế này. Anh xin lỗi.

Naxtia lấy trong tủ ra một tập hồ sơ khác.

- Em mệt chưa ? - Xoloviov săn sóc nói. - Hay ta nghỉ, ăn bữa chiều.

- Cũng được, - Naxtia nói. - Vậy anh hâm thức ăn đi, em soát nốt tập hồ sơ này.

Nói chung, Naxtia cho rằng việc soát tài liệu, chị làm thì hơn vì chị tinh hơn, thấy được ngay nếu có tài liệu nào “lạ”. Xoloviov đã biết những tài liệu này rồi nên rất dễ chủ quan, chỉ soát qua loa.

Trong tập hồ sơ mới này không phải những bản dịch hoàn chỉnh, mà là bản nháp, những bản tóm lược để khi dịch khỏi bị nhầm lẫn khi nói đến các nhân vật xuyên suốt. Người dịch cần nhớ anh ta đã dịch những gì về các nhân vật đã có mặt trong những tác phẩm trước đó, nhất là khi tác giả dùng những từ ngữ đặc biệt, không chỉ truyền đạt theo một cách. Thí dụ, trong cuốn trước, tác giả đã gọi màu mắt của một nhân vật nào đó là “xanh lục” hoặc “xanh nước biển”, thì trong những cuốn sau, khi nói đến cặp mắt của nhân vật đó, vẫn phải dùng đúng cách tả màu mắt như lần trước... Những bản nháp này, theo Naxtia hiểu, chính là nhằm mục đích ghi nhớ các cách miêu tả đó, để khỏi mâu thuẫn với những cuốn sau.

Naxtia lật từng trang, đột nhiên chị thấy một thứ không liên quan đến các nhân vật xuyên suốt của những cuốn truyện trinh thám và hình sự phương Đông. Hai trang nhỏ, chỉ bằng nửa cỡ giấy bình thường, ghi kín một kiểu chữ rõ ràng không phải chữ Xoloviov, và chữ viết nhỏ li ti.

Nội dung là ghi đặc điểm cá nhân của rất nhiều con người: tuổi, dáng hình, chiều cao, trọng lượng, nghề nghiệp, tính tình... bằng những chữ viết tắt và những con số.

- Anh nhìn xem, - Naxtia đưa hai tờ giấy này cho Xoloviov. - Đây ra những thứ này ?

Xoloviov đưa mắt nhìn, ngơ ngác:

- Lần đầu tiên anh nhìn thấy đấy. Cái gì vậy ?

- Thì em đang hỏi anh. Kiểu như bản tóm tắt để học trò “quay phim” về môn tội phạm học. Trong số người quen biết của anh có ai là sinh viên khoa hình sự không ?

- Hoàn toàn không. Nhưng tại sao những tờ giấy này lại lọt vào hồ sơ của anh ?

- Anh cố nhớ lại xem, - Naxtia nhếch mép cười, nói. - Vì lần trong tập hồ sơ này, ta có thể đoán những tờ giấy này lọt vào đây trong thời gian anh làm những bản tóm lược tính cách các nhân vật xuyên suốt.

- Nếu thế thì đã lâu lắm rồi, - Xoloviov phẩy tay gạt đi.

- Lâu là cách đây bao nhiêu ?

- Vài năm. Làm sao anh nhớ được cụ thể thời gian nào ? Hay em cho rằng bọn chúng đột nhập nhà anh để lục tìm những tờ “quay phim” này ? Làm gì có chuyện đó được ! Nếu thế thì thật buồn cười.

- Anh cho là chuyện buồn cười à ? Em thì lại không thấy buồn cười chút nào. Thôi, anh nghĩ thế thì anh sang bếp hâm lại thức ăn đi, mặc em.

Naxtia không thể bằng lòng với câu trả lời “vài năm”. Tất nhiên là đã lâu, nhưng chị cần biết cụ thể, khoảng thời gian nào. Mà cũng lạ: tại sao trong hồ sơ tài liệu của Xoloviov lại lọt

vào hai “cuộn phim” này, nếu như anh ta bảo không hề quen một sinh viên luật nào ?

Naxtia đã hình dung ra cách điều tra để tìm lời giải đáp cho câu hỏi này, nhưng chị thấy sẽ phải tiến hành một khối lượng công việc đồ sộ. Nhưng nếu Xoloviov không chịu cố gắng suy nghĩ để nhớ lại, thì mình đành phải tự làm lấy vậy.

Naxtia bày lên sàn những bản tóm lược của Xoloviov theo thứ tự từng nhân vật xuyên suốt, rồi chăm chú đọc. Quả nhiên Xoloviov là người làm việc cẩn thận, chu đáo. Bên cạnh mỗi đặc điểm của từng nhân vật đều ghi tên tác phẩm đã sử dụng chi tiết đó.

Chị bật máy vi tính, nhìn vào thời gian Xoloviov tiến hành từng bản dịch. Các tác phẩm nguyên bản ghi trong những tờ tóm lược này được ông ta dịch trong thời gian từ tháng Ba 1990 đến tháng Mười Một 1993. Tháng Năm 1994, Xoloviov bắt tay vào dịch “Những đứa con của Bóng đêm”, nhưng trong những tờ tóm lược này không thấy nhắc đến tác phẩm đó. Có nghĩa những bản tóm lược này ông ta viết ra trong quãng thời gian từ tháng Mười Một 1993 đến tháng Năm 1994. Không phải là một quãng thời gian dài lắm..

- Xoloviov ! Naxtia gọi to đủ để Xoloviov bên gian bếp nghe thấy. - Tết vừa rồi anh ăn tết thế nào ?

- Có chuyện gì đấy ? - tiếng nói dưới bếp vọng lên.

- Nhân tiện em hỏi thế thôi.

- Anh ăn Tết ở đây.

- Một mình ?

- Tất nhiên là một mình.

- Cháu Igor không đến à ?

- Không. Nó có bạn bè của nó.

- Thế Tết năm ngoái ?

- Cũng vậy. Tết năm ngoái anh tàn tật, sống độc thân. Không ai quan tâm đến anh hết.

- Còn Tết năm kia ? Hồi đó anh vẫn còn ở căn hộ trong nội thành, đúng không nhỉ ? Cũng một mình hay có khách khứa ?

- Tết năm kia anh nằm trong bệnh viện. Em hỏi để làm gì ?

- Chẳng để làm gì cả. Tiện thì hỏi thôi. Em đang nghỉ giải lao, hỏi chơi cho biết. Ăn được chưa ? Em đói rồi.

- Chịu khó chờ khoảng mười lăm phút nữa.

Hay đấy. Vậy là tháng Mười Hai 1993 và tháng Giêng 1994 Xoloviov nằm viện. Có phải do bị đánh không ? Và hai tờ “quay phim” kia lọt vào chồng hồ sơ của ông ta chính trong quãng thời gian này. Hoặc sau đó một chút. Nhưng không thể trước đó. Chắc của những bệnh nhân cùng phòng bệnh !

Naxtia gọi to:

- Anh Xoloviov này ! Anh còn nhớ cùng nằm chung trong phòng ờ bệnh viện với anh, có cậu sinh viên hoặc nghiên cứu sinh nào không ?

- Không, - tiếng Xoloviov vọng sang. - Anh nằm một mình một phòng.

- Nằm lâu không ?

- Ba tháng. Anh chưa hiểu em hỏi để làm gì ? Sao bỗng nhiên em hỏi những thứ đó ?

- Nhân tiện thôi, - Naxtia nói. - Anh bị gì mà phải nằm viện ?

- Bị hai cái chân, anh kể với em rồi thôi. Họ cưa hai chân của anh.

- Sao phải cưa ?

- Anh ốm. Em định khảo tra anh đấy à ?

- Bệnh gì ?

Xoloviov không trả lời. Liền sau đấy, Naxtia nghe thấy tiếng xe đẩy đi về phía phòng làm việc.

Vào đến phòng, Xoloviov nói ngay:

- Tò mò của em đã vượt khỏi giới hạn tế nhị rồi đấy, - giọng anh ta lạnh lùng. - Theo anh nhớ thì anh đã tỏ rõ với em, để em biết rằng anh rất không muốn ai nhắc lại chuyện ấy. Anh không định trách em. Nhưng em hiểu cho, anh là đàn ông, anh không muốn nói chuyện bệnh tật với người phụ nữ mình quý mến.

- Có thật anh quý mến không ? - Naxtia cười hỏi.

Xoloviov đến gần Naxtia, chìa tay ra cho chị. Naxtia nắm bàn tay gầy guộc, ngược nhìn Xoloviov, bắt gặp luồng mắt trêu mến của ông ta. Đột nhiên chị lại thấy mình bị con người này thu hút.

- Nói quý mến còn chưa đủ ấy chứ, - Xoloviov nói.- Tình cảm của anh đối với người phụ nữ ấy còn lớn hơn thế nhiều.

- Vậy đối với Marina thì sao ? Anh yêu cô ấy kia mà ?

- Em thừa biết Marina không là cái gì với anh cả. Cô ta mê anh và anh chỉ tiếp nhận tình cảm ấy của cô ta thôi. Nhưng anh luôn nghĩ đến em.

- Xoloviov, đúng là anh không thay đổi gì hết - Naxtia bật cười vang. — Cô ta mê anh và anh chỉ tiếp nhận tình cảm ấy thôi. Y hệt như với em ngày xưa. Suốt đời, anh sống theo kiểu ấy chẳng ? Anh chỉ giữ thế bị động chứ không chủ động bao giờ, đúng vậy chứ gì ?

Trên gương mặt Xoloviov hiện lên vẻ giận dữ cố nén lại.

- Em nói không đúng, - ông ta chỉ nói thế, và buông bàn tay Naxtia. - Mười phút nữa, em sang bếp ăn bữa chiều.

Tất nhiên mình nói không đúng, Naxtia trầm ngâm tự nhủ. Mình quan tâm đến bệnh tật của Xoloviov hơi quá mức, nhưng tại sao anh ta không chịu kể mình nghe, chỉ một lần thôi, để không bao giờ mình quay lại chuyện đó nữa ? Hay đó là do thằng con trai anh ta thật ?

Có đúng Igor đã cùng bè bạn của nó tổ chức ăn cướp tiền bạc của cha nó mà nó biết rằng cha nó đang mang trong người rất nhiều ? Mà cũng có thể con trai anh ta không trực tiếp tham gia, mà bạn bè của nó biết được là cha nó vừa đi lĩnh một khoản nhuận bút rất lớn, đã tiến hành ăn cướp ? Và trong số bè bạn của Igor đó có một sinh viên trường luật ? Một vấn đề khác: làm sao cuộn “phim” kia lọt vào sổ hồ sơ của Xoloviov ? Naxtia đoán, có thể thằng sinh viên đó đến thăm cha bạn, lấy thứ gì trong cặp đã làm rơi ra hai mảnh giấy “phim” kia. Igor không nhìn thấy, và khi Xoloviov thu lại giấy tờ đã vô tình vơ cả những tờ giấy đó vào lẫn trong số giấy tờ của ông ta trên bàn viết. Có thể suy đoán ra nhiều tình huống khác nữa, là nguyên nhân khiến hai tờ “phim” đó lẫn vào sổ giấy tờ của Xoloviov.

Nhưng nếu hai mảnh giấy khổ nhỏ kia là của một trong những đứa đã tấn công Xoloviov và ăn cướp số tiền nhuận bút rất lớn của ông ta, thì vì sao nó lại cần phải thu lại chúng một cách vội vã, khẩn cấp như vậy ? Tóm lại, sự việc có thể diễn ra như sau: Igor chơi với một sinh viên luật. Tên sinh viên này để quên hai mảnh giấy nhỏ kia trong nhà Xoloviov. Nhưng đây đâu phải chứng cứ phạm pháp để hẳn phải thu lại ? Hơn nữa tên sinh viên kia đến nhà Xoloviov, để quên những tờ giấy kia lại, chưa có nghĩa hẳn tham gia vụ cướp. Nhưng hẳn cần thu lại những tờ giấy đó để làm gì ?

- Naxtia, sang đi kéo nguội mát. - Tiếng Xoloviov bực tức bên gian bếp vọng sang.

Naxtia mãi suy nghĩ quên cả thời gian. Xoloviov bảo mười phút nữa sang, nhưng đã quá cái mười phút ấy nhiều rồi. Naxtia bừng tỉnh, vội đứng lên, nhét hai mảnh giấy kia vào túi xách, để sau này xem kỹ lại.

Thức ăn không ngon, đúng là bữa ăn tiêu biểu của một người đàn ông độc thân: xúp thì bằng gói xúp khô đổ vào nước đun sôi. Xúc xích và đồ hộp hâm nóng. Cà phê và bánh ngọt. Hai người ngồi lặng lẽ, nặng nề. Lúc uống cà phê, Naxtia quyết định nói:

- Anh Xoloviov, ta nên khẳng định thương tật của anh là do một hành vi tội phạm. Anh đừng đem chuyện siêu vi trùng hoặc nguyên nhân nào khác ra kể với em. Anh không muốn khẳng định đó là một hành vi tội phạm thì tùy anh. Nhưng đây là anh nói không đúng. Em chứng minh cho anh thấy. Có phải hôm đó anh bị chúng cướp không ?

- Anh chưa hiểu, em hỏi thế để làm gì ?

Mặt anh ta tái nhợt, mồ hôi lấm tấm trên trán và thái dương.

- Anh thừa biết rồi. Anh muốn bao che cho một kẻ nào đó. Em có đủ cơ sở để biết rằng anh muốn bao che cho con trai anh.

- Thằng Igor thì dính dáng gì vào chuyện này ? Sao em dám nghi là nó..,

- Vì thấy anh khẳng định không chịu bảo nó về đây giúp anh trong thời gian này, khi nhà xuất bản chưa tìm được người giúp việc cho anh. Tại sao anh ghét con anh đến thế ? Anh thử cắt nghĩa cho em xem nào.

- Anh không buộc phải cắt nghĩa gì cho em hết. Quan hệ giữa hai bố con anh là việc riêng của anh, không liên quan gì đến em.

Xoloviov đã tỏ thái độ rõ ràng. Tất nhiên Naxtia có thể dồn ông ta đến chân tường, buộc ông ta phải thú nhận sự thật. Có thể lắm. Nhưng có cần như thế không ? Có nên gây chuyện cãi cọ nhau lúc này không ? Vả chăng, đến giờ Naxtia vẫn chưa biết, thứ bọn gian cần tìm ở nhà Xoloviov có phải hai mảnh giấy kia không. Chưa kể rất có thể không phải mấy tờ giấy đó, bởi việc tổ chức lục soát và lấy đi thứ gì đó rõ ràng là bàn tay của những người ở nhà xuất bản, và như thế thứ họ cần tìm đâu phải “phim” của sinh viên !

Sau bữa ăn, mỗi người lại ngồi một góc. Xoloviov ngồi trong phòng khách, bên cạnh tủ sách, rũ từng cuốn xem có giấy tờ nào gài lẫn vào các trang sách không. Naxtia thì ngồi trong phòng làm việc, soát từng hồ sơ trong tủ chìm.

Vào khoảng tám giờ tối, Naxtia cảm thấy mệt. Chị thấy ngán ngái nhà này, ngán Xoloviov, anh ta có vẻ không thích thú gì công việc lục soát này, và bất cứ lúc nào cũng chỉ muốn lái sang câu chuyện về mối quan hệ giữa anh ta và Naxtia. Chị thấy ngán mọi thứ ở đây: các tập hồ sơ, giấy tờ, tài liệu...

- Thôi, đủ rồi... - Naxtia đứng lên, vươn vai, sang phòng khách.

Chị nói với Xoloviov:

- Em soát lại hết các hồ sơ trong tủ chìm lớn của anh rồi. Ta dạo chơi một lát chẳng ? Cần vận động một chút. Đi dạo về, em soát lại tủ nhỏ nữa là xong.

- Xong nghĩa là sao ? Vậy mai em có đến đây nữa không ?

- Đến làm gì ? Vì trong khi em soát hai tủ chìm trong phòng làm việc thì anh cũng rà soát các sách ở tủ kính bên này rồi. Hay anh chưa soát ?

- Anh chưa làm xong.

- Xoloviov, - đột nhiên Naxtia cáu kỉnh. - Anh trẻ con quá ! Tại anh vừa soát vừa đọc những cuốn sách ấy. Tất nhiên ham đọc sách là tốt, nhưng không phải trong lúc em đang làm ở đây. Ta đã phân công thống nhất với nhau rồi. Khi em xong việc trong kia thì anh cũng phải xong ngoài này. Ta cần kết thúc công việc thật nhanh. Em còn bao nhiêu công việc ở doanh nghiệp, ngồi mãi với anh ở đây sao được ? Anh nên nhớ rằng chuyện rắc rối của anh đâu do em ? Tất cả chỉ do anh cầu cứu em, khiến em phải nhờ cậy đến bè bạn bên công an, em mới bị vướng vào vụ án mạng này. Nếu không, em đang yên ổn và chẳng phải làm cái việc giúp anh lục soát các thứ như thế này. Cho nên em yêu cầu anh phải cố gắng lên, đừng để việc của anh biến thành việc của em. Sau đây ta ra dạo chơi ngoài trời một lát, khi về em soát nốt cái tủ chìm nhỏ, thế là xong việc của em. Phần các sách trong tủ kính ngoài này thuộc về anh.

Xoloviov nghe Naxtia tuôn ra một tràng, không hề ngắt lời chị, mà mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ xa xăm.

- Nếu em muốn dạo chơi ngoài trời thì đi một mình. Anh không muốn hề gặp người nào ngoài đường, cũng bị giữ lại hỏi chuyện này nọ.

Naxtia nói rồi nhún vai, sang phòng làm việc. Lần này không phải những hồ sơ bản thảo nữa mà là các giấy tờ công việc.

Trong này có hai tấm hộ chiếu, một trong nước và một dùng để ra nước ngoài, giấy chứng chỉ hôn thú, giấy xác nhận cái chết của vợ Xoloviov, sổ tài khoản ở ngân hàng, giấy xác nhận mức độ thương tật, giấy tờ nhà đất và các giấy tờ khác. Tóm lại, tất cả những giấy tờ thường thấy trong mọi căn hộ, mọi gia đình. Nói chung các giấy tờ ở đây đều khổ nhỏ, chỉ duy nhất có một cặp bìa da rất đẹp là khổ to. Cặp da này lập tức thu hút sự chú ý của Naxtia. Bên cạnh những giấy tờ thông thường cái cặp da này có vẻ đồ sộ và quý.

Nhưng trong cặp cũng vẫn không có gì đặc biệt, chỉ là các bản hợp đồng dịch sách, được xếp cẩn thận theo đúng thứ tự thời gian. Naxtia đọc bản hợp đồng thứ nhất. Theo đúng thể thức thông thường. Thời hạn giao nộp bản thảo là từ ngày... đến ngày... Nhà xuất bản được quyền in và phát hành tác phẩm... Tác giả bản dịch có nhiệm vụ đưa bản thảo trước ngày... Cách tính nhuận bút... Mỗi ngày đưa bản thảo chậm sẽ bị phạt... Mỗi bản hợp đồng với nhà xuất bản gồm bốn tờ.

Naxtia lơ đãng giở từng bản hợp đồng một, chủ yếu chỉ xem trang thứ nhất, chỗ ghi thời gian. Sau ba ngày làm việc chăm chú, mắt chị đã mỏi, đầu đã nhức nhối. Chị làm như cái máy: một, hai, ba, tháng Tám 1994, một, hai, ba tháng Mười Hai 1994, một, hai, ba, tháng Tư 1995, một, hai, ba, tháng Chín 1995, một, hai, ba... Lại cái gì nữa thế này ? Một bản hợp đồng có không phải bốn tờ, mà năm !

Tờ thứ năm này là một fax rất lạ. Trên có tiêu đề của Nhà xuất bản “Serkhan”, đề ngày 16 tháng Chín 1995, dưới là bản kê những cuốn sách nhà xuất bản sẽ cho ra trong tháng Mười 1995. Bản fax này có vẻ chỉ nhằm gửi cho các vị lãnh đạo của nhà xuất bản để quyết định số lượng in. Có gì là lạ ? Nhưng sao nó lại nằm ở đây ?

Naxtia lấy riêng bản hợp đồng này ra, ngắm nghía kĩ lưỡng cả hai mặt, theo đủ các chiều. Tờ fax được kẹp vào bản hợp đồng bằng một cái cài giấy. Bản hợp đồng ghi ngày 16 tháng Chín 1995, và là bản sao, chất lượng khác với tờ fax.

Naxtia mỉm cười đoán, hẳn là sự việc đã diễn ra theo trình tự như sau. Xoloviov đến nhà xuất bản. Sau khi thỏa thuận xong thời hạn nộp bản thảo và chế độ nhuận bút, hai bên ghi vào mẫu đã in sẵn, sau đó họ làm photocopy từng tờ. Nhưng lúc kẹp bốn tờ vào với nhau, người ta vô ý kẹp cả tờ fax lúc đó cũng đang nằm trên bàn giấy, và Xoloviov đã cầm bản hợp đồng năm tờ này về.

Naxtia đưa mắt đọc danh sách những cuốn sẽ in trong tháng Mười 1995, và chị giật mình. Bản danh sách gồm rất nhiều đầu sách, nhưng có hai đầu sách trùng với tên sách đã xuất bản từ trước, mà chị vừa đọc được trong những hợp đồng trước đó.

Naxtia lật ra xem lại những bản hợp đồng trong cặp da, và thấy đúng như mình nghi ngờ. Hai đầu sách đó là cuốn “Danh dự Samurai”, hợp đồng với người dịch ghi ngày 4 tháng Tư 1993, và thời hạn được phép xuất bản cũng như phát hành là một năm, tức là đến ngày 4 tháng Tư 1994 hết hiệu lực. Tại sao nhà xuất bản “Serkhan” lại có quyền in nó vào tháng Mười 1995 ? Đây là hành động phạm pháp. Còn đầu sách thứ hai là cuốn “Cái chết của một Samurai”. Cuốn

này dịch giả giao nộp Nhà xuất bản ngày 1 tháng Chín 1993, và thời hạn xuất bản chỉ có hiệu lực đến ngày 1 tháng Chín 1994. Chà, bọn lừa đảo !

Naxtia nhớ đã mua cuốn “Lưỡi kiếm” tại quầy sách ở Quảng trường Ba ga xe lửa, vẫn còn thơm mùi mực in. Trong khi Xoloviov bảo chị rằng cuốn ấy đã bán hết từ lâu, thì sách vẫn bày trên các quầy sách và bán khá chạy.

Thì ra là thế. Chính tờ fax này mấy vị lãnh đạo của Nhà xuất bản “Serkhan” cần tìm và thu lại. Bởi nếu Xoloviov đọc thấy, ông ta phát hiện được ngay sự tráo trở và cách làm ăn phi pháp của họ. Ai chứ Xoloviov là người dịch, tất phải nhớ chính xác cuốn nào của mình xuất bản vào thời gian nào. May mà ông ta chưa đọc lại bản hợp đồng, khi đem về nhà là cho ngay vào cặp và cất trong tủ chìm kim loại. Nếu phát hiện ra, ông ta có thể đưa vấn đề này ra ánh sáng, Nhà xuất bản sẽ bị pháp luật can thiệp, thậm chí có thể bị thu hồi giấy phép hành nghề.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Sở cảnh sát Moxcva không định ngửa bài với Nhà xuất bản “Serkhan”. Thoạt đầu Giám đốc Expiov được mời đến Cơ quan công an để hỏi về Xoloviov. Cuộc “trò chuyện” này nhằm một lúc hai mục tiêu: thu thập thông tin về Xoloviov và về nhà xuất bản.

Naxtia được căn dặn là chỉ ngồi trong phòng làm việc của chị, tuyệt đối không lảng vảng ra hành lang. Expiov đã gặp chị hôm sinh nhật Xoloviov, và không nên để anh ta nghi ngờ về chức vụ công tác của chị.

Vấn đề thứ hai được đặt ra là ai sẽ “nói chuyện” với Expiov. Giám đốc nhà xuất bản đầu thuộc loại tội phạm để có thể dõn vào chân tường và dùng sức ép thô bạo. Căn cứ vào tài liệu Naxtia phát hiện, thì đây chỉ là sự vi phạm tài chính, sự trốn thuế, lĩnh vực này các cơ quan công an Nga chưa quen phát hiện và chứng minh.

Vì vậy, giọng điệu dùng trong cuộc tiếp xúc và chiến thuật áp dụng phải khác với loại tội phạm hình sự. Đại tá Gordeev quyết định đích thân đảm nhiệm việc tiếp Expiov.

- Theo tôi hiểu, - đại tá mở đầu câu chuyện, - thì trong mấy năm gần đây, ông cộng tác chặt chẽ với Xoloviov. Xét cách sống âm thầm của ông ta, tôi xin mạnh dạn dự đoán ông ta hầu như chỉ tiếp xúc với các ông ở nhà xuất bản. Tôi đoán thế có sai không ?

- Hoàn toàn không sai, thưa đại tá, - Expiov gật đầu. - Về một mặt nào đó thì đúng là như thế. Dù sao thì ít nhất trong hai năm vừa qua, Xoloviov chỉ tiếp xúc với chúng tôi. Sau khi ra viện, ông ta chú ý đầu vào công việc, hoàn toàn chỉ làm việc.

- À, nhân tiện xin hỏi, Xoloviov mắc bệnh gì ? - đại tá Gordeev làm ra vẻ tình cờ hỏi.

- Ông ta không muốn nói đến chuyện đó. Theo tôi thì nguyên nhân là sau cái chết bi thảm của bà vợ, và sau khi bị đưa con trai xa lánh bố, đi theo đám thiếu niên hư hỏng, Xoloviov rất buồn. Bệnh của ông ta có nguyên nhân trong hệ thần kinh. Một thứ suy nhược cấp tính. Nhưng ông ta là người tự ái cao độ, nên không muốn nói đến bệnh tật của mình và cũng không muốn nghe người khác nhắc đến.

- Ông ta nằm ở bệnh viện nào ?

Expiov nhún vai.

- Đáng tiếc là tôi không rõ.

Đại tá Gordeev ngạc nhiên:

- Nhưng ông ta nằm ở đấy khá lâu thì phải. Chẳng lẽ ông không đến thăm lần nào ?

- Thời gian đó mối quan hệ giữa Xoloviov và nhà xuất bản chưa chặt chẽ mấy, - Expiov cười. - Chúng tôi in sách của nhiều dịch giả chứ không phải chỉ riêng ông ta. Và giữa tôi với Xoloviov chưa có mối quan hệ bè bạn như bây giờ. Hồi ấy ông ta chỉ liên hệ bằng điện thoại với Tổng biên tập của chúng tôi, Xemion Voronxov báo tin ông ấy nằm bệnh viện, và đề nghị lui thời hạn nộp bản thảo lại ít lâu. Quả thật chỉ có thế.

- Nhưng ngày kỉ niệm sinh nhật Xoloviov, các ông có đến chúc mừng ông ta. Tôi tưởng như thế có nghĩa mối quan hệ giữa nhà xuất bản với Xoloviov rất thân tình ?

- Không phải thế đâu ! - Expiov kêu lên. - Hoàn toàn không phải như thế. Chúng tôi đối xử như vậy với mọi tác giả và dịch giả. Ngày kỉ niệm sinh nhật của bất cứ cộng tác viên nào, chúng tôi cũng đến chúc mừng, không chỉ riêng sinh nhật Xoloviov.

- Một sự quan tâm rất đáng khen. - Đại tá Gordeev gật đầu tán thưởng. - Xin ông kể chúng tôi nghe tất cả những gì ông biết về Xoloviov. Tôi muốn biết kẻ đột nhập vào nhà ông ta, rồi bắn chết người giúp việc và nhân tình của ông ta có thể là ai. Ông có nghi ai không ?

- Hoàn toàn không ! - Expiov sôi nổi nói. - Tôi hoàn toàn không nghi ai, không có một phỏng đoán nào. Bản thân tôi cũng rất lạ, kẻ nào lại muốn giết cậu Andrei ? Và cô Marina nữa ? Hay người yêu cô ta ghen ? Y theo dõi cô ta, rồi đêm khuya đột nhập vào nhà, tưởng Andrei là chủ nhà, bèn giết luôn cả hai.

- Phỏng đoán của ông nghe cũng hợp lí đấy. Chuyện này đáng để ta trao đổi kĩ. Nhân tiện xin hỏi, có khi nào ông cho rằng kẻ ghen ấy chính là Xoloviov không ? Xoloviov thấy Marina dan díu với Andrei, bèn rình đến lúc bắt quả tang hai người kia lén lút gặp nhau đêm khuya, chờ họ xuống thang gác liền bắn luôn. Có thể như thế được không ?

- Đại tá nói lạ ! - Trên gương mặt Expiov thoáng hiện lên một nỗi hoảng sợ khiến đại tá Gordeev suýt bật cười. - Đại tá hãy bỏ hẳn cái ý nghĩ ấy đi. Không thể có chuyện Andrei dan díu với nhân tình của chủ đầu.

- Tại sao ? Ông đã biết rõ con người cậu ta đâu mà dám quả quyết như vậy ?

- Tôi biết cậu ta rất rõ, - Expiov quả quyết nói. - Andrei không đời nào dám làm một việc như thế.

- Nhân đây xin ông nói rõ hơn về người giúp việc của Xoloviov, - đại tá Gordeev có vẻ chăm chú nghe. - Andrei là loại người thế nào ? Ông quen cậu ta lâu chưa ?

- Trước kia Andrei làm lái xe kiêm giao dịch cho Nhà xuất bản. Cậu ta tỏ ra là con người hết sức có kỉ luật, có trình độ, có hiểu biết, mọi công việc đều hoàn thành rất tốt. Tôi chỉ cần dẫn ra một thí dụ đủ để đại tá thấy: Trước Andrei, chúng tôi có một lái xe khác, nhưng chỉ chưa đầy hai tuần lễ, chúng tôi đã phải đến cơ quan cảnh sát giao thông liên hệ xin chuộc lại bằng lái xe họ thu của y. Y liên tục vi phạm luật giao thông. Kể ra thì bây giờ ai không vi phạm ? Theo tôi thì không ai. Vì vậy cảnh sát giao thông đã tiến hành một cuộc kiểm soát chặt chẽ, chặn lại mọi xe vi phạm một luật lệ dù nhỏ nhất, thậm chí cả xe có đèn hiệu trên nóc, kể cả lái xe mặc đồng phục cảnh sát. Nhưng khi Andrei ngồi lái thì chúng tôi yên tâm hoàn toàn. Chúng tôi quên là có cảnh sát giao thông nữa kia. Trong khi đó, cậu lái xe trước chuyên làm chúng tôi bị họ

huýt còi, bắt dừng lại kiểm tra giấy tờ và phạt này phạt nọ. Andrei là loại thanh niên biết rất rõ những gì cậu ta không được phép làm. Khi đó dù ham muốn đến mấy, cậu ta cũng nhất định không làm.

- Vậy tại sao một nhân viên đáng quý như vậy mà các ông cho đi ?

- Vấn đề là... - Expiov lúng túng. - Đây là sự bắt buộc. Cậu giúp việc cũ do chúng tôi giới thiệu đến làm cho Xoloviov quá tồi tệ, khiến ông ta không tin tưởng và đuổi đi. Thằng cha đó ăn cắp, lừa chủ, và đêm đêm dẫn gái về nhà ông ta. Để chuộc lại lỗi lầm này, chúng tôi đành phải cử một người hoàn toàn đáng tin cậy đến thay chân thằng cha kia. Thừa đại tá, theo tôi biết thì Xoloviov rất bằng lòng với Andrei. Cho nên tôi xin cam đoan với đại tá là không bao giờ cậu ta dám làm cái việc dạn dít với cô gái nào trong nhà ông chủ, nhất đấy lại là nhân tình của ông chủ.

- Cậu Andrei ấy quả là con người hiếm hoi, - đại tá Gordeev gật gù công nhận. - Thời buổi ngày nay đúng là khó kiếm ra một người như thế. Nhân tiện xin hỏi, đã lâu ông có gặp cậu ta không ?

- Cách đây chừng mười ngày, cậu ta có đem đến tôi bản thảo mới của Xoloviov.

- Còn trước đó ?

- Trước đó ạ ? - Expiov cố nhớ lại. - Có lẽ chỉ trong buổi sinh nhật Xoloviov. Đúng rồi, hôm mồng bốn tháng Tư, ba người chúng tôi: tôi, Phó giám đốc Avtaev, và Tổng biên tập Xemion Voronsov cùng kéo đến nhà Xoloviov chúc mừng ông ta và gặp Andrei ở đó.

- Anh ta vẫn liên lạc bằng điện thoại với các ông chứ ?

- Tất nhiên rồi, thí dụ trước khi mang tập bản thảo của Xoloviov đến, cậu ta gọi điện hỏi xem Tổng biên tập Xemion có nhà không để cậu ta đem đến.

- Ngoài ông Xemion Voronsov, có ai khác được quyền nhận bản thảo không ?

- Không. Đây là nguyên tắc của chúng tôi. Chỉ Tổng biên tập mới được quyền nhận bản thảo của các tác giả và dịch giả. Thêm nữa, Xemion Voronsov lại là người trực tiếp chỉ đạo bộ sách "Kịch tác Phương Đông", cho nên bản thảo của Xoloviov chỉ anh ta mới được quyền nhận. Ngay cả trường hợp anh ta đi vắng, người nào mang bản thảo đến cũng phải chờ anh ta về để nhận và kí giấy biên nhận. Bởi trong giấy này còn phải ghi cả số trang, sau đó giao đĩa mềm cho bộ phận ấn loát kiểm tra lại số trang trên máy vi tính. Nếu thời hạn trao bản thảo phù hợp với thời hạn ghi trong hợp đồng thì Xemion Voronsov phải làm thủ tục kí hợp đồng chính thức và trả tiền tác giả. Muốn bộ phận tài vụ chi tiền, cần có xác nhận của Tổng biên tập là bản thảo đúng quy cách và giao nộp đúng thời hạn. Nếu quá thời hạn thì Nhà xuất bản trừ đi tiền phạt, cứ mỗi ngày là bao nhiêu phần trăm đấy. Việc này cũng lại do Tổng biên tập khấu trừ. Tóm lại, khi nộp bản thảo không thể

không gặp Tổng biên tập Xemion Voronsov.

- Chỗ này tôi muốn biết rõ thêm. Các ông gặp Andrei ngày 5 tháng Tư, để chúc mừng sinh nhật. Lần sau các ông liên lạc bằng điện thoại, để ấn định thời gian ông Xemion nhận bản thảo.

Đúng vậy không ?

- Đúng vậy.

- Andrei gọi điện cho ai hôm đó ? Cho ông hay cho ông Xemion ?

- Nói chung cho Xemion, nhưng hôm đó Xemion đi vắng, cho nên tôi đã nghe điện thay.

- Rồi sau đó ?

- Tôi bảo Andrei rằng, ngày mai Xemion sẽ có mặt từ mười một giờ đến mười tám giờ, trong khoảng thời gian đó Andrei đến lúc nào cũng được.

- Sau đó, anh ta có gọi điện cho ông Xemion không ?

- Điều này tôi không rõ, - Expiov trả lời không có vẻ quả quyết lắm. - Hình như không. Nhưng tôi không dám nói chính xác, bởi Xemion không nói gì với tôi về chuyện đó.

- Thôi được. Vậy là hôm sau Andrei đem bản thảo đến ?

- Đúng thế, vào khoảng năm giờ chiều.

- Anh ta có ghé vào gặp ông không ?

- Không. Chỉ Xemion vào lấy chữ kí của tôi để tài vụ chi tiền. Tôi biết Andrei đến, vì thế tôi sang phòng giấy của Xemion để gặp cậu ta. Tôi muốn hỏi thăm tình hình ông Xoloviov.

- Tại sao ông không hỏi ngay ông Xemion ? - Đại tá ngạc nhiên. - Và ông không trực tiếp hỏi Xoloviov được sao ?

- Tôi đã kể với đại tá rồi. Xoloviov không bao giờ than phiền về bệnh tật, ông ta cho rằng làm như thế không xứng đáng với một người đàn ông. Còn về công việc thì chúng tôi đã có kế hoạch hẳn hoi, ông ta cứ thế mà làm. Nếu cần biết thì chỉ là hỏi xem ông ta liệu có hoàn thành được bản dịch đúng như thời hạn đã thống nhất không. Riêng về sức khỏe của Xoloviov thì chúng tôi nghĩ, không phải cứ năm phút ông ta có thể ốm đau được một lần. Chỉ có tình trạng tàn tật của ông ta thì chúng tôi hơi lo, bởi rất có thể làm ông ta phải nghỉ một thời gian, không dịch được cho chúng tôi. Chắc đại tá đã hiểu rồi chứ ? Cho nên hễ có dịp gặp Andrei là tôi hỏi thăm cậu ta về sức khỏe của Xoloviov.

- Hôm đó Andrei trả lời ông thế nào ?

- Cậu ta bảo sức khỏe ông chủ cậu ta bình thường, và ông Xoloviov đã bắt đầu dịch sang cuốn khác. Nghe thấy thế, Tổng biên tập Xemion của chúng tôi lập tức thảo hợp đồng xuất bản, rồi gọi điện cho Xoloviov thống nhất về số trang, nhuận bút. Sau đó, anh ta đưa tôi kí rồi trao cho Andrei để chuyển về cho Xoloviov, lấy chữ kí của ông ta vào bản hợp đồng, rồi đem trả lại nhà xuất bản một bản.

- Ông đưa Andrei một bản ?

- Hai. Một bản Xemion giữ lại, còn một bản trả về cho Nhà xuất bản.

- Hai bản bằng photocopy ?

- Vàng. Đây là chuyện bình thường. Không ai làm hai bản gốc. Đại tá thấy làm như vậy là không được sao ? - Expiov lo lắng hỏi.

- Tôi nghĩ các ông vẫn làm như thế mà không có trở ngại gì thì được thôi. - Đại tá Gordeev trấn an anh ta. - Xin ông nhớ kĩ lại cho, ông đã trao đổi những gì với Andrei lúc nói chuyện điện thoại và lúc gặp cậu ta ở Nhà xuất bản ?

- Khi nói trên máy điện thoại thì chỉ về thời gian nào cậu ta có thể đến gặp Tổng biên tập Xemion. Còn lúc gặp ở Nhà xuất bản thì về công việc của Xoloviov, ông ta vẫn làm việc đều đặn. Đó là chuyện bình thường khi con người sống đơn độc.

- Ai nói rằng Xoloviov sống đơn độc ? Andrei hay ông ?

- Andrei.

- Ông trả lời anh ta ra sao ? Ông không bác lại chứ ?

- Không. Nhưng sao tôi phải bác lại ? Vì đúng là như thế.

- Nhưng Xoloviov có nhân tình, đâu phải đơn độc ?

- Làm sao tôi biết được ? Chuyện ấy bây giờ tôi mới biết, sau khi cô ta bị giết.

- Nghĩa là trong khi nói chuyện với Andrei, ông chưa hề biết về mối quan hệ giữa Xoloviov với Marina ?

- Hoàn toàn không.

- Ngoài ra, ông biết Xoloviov còn có ai là bè bạn và người quen biết không ?

- Tôi biết ông ta có cậu con trai. Nhưng ông ta hầu như không quan hệ với cậu ta bao giờ. Đó là một đứa hết sức hư đốn.

- Cụ thể là thế nào ?

- Kể ra cũng không có gì đặc biệt lắm. Hư đốn, có vậy thôi. Táo tợn, gian dối, lười biếng, bê tha. Như tôi đã nói lúc nãy, Xoloviov có tính không muốn nói đến những bất hạnh của ông ta. Và đứa con ấy, ông ta coi nó là một trong những bất hạnh của mình.

- Còn ai nữa không ?

- Hôm sinh nhật ông ta, còn một phụ nữ đến chúc mừng ông ta. Xoloviov bảo đó là một người quen từ rất lâu, từ thời ông ta còn là nghiên cứu sinh,

- Hôm đó lần đầu tiên ông gặp chị ta ?

- Lần đầu tiên. Theo tôi hiểu thì hai người đã lâu lắm không gặp lại nhau.

- Chị ta là người thế nào ? Làm nghề gì ? Tên là gì ?

- Tôi thấy Xoloviov gọi cô ta là “Naxtia”, còn họ thì tôi không biết. Hình như làm cô văn pháp lí cho một công ty nào. Xoloviov không nói rõ hơn, và tôi cũng không hỏi.

Đại tá Gordeev tháo gọng kính ra, đưa một đầu gọng vào miệng gặm, dáng trầm ngâm.

Rồi ông đặt kính xuống bàn, thở dài.

- Vậy là, thưa ông Giám đốc, chúng ta vấp phải một mâu thuẫn. Xoloviov quả quyết đêm hôm đó không biết là Marina có mặt trong nhà ông ta. Sao có thể thế được ? Nhân tình đến ngủ ở nhà mình mà lại không biết ? Vô lí. Chỉ có thể như thế, nếu Marina đến nhà ông ta theo cách lén lút. Nhưng cô ta đến đó làm gì ? Chỉ có một cách trả lời duy nhất, là để gặp riêng Andrei. Có nghĩa ở đây có chuyện ghen tuông. Và Andrei không phải người hoàn toàn tốt như ông khẳng định với tôi.

- Không thể như thế được ! Tôi không tin Andrei dám có quan hệ bất chính với nhân tình của ông chủ cậu ta. Tôi biết rất rõ cậu ta. Không đời nào cậu ta làm như thế. Không đời nào !

- Nếu vậy thì chỉ có một khả năng cuối cùng: Xoloviov đã nói dối, thật ra ông ta biết Marina đang ở trong nhà ông ta. Và nếu ông ta nói dối, có nghĩa ông ta có tham gia vào vụ án mạng.

- Khả năng ấy cũng không thể có.

- Nhưng thưa ông Giám đốc thân mến, không thể có khả năng thứ ba, - đại tá Gordeev đang rộng hai tay, cười vẻ như nhận lỗi. - Hay là tôi thiếu óc tưởng tượng ? Hoặc có điều gì đó tôi chưa hiểu, chưa biết ? Ông hãy đưa ra một gợi ý cho tôi nghe thử, bởi theo sự phán đoán của tôi, thì lí luận theo kiểu nào, Xoloviov vẫn là người dính vào vụ án mạng. Ông xem còn có cách giải thích sự việc thế nào nữa không ?

Nhưng Expiov không đưa ra được cách giải thích nào khác.

Đợi Expiov đi khỏi mười lăm phút, đại tá Gordeev sang phòng làm việc của Naxtia.

Viên đại tá reo lên thán phục:

- Chà ! Expiov quả là một tay không vừa. Anh ta bảo vệ đến cùng dịch giả Xoloviov của anh ta. Một mực khẳng khẳng rằng Xoloviov không thể là hung thủ.

- Nhưng quả Xoloviov không thể là hung thủ được thật, - Naxtia nói.

- Cô bé thân mến, cô quen anh ta trong bao lâu ?

- Hồi đó ấy ạ ? Trong khoảng năm rưỡi.

- Rất thân ?

Naxtia đỏ mặt, nhưng quyết định không giấu cấp trên:

- Rất thân.

- Từ đó đến nay Xoloviov có thay đổi nhiều không ?

- Hầu như không thay đổi.

- Ra thế. Vậy cô có quyền khẳng định Xoloviov không phải là hung thủ. Nảy sinh một vấn đề khác: liệu cô nhận định có đúng không, và tôi có tin lời cô không ? Còn Expiov thì sao ? Anh ta khẳng định với tôi là anh ta không thân với Xoloviov, không có quan hệ cá nhân với Xoloviov. Vậy sao anh ta dám quả quyết Xoloviov không phải hung thủ ?

- Có thể Expiov đóng kịch. Anh ta biết Xoloviov có khả năng là hung thủ, nhưng làm ra bộ cố bảo vệ Xoloviov. Có thể như thế được chăng ? - Naxtia đưa ra ý kiến.

- Không phải thế đâu, Naxtia ! Tại đây có vấn đề khác. Tôi chỉ linh cảm thấy như thế thôi. Duy có một điều đã rõ ràng: Expiov rất sợ Xoloviov bị kết vào tội giết người. Tôi thấy anh ta tái mặt và chân tay co cứng. Anh ta còn non nớt, chưa có kinh nghiệm tiếp xúc với giới cảnh sát. Tôi nghiệm thấy thông thường là như vậy khi người ta bị hỏi về trọng tội những người thân của họ. Expiov tìm mọi cách chứng minh rằng Xoloviov không dính vào vụ này. Nhưng do anh ta không thân thiết với Xoloviov, nếu có thể có khả năng thứ hai: bọn họ sẽ đưa ra một nhân vật nào đó để chúng ta dồn sự nghi ngờ vào nhân vật đó. Cô nghĩ sao ?

- Còn một khả năng thứ ba, - Naxtia trầm ngâm nói. - Tôi xin phép hút điều thuốc, được không ?

- Cứ tự nhiên. Khả năng thứ ba là gì ?

- Tất nhiên Xoloviov không thân thiết gì nhiều với mấy người lãnh đạo Nhà xuất bản, nhưng ông ta lại là một cộng tác viên không thể thay thế: biết thông thạo hai ngoại ngữ hiếm, dịch nhanh và có chất lượng cao. Họ rất không muốn thay ai vào vị trí của Xoloviov. Vậy tại sao họ lại có âm mưu đối phó với ông ta như vậy - cử người đến dò la Xoloviov, thoát đầu là Andrei, sau đến Marina...

- Cách đặt vấn đề của cô tốt đấy. Và ta chưa tìm được lời giải đáp.

- Tôi tìm ra được rồi. Nhà xuất bản “Serkhan” đã chơi trò đánh lừa Xoloviov để quyt tiền nhuận bút. Hợp đồng với dịch giả chỉ là xuất bản sách một lần, nhưng họ đã in nhiều lần và ra ngoài con số quy định trong hợp đồng, không cho dịch giả biết và ăn không 80% tiền nhuận bút lẽ ra Xoloviov được hưởng trong những lần in sau. Xoloviov tàn tật nên hầu như không đi đâu, chỉ ru rú ở nhà. Nếu có việc, ông ta cũng đi rất nhanh rồi về ngay, cho nên không biết sách của ông ta bán trên các quầy sách là bao nhiêu, vẫn đinh ninh những cuốn sách ấy đã bán hết từ lâu. Nhà xuất bản ngăn chặn, không cho ông ta biết sự thật. Nhưng do một sự tình cờ, một bản kế hoạch in ấn lọt vào tay Xoloviov. May mà ông ta chưa biết, nếu biết ông ta có thể kiện ra tòa.

- Chà, chuyện này lạ đấy, xưa nay chưa có như thế bao giờ. Nhưng cô không bịa đấy chứ, Naxtia ? - đại tá Gordeev nghi ngờ hỏi lại.

- Ngày trước tình hình khác. Hoạt động xuất bản nằm trong tay nhà nước độc quyền. In bao nhiêu bản đều có văn bản rõ ràng, công khai, cho nên không thể có chuyện nhà xuất bản tư nhân và tráo trở như hiện nay. Mà ngày trước, số lượng in lên đến hàng triệu kia chứ, nhưng không bao giờ nhà xuất bản giấu tác giả hay dịch giả.

Tôi đã thấy tập thơ của Evtuxenco in vào đầu thập niên bảy mươi tới một trăm ngàn bản,

vậy mà trong ba ngày bán hết sạch. Do đấy, thừa đại tá, khi nắm được quy luật thị trường và nhu cầu mua của khách hàng, đồng thời tổ chức tốt việc sản xuất thì có thể kiếm tiền vô vàn. Các nhân vật lãnh đạo Nhà xuất bản “Serkhan” rất không muốn dịch giả Xoloviov biết lợi nhuận của họ, cho nên họ dùng cách bịp ông ta thô bạo như vậy, lợi dụng Xoloviov tàn tật, chỉ ru rú ở nhà, không đi được đến đâu.

- Thôi được, tạm cho là cô đã thuyết phục được tôi. Vậy là tờ giấy kia đã vô tình lọt vào tay Xoloviov. Nhà xuất bản “Serkhan” bèn phái Marina đến đó. Cô này với sự hỗ trợ của gã giúp việc Andrei, chiếm được lòng tin của Xoloviov, ra vào tự do, cố tìm ra tờ giấy tai hại kia trước khi ông ta phát hiện ra nó. Nhưng kẻ nào đã giết cô ta và gã giúp việc Andrei ? Nếu không vì ghen tuông thì vì gì ? Cô nghĩ sao ?

- Hiện tôi chưa nghĩ ra được khả năng nào, - Naxtia thú nhận. - Tôi chưa thấy lộ ra tia sáng nhỏ nào trong óc. Ý tôi định nói là việc cần làm hiện nay là phải tìm hiểu đến mức tối đa về Andrei và Marina. Đặc biệt là Marina, xem xét cả các tiền án, tiền sự của ả. Theo tôi đoán thì hung thủ chỉ định giết một trong hai nạn nhân kia, nhưng hắn đã phải giết cả tên thứ hai để bịt đầu mối. Cửa phòng khách thông với phòng làm việc và phòng ngủ của Xoloviov, hai phòng này sát liền nhau. Cầu thang từ tầng hai xuống không có bậc như loại cầu thang bình thường, mà là một đường phẳng, dốc để tiện cho xe đẩy, khi nào Xoloviov muốn lên tầng hai. Châu cầu thang cũng lại liền ngay cửa phòng khách. Công tắc đèn phòng khách ở ngoài, cho nên khi Andrei xuống đến chân cầu thang, y kịp bật đèn trong phòng khách. Trước đó hung thủ nấp trong đó không bật đèn, và khi đèn bật sáng, y lúng túng. Andrei nhìn ngay thấy hắn, chắc đã kêu lên. Nghe tiếng kêu, Marina trong phòng làm việc vội chạy ra, và bị hung thủ bắn luôn. Vì thế, xác Andrei ở ngay chân cầu thang, còn xác Marina trên ngưỡng cửa phòng làm việc. Vấn đề ta cần giải đáp, là hung thủ vào đây định giết ai ? Aiidrei, Marina hay Xoloviov ? Một khả năng: hung thủ đột nhập vào định ăn trộm trong khu vực giàu có này. Hắn phát hiện cửa nhà Xoloviov không khóa nên đã vào. Và do vấp phải trở ngại đã buộc phải thủ tiêu trở ngại đó.

- Tuyệt vời, - đại tá Gordeev cười giễu. - Bốn khả năng, nhưng mỗi khả năng đều chưa thấy điểm xuất phát.

Naxtia phản đối:

- Anh em đang tiến hành công việc, thừa đại tá.

- Vậy ư ? Thôi được, sáng mai cô triệu tập tổ điều tra, tôi muốn biết họ tiến hành đến đâu. À, nhân tiện, nhà cô có bể cá không ?

- Không ạ. Chưa bao giờ tôi nuôi cá cảnh.

- Đáng tiếc. Nhưng cô có biết gì về các động vật dưới biển không ?

- Không. Nhưng sao đại tá hỏi như vậy ?

- Bà vợ tôi được học trò tặng hai con rùa biển nhỏ cùng với một cái bể cá. Cô biết không, chúng ăn thịt sống nhé. Theo cô thì đấy là bình thường hay không bình thường ? Rùa biển mà ăn được thịt ! Quái đản chưa ?

Naxtia bật cười:

- Thì cá mập chẳng ăn thịt sống là gì ? Chúng ăn quá đi ấy chứ !

- Nhưng cá mập to tướng, còn rùa biển nhỏ xíu, chỉ to bằng bàn tay, vậy mà cũng ăn thịt sống mới lạ. Thật khủng khiếp ! Mà mắt chúng xanh lè !

- Đại tá loạn óc rồi ! Rùa biển sao mắt xanh lè được ? Nhất là chúng chỉ to bằng bàn tay.

- Vậy mà mắt chúng xanh lè đấy, - đại tá Gordeev nổi cáu. - Mặt mũi cũng khác nhau nữa.

- Đại tá phân biệt được chúng ?

- Tất nhiên rồi !

- Nếu vậy thì quả là đại tá mắc bệnh tâm thần rồi. Đại tá đặt tên cho hai con rùa biển ấy chứ ?

- Có. Tôi đặt tên chúng là Donatelli và Miche -langelo.

Chưa bao giờ tòa nhà năm tầng, trụ sở cảnh sát Moxcva nghe thấy một tràng cười lớn đến như thế, ít nhất thì cũng đã lâu không nghe thấy.

Đại tá trách, mặc dù có vẻ ông phải cố gắng lắm mới nén được tiếng cười:

- Naxtia, cô cười là sai đấy. Mấy cậu học trò của vợ tôi còn hứa cho tôi một con vật ở Mexico, kiểu như con thần lằn, có đôi tai rất to, bảo ăn thịt nó khỏi bệnh béo phì đấy.

- Đại tá sẽ ăn chứ ạ ?

- Không. Tôi sẽ thả nó vào bể cá rồi đem bể cá xuống bếp. Cậu học trò hứa tặng tôi con thần lằn ấy, đã gầy đi được tám ki lô. Cậu ta ngồi ăn, trong khi con thần lằn kia bơi đến thành bể cá, giương hai tai, phình đôi mắt nhìn cậu ta ăn. Thế là cậu ta không nuốt nổi. Thoạt đầu cậu ta gầy tọp đi. Bây giờ mỗi khi ngồi ăn, một tay cậu ta cầm nĩa, tay kia cầm tờ báo che, để khỏi nhìn thấy con vật khủng khiếp ấy.

Naxtia lau nước mắt trào ra do cười nhiều quá.

- Vậy là đại tá loạn óc rồi, tôi cam đoan là như thế. Đại tá cần gầy đi làm gì ? Cứ nguyên như thế này là chúng tôi yêu quý đại tá rồi.

- Không. Không ! - viên đại tá giận dữ nói. - Tôi phải làm sao bớt đi chừng chục ki lô mới được. Tôi sắp không cài được khuy áo choàng sĩ quan này rồi. Nhưng thôi, cô cười sảng khoái đủ rồi chứ ? Bây giờ ta bàn tiếp công việc. Tôi đang muốn nói với cô một điều Naxtia ạ. Tôi chưa hỏi gì về quan hệ giữa Expiov và Marina, bởi tôi muốn anh ta định ninh chúng ta mới chỉ biết cô ta về chuyện cô ta bị giết trong nhà Xoloviov. Expiov vẫn chưa biết gì về “Nai con”. Trong khi đó, tôi lại hỏi anh ta rất kỹ về việc thời gian gần đây anh ta tiếp xúc thế nào với Xoloviov và gã giúp việc Andrei. Anh ta quả quyết anh ta mới chỉ biết mối quan hệ thân tình giữa Xoloviov và Marina sau khi cô ả bị giết. Cách Expiov nói về cô ả là nói về một người anh ta rất quen biết. Vì vậy, Naxtia, cô cần dặn anh em, khi hỏi Expiov điều gì, đừng nhắc đến Marina. Phải để anh ta tin rằng chúng ta chưa biết gì về mối quan hệ giữa anh ta với cô ả. Sự hiểu lầm của anh ta sẽ kết tinh dần, và đến lúc nào cần, chúng ta mới ném sự thật về Marina vào mặt anh

ta như ném cà chua thối ấy !

- Vâng, tôi sẽ nhắc anh em.

Ra khỏi phòng làm việc của Naxtia, đại tá Gordeev chạm trán với Colia. Nhìn nét mặt và mái tóc rối bù của anh ta, đại tá thấy ngay Colia vừa chạy học tốc lên thang gác.

- Naxtia ! - anh ta vừa thở hồng hộc, vừa nói. - Chà, tôi không biết... Biệt danh của cô bây giờ là Vanga.

Nghe thấy câu đó, đại tá Gordeev vội quay lại.

- Yêu cầu báo cáo đi, - đại tá yêu cầu.

- Đây là về chuyện chất xi măng kia. Tôi đã lấy được danh sách những công trường sử dụng loại xi măng ấy. Đúng là nhà máy sản xuất thứ xi măng đó cho tôi danh sách những đơn vị mua sản phẩm của họ, trong danh sách có tên “khu biệt thự Mộng Mơ”. Tòa biệt thự cuối cùng được xây ở đó là vào tháng Mười Hai vừa rồi. Có nghĩa chất đất bán trong nhà gã Trercaxov là do một người, hoặc cư trú hoặc có đi lại trong “Mộng Mơ”, đem tới vô tình để dính vào để giày y. Tôi đã thông báo tin này cho ông dự thẩm, ngày hôm nay ông ấy sẽ đem chất đất lấy ở khu biệt thự Mộng Mơ đi xét nghiệm, để so sánh với chất đất chúng ta tìm thấy dưới thảm nhà Trercaxov. Nếu hai chất đất trùng nhau, thì gã đừng hòng thoát khỏi tay chúng ta. Bởi cho đến nay gã vẫn khẳng định là gã chưa hề đến khu “Mộng Mơ”, thậm chí không biết khu biệt thự ấy ở chỗ nào.

- Khoan, Colia, anh nói chậm chậm thôi, - Naxtia yêu cầu. - Có khả năng người đến khu “Mộng Mơ” là Oleg Butenco, và chính thằng bé đã đem chất đất dính ở để giày đến nhà Trercaxov.

- Thì chính cô đã nói rằng, tên điên loạn sát nhân kia có liên quan đến khu “Mộng Mơ” ! - Colia giận giữ nói.

- Thiếu gì điều tôi đã nói. Lúc trước, đấy là đầu mối duy nhất, nhưng đến nay thì tôi đã thấy rõ rằng mình đoán sai.

- Tôi không còn hiểu ra sao nữa ! - Colia uất ức nói. - Tôi chạy ngược chạy xuôi, vất vả đổ mồ hôi phục vụ cô, vậy mà dùng một cái, bây giờ cô lại xoay chuyển hẳn hướng điều tra !

- Thôi đừng than vãn nữa, Colia, - đại tá Gordeev chen vào. - Anh tìm ra được như thế vẫn cứ là tốt, bởi công trường là nơi luôn xảy ra đủ thứ tội phạm. Anh hiểu ý tôi chứ, Colia ?

- Chưa, - Colia vẫn giận hờn.

- Nếu vậy, anh hãy đưa bản danh sách ấy cho Corotcov để anh ta sử dụng trong cuộc gặp gỡ

Trercaxov sắp tới. Bảo Corotcov làm dữ vào, bắt gã phải trả lời, gã đến khu “Mộng Mơ” ấy để làm gì ?

Gã Trercaxov dần dần quen với căn hộ “đặc biệt” và gã đã khôn khéo chiếm được cảm tình của các nhân viên canh gác gã. Việc canh gác đêm thành lơ lửng. Sáu nhân viên cảnh sát ở đây chủ quan, suốt ngày nhậu nhẹt và sát phạt nhau bằng lá bài, cho cả gã tham gia. Gã Trercaxov thuộc loại đánh bài có hạng, nên luôn thắng và bao giờ cũng có tiền rủng rỉnh trong túi. Còn sáu cảnh sát viên kia thì tranh thủ thời gian canh gác buồn tẻ này để học nghề cờ bạc ở tay “đàn anh” kia. Và hễ thấy Corotcov xuất hiện là đám bạc vội tản ra ngay.

Hôm nay Corotcov đến vào lúc chiều tà, khi cả đám kia đang chuẩn bị ăn tối.

Gã Trercaxov vui vẻ mời:

- Mời ông ăn với chúng tôi !

Anh chàng Corotcov, vốn thường xuyên đói ăn, chỉ chực nhỏ dãi khi mùi gà rán kèm gia vị xộc vào mũi, nhưng anh kiên quyết từ chối.

- Trercaxov, anh thường làm vệ sinh căn hộ theo lịch thế nào ?

- Tôi chưa hiểu ông định hỏi gì ? - Trercaxov ngỡ ngác.

- Mỗi ngày anh lau cửa sổ một lần ? Mỗi ngày lau sàn nhà một lần ?

- Tôi chưa hiểu ông hỏi thế để làm gì ?

- Yêu cầu trả lời câu tôi hỏi !

- Lau kính cửa sổ thì mỗi năm hai lần. Còn sàn thì tôi có máy hút bụi, thông thường mỗi tuần tôi hút một lần.

- Bao lâu anh lật thảm lên, lau sàn một lần ?

- Thường mỗi năm tôi chỉ lật lên một lần, vì như thế phải chuyển dịch đồ đạc, rất phiền phức.

- Lần gần đây nhất là bao giờ ?

- Bao giờ ạ ? - Trercaxov suy nghĩ. - Hình như vào đầu tháng Mười Hai. Lúc đó Oleg còn sống. Đúng là lúc đó. Cậu ta giúp tôi dịch chuyển đồ đạc rồi cuộn thảm lên.

- Anh nhớ chính xác là hôm nào không ?

- Nếu muốn biết chính xác, tôi phải xem lại lịch. Vì việc đó tôi chỉ có thể làm vào thứ Bảy hoặc Chủ Nhật.

- Thôi được, Trercaxov. Hãy tạm biết như thế. Anh có hay đến công trường xây dựng không ?

- Công trường xây dựng ? - Trercaxov ngạc nhiên.

- Không. Tôi không có việc gì mà đến các công trường xây dựng.

- Nghĩa là anh không đến công trường nào bao giờ ?

- Không.

- Hoặc có đi ngang qua ?

- Đi ngang qua thì có thể, - gã nhún vai. - Tôi không chú ý. Tôi ít khi để ý gần chỗ tôi đi có công trường xây dựng nào không.

Corotcov giở tấm bản đồ của Colia, trải lên bàn, rồi yêu cầu gã kể về những cuộc đi lại của gã trong mấy tháng gần đây. Trong số những công trường Corotcov quan tâm, cụ thể là bốn công trường sử dụng thứ xi măng kia, có khu biệt thự “Mộng Mơ”. Trercaxov trả lời là gã không đến và cũng không đi ngang qua cả bốn công trường đó.

Nếu Trercaxov nói dối, Corotcov đành phải thăm dò tỉ mỉ khu vực xung quanh cả bốn công trường để tìm ra nơi những đứa trẻ con vị thành niên kia bị giam giữ. Còn nếu gã nói thật, thì sẽ phải điều tra xem tại sao vụn đất lẫn xi măng của công trường kia lại có trong căn hộ của gã.

Cho nên việc đầu tiên là phải quyết định xem có nên tin lời gã hay không.

Việc thẩm định đáng quý ở chỗ giải đáp được rất nhiều câu hỏi, nhưng lại đáng ghét ở chỗ phải đợi rất lâu mới có kết quả. Muốn nhanh chỉ có cách dùng quan hệ cá nhân thúc đẩy lên, hoặc có lệnh của cấp trên dội xuống.

Mẫu đất lấy trong khu vực “Mộng Mơ” đã nằm trên bàn của thẩm định viên, nhưng chưa biết đến bao giờ họ mới cho kết quả thẩm định. Tuy nhiên vụ án “những đứa trẻ con” nay đã được Bộ Nội vụ quan tâm, cho nên tổ điều tra của Naxtia có thể hi vọng sẽ nhận được kết quả trong vòng mười ngày. Nhưng cái mười ngày ấy đâu phải đơn giản !

Không ngày nào trên Bộ không gọi điện xuống quát tháo, thúc giục, phê phán đủ thứ, và những người tiến hành công việc điều tra vụ này lúc nào cũng cảm thấy như có thanh kiếm treo lơ lửng trên đầu. Cha của cậu Valeri Liskin, đứa trẻ trai có cuốn sổ tay được cảnh sát tìm thấy trong căn hộ của Trercaxov, lộ rõ là con người hiểm độc. Liskin liên hệ ngay với nhà báo Lipartia tung ra những bài báo lớn tiếng chửi rủa ngành cảnh sát thành phố Moxcva, lên án họ là thờ ơ, lười biếng, trình độ nghiệp vụ kém cỏi, và nhất là mang nặng đầu óc bài Do Thái ! Và ông Liskin ấy đưa đơn phản kháng lên tận Bộ Nội vụ Nga.

Toàn bộ những thứ đó, đại tá Gordeev hứng chịu hết. Một mặt ông kiên trì giải thích thuyết phục các vị tướng trên Bộ, một mặt cố gắng không để ảnh hưởng đến việc tiến hành điều tra của cấp dưới. Đại tá rất hiểu và thông cảm những khó khăn của các nhân viên điều tra, biết rằng họ không chờ kết quả thẩm định, mà vẫn tích cực lục soát từng bụi cây, từng góc ngách trong bốn cái công trường xây dựng kia, dò hỏi những người quen biết gã Trercaxov để xem có ai thấy gã đến công trường nào không. Rồi họ kiểm tra theo những đường dây riêng, xem có thật Oleg Butenco đã biến thủ một khối lượng lớn ma túy của đám buôn bán chất độc này hay không. Tóm lại mỗi lời khai của gã Trercaxov đều được anh em kiểm tra lại hết sức tỉ mỉ.

Trong khi đó, đại tá làm tấm bình phong che chở cho họ. Đại tá bị các vị tướng gọi lên

mắng mỗ, thúc ép này nọ, nhưng ông cũng cãi lại, thậm chí quát tháo lại, đôi khi còn đe dọa, vì ông nắm được thóp cấp trên rất sợ mang tiếng.

Một vị tướng quát:

- Sao ông vẫn chưa bắt được thằng cha Trercaxov thú nhận ?
- Chúng tôi đang tìm chứng cứ để có thể khẳng định gã là thủ phạm.
- Báo chí kêu ầm lên, chứng tỏ ông đã đủ chứng cứ để kết tội gã, sao ông chưa làm ?
- Chúng tôi đang tìm chứng cứ...

Và mấy vị tướng kia đành chịu thua.

Mãi gần mười giờ tối, Naxtia mới về đến nhà. Alecxei hỏi vợ một câu bất ngờ:

- Đã lâu em không mở thùng thư, đúng vậy không ?
- Vâng, bởi em tin không có ai gửi gì cho chúng mình. Thế sao ?

- Thùng thư bị phá khóa. Hôm nay anh sức nhớ, ra ngó thì thấy kẻ nào đã bẻ khóa. Nhưng không sao, anh chữa lại rồi. Mai em đưa anh chìa khóa để anh thường xuyên mở cho.

Naxtia rất ân hận là mấy tuần lễ gần đây, chị hầu như quên hẳn mọi công việc gia đình.

- Mà em không quên là sắp đến ngày kỉ niệm ngày cưới của chúng mình đấy chứ ?
- Ôi, anh yêu ! Em quên làm sao được ?

- Hai vợ chồng cậu Xasa gọi điện hỏi về chuyện đó đấy. Ngày cưới của cậu ấy cũng là ngày cưới của vợ chồng mình. Cậu ấy đúng là dân kinh doanh, đưa ra ý kiến là ta sẽ tổ chức chung tại một nhà hàng thật sang. Cô Đasa thì nêu tên ba nhà hàng, toàn loại cực kì đắt tiền cả.

- Không đi nhà hàng không được à ? - Naxtia rụt rè hỏi. - Hôm ấy thứ hai em vẫn phải đến cơ quan. Nếu đi nhà hàng thì hết giờ làm việc phải đi thẳng đến đó. Chẳng lẽ suốt ngày diện áo dài, giày cao gót, và mặt mày trang điểm à ? Em không thể làm như thế được !

- Cậu em trai của em dự tính ta sẽ tổ chức tại một nhà hàng mở cửa ban đêm, cho nên hết giờ làm việc em có thể về nhà chuẩn bị. Khoảng mười, mười một giờ tối ta mới phải đến đó. Họ mở cửa cho đến sáng.

- Anh điên rồi à ? - Naxtia kịch liệt phản đối. - Ngồi ăn đến sáu giờ sáng chẳng ? Vậy hôm sau em làm việc thế nào ? Cả ngày ngủ gà ngủ gật hay sao ?

Alecxei dang rộng hai tay, vẻ bất lực:

- Biết làm thế nào được, Naxtia ? Ngày cưới là ngày mười ba, chúng ta không thể làm sớm hơn hoặc muộn hơn. Đâu phải bữa tiệc ăn mừng bảo vệ luận án mà bảo có thể lui lại vài ngày, thậm chí cả tuần lễ ?

- Nhưng vẫn có thể có sự chọn lựa. - Naxtia kiên quyết nói.

- Chọn lựa sao ?

- Hoàn toàn có thể không đi nhà hàng. Hai vợ chồng mình uống một li rượu, ngồi trò chuyện thanh thản với nhau trong gian bếp, rồi đi ngủ như thường lệ. Hôm đó, anh có thể mua một bó hoa tặng em, và em mua một thứ quà lí thú tặng anh. Ta chỉ làm thế thôi.

- Không được, Naxtia ! - chồng chị dịu dàng nói. - Em quên mất vợ chồng Xasa. Đối với họ, ngày kỉ niệm này quan trọng hơn đối với em nhiều. Đây là chưa kể cậu ấy và cô Đasa vẫn coi hạnh phúc của họ hiện nay là do công của em. Họ rất muốn nhân dịp này bày tỏ lòng biết ơn đối với bà chị, họ hoàn toàn không muốn tổ chức kỉ niệm ngày cưới riêng rẽ, nhất là lại không có em dự.

Naxtia phẩy tay:

- Thôi được. Nhưng em rất không muốn ngồi ở nhà hàng... Mới nghĩ đến em đã thấy nghẹn lại rồi. Hay ta mời vợ chồng cậu ấy đến nhà mình cùng tổ chức ăn ở đây ? Đơn giản hơn nhiều, không phải trang điểm công phu, trưng diện áo quần, và không mất thời giờ đi lại...

- Không được ! Đây là ngày vui của cả bốn, không thể để ba người ngồi ăn mừng, còn một người túi bụi bếp núc. Mà người túi bụi ấy là ai thì em đã đoán ra rồi.

- Anh nói đúng, em quên không nghĩ ra.

- Vậy sao nào ?

- Ta đi ăn khách sạn vậy, và để cậu Xasa chọn nơi nào tùy cậu ấy.

- Cậu ấy bảo để em chọn.

Alecxei chìa ra ba tấm thiệp quảng cáo của ba khách sạn. Naxtia liếc nhanh thấy một cái là "Lada", chính là bên cạnh nơi cách đây năm rưỡi đã xảy ra một vụ án mạng vô cùng rành ma. Chị liền chọn một trong hai nơi kia, không cần suy nghĩ nhiều. Và xem kĩ thì đó là một nhà hàng người Hoa với những món ăn Trung Hoa.

Một trong những giả thuyết về vụ án mạng hai người ở nhà Xoloviov, là hung thủ đột nhập vào đây để tìm tờ tài liệu mà mấy người lãnh đạo Nhà xuất bản "Serkhan" đã phái Marina đến tìm. Theo hướng này, thượng úy Doxenco đến gặp cơ quan thuế vụ để xem họ có biết chút nào về hành động trốn thuế của nhà xuất bản không. Nhưng cơ quan thuế vụ lại cho rằng nhà xuất bản nộp thuế rất nghiêm túc, không hề có sự tính toán bịp bợm và không hề lẩn tránh.

- "Serkhan" là Nhà xuất bản cỡ lớn, cho nên chúng tôi rất quan tâm đến họ. Thậm chí chúng tôi còn lấy làm lạ, sao họ nộp thuế nghiêm túc và sòng phẳng đến thế. Không hề có một gian lận nhỏ, và không bao giờ xin chiết.

- Nghĩa là không có vấn đề gì hết ?

- Đúng thế. Tất nhiên chúng tôi chưa thể khẳng định một trăm phần trăm. Nhưng cho đến nay, chúng tôi chưa thấy có dấu hiệu gì để nghi ngờ họ. Nhưng sao thượng úy hỏi chúng tôi về

họ ? Hay cơ quan công an kinh tế phát hiện được gì về họ chẳng ?

- Không. Chỉ vì trong nhà một dịch giả của Nhà xuất bản “Serkhan” vừa xảy ra hai vụ án mạng cùng một lúc. Để phục vụ việc điều tra, chúng tôi phải thu thập tất cả những thông tin có thể về nhà xuất bản. Chỉ do vậy thôi.

Doxenco trả lời như vậy là theo chỉ thị của đại tá Gordeev.

Ocxana nóng lòng muốn chia sẻ với lão Vadim nỗi sung sướng của mình. Cô ta đã cố gắng thu hết nghị lực trước khi chuyển cách xử sự với Giám đốc Expiov theo hướng Vadim khuyên. Vào những ngày này, cô ta cố gắng làm như không hề biết Expiov có thêm một người đàn bà khác. Cô ta vẫn tươi cười với anh ta và đặc biệt là không chủ động gợi chuyện làm tình. Mỗi khi Expiov dìu cô nằm xuống giường, Ocxana đều thoái thác, lấy cớ mệt hoặc đau ốm gì đó. Cô ta cay đắng nhận thấy Expiov có vẻ hài lòng, mặc dù anh ta cố giấu một cách vụng về. Tuy nhiên, Ocxana còn có được một niềm an ủi là Expiov đã không bỏ cô, có nghĩa mối tình với mụ vú to kia sẽ không lâu dài, hoặc anh ta vẫn còn tiếc cô, Ocxana, chưa muốn dứt tình với cô.

Biết rằng không nên kéo dài thêm, đã đến lúc phải tiến hành một bước quyết định. Hôm ấy, khi Expiov rủ cô về nhà anh ta, Ocxana nhận lời.

- Em thấy phải thú thật với anh một điều, - cô ta bắt đầu nói, cố lấy giọng xót xa. - Em nói ra, anh nghe thấy hẳn anh sẽ bỏ em mất.

- Em gặp một cậu nào khác rồi chứ gì ? - Expiov hỏi và Ocxana thích thú thấy anh ta nhăn mặt. Vậy là anh ta không hề chờ một cơ hội thuận tiện để bỏ cô. Dấu hiệu đáng mừng !

- Anh nói đến lạ ! - Ocxana làm ra vẻ phẫn nộ. - Sao anh có thể nghĩ như vậy được ? Không phải như thế mà là chuyện khác. Thú thật với anh là em chán ngấy cái trò cứ phải đóng vai con hổ cái đối đực ấy. Vì thật ra em hoàn toàn không phải loại con gái như thế.

- Nhưng ai bắt em phải đóng cái vai ấy ?

- Bởi em muốn chiều anh, - Ocxana cười thẹn thùng nói. - Em đoán anh thích em phải sẵn sàng như thế. Anh thích thấy em dâm dăng, không biết xấu hổ là gì. Nhưng bây giờ em hiểu, là em không thể cố gắng đóng kịch thêm được nữa. Em phải trở lại đúng với con người thật của em...

- Đúng với con người của em ? Anh chưa hiểu con người thật của em là thế nào ?

- Nhưng anh không được chế giễu em đấy. Anh thề đi. Hôm nay em quyết định trở lại với bản chất thật của em. Rồi anh sẽ thấy. Anh không thích em cũng đành chịu. Anh có thể bỏ em, nhưng đừng chế giễu em.

Nói xong, Ocxana bước đến gần Expiov. Anh ta đang ngồi, và cô ta ôm đầu anh ta, áp vào cặp vú mình rồi âu yếm vuốt ve vai anh ta. Ocxana không ngờ đạt hiệu quả nhanh đến thế. Expiov lập tức hơi nghiêng người, dang hai tay ôm ghì cặp đùi cô gái, đồng thời áp mặt vào chỗ lõm giữa hai bầu vú của cô.

Ocxana thầm nghĩ: “Thì ra bài bản của lão Vadim không khó thực hiện chút nào. Mới thử một cái đã tác dụng ngay. Rõ ràng Expiov hết sức thích thú.”

Cô thầm thì nựng:

- Anh bé bỏng của em ! - Vừa nói cô vừa âu yếm xoa bù lòn tóc anh chàng Giám đốc.

Kết quả hoàn toàn bất ngờ. Chưa bao giờ Ocxana thấy Expiov thỏa mãn đến mức ấy. Anh ta làm nũng cô đủ thứ. Sau hai mươi phút, anh ta thở dốc ra rồi nằm xuống, gối đầu lên vai cô gái, thiu thiu ngủ. Lúc thức dậy, Expiov đề nghị cô chính thức làm vợ anh ta. Điều này Ocxana thấy hoàn toàn không cần thiết. Cô gắn bó với Expiov đã hai năm, nhưng không hề yêu, và tất nhiên không định làm vợ anh ta.

Mặc dù làm cái nghề hết sức “hiện đại”, nhưng Ocxana vẫn giữ quan niệm cũ kỹ về hôn nhân. Cô muốn lấy người mình yêu chứ không lấy theo tính toán lợi lộc. Vì tiền, vì lợi ích, cô có thể ngủ với ai cũng được, nhưng đã lấy làm chồng thì phải là người cô thực sự yêu, và cô muốn sống với người đó đến già.

Ocxana không trả lời thẳng vào lời cầu hôn của anh ta, mà kéo anh ta lại gần. Expiov nói:

- Hôm nay em rất khá. Đáng được năm điểm cộng.

Mùa hè đến nhanh một cách bất ngờ. Chỉ trong vài ngày cây cối đã phủ kín một màu xanh mướt, nhiệt độ lên đến gần ba mươi độ, khác hẳn mọi năm, cứ phải qua một thời kì chuyển tiếp kéo dài vài tuần lễ. Một điều lạ nữa, là thời tiết tốt lại tác động tích cực đến công việc.

Nhờ thời tiết tháng Năm nóng bức, các điều tra viên trong đội trọng án tiến rất nhanh, khám phá ra một loạt vụ án mạng và hiếp dâm, khiến Naxtia phải tất bật sàng lọc phân tích. Không giống nhiều người khác, Naxtia rất thích cái nóng, ít nhất nhiệt độ cũng phải trên hai mươi nhăm độ, khi đó tay chị mới hết cứng.

Gần cuối giờ làm việc buổi chiều, Corotcov vào phòng Naxtia thông báo kết quả cuộc “trò chuyện” với gã Trercaxov vừa rồi. Bất chấp cảnh sát tìm thấy cuốn sổ tay của một trong những thiếu niên bị hại, gã vẫn khẳng định không chịu nhận thêm gì.

Naxtia hỏi:

- Thế gã làm gì suốt ngày với hai cậu kia ? Tán gẫu à ?

- Hình như không phải, - Corotcov nhún vai. - Suốt ngày ba đứa đánh bài, sát phạt nhau.

- Thế ai được ?

- Gã Trercaxov “của chúng ta”. Gã chơi bài rất thạo, thậm chí gã còn dạy hai cậu của ta một ngón nghề nữa. Bây giờ hai cậu kia coi gã là sư phụ...

- Vậy kia đấy ! - Naxtia lẩm bẩm suy nghĩ.

Càng ngày Naxtia càng cảm thấy đã gặp gã Trercaxov này ở đâu rồi. Chị đắm đắm nhìn vào mảnh giấy trên tay, rồi đột nhiên sực nhớ ra. Misa Trercaxov... Lạy Chúa tôi, thế mà mình không nghĩ ra. Naxtia đã ngồi bên cạnh thằng cha này trong kì thi chung khảo chuyên toán toàn Liên Xô... Lâu lắm rồi... Hồi chị học lớp mười. Gần hai chục năm còn gì ! Trong kì thi ấy, cả Naxtia và cậu ta đều giật giải. Naxtia được giải nhì, Trercaxov giải ba. Nhưng tại sao một năng khiếu toán như thế mà bây giờ làm nghề lau cửa kính và sửa chữa các dụng cụ vật vãnh ? Tại sao có thể như thế được ? Cậu ta vấp phải chuyện gì chẳng ? Chứ nếu không, hẳn bây giờ Misa Trercaxov phải là một chuyên gia lập trình loại giỏi ấy chứ ! Kiếm bộn tiền. Bây giờ đang là thời của các chuyên gia lập trình. Mà sao trong bản khai, thậm chí anh ta chưa tốt nghiệp cả đại học ?

- Corotcov này, - Naxtia khẽ khàng nói. - Tại sao gã đang học đại học lại bỏ nhỉ ? Hay gã bị đuổi ?

- Tôi chưa hỏi gã chuyện đó.

- Anh thử hỏi xem, được không ?

- Vâng. Mai tôi hỏi, nếu cô quan tâm đến chuyện đó.

Naxtia im lặng một lát rồi nói:

- Anh có tin gã mắc chứng điên loạn không ?

- Tôi không thấy có biểu hiện nào là gã điên loạn, - Corotcov đáp, có vẻ sốt ruột. - Tôi mệt cả người, đang thèm đánh một giấc. Các vụ án mạng cứ chồng chất nhau mà tôi thì giậm chân tại chỗ mãi thế này.

- Đừng bực bội, Corotcov ! Tôi rất muốn nghe nhận xét của anh.

- Thú thật là tôi thấy gã không có vẻ điên loạn chút nào. Ngày nào tôi chẳng gặp gã, nhưng chưa lần nào tôi nghe thấy gã nói một câu, thậm chí một chữ nào khiến tôi có thể nghĩ trí óc gã không bình thường. Gã trình bày mọi thứ rất logic, không nhầm lẫn bao giờ, và chưa khai câu nào không ăn khớp với những lời khai trước. Nhất là gã đánh bài cực giỏi. Kẻ điên loạn hay mắc chứng bệnh thần kinh không thể thông minh, trí óc sáng suốt như thế được.

- Nhưng nếu điều gã khai là sự thật thì chuyện gì đã xảy ra với những đứa trẻ con kia ?

- Chịu ! Đây là câu hỏi làm tôi đau đầu.

Naxtia thông cảm nhìn anh chàng điều tra viên:

- Thôi được, anh về nghỉ đi. Tôi cũng về thôi.

Đã biết nếu cô không kiểm tra sít sao thì bà chị chồng sẽ lại ăn mặc lôi thôi, không xứng với cái ngày hệ trọng này. Thế là Chủ Nhật 12 tháng Năm, cô gọi điện cho Naxtia từ sáng sớm:

- Chị định mặc thế nào tối mai đây, chị Naxtia ?

Naxtia hoàn toàn không hiểu. Tối mai mới là bữa tiệc kỉ niệm một năm ngày cưới, sao cô em dâu đã hỏi vội vã thế.

- Chị chưa tính. Sáng mai tính cũng kịp chán.

- Không được ! Em không để chị tự mặc lấy đâu. Tối mai mà chị lại đánh quần bò với áo phông thì hết vui. Chị mà không nói cụ thể, em sẽ đến xem chị có những quần áo gì, và em sẽ “tính” hộ chị.

Naxtia biết Đasa không dọa, mà sẽ làm thật. Cô ấy rất quan tâm đến ăn mặc. Naxtia còn nhớ, bộ áo cưới của Đasa, cô ấy loay hoay chuẩn bị trước từ nửa năm, tính đi tính lại, áo màu gì thì phải đi với váy màu gì.

Đasa nói tiếp:

- Em nhớ chị có một bộ váy áo màu đen rất sang. Bộ anh Alecxai tặng ấy. Cổ mở rộng, váy dài chấm gót. Chị mặc bộ ấy đi.

- Tuân lệnh, - Naxtia thở dài nói. - Cô còn ra mệnh lệnh gì nữa không, để chị thi hành nốt ?

- Và không được đi giày gót thấp.

- Đasa ! Cô không biết chị rất sợ giày gót cao à ? Thà chết còn hơn phải đi thứ giày ấy !

- Nhưng chị phải đi. Em ra lệnh. Còn trang sức thì em nhân nhượng, chỉ yêu cầu chị đeo vòng tay là đủ.

- Khuyên tai ? Dây chuyền ? cần không ?

- Mấy thứ đó thì em cho chị được tùy ý. Riêng bộ váy áo thì nhất thiết phải nghe em. Chị mặc bộ đen ấy rất hợp, trông như nữ công tước đi dự dạ hội ở cung điện Nga hoàng ấy. Và giày cao gót ! Em chỉ yêu cầu chị hai thứ ấy thôi, còn cho chị tự do.

Tuy phản đối một cách yếu ớt, trong thâm tâm Naxtia rất phục cặp mắt thẩm mĩ của cô em dâu. Trước khi lấy Xasa, Đasa làm chân bán hàng trong cửa hiệu thời trang, và cô rất biết cách ăn mặc cho từng khổ người và từng trường hợp.

Bản thân Đasa, khi đến khách sạn, tuy người hơi béo lên đôi chút sau khi sinh con, trông rất gọn gàng, trẻ trung trong bộ váy áo màu ngà. Cặp mắt xanh biếc long lanh vẻ hồ hởi. Naxtia ngắm cô em dâu, thầm nghĩ, ai mà ngờ được mới cách đây ba tuần lễ Đasa còn xanh lợt, mắt ướm đầm đầy vẻ tuyệt vọng, nằm mệt mỏi trên giường bệnh.

Bàn cho họ được đặt trước. Biết tính bà chị, Xasa đã cẩn thận yêu cầu khách sạn bố trí cho họ một chiếc bàn cách xa dàn nhạc, trong một góc khuất và yên tĩnh. Tuy nhiên, Naxtia vẫn cảm thấy không thật sự thoải mái khi vào nơi quá sang trọng đối với chị như thế này.

Xasa đã dẫn vợ ra sàn nhảy. Naxtia lơ đãng đưa mắt nhìn xung quanh, chợt chị thấy Giám đốc Nhà xuất bản Expiov ngồi một bàn giữa phòng ăn. Cùng ngồi với anh ta là một cô gái trẻ xinh đẹp và hai người đàn ông. Cả bốn đều mặc rất sang trọng và đáng điệu thoải mái.

Naxtia hỏi chồng:

- Anh còn nhớ có lần em đưa anh xem hai cuốn sách, trong đó có một cuốn in theo kiểu “lậu” không ?

- Nhớ. Thế sao ?

- Viên Giám đốc Nhà xuất bản ấy cũng đang ngồi ăn ở đây. Anh muốn nhìn mặt mũi anh ta không ?

- Không. Nhìn anh ta làm gì kia chứ !

- Ngồi với anh ta là một cô gái rất xinh. Anh mời cô ta nhảy đi.

- Mời cô ta làm gì ? Nhưng Naxtia ạ, em không thể quên đi một lúc các vụ án của em được hay sao ? Lúc này là buổi vui của chúng mình.

- Em xin lỗi.

Naxtia nói rồi cúi xuống bóc quả cam. Hai vợ chồng Xasa nhảy xong, quay vào bàn. Xasa thấy không khí ở bàn quá lặng lẽ.

- Sao thế này, anh chị lại giận nhau chuyện gì đấy ?

- Không đâu, - Naxtia đáp. - Chỉ có chuyện chị nhìn thấy một người đàn ông chị đang cần, và chị đề nghị anh Alecxei mời cô bạn gái của anh ta nhảy hộ chị.

- Có thể mà anh chị cũng giận nhau được ! - Xasa nói. - Cô ấy đâu, để em mời cô ấy nhảy cho.

- Bàn thứ hai bên phải cái cột lớn ấy.

Xasa nhìn ra, cười:

- Trong ba người đàn ông ấy, hai người em quen. Họ đang làm áp phe trong giới ngân hàng đấy. Chị cần đến tay nào ?

- Người thứ ba. Anh ta là Giám đốc một nhà xuất bản.

- Còn cô ta thì sao chị cần đến ?

- Chị muốn viên Giám đốc ấy nhìn thấy chị. Nếu anh Alecxei mời cô bạn gái của anh ta nhảy, chắc chắn anh ta sẽ quay đầu về phía bàn chúng mình, và thấy chị. Chị đã có lần gặp anh ta, và chị muốn gặp anh ta lần nữa để khẳng định thêm với anh ta về câu chuyện chị bịa ra với anh ta hôm trước.

- Chị bịa với anh ta chuyện gì ?

- Rằng chị làm ở Công ty Bảo hiểm.

- Tên công ty ấy là gì ?

- Vô danh. Hôm ấy chị thấy không cần bịa ra tên công ty đó.

- Được, - Xasa vừa nói vừa đứng lên. - Tuy cô ta không phải “gu” của em, nhưng vì chị, em sẵn sàng làm mọi thứ.

Ocxana vui vẻ nhận lời mời của người đàn ông lạ. Cô rất thích nhảy, nhưng Expiov lại thấp hơn cô rất nhiều nên anh ta ngại nhảy với cô chỗ đông người. Nhất là lúc này anh ta đang mải bàn chuyện công việc với hai nhà kinh doanh ngân hàng. Thêm nữa người đàn ông mời cô nhảy có vóc cao lớn và rõ ràng là dân giàu sụ.

Người đàn ông đưa Ocxana ra xa, đến tận gần bức dàn nhạc, ôm cô nhẹ nhàng, cố không để hai thân thể đụng vào nhau.

- Chắc cô đang chán ngấy phải ngồi nghe mấy ông kinh doanh bàn chuyện lỗ lãi đấy nhỉ ? - Xasa cười rất điệu đà, nói.

- Sao ông biết họ là nhà kinh doanh ? - Ocxana ngạc nhiên hỏi. - Ông quen họ à ?

- Tôi quen hai người thôi, còn người thứ ba tôi chỉ mới nghe tiếng. Tôi hỏi cô câu này được không ? Cô đi với ai trong số ba người đó ?

- Với Expiov. Ông biết ông ấy chứ ?

- Thế thì đấy chính là người hôm nay tôi mới biết. Còn hai người kia tôi khá quen, cả hai đều là loại người nhạt nhẽo nhất trần đời. Chỉ biết tẩm ngân phiếu, ngoài ra không quan tâm đến bất kì thứ gì khác. Còn cô, xin hỏi, cô làm nghề gì, thưa cô ?

- Người mẫu thời trang. Còn ông ?

- Tôi cũng là loại nhạt thếch như hai ông kia, - Xasa cười. - Nếu ngồi với mấy vị đó buồn, cô sang ngồi với chúng tôi, chắc chắn sẽ vui hơn đấy.

- Mấy người ngồi với ông là những ai vậy ?

- Vợ tôi và vợ chồng bà chị tôi. Nữ bên ấy thì tuyệt vời, nhưng nam thì hơi ngán. Ông anh rể tôi là giáo sư toán. Cho nên sự nhạt nhẽo của tôi trên cái nền ấy cũng không đến nỗi lộ liễu quá.

- Cảm ơn ông, - Ocxana duyên dáng cười. - Vâng, để tôi xem đã.

Cô thấy mếu anh chàng tự nhận mình là “nhạt nhẽo” này. Anh ta không cố đụng người vào người cô như thường thấy ở những đàn ông khác mỗi khi nhảy với cô. Thậm chí không ngờ ý muốn làm quen, không hỏi tên cô và cũng không tự giới thiệu tên. Ocxana cảm thấy anh chàng này có gì đó không bình thường.

Đột nhiên cô hỏi:

- Tại sao ông mời tôi sang đó ngồi ?

- Có nhất thiết phải có lí do hử không ? - Xasa đáp lại bằng một câu hỏi.

- Ông biết không, người ta chỉ mời phụ nữ trong hai trường hợp: một là muốn làm quen,

hai là bản thân không có nữ đi cùng. Nhưng ông thì không rơi vào hai trường hợp ấy.

- Nếu vậy, xin thú thật với cô. Tôi thấy cô đi với ba người trong đó có hai người tôi quen. Tôi nghĩ rất có thể cô là bạn gái một trong hai ông ấy, và tôi muốn làm một việc rất trẻ con: trêu ông ta chơi. Nhưng khi tôi biết được là cô lại đi với một người khác thì thấy mình đã lầm. Đồng thời tôi còn cảm thấy cô có vẻ buồn khi ngồi bên cạnh ông ta. Tôi lại không đoán lầm một lần thứ hai nữa chứ ?

- Có lầm đấy, - Ocxana nói. - Tôi và Expiov yêu nhau hai năm rồi, tôi thường xuyên có mặt bên cạnh anh ấy, lúc giải trí cũng như lúc anh ấy bàn công việc. Tôi đã quen nghe anh ấy bàn chuyện công việc với người khác cho nên tôi không thấy buồn đâu. Thậm chí tôi còn thích thú, vì tôi muốn biết rõ mọi công việc của anh ấy. Vì vậy ông không cần áy náy cho tôi.

- Tuyệt vời ! Ông ta thật may mắn kiếm được một cô bạn gái vừa xinh đẹp vừa quan tâm đến kinh doanh. Tôi mà vào địa vị ông ta, tôi ngỏ lời cầu hôn với cô ngay lập tức, không cần đắn đo gì hết. Khó mà kiếm được trên đời một phụ nữ như cô. Nhưng cô tha lỗi, nếu tôi nói linh tinh. Bởi rất có thể ông bạn cô đã có vợ ?

Ocxana bỗng thấy mến vô cùng người đàn ông vừa giàu có vừa nói chuyện có duyên này.

- Anh ấy chưa vợ, và đã ngỏ lời cầu hôn với tôi rồi...

- Vậy bao giờ tổ chức cưới ?

- Ông tưởng cứ đàn ông muốn thế nào là tôi làm theo ngay ?

- Chà, tôi thấy cô quả là thông minh. Cô nói rất đúng. Chính phụ nữ mới là người quyết định, nhưng phụ nữ thông minh thì làm cho người đàn ông tưởng họ quyết định, trong khi hoàn toàn không phải như thế.

Ocxana giật mình liếc nhìn người đàn ông lạ. “Sao anh ta đoán được ?” Hay anh ta biết ? Cô chưa biết trả lời ra sao thì may thay, vừa lúc đó bản nhạc kết thúc. Xasa đưa cô gái về chỗ. Khi họ đến, ba người đàn ông ngừng câu chuyện. Hai nhà kinh doanh ngân hàng đứng lên bắt tay Xasa.

- Anh dẫn cô Ocxana đi nhanh quá, tôi chưa kịp chào, - một trong hai người nói.

Xasa cười:

- Tôi tưởng cô gái xinh đẹp này là của một trong hai anh nên định đùa chơi. Nhưng tôi lầm. Xin lỗi.

- Anh đi với ai đấy, Xasa ?

- Vợ và hai họ hàng. Thôi, tôi phải về bàn với họ.

Expiov nhìn theo, rồi nháy mắt:

- Chà ! Một sự bất ngờ ! Naxtia ! Cậu nhớ đã có lần mình kể với cậu là gặp một phụ nữ ở nhà Xoloviov hôm sinh nhật ông ta không ? Chính chị ta ngồi kia kìa. - Expiov quay sang hỏi người bạn. - Còn người cậu vừa bắt tay: Xasa... Anh ta là ai thế ?

- Xasa Camenxki. Cậu không biết cậu ta à ?

- Mình có nghe tiếng, - Expiov gật đầu. - Hai người phụ nữ kia là thế nào với anh ta, cậu biết không ?

- Vợ và chị, - Ocxana đáp.

- Chính miệng ông ta nói ra à ? Thì ra đấy là chị ông ta, - Expiov nói. - Nhưng nếu là chị Camenxki thì không đi ô tô “Giurguli” như thế, mà phải đi “Volvo” mới đúng. Còn người đàn ông thứ hai ?

- Anh ta bảo anh rể. Giáo sư toán.

- Bà vợ ông ta lại quen Xoloviov. Chà, hay đấy. Có thể qua bà ta bắt mối với Xasa Camenxki được đấy...

Ocxana hiểu ngay, cuộc thương lượng với hai nhà kinh doanh ngân hàng này đã thất bại. Expiov không thuyết phục được họ bỏ vốn vào ý định tổ chức cuộc thi mà cô đã mớm cho anh ta, và bây giờ anh ta định bắt mối với anh chàng “nhặt thếch” kia để gạ. Cô chưa kịp nghĩ mình nên có thái độ thế nào thì Expiov đã đứng lên, bước đến bàn kia.

- Chào chị ! Chị còn nhớ tôi không ?

- Nhớ chứ

- Tôi có thể mời chị nhảy được không ?

Lát sau hai người đã trên sàn nhảy.

- Hình như tên chị là Naxtia ? - Expiov hỏi, ôm nhẹ người phụ nữ.

- Vâng, đúng thế.

- Tại sao ngày trước tôi không lần nào gặp chị ở nhà Xoloviov ?

- Lâu lắm rồi, tôi không đến gặp anh ấy. Lần vừa rồi, chỉ vì tình cờ tôi được tin anh ấy gặp chuyện bất hạnh, tôi mới nhân ngày sinh nhật của anh ấy đến gặp, vừa chúc mừng vừa hỏi thăm.

- Chị dùng chữ “bất hạnh” là rất đúng, - Expiov thở dài nói. - Vợ chết, rồi bệnh tật... Nhưng phải công nhận Xoloviov rất có nghị lực. Chúng tôi, ý tôi nói là nhà xuất bản của chúng tôi, gắng làm tất cả những gì có thể để giúp ông ấy. Nhân đây xin lộ với chị một thứ. Chúng tôi đang tính làm một việc, sẽ kiếm được một khoản tiền rất lớn, hi vọng có thể chu cấp cho ông bạn chị ra điều trị ở nước ngoài.

- Anh tốt quá ! Nhưng đó là việc gì vậy ?

- Một cách để tăng mạnh số lượng phát hành sách, có vậy thôi. Nhưng hiện tôi chưa thuyết phục được ngân hàng nào chịu bỏ vốn. Vì chị biết đấy, nếu không có một khoản tiền đầu tư vào, không thể làm được việc gì. Mà việc này lại rất lớn, và tôi tin chắc sẽ đem lại lợi nhuận khổng lồ, thừa sức tài trợ cho ông bạn Xoloviov của chị một chuyến điều trị ở nước ngoài.

- Nhưng anh có tin bệnh anh ấy chữa được không ?

- Chắc chắn chữa được, nếu có chuyên gia tầm cỡ và bệnh viện hạng nhất. Theo tôi hiểu, bệnh của Xoloviov chỉ là một thứ suy nhược thần kinh trầm trọng. Sau khi mẹ chết, thằng con trai độc nhất của ông ta bỏ học, tiêm chích ma túy và giao du với đám thanh niên bất hảo. Thần kinh Xoloviov không chịu nổi những bất hạnh liên tiếp ấy, thế là “sụp”. Loại bệnh như thế ở nước ngoài người ta chữa rất tốt. Cho nên tôi cần phải tiến hành ý đồ đẩy mạnh tiêu thụ sách của chúng tôi.

- Nghĩa là anh đang cần một ngân hàng ?

- Chị hiểu được vấn đề của chúng tôi rồi đấy.

- Tôi thấy ý định của anh rất đáng quý. Nhưng tôi nghĩ, về chuyện Xoloviov, anh nên khoan khoan đã.

Trong nhà anh ấy vừa xảy ra hai vụ án mạng liền. Nghe đâu cảnh sát đang nghi anh ấy là thủ phạm, vì trong nhà lúc đó chỉ có một mình anh ta.

- Cảnh sát đã hiểu ra là họ lầm.

- Sao anh dám khẳng định như vậy ?

- Tôi biết anh ta rất rõ. Xoloviov là người cộng tác với chúng tôi ngay từ khi Nhà xuất bản “Serkhan” mới thành lập. Xoloviov là người hoàn toàn không có khả năng đó.

Xoloviov nằm trong phòng ngủ, nhìn lên trần. Ông biết ông không ngủ được. Bệnh mất ngủ đã thành thường xuyên. Xung quanh vắng lặng. Trên tầng hai không còn tiếng động của Andrei. Chỉ thỉnh thoảng có một tiếng động nhỏ ngoài gian tiền sảnh, nơi một cảnh sát viên ngồi canh gác.

Từ hôm Naxtia thấy mảnh giấy cô ta viết ngày xưa, cô ta giận dữ lấy đi và không trở lại đây nữa. Bỗng Xoloviov thấy chưa bao giờ mình cô đơn như thế này. Cậu giúp việc đã chết. Cô nhân tình cũng không còn. Bây giờ ông mới biết cô ta là dân ăn cắp chuyên nghiệp, đã từng ngồi tù. Chỉ còn mỗi Naxtia thì lại không đến.

Xoloviov đã gọi điện đến nhà Naxtia không biết bao nhiêu lần. Chỉ thấy tiếng “tút” kéo dài, nhưng không ai nhắc máy. Có lần Xoloviov đánh liều gọi điện vào nửa đêm, vẫn không thấy ai nhắc máy. Thế là sao ? Hay hai vợ chồng Naxtia đi vắng đâu ? Rất có thể họ đi nghỉ, vì Moxcva đã nóng bức và mọi người đều cố tìm cách đi nghỉ ở đâu đó bên ngoài thành phố.

Mới gần đây thôi, Xoloviov hiểu được rằng mấy thằng cha lãnh đạo Nhà xuất bản “Serkhan” đã lừa ông, lợi dụng lúc ông tàn tật không ra phố được. Xưa nay Xoloviov không có tính trả thù, nhưng hôm nay ông uất giận bọn khốn kiếp ấy và muốn vùng đứng dậy, lao đến vặn cổ cả ba tên tàn bạo kia. Nhất là thằng cha Exipov ma mãnh, nhưng miện lúc nào cũng ngọt xớt.

CHƯƠNG MƯỜI BA

Colia đang say tình yêu, sau một thời gian dài sống cô đơn. Anh cảm thấy vô cùng sung sướng và muốn mọi người xung quanh cũng hạnh phúc như mình. Sau khi biết kết quả thẩm định các mẫu đất, Colia phấn khởi, ngồi vào xe lao thẳng đến khu biệt thự “Mộng Mơ”. Anh chưa báo tin vui này cho Naxtia, vì biết tối nay chị đi ăn khách sạn với vợ chồng cậu em.

Trong biên bản xét nghiệm có ghi rõ, chất đất trong phong bì số “1” (lấy được trên sân nhà Trercaxov, dưới tấm thảm) có thành phần hoá học rất gần với chất đất trong phong bì số “3” (lấy tại ngôi nhà xây gần đây nhất trong khu biệt thự “Mộng Mơ”).

Lúc này đã hơn chín giờ tối, vậy mà Colia thấy Xoloviov đón tiếp anh với vẻ mừng rỡ, khác hẳn hôm anh đến đây lần trước. Hôm đó ông ta cau có làm anh rất bức.

Vẫn như lần trước, Xoloviov khẳng định ban ngày hôm đó ông không nhận thấy có người lạ nào lảng vảng bên ngoài.

- Tôi rất ít khi nhìn ra ngoài cửa sổ, - ông ta thú nhận giọng uể oải, khiến Colia thấy rõ ông ta không hào hứng tiếp chuyện mình. Rồi đột nhiên Xoloviov nói. - Tôi muốn nhờ anh một việc, được không ?

- Việc gì ?

- Theo tôi đoán, chắc anh đã có thẩm vấn cô Naxtia Camenxcaia.

- Đúng thế, - Colia dè dặt đáp.

- Tôi muốn nhờ anh giúp tôi bắt liên lạc với cô ấy. Tôi có số điện thoại nhà riêng của cô ấy, nhưng tôi gọi bao nhiêu lần mà không thấy ai nhấc máy. Số điện thoại nơi cô ấy làm việc tôi lại không có. Anh có thể cho tôi biết số điện thoại đó được không ?

- Theo tôi đoán thì hai vợ chồng cô ta hiện đang đi nghỉ hè, hẳn thế thì mới không có ai nhấc máy trả lời ông. Còn số điện thoại nơi cô ấy làm việc, tôi không thể cho ông được, bởi tôi chưa biết cô ấy có muốn cho ông biết không. Tôi không có quyền can thiệp vào việc riêng của người khác.

- Vậy anh giúp tôi, anh chịu khó liên lạc với cô ấy và nhắn hộ là tôi rất cần gấp.

- Có chuyện gì vậy ?

- Chuyện riêng tư thôi. Xưa kia tôi rất thân với cô ấy, và lúc này tôi rất cần sự chia sẻ của một người bạn...

Sáng hôm sau, mới đầu giờ, Colia đã chạy vào phòng làm việc của Naxtia, giận dữ nói luôn:

- Sao cô không cho Xoloviov biết cô đã thay số điện thoại nhà riêng ?

- Nhưng tại sao tôi lại phải cho ông ta biết ?

- Vì ông ta mê cô. Gọi cô không biết bao nhiêu lần mà không thấy ai nhắc máy. Lúc đề nghị tôi giúp ông ta bắt liên lạc với cô, tôi thấy mắt ông ta rơm rớm...

- Anh tưởng tượng thì có, Colia. Anh phóng đại lên đấy thôi. Và bản thân ông ta cũng phóng đại. Ngồi một mình cô đơn, tưởng tượng ra đủ thứ.

- Nhưng cô không cố tình làm cho ông ta mê cô đấy chứ ?

- Không ! Hoàn toàn không.

- Nhưng dù sao cô cũng gọi điện cho ông ta, kéo ông ta lại nghĩ không hay về tôi.

- Nhưng tối qua anh đến ông ta làm gì ?

- Quên tôi chưa nói với cô: bên chuyên môn họ đã thẩm định xong hai mẫu đất, kết quả mẫu đất chúng ta lấy được trong căn hộ của Trercaxov đúng là từ khu biệt thự “Mộng Mơ”. Không chỉ chất xi măng mà cả chất đất cũng giống hệt nhau.

Colia đưa Naxtia bản kết luận của bộ phận giám định. Trước khi ra về, anh ta còn nói thêm:

- Nhưng cô cũng nên gọi điện cho Xoloviov. Thấy vẻ mặt ông ta thảm hại quá, tôi đâm ra thương ông ta !

Naxtia giận dữ:

- Anh hãy thương mấy đứa thiếu niên tội nghiệp kia kìa. Chứ thương gì cái lão giàu sụ ấy. Lão ta có biệt thự sang trọng, kiếm bộn tiền, lại là đàn ông, thừa sức tự xoay sở lấy.

- Nhưng cô cũng đừng trêu chọc để ông ta tưởng cô yêu ông ta !

- Đây là chuyện riêng giữa tôi với ông ta ! - Naxtia bực bội gắt.

Khi Colia đi rồi, Naxtia ngồi đọc tờ biên bản thẩm định, suy nghĩ. Theo bản nhận xét này thì kẻ nào đó đã đi từ khu biệt thự đến thẳng nhà Trercaxov, không rẽ vào đâu khác, bởi số đất dính ở giày hần còn y nguyên, hầu như chưa lấn thứ đất nào khác. Rất có thể hần ngồi vào xe, lái thẳng đến nhà Trercaxov, lên ngay cầu thang rồi vào căn hộ.

Mắt nhìn tờ biên bản, Naxtia suy nghĩ. Kẻ đó là ai ? Nếu là Trercaxov thì anh ta giấu việc đến khu biệt thự làm gì ? Hay anh ta giấu những đứa trẻ gần đấy ? Nhưng ở đâu ? Trong rừng hay sao ? Nhưng những người trong khu biệt thự nói rằng họ không thấy có đứa trẻ thiếu niên nào lạ xuất hiện trong khu vực đó. Hay Trercaxov đến đó ban đêm... và anh ta cũng làm như Marina biệt danh “Nai con”, nghĩa là đỗ xe ở xa rồi đi bộ đến ?

Đột nhiên một ý nghĩ loé sáng trong đầu Naxtia. Một kẻ nào đó đã đến nhà Trercaxov gặp

Oleg Butenco trong lúc anh ta đi vắng ! Nhưng Trercaxov quả quyết Oleg không hề nói với anh ta về chuyện một người nào đến gặp cậu ta.

Còn cuốn sổ tay của Valeri Liskin ?.. Nếu kẻ điên loạn kia là Trercaxov thì anh ta giữ cuốn sổ đó làm gì ? Không thể hiểu được ! Trercaxov nhận có quan hệ với Oleg Butenco, còn với những đứa trẻ khác, anh ta nhất định không nhận. Nhưng lại có những bằng chứng là anh ta có quan hệ với những đứa trẻ kia, ít nhất cũng qua cuốn sổ của Valeri Liskin... Rồi thứ đất công trường này... Hiện Trercaxov chưa biết chuyện người ta tìm thấy chất đất đó trong nhà anh ta. Anh ta cam đoan là không ai vào căn hộ anh ta bao giờ. Hàng xóm của anh ta cũng khẳng định, Trercaxov rất nhiệt tình với hàng xóm, nhưng chỉ tiếp họ ngoài cửa, nhận thứ họ cần chữa rồi làm xong đem trả, không bao giờ mời ai, thậm chí cho ai vào nhà. Căn hộ anh ta sạch sẽ vô cùng. Sàn lúc nào cũng bóng. Đồ đạc lau chùi sạch bong.

Hôm điều tra viên hỏi anh ta lật thảm lên, lau rửa sàn nhà lần cuối cùng bao giờ, Trercaxov trả lời là tháng Mười Hai, khi Oleg còn sống. Như thế có nghĩa thứ đất bẩn này lọt xuống dưới sàn nhà anh ta trong quãng thời gian từ đó cho đến hôm Oleg chết, sau đó không thể có ai vào nhà anh ta được nữa, vì làm gì còn ai để mở cửa ?

Vậy chỉ còn một khả năng: “kẻ kia” đã đến căn hộ Trercaxov lúc Oleg còn sống, trong khi Trercaxov đi vắng. Kẻ đó đã đi giày dính chất đất đó vào nhà... đã giấu cuốn sổ tay của Valeri Liskin trong căn hộ. Và Oleg Butenco, vì lí do nào đấy đã không kể lại với Trercaxov. Hoặc kẻ kia vào căn hộ Trercaxov sau khi Oleg Butenco đã chết, và hẳn có chìa khoá, hoặc hẳn phá khoá. Nhưng hai khả năng này cũng lại không thể có, vì Trercaxov cho biết anh ta giữ chìa khoá rất cẩn thận. Hễ thấy có gì nghi ngờ, anh ta thay khoá ngay. Còn phá khoá thì nhất định Trercaxov phải biết, nhưng anh ta đã bác bỏ khả năng ấy.

Trong thời gian gần đây, Trercaxov đã không thay khoá. Vậy ai có khả năng có chìa khoá nhà Trercaxov ? Cậu em vợ đồng tính Xlavic của anh ta chẳng ? Vì cậu ta đã chung sống với Trercaxov một thời gian, và cuộc chia tay giữa hai người không êm đẹp chút nào. Phải rồi, ta phải tìm hiểu theo hướng này...

Đúng như dự đoán, Xlavic trả lời dứt khoát với Corotcov là khi bỏ đi không hề mang theo chìa khoá căn hộ. Thật ra dù cậu ta mang theo thì cũng vô ích, bởi chỉ sau đó một năm, khoá bị han rỉ và Trercaxov đã thay ổ khoá mới. Nhưng Corotcov gặp Xlavic chủ yếu nhằm tìm hiểu thêm về Trercaxov. Theo Xlavic thì Trercaxov thích loại người có kiểu hình dạng kia từ lâu.

Về chuyện Trercaxov bỏ trường đại học, thì không phải anh ta bỏ mà anh ta bị đuổi học. Đang học năm thứ ba, Trercaxov bị bắt quả tang làm tình với một sinh viên nam năm thứ nhất. Cậu này cũng bị đuổi học, nhưng sau đó do bố chạy chọt nên cậu ta xin được vào một trường đại học khác.

Sau vụ đó, Trercaxov quyết tâm bỏ thói đồng tính.

Anh ta lấy vợ, là chị của Xlavic. Chị ấy cũng có nước da nâu, tóc đen, mắt đen, ngực nhỏ và

hông nhỏ, giống chàng diễn viên trong các phim băng hình kia. Chì của Xlavic còn cắt tóc ngắn theo kiểu con trai nữa. Trercaxov cố không nhìn những cậu con trai nào có hình dạng anh ta thích, cốt khỏi thèm thuồng. Nhưng không nổi, cuối cùng Trercaxov vẫn lại chứng nào tật ấy.

Khi kể, Xlavic tỏ ra rất oán giận ông anh rể, vì chính Trercaxov đã đưa cậu ta vào tròng, gọi lên ở cậu ta thích thú làm tình đồng giới, đến nỗi bây giờ Xlavic không sao bỏ được. Nhưng mặt khác, Xlavic cũng công nhận Trercaxov là người hiền lành, tốt, thậm chí đa cảm nữa. Anh ta rất thích sự sạch sẽ. Sàn nhà bao giờ cũng sạch như li như lau. Và anh ta không bao giờ cho người ngoài vào nhà. Không phải Trercaxov sợ người ta lấy mất thứ gì, mà chỉ vì tính anh ta như vậy thôi.

- Nếu có người đột nhập vào nhà anh rể cậu thì theo cậu, có thể là ai ?

- Chìu. Tôi không biết.

- Cậu thử cố nghĩ xem, Xlavic ! - Corotcov gặng hỏi.

Xlavic nhăn vầng trán, cố nghĩ khá lâu, rồi lắc đầu:

- Chìu. Tôi không thể nghĩ, ai có thể đột nhập vào nhà trong lúc anh ấy đi vắng...

Naxtia lắng nghe Corotcov kể lại tỉ mỉ cuộc nói chuyện giữa cậu ta với Xlavic. Trercaxov hiền lành, đa cảm ư ? Nhưng người hiền lành, đa cảm vẫn có thể là kẻ điên loạn và giết người được lắm chứ. Dù sao...

Đột nhiên Naxtia thoáng nghĩ, nếu Trercaxov không phải thủ phạm thì rất có thể một kẻ khác đã tạo chứng cứ để người ta nghi cho Trercaxov. Khả năng này xem chừng hợp lí đây.

- Corotcov, tôi cảm thấy chúng ta phải làm gì rồi, - Naxtia nói.

- Thừa đại tá, - Naxtia nói với đại tá Gordeev. - Vụ án Trercaxov đã đến giai đoạn cần thêm người.

- Bao nhiêu ? Một đại đội đủ không ? - viên đại tá nhìn Naxtia bằng cặp mắt hồ nghi.

- Tôi chỉ cần ba người, thừa thủ trưởng. Chúng tôi cần kiểm tra lại hồ sơ về tất cả tám cậu thiếu niên bị hại kia. Vì ngoài Oleg Butenco, hầu như chúng ta chưa biết gì về những đứa kia.

- Vậy cô lấy tạm hai cậu Doxenco và Lexnicov đã.

Naxtia ra khỏi phòng làm việc của đại tá, thầm nghĩ: Mình lấy thêm Corotcov để làm việc này, anh ta có ô tô tuy trông tồi tàn, nhưng vẫn chạy tốt. Lexnicov cũng có xe. Riêng Doxenco không có, nhưng cậu ta rất tháo vát, và là một chân chạy giỏi.

Người đầu tiên về là Colia. Anh ta không tìm ra được gì đáng kể. Nửa giờ sau, Doxenco gọi điện thoại báo cáo, anh ta cũng không thu được kết quả nào. Tuy nhiên Naxtia chưa thất vọng. Chì tin chắc phải có một kẻ tìm cách hãm hại Trercaxov. Chỉ còn khả năng đó mà thôi.

Và Naxtia đã không lầm. Lexnicov đã tìm ra được một thứ gì đó.

- Về cậu bé Valentin Goldin... Sau khi cậu ta mất tích được hai ngày, một người gọi điện thoại đến đồn cảnh sát nơi cậu ta cư trú. Đó là một người đàn ông, do thấy trên ti vi thông báo về vụ mất tích và kêu gọi ai biết gì thêm thì báo cho cảnh sát. Ông ta cho biết đã nhìn thấy một thiếu niên giống như hình công bố trên ti vi, đi cùng với một người đàn ông trạc bốn mươi tuổi trên phố Muranovxcaia. Người này để tóc dài, buộc túm lại sau gáy như đuôi ngựa.

- Nhận dạng tốt đấy, - Naxtia gật đầu.- Bởi đó chính là nhận dạng của Trercaxov. Anh kể tiếp đi.

- Cảnh sát viên trực ban ghi lại, rồi trao cho điều tra viên. Nhưng anh này hôm sau bị tai nạn giao thông, chưa kịp kiểm tra lại thông tin kia. Anh ta nằm viện tháng rưỡi. Trong thời gian đó vụ án được trao cho một điều tra viên khác, và người này thực tế không làm gì thêm. Mà thông tin trên quả là không có gì có vẻ quan trọng thật. Có phải đấy chính là thông tin cô cần không ?

- Đúng thế.

Naxtia nhắm mắt lại, vài giây sau chị mở mắt, cười đắc thắng.

- Đúng thế đấy, Lexnicov ! Tôi đang cần đúng cái thông tin ấy đấy. Chúng ta đang cần cái thông tin ấy. Tất nhiên chưa phải đã là thứ gì làm sáng tỏ vụ án, nhưng ít nhất cũng cho tôi thấy một điều: mình không đến nỗi ngu hơn tên giết người kia.

Lexnicov nổi tiếng về cách làm ăn nghiêm túc, nhưng óc hài hước của anh ta lại rất ít. Anh ta cười hài lòng, thật ra không hiểu ý nghĩa câu nói của thủ trưởng. Cho nên anh ta chỉ nói đơn giản:

- Nếu vậy thì tốt, nghĩa là tôi đã làm được một việc vừa ý thủ trưởng. Chào cô.

Vậy là tên sát nhân kia đẩy sự nghi ngờ của cơ quan công an sang cho Trercaxov. Nhưng đấy mới là đối với đứa trẻ đang lúc nó còn sống. Hắn sẽ còn gán cho Trercaxov bằng chứng kèm theo những đứa trẻ đã chết nữa. Và hắn sẽ làm việc đó một cách cực kì ranh ma. Mưu mô của bọn tội phạm bao giờ cũng là thứ thâm hiểm nhất trên đời.

Lần này Corotcov vào gặp Trercaxov có Naxtia cùng đi. Họ bắt gặp gã ăn mặc hết sức lôi thôi. Chiếc tạp dề mặc ra ngoài may ô, quần đùi, vì thời tiết quá nóng bức. Gã đang rửa mặt, còn hai cảnh sát viên canh gác gã thì đang xem bộ phim Mỹ trên màn hình, có diễn viên Traac Norris đóng vai. Nhìn thấy nữ thanh tra cảnh sát, Trercaxov ngượng quá, vội chạy vào mặc quần dài. Lát sau gã đã áo quần nghiêm chỉnh.

- Hình như tôi đã gặp bà ở đâu rồi thì phải ? - Trercaxov chăm chú nhìn Naxtia. - Hôm ở sở cảnh sát, bà đã thẩm vấn tôi, việc ấy thì tôi nhớ. Nhưng ngay hôm đó tôi đã cảm thấy trước đó tôi đã gặp bà ở đâu rồi.

- Anh quên rồi à ? - Naxtia mỉm cười đáp. - Trước khi anh bị bắt vài hôm, anh đã gặp tôi ngay gần nhà anh.

- À, phải rồi, - Trercaxov sức nhớ. - Đùng rồi. Hôm ấy xe bà hư hỏng gì đó, nhưng tôi chưa kịp sửa hộ thì bà đã lên xe phóng biến đi mất. Hình như hôm đó bà giận dữ chuyện gì đó thì phải.

Naxtia đã quyết định chưa nên nói đến cuộc gặp giữa hai người cách đây hai mươi năm. Rất có thể hôm thi chung khảo đó Misa Trercaxov không chú ý đến chị, vì khuôn mặt Naxtia không có nét gì đặc biệt.

- Trercaxov ! Hôm nay anh phải đi với chúng tôi về nhà anh.

- Tôi được tha rồi ư ? - Trercaxov mừng rỡ reo lên. - Vậy là bà đã tìm ra thủ phạm, ơn Chúa !

- Đáng tiếc là chưa. Nhưng chúng tôi cần anh đi cùng với chúng tôi về nhà anh.

- Để làm gì ?

- Tôi muốn anh kiểm tra lại thật kĩ, xem anh có mất thứ gì trong nhà không.

- Mất à ? - Trercaxov ngạc nhiên. - Bà định nói là trong thời gian tôi ở đây, có kẻ gian đã vào nhà tôi lấy đi thứ gì đó hay sao ? Tôi biết mà, vụ án của tôi sẽ kéo dài đến bất tận mất thôi.

Mặt anh ta xịu xuống, mắt đã rơm rớm.

- Anh yên tâm, nhà anh không bị kẻ nào vào ăn trộm thứ gì đâu. Nhưng chúng tôi đã có cơ sở để đoán rằng vài tháng trước đây, đã có kẻ lọt vào nhà anh trong lúc anh đi vắng, và rất có thể hắt lầy đi một thứ gì đó trong nhà anh.

- Tôi chẳng hiểu ra sao cả, - Trercaxov lẩm bẩm. - Nhưng thôi được, nếu bà cần, tôi sẽ về kiểm tra xem. Nhà chức trách yêu cầu kia mà, tôi đâu được quyền từ chối.

- Chính chúng tôi cũng còn chưa hiểu rõ nữa là, - Corotcov an ủi.

Dọc đường ngồi trên xe, Trercaxov có vẻ bồn chồn, hết xoay bên này lại xoay bên kia, và bẻ ngón tay liên tục. Hẳn anh ta đang rất hoang mang khi nghe nói đã có người vào nhà anh ta trong lúc chủ nhân vắng mặt. Naxtia rất hiểu tâm trạng đó của Trercaxov, một người không bao giờ muốn cho ai vào nhà. Và chị đoán, bây giờ về, nhìn thấy mọi thứ trong căn hộ bừa bộn, bẩn thỉu, hẳn anh ta sẽ tức giận lắm. Bởi từ khi anh ta bị tạm giữ, cảnh sát đã hai lần vào đó lục sạo.

Nhưng điều Naxtia dự đoán đã không xảy ra. Nhìn thấy nhà mình tung tóe, Trercaxov không nổi cơn phẫn nộ. Anh ta ghìm lại được. Anh ta điềm tĩnh bỏ ủng ra, bước vào căn hộ.

- Bà muốn tôi tìm gì ?

- Một vật nhỏ nào đó, thứ mà người ta có thể xác định đúng là của anh chứ không phải của ai khác. Một vật anh ít dùng đến, cho nên khi mất, anh không chú ý. Có thể là một đồ mỹ nghệ nhỏ, một vật kỉ niệm chẳng hạn. Hoặc có thể là thứ có một đôi, và kẻ đột nhập kia lấy đi

một chiếc, thí dụ một đôi khuy cài tay sơ mi bằng vàng hay bạc chẳng hạn. Một thứ gì đại loại như thế.

- Nhưng tôi chưa hiểu bà cần thứ đó làm gì ? - Trercaxov chưa thể hình dung ra. - Thôi được, xin chiều ý bà, tôi sẽ kiểm tra.

Trercaxov đưa mắt nhìn quanh, lật vài thứ, nhìn bên dưới, nói:

- Không mất thứ gì cả.

Naxtia thấy cần nói rõ hơn.

- Tôi nghi kẻ gian kia lấy một thứ gì để hắn có thể đặt bên cạnh xác chết, nhằm hướng sự nghi ngờ của chúng tôi sang anh. Tất nhiên không thể là tấm áo pantô hoặc cuốn từ điển. Mà phải là một vật nhỏ.

- Nghĩa là có kẻ muốn vu tội cho tôi ?

- Hiện nay chúng tôi chưa kết luận. Nhưng đây là một khả năng.

- Khả năng ấy không thể có ! Vì không có ai lại muốn làm hại tôi. Tôi không có kẻ thù...

- Trercaxov ! Nói thật là cho đến lúc này, tôi vẫn nghĩ anh không có tội, tôi nghi một kẻ nào đã tìm cách vấy tội sang cho anh. Không phải hắn thù anh, mà hắn muốn đánh lạc hướng chúng tôi.

- Tôi vẫn chẳng hiểu gì hết, - Trercaxov nói. - Nhưng thôi được, tôi thử tìm xem.

Anh ta lục lọi một lúc rồi đưa Naxtia một cái hộp vuông nhỏ.

- Đây rồi, - anh ta nói. - Có thứ này hơi lạ.

Corotcov đỡ lấy, mở chiếc hộp nhỏ. Bên trong là một cái cài cà vạt mạ vàng, nhưng bị mất phần đoạn dây để cài vào khuy sơ mi.

- Thứ này anh có hay dùng không ? - Corotcov hỏi.

- Chưa bao giờ tôi đeo. Đây là tặng phẩm của một người thân, tôi chỉ giữ làm kỉ niệm thôi. Nó còn có một đoạn dây cũng mạ vàng để cài vào khuy áo. Không biết kẻ nào đã lấy đi mất, chỉ để lại phần cài vào cà vạt.

Naxtia đỡ chiếc hộp trong tay Corotcov, mở ra ngắm nghía. Chị nhìn Trercaxov:

- Hiện nay chúng tôi chưa khẳng định anh có phải tội phạm hay không. Có khả năng anh là tội phạm, nhưng cũng có thể còn một khả năng nữa: tội phạm là kẻ khác, và hắn tìm cách tạo bằng chứng giả để chúng tôi nghi cho anh. Giả thuyết thứ hai này chúng tôi đang xem xét. Và tôi tạm giả định như thế này: Theo anh nói, anh lật thăm lên để lau rửa sàn nhà lần cuối cùng vào tháng Mười Hai. Sau đó ít lâu tên tội phạm kia đã đến nhà anh. Tất nhiên hắn không có chìa khoá và người mở cửa cho hắn hắn phải là olbg Bựtêncô. Có nghĩa hắn vào nhà này trong quãng thời gian từ tháng Mười Hai cho đến khi Oleg chết. Hắn vào, nhét cuốn sổ tay của Valeri Liskin vào một chỗ kín đáo, và lấy đi đoạn dây mạ vàng dính vào cái cài cà vạt...

Trercaxov kêu lên phản đối:

- Nhưng sao Oleg không nói gì với tôi ? Cậu ta không đòi nào cho ai vào nhà tôi, rồi lại để người đó lục lọi như vậy. Tôi tin Oleg không đòi nào làm như thế. Mà nếu có chuyện đó, cậu ta chắc chắn phải kể lại với tôi.

- Anh nói có lí. Trercaxov ! Nếu vậy tôi đặt giả thuyết tên tội phạm đến đây hai lần. Lần thứ nhất hẳn chỉ cốt làm quen với Oleg. Còn tại sao Oleg không kể lại với anh thì thiếu gì nguyên nhân. Thí dụ tên tội phạm kia tranh thủ được cảm tình của Oleg và thuyết phục được cậu ta giấu anh việc hẳn đến nhà. Vả lại, lần này hẳn đến chỉ với tư cách một người quý Oleg, gặp cậu ta để trò chuyện tâm tình. Còn để lại cuốn sổ và lấy đi đoạn dây của cái cà cà vạt, hẳn chưa làm, bởi hẳn tính dành cho lần đến đây sau.

- Nếu thế, cái lần sau đó, Oleg phải cho tôi biết chứ ?

- Theo giả thuyết của tôi thì lần sau, tên tội phạm đã giết Oleg trước khi để lại cuốn sổ tay của cậu bé Valeri Liskin và lấy đi đoạn dây mạ vàng.

- Bà bảo hẳn giết Oleg ? - Trercaxov vẫn chưa tin.

- Hiện tôi chưa khẳng định. Mới chỉ là một khả năng. Anh khai rằng Oleg chết do chích ma túy quá liều. Rất có thể tên tội phạm làm thân với cậu ta bằng cách đó: cung cấp loại ma túy mạnh cho cậu ta. Lần thứ hai đến nhà này, hẳn đã khích để cậu ta dùng một liều mạnh hơn. Oleg đã quen chích nên chủ quan. Và khi chích xong, cậu ta chết. Bấy giờ tên tội phạm kia mới để cuốn sổ tay của Liskin vào một chỗ kín đáo, và bút đi đoạn dây mạ vàng trong cái hộp này...

Naxtia ngừng nói.

- Tội nghiệp Oleg... - Trercaxov gục đầu, ôm mặt khóc nức nở.

Ocxana đã quen đến văn phòng Nhà xuất bản “Serkhan” bất kể lúc nào, cả khi có Giám đốc Exipov lẫn khi anh ta đi vắng. Exipov dành cho cô ta một phòng nhỏ bên trong, có cửa thông sang phòng làm việc của anh ta. Phòng này rất thuận tiện cho Ocxana để nghe lỏm những câu chuyện bàn bạc trong nội bộ Ban giám đốc nhà xuất bản.

Hôm nay cô đến đây lúc chưa đến hai giờ trưa. Đối với Ocxana, đây là sáng sớm, bởi thường phải mười hai giờ cô mới ngủ dậy. Exipov hôn nhẹ vào má người yêu rồi đẩy cô vào phòng nhỏ. Trước khi khép cửa, anh ta nói:

- Em vào nghỉ đi, cô Vika sẽ đem cà phê vào cho em.

Ocxana ngoan ngoãn ngồi xuống ghế divăng êm ái, còn muốn ngủ thêm một giấc nữa. Cô thư kí văn phòng Vika bưng khay cà phê và đĩa bánh vào, loại bánh ít calo.

Ocxana đang nhắm nháp tách cà phê thì nghe thấy cửa bên phòng làm việc của Giám đốc Exipov mở và tiếng đàn ông nói:

- Chào ông, thưa ông Exipov !

Lạ thật, qua hai năm làm nhân tình của Exipov, Ocxana đã quen và thuộc giọng nói của tất cả nhân viên và cộng tác viên nhà xuất bản, vậy mà cô chưa biết người khách hôm nay.

- Chào ông, mời ông vào, - giọng Exipov có vẻ ngạc nhiên.

Không thấy Exipov hỏi tên khách và ông ta đến đây có việc gì, có nghĩa đây là người Exipov đã quen, chỉ có điều không ngờ ông ta đến. Lại một điều nữa là không thấy nhân viên bảo vệ báo trước.

- Ta bàn ngay vào công việc chứ, ông Exipov ? - Ocxana nghe thấy giọng khách vui vẻ. - Tôi đến đòi nợ.

Giọng Exipov uể oải:

- Tôi nợ anh ? Sao tôi không nhớ nhỉ ?

- Về “Nai con” ấy ! Ông hứa trả tiền cho nó. Vậy bây giờ ông trả đi.

- Thứ nhất, anh không phải “Nai con”, tôi hứa trả nó chứ không phải trả anh. Hai là, “Nai con” chưa làm tròn công việc tôi yêu cầu, không được quyền hưởng tiền công. Cho nên ông đòi tôi là vô lí.

- Hừm, ông định vỗ nợ hần ? - tiếng người lạ rên rỉ.- Ông không hiểu luật rừng rồi. Chính tôi giới thiệu “Nai con” với ông, theo yêu cầu của ông, và hôm ấy ông hứa sẽ trả công hậu hĩnh, một khoản lớn. Trong khi thi hành việc ông giao, “Nai con” bị chết. Vậy là ông đã nói dối, ông bảo công việc đó hoàn toàn không nguy hiểm. Không nguy hiểm, sao nó lại thiệt mạng ? Tôi cần nói thêm để ông biết. Nó là trụ cột của gia đình đấy, phải nuôi hai bố mẹ nghiện rượu và một đàn em, đứa lớn chưa có công ăn việc làm, đứa nhỏ thì còn quá bé. Bây giờ “Nai con” chết, cái gia đình ấy chưa biết sống thế nào đây. Mà nó chết là vì ông, vì ông đưa nó vào chỗ chết. Đúng ra ông phải trợ cấp hàng tháng cho gia đình nó ấy chứ, cho đến khi mấy đứa em nó đi làm kiếm tiền được. Nói thế là ông hiểu chứ ?

- Tôi không hiểu, - giọng Exipov vẫn bình thản, không một chút xúc động.

- Ra thế. Nhưng còn cái gì ông chưa hiểu ?

- Tôi không hiểu tại sao tôi lại phải trả công cho một công việc không làm xong ? Tôi không hiểu tại sao tôi phải lo cho cả một gia đình bố mẹ nghiện ngập với lũ con của họ ? “Nai con” bị giết không phải do tôi. Một tên nào đó trong hội của anh giết nó thì có.

- Vậy là đã rõ, - khách nói. - Nhưng Exipov ! Lí lẽ của mày - đột nhiên Ocxana thấy “khách” chuyển thái độ, - còn lố bịch. Bởi căn cứ vào đâu mày bảo người của chúng tao giết nó ? Người của mày giết thì sao ?

- Điều ấy không có căn cứ. Tôi thuê “Nai con” làm. Việc chưa xong, tôi giết nó làm gì ? Nhưng thôi, ta không tranh cãi chuyện này. Anh đã hiểu quyết định của tôi. Ta không có gì phải trao đổi nữa.

- Vậy tao nói lần cuối cùng: Một là mày trả gia đình “Nai con” một khoản. Bao nhiêu tao

sẽ nói. Hai là, mày đưa tao giữ một khoản tiền “ứng”. Nếu sau này có đủ bằng chứng là người của chúng tao giết nó, tao sẽ trả lại mày. Còn nếu là người của mày giết, số tiền đó thuộc hẳn về tao, và tao sẽ trao cho gia đình nó.

- Không ! Cả hai cách đó tôi đều không chấp nhận !

- Tốt ! Thậm chí là rất tốt ấy chứ !

- Khoan đã ! Tôi không muốn ai dọa tôi, cho nên tôi muốn hai chúng ta bàn với nhau để đi đến một thoả thuận cả hai có thể chấp nhận được. Vậy anh đòi tôi phải đưa anh “giữ” bao nhiêu ? Anh viết vào mảnh giấy này.

Lát sau, Ocxana nghe thấy tiếng Exipov:

- Chà, anh cũng biết đòi tiền đấy ! Thôi được, vậy ngày kia anh gọi điện đến đây, ta sẽ thống nhất cách thức giao tiền. - Im lặng, chắc Exipov xem lịch. - Ngày kia là... thứ Năm... trước ba giờ. Anh bằng lòng chứ ?

- Được. Vậy là mày đã biết điều đòi chút đấy. Hẹn ngày kia !

Ocxana nghe thấy tiếng chân bước rồi tiếng khoá cửa. Lát sau Exipov vào.

- Em nghe thấy hết cả chứ ?

- Hết.

- Đúng là dân đao búa ! Nhưng đừng hòng lấy được của anh một xu. Anh sẽ chứng minh cho hẳn thấy không phải người của anh giết con bé kia.

- Còn em ? Anh không thấy hẳn dọa đấy sao ?

- Hẳn dọa thế thôi. Dám làm ! Hẳn thừa biết hẳn chỉ cần đụng đến một sợi chân lông của em hẳn sẽ ra sao. Bởi anh biết thủ phạm hành hung em chính là nó anh sẽ báo cảnh sát, thì hẳn tù một gông.

- Exipov ! Em van anh, anh chi tiền cho hẳn đi.

- Anh đã bảo em không phải sợ gì hết. Anh thừa biết tính bọn đao búa ấy. Hẳn không dám làm đâu. Nhưng thôi, ta tạm quên chuyện ấy đi. Rót cho anh một li thứ gì đó. Thứ gì cũng được...

Trong lúc lấy chai “Gin” rót vào li cho Exipov, Ocxana vẫn còn run rẩy. Cô thầm nghĩ, đến phải cầu cứu Vadim thôi, xem anh ấy tính thế nào. Cô rất sợ. Rất sợ.

Nghe xong, Vadim rất thông cảm với Ocxana, nhưng không đưa ra được phương cách nào để tìm ra thủ phạm đã giết Marina “Nai con” và Andrei.

- Chuyện này thì tôi chịu, - Vadim thú thật. - Tôi không có khả năng về loại chuyện đó. Chỉ còn một cách là cô đến gặp cơ quan cảnh sát và kể họ nghe tất cả những gì cô biết xung quanh hai vụ án mạng ấy. Biết đâu sẽ giúp được họ tìm ra thủ phạm.

- Em hoang mang quá, - Ocxana rên rỉ. - Sao em lại đến nông nổi này kia chứ ? Hai năm nhần nhục phục vụ hần, vậy mà hần coi trọng đồng tiền hơn em...

- Nhưng tôi còn chưa hiểu một điều: sao thằng cha gác cửa lại cho tên tội phạm ấy vào gặp Giám đốc mà không ngăn lại nhỉ ?

- Vì hần đến cùng với tên vệ sĩ Vova của Exipov.

- Vậy à ? Chuyện lí thú đấy ! - Vadim nói vẻ hi vọng.

- Lí thú thế nào ?

Đột nhiên Ocxana tủi thân vô cùng. Vadim chỉ coi cô là phương tiện để ông ta kiếm tiền. Trong con mắt Vadim, Ocxana chỉ là một đồ vật, không phải con người, chưa nói đến là một cô gái xinh đẹp trẻ trung. Vadim đã từng cởi hết quần áo của cô, và ngay lúc đó, Ocxana không hề thấy một tia thèm muốn nào trong cặp mắt ông ta. Lúc ấy, chính cô lại khao khát muốn Vadim ôm ấp và làm tình với cô. Nhưng hôm đó cô đã ghìm lại, bắt ép mình phải chung thủy với Exipov để đạt được mục tiêu xa hơn, cao hơn: có rất nhiều tiền và được lấy một người cô sẽ yêu thật sự và cùng với anh ta chung sống suốt đời. Nhưng trong tâm trạng hoang mang hôm nay, Ocxana bỗng thấy cần sự an ủi vỗ về của Vadim, cần được yêu ông ta.

- Tha lỗi cho tôi, Ocxana ! - Vadim trù mẩn dè dặt vuốt vai cô gái. - Nhưng tất cả những việc hai chúng ta làm không phải chỉ vì tương lai của tôi mà vì cả tương lai hạnh phúc của cô nữa.

- Em sẽ không bao giờ có hạnh phúc, - Ocxana nghẹn ngào nói.

- Tại sao ?

- Em không thể hạnh phúc nếu thiếu anh, Vadim, - cô nói, gần như hét lên.

Vadim giật mình, lùi lại.

- Cô nói gì vậy, Ocxana ?

- Bởi đúng là như thế. Em yêu anh. Em không cần bất cứ người đàn ông nào khác ngoài anh.

Vadim buông tay khỏi vai cô gái trẻ, bước ra chỗ tủ rượu. Anh ta rót vodka vào cốc, pha thêm nước lọc, bước tới, đưa Ocxana:

- Cô uống đi. Một hơi thôi đấy.

Cô gái ngoan ngoãn uống một hơi cạn li rượu, rồi đặt li xuống cạnh đi văng. Cô biết nước mắt làm mặt cô sưng húp và xấu đi, nhưng cần gì: chỉ hai ngày nữa cô sẽ chết kia mà !

- Cô em thân mến ! Tôi rất cảm ơn cô có lòng yêu mến tôi, nhưng tôi yêu một phụ nữ khác mất rồi. Tôi không phải triệu phú, không phải quan chức cấp cao, tôi chẳng là cái gì hết. Cô yêu mến tôi như vậy quả là vô cùng vinh dự cho tôi, nhưng tôi không thể nhận tình cảm ấy được, tôi rất lấy làm tiếc.

- Cô ấy đẹp lắm phải không ?

- Không, nhưng đây là người phụ nữ tôi yêu nhất trên đời.

- Cô ấy bao nhiêu tuổi ?

- Nhiều.

- Nhiều là bao nhiêu ? Ba mươi ? Ba mươi năm ?

- Nhiều hơn cô, thậm chí nhiều tuổi hơn cả tôi. Nhưng điều ấy quan trọng gì đâu ?

Ocxana bước ra chỗ tủ rượu, rót thêm một li vodka nữa, uống cạn rồi ngồi xuống đũa, gục đầu khóc nức nở...

Cuối cùng người ta đã biết rõ về khẩu súng tên hung thủ đã giết Marina và Andrei. Khẩu súng được xác định là của Bộ Quốc phòng và bị thất lạc trong cuộc chiến tranh ở Tresnia, nghĩa là không có gì đặc biệt. Trên báng súng không tìm ra được vết vân tay nào.

Doxenco hỏi Naxtia:

- Có khả năng bọn Nhà xuất bản "Serkhan" định thanh toán Xoloviov không ?

- Hoàn toàn không, - Naxtia đáp. - Cậu thấy đấy, Giám đốc nhà xuất bản là Exipov đã một mực bảo vệ Xoloviov, có nghĩa bọn họ đang rất cần ông ta. Xoloviov là dịch giả đem bọn tiền đến cho họ.

- Nhưng họ không sợ ông ta phát hiện ra tờ giấy về số lượng in sách kia hay sao ?

- Sợ chứ ! Chính vì thế họ mới phái Marina đến lục tìm. Nhưng khả năng vì sợ thế mà giết Xoloviov thì khó có - Naxtia lắc đầu.

- Hay họ cử người đến giết Marina ?

- Cũng không có lí. Marina chưa hoàn thành công việc, họ giết cô ta để làm gì ?

- Chị nói đúng, - Doxenco gật đầu. -Vậy đây là một tên giết người ngẫu nhiên. Và như vậy thì khó có thể tìm ra. Và vụ án coi như bế tắc.

Naxtia trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bây giờ tôi với cậu chia nhau. Cậu đi sâu thêm về Nhà xuất bản "Serkhan", còn tôi tìm hiểu thêm về Xoloviov. Dù sao chúng ta cũng phải bám lấy khu biệt thự "Mộng Mơ", vì vấn đề Trercaxov vẫn còn treo ở đấy.

Đêm hôm đó, trời đổ mưa rào. Sau mấy ngày nóng bức, trận mưa làm thời tiết dịu hẳn xuống. Naxtia choàng thức giấc. Đêm qua mát trời, chị ngủ một giấc say sưa, nên bây giờ trong

người rất sáng khoái.

Naxtia nhè nhẹ dậy để khỏi đánh thức chồng. Uống xong tách cà phê nóng, chị lấy xe của Alecxei, lao thẳng đến khu biệt thự.

Cửa biệt thự của Xoloviov mở toang. Người cảnh sát viên vẫn ngồi canh gác ngoài gian tiền sảnh.

- Chào chị, - anh ta mừng rỡ nói khẽ.

- Vẫn yên tĩnh chứ ? - Naxtia hỏi.

- Vâng. Ông ta gắng hỏi tôi bao nhiêu lần về chị, nhưng tôi nói không quen chị.

Naxtia gật đầu rồi đi vào. Xoloviov vẫn ngồi trong phòng làm việc, mải mê trước máy vi tính. Chị quan sát, đoán ông ta đang chữa bản thảo, bởi bên cạnh không có bản tiếng Nhật.

Thấy tiếng động, Xoloviov quay đầu ra, sững sờ, cổ họng tắc lại, không nói được câu gì. Mấy tờ giấy rơi xuống đất. Naxtia cúi xuống, nhặt chúng, đặt lên bàn rồi ôm nhẹ Xoloviov, hôn lên môi ông ta.

- Anh mong em biết chừng nào, Naxtia !

- Em vừa đi nghỉ Hắc Hải với chồng về. Anh vẫn làm việc đều đấy chứ ?

- Bây giờ anh chỉ còn công việc, và... em, Naxtia.

Naxtia cười:

- Anh có công việc này là rất tốt đấy. Sách bán chạy, hẳn nhà xuất bản phải trả anh nhiều tiền lắm. Nhìn ngôi nhà này đủ biết. Nhưng thế nào anh lại quan hệ với họ, anh chưa kể em nghe đấy.

Xoloviov suy nghĩ một chút rồi nói:

- Một sự tình cờ thôi. Hôm ấy, cách đây hơn hai năm rồi, nhà xuất bản lần đầu tiên đưa cuốn sách của một tác giả Nhật, nhờ anh đọc hộ và xem nếu có thể thì dịch cho họ. Anh đem về đọc và thấy kinh hoàng. Một thứ văn tồi tệ khủng khiếp. Tác giả bất chấp mọi quy tắc ngữ pháp. Ngôn ngữ thì nghèo nàn. Thậm chí viết sai cả chính tả. Chỉ được mỗi cốt truyện, đúng là li kì, nhiều tình huống và nhân vật quái đản.

Lúc ấy anh đang cần việc làm thêm nên bảo họ, thôi được, tôi cứ thử xem. Thế là anh bắt tay vào dịch. Nhà xuất bản bảo anh thoải mái chữa văn của nguyên bản. Em biết đấy, tính anh thích tìm tòi văn chương. Thế là vừa dịch anh vừa sửa văn cho tác giả. Hễ thấy những chỗ lẽ ra phải phát triển, mà tác giả nói cụt lủn, anh bèn bổ sung bằng sức tưởng tượng của bản thân, mở rộng đoạn văn. Anh khắc họa cho mỗi nhân vật thành một hình tượng có sức sống. Nhất là những đoạn tả tình, tả cảnh, thì hoàn toàn của anh. Cuối cùng, chỉ còn cốt truyện là của tác giả. Đọc xong bản dịch, nhà xuất bản đưa in, và thành công ngay...

Naxtia bật cười.

- Nhưng anh vẫn giữ nguyên tên tác giả ?

- Tất nhiên rồi. Vì cốt truyện là của ông ta. Về mặt này thì anh không thể bằng ông ta được. Tác gia có vẻ là người lang bạt, đi rất nhiều nơi, quen rất nhiều người và nghe được rất nhiều chuyện. Chỉ phải cái ông ta không biết viết văn. Có thể nói hoàn toàn không biết viết.

- Và ông ta vẫn được hưởng nhuận bút cho nguyên bản ?

- Tất nhiên.

- Hẳn nào khi đọc bản dịch của anh, em luôn có cảm tưởng đã đọc được ở đâu rồi. Thì ra chính là kiểu văn của anh. Và anh thú nhận đi, là trong khi nâng cao tác phẩm, anh sử dụng khá nhiều ý văn của các tác giả khác, thậm chí khai thác vốn sống của chính anh.

Xoloviov cười:

- Em tinh lắm. Nhưng người khác, mấy ai biết ? Vả lại nhà xuất bản càng không cần quan tâm, họ chỉ cần sách bán chạy và họ có lãi...

- Nhưng họ đã bóc lột anh quá đáng. Họ tái bản rất nhiều lần, nhưng không cho anh biết. Họ quỵt của anh tiền nhuận bút những lần in sau.

Naxtia đã có lần kể với Xoloviov việc chị tìm thấy tờ giấy ghi số lượng in kia.

Xoloviov lại bùng lên cơn giận dữ:

- Quân khốn kiếp ! Thảo nào chúng sợ anh phát hiện ra tờ kế hoạch in ấy, sợ anh đưa ra ánh sáng thì chúng chết.

- Vì thế mà anh nóng ruột gặp em, để lấy tờ giấy ấy ?

- Không phải. Anh mong gặp em chỉ vì anh... rất nhớ em.

Naxtia đứng dậy.

- Ta sang bếp đi. Em pha cà phê và làm thứ gì anh ăn điểm tâm. Và đừng tìm cách quyến rũ em đấy. Em không tin đâu.

- Tại sao ?

Trong câu hỏi của Xoloviov, Naxtia cảm thấy chứa một nỗi buồn sâu thẳm, khiến chị cũng bối rối. Nhưng chị vội gạt ngay niềm cảm xúc yếu đuối ấy. Anh ta cô đơn nên dễ yêu, bất kể người đàn bà nào anh ta cũng có thể yêu được. Đấy, như Marina...

- Không, em muốn không bao giờ anh nói đến chuyện ấy nữa. Để em đẩy xe. Ta sang bếp đi.

Tìm đoạn dây vàng của cái cài cà vạt không đơn giản chút nào. Hai điều tra viên Colia và Corotcov phải đọc kỹ tất cả các biên bản về việc phát hiện ra tám cái xác thiếu niên kia. Thấy không kết quả, họ quyết định đi gặp từng gia đình, đầu tiên là những gia đình có con bị hại,

nhưng xác không phải do cảnh sát phát hiện mà do đám trẻ.

Cuối cùng họ đã tìm ra được một cậu bé tên là Volodia. Sau khi nghe hai cảnh sát viên khéo léo hỏi, cậu bé móc trong túi ra một sợi dây chuyền mạ vàng nhỏ xíu. Corotcov nhận ra ngay đúng là sợi dây gắn vào cái cài cà vạt của Trercaxov.

- Đúng rồi. Em nhặt được nó ở đâu ?

Volodia nắm lại bàn tay.

- Cạnh... cái người chết ấy. Em giữ lại vì nghĩ thứ này chẳng có giá trị gì.

- Cho chú tạm giữ, xong việc chú sẽ trả. Được không ?

- Vâng, - cậu bé tiếc rẻ đưa sợi dây óng ánh cho Corotcov.

Sợi dây được đưa cho Trercaxov nhìn và anh ta xác nhận ngay, đúng là ở cái cài cà vạt của anh ta bứt ra.

Sau khi nghe Naxtia hỏi, vị quan chức đặc trách về văn hoá Nhật Bản ở Bộ Ngoại giao nhăn trán:

- Nakahara à ? Tôi chưa nghe thấy tên nhà văn ấy. Hẳn là một cây bút không có một chút tên tuổi nào.

- Vậy ông biết ở Nhật có nhà văn nào nổi tiếng về thể loại hình sự hay trinh thám không ?

- Biết chứ. Gần đây mới nổi lên một ngôi sao trong lĩnh vực văn học này. Đó là Otori Mitio. Ông ta vừa xuất hiện, lập tức nổi tiếng thế giới. Sách của ông ta được dịch ra rất nhiều thứ tiếng, và bán rất chạy, đặc biệt là ở Hoa Kỳ, Ấn Độ. Nhiều tác phẩm của ông ta được quay thành phim và đều thuộc loại phim được khán giả rất hâm mộ. Nhất là ở Ấn Độ.

- Ấn Độ ?

- Chắc bà đã biết Ấn Độ là nước sản xuất số lượng phim cao bậc nhất thế giới. Mỗi năm họ sản xuất tới tám trăm năm mươi bộ phim mới. Và vấn đề nan giải đối với họ là kiếm đâu ra chất liệu văn học để làm phim. Thế là họ sử dụng không chỉ tác phẩm văn học mà cả phim ảnh nước ngoài, thay đổi đi chút ít: tên nhân vật đổi thành tên Ấn Độ, địa điểm thành địa điểm Ấn Độ, xào xáo thêm đôi chút nữa, thế là xong. Cho nên khi xem phim Ấn Độ, bà luôn thấy hao hao giống một bộ phim nào đó bà đã xem. Tôi nói chuyện đó để bà thấy tại sao truyện của Otori Mitio được dịch ra và được quay thành phim nhiều nhất ở Hoa Kỳ, Ấn Độ và Thổ Nhĩ Kỳ. Tôi đoán có lẽ hiện nay ông ta là nhà văn giàu nhất thế giới đấy.

- Vậy tại sao chúng ta không dịch sách của ông ta ra tiếng Nga ?

- Chắc do không có tiền trả nhuận bút... Tôi nghĩ thế. Vì nhà văn tầm cỡ như thế nhuận bút phải rất lớn.

Được giao đi sâu vào Trercaxov, điều tra viên Corotcov đến gặp bà mẹ anh ta. Bà đưa ra cho anh ta xem cuốn an bom gia đình, rồi kể về con trai bà thuở nhỏ.

- Nó chăm học và học giỏi nữa. Toàn được điểm năm, suốt từ cấp một lên đến đại học.

Trong những tấm ảnh chụp Trercaxov những năm còn là sinh viên, Corotcov chú ý đến một cô gái hay đứng cạnh anh ta. Cô ta khá đẹp, thân hình thon thả, tóc đen cắt ngắn, mắt to.

- Cô gái này là ai, thưa bà ?

- Nina đấy, - bà cụ thở dài buồn bã. - Thằng Trercaxov con tôi đã theo đuổi nó mấy năm trời, cho đến năm thứ tư thì hai đứa bỏ nhau.

- Cô gái xinh đẹp và phúc hậu nữa. Nhưng tại sao hai người bỏ nhau, thưa bà ?

- Thằng con tôi bỗng nhiên bỏ học. Thế là con Nina cũng thôi luôn, không tiếp tục quan hệ với nó nữa.

Corotcov trầm nghĩ, thì ra Trercaxov nói dối mẹ chuyện anh ta bị đuổi học về vụ bê bối đồng tính kia.

- Cô Nina ấy họ là gì ạ ?

- Tôi không biết họ, chỉ thấy gọi là “Nina” thôi.

Trước khi ra về, Corotcov nói với bà cụ xin mượn tấm ảnh chụp Trercaxov cùng với các bạn cùng lớp, trong đó có Nina.

Để tìm hiểu về Nina, anh đến gặp Trercaxov.

- Xin ông để yên cô ta. Cô ta không liên quan gì đến vụ án này.

- Nhưng anh biết hiện cô ấy ở đâu, làm gì chứ ?

- Không. Sau vụ bê bối ở trường đại học, tôi rất ngưỡng mộ Nina, và từ đấy cố tránh gặp cô ấy, và cố quên chuyện cũ đi.

- Cô ấy họ gì ?

- Tôi van anh, đừng bắt tôi nhắc lại chuyện ấy. Tôi xin thề là cô ấy không dính dáng gì đến vụ án này đâu.

Corotcov tìm đủ mọi cách, nhưng Trercaxov dứt khoát không chịu nói gì thêm về Nina. Corotcov trầm nghĩ, đành đi tìm lấy vậy. Trong danh sách sinh viên năm thứ tư lúc đó có bảy người cùng tên là Nina. Đành đi tìm cả bảy. Tuy nhiên Corotcov vẫn băn khoăn, tại sao khi hỏi về Nina, Trercaxov lại tỏ thái độ khó chịu và dứt khoát đến như vậy.

Corotcov tìm được nhà một trong bảy phụ nữ có tên là Nina ấy: Nina Kripxova.

- Trercaxov à ? Có, tôi có nhớ anh ta. Có phải người bị đuổi học về tội đồng tính không ?

- Đúng. Chị biết rõ về ông ta chứ ?

- Tôi chỉ biết trong khoá có một người như thế.

- Nhưng chị biết cô bạn gái của Trercaxov lúc đó, cũng tên là Nina thì phải ?

- Biết, thậm chí tôi chơi thân với nó. Thật ra tên nó không hẳn là Nina, mà là Yanina. Yanina Berger. Nhưng gọi là Nina cũng được, và một số người gọi nó là Nina. Sau vụ bê bối và Trercaxov bị đuổi khỏi trường đại học, thì hai người bỏ nhau. Bây giờ Yanina làm gì, ở đâu thì tôi không biết...

Corotcov biết đấy không phải là Nina của Trercaxov, và có hỏi thêm cũng chẳng ích gì.

Doxenco được giao đi sâu vào Nhà xuất bản “Serkhan”. Anh chú ý đến cô nhân tình của Giám đốc Exipov: Ocxana. Anh quyết định tìm hiểu sâu về cô gái này. Cô ta làm nghề người mẫu thời trang.

Doxenco bám theo cô ta. Sau giờ làm việc, cô ta cùng Exipov đi ăn tối ở một khách sạn sang trọng bậc nhất Moxcva, rồi về ngủ ở nhà viên Giám đốc Nhà xuất bản. Đêm thứ hai, cô ta dự buổi hoà nhạc, cũng cùng với Exipov, nhưng về nhà riêng ngủ. Đến hôm thứ ba, Doxenco nhìn thấy cô ta đi với Uxtinov, quan chức ở Cục Cảnh sát Kinh tế, chính là người Doxenco đã đến gặp và hỏi về tình hình Nhà xuất bản “Serkhan”.

Mừng rỡ, Doxenco vội chạy về báo tin này cho Naxtia. Chị nói:

- Vậy là bên Công an Kinh tế đang quan tâm đến vấn đề thuế của Nhà xuất bản “Serkhan”, tôi phải đến gặp Uxtinov giúp ông ta một tay mới được.

Nhưng thái độ tiếp đón của Uxtinov làm Naxtia thất vọng.

- Người của chị đã sang gặp tôi rồi. Tôi đã trả lời anh ta rằng về chuyện thuế, Nhà xuất bản “Serkhan” tuyệt đối nghiêm túc. Chuyện nghi ngờ họ in lậu cũng chưa có căn cứ. Hay chị có căn cứ nào không ?

- Tôi quen một dịch giả của họ, - Naxtia nói. - Và biết chắc chắn, ít nhất cũng có một cuốn nhà xuất bản đã in lại mà không xin phép tác giả, thậm chí không cho tác giả biết, thật ra là giấu ông ta.

- Tôi e chị đoán sai đấy. Vì thấy sách của ông ta bày bán nhiều trên các quầy thì nhiều người dễ có cảm giác nhà xuất bản in lậu. Nhưng ở đây là cơ quan chính thức theo dõi, chúng tôi thấy mọi thứ của nhà xuất bản ấy hoàn toàn nghiêm túc. Tuy tôi nói thế, nhưng chị cứ kiểm tra, nếu thấy có bằng chứng gì cụ thể, báo cho chúng tôi biết.

Về đến cơ quan, Naxtia báo Doxenco:

- Tôi e anh nhìn lầm, người đàn ông đi với Ocxana hôm qua không phải Uxtinov.

Nghe Naxtia nói thế, Doxenco cũng đâm tụt nghi hoặc. Lúc đó trời nhá nhem tối, có thể

người đó chỉ giống Uxtinov, và Doxenco đã làm với vị quan chức bên Cục Cảnh sát Kinh tế kia.

Trong khi điều tra thêm về lai lịch Marina - “Nai con”, tình cờ Doxenco biết được một trong những bạn của anh có quen cô ta. Tên anh bạn này có cái tên rất lạ: Icon. Doxenco bèn đến gặp, nhờ Icon dò hỏi xem người nào đã giới thiệu việc làm cuối cùng cho Marina. Icon vui vẻ nhận lời.

Hôm sau Icon cho Doxenco biết, người đó là một người quen cũ của cô ta, tên là Gusco, một gã tội phạm, năm nay bốn mươi sáu tuổi, đã có bốn tiền án. Tuy nhiên gã này tính phớt lờ và nếu khôn khéo có thể moi được thông tin ở gã.

Hôm ấy Doxenco mặc sắc phục nghiêm chỉnh, đợi lúc Gusco dạo chơi với con chó nhỏ ngoài công viên. Anh đang hoàng tiếp cận, thậm chí còn đưa cả thẻ cảnh sát viên ra tự giới thiệu. Thoạt đầu Doxenco than thở với gã về bao nhiêu nỗi vất vả của nghề cảnh sát. Khi thấy Gusco đã có phần thông cảm, anh mới đi dần đến câu chuyện về Marina - “Nai con”:

- Tôi nghi thủ phạm giết cô ấy chính là kẻ đã thuê cô ấy trong vụ việc cuối cùng.

Rồi Doxenco khích Gusco đến đòi tiền nhà xuất bản. Anh còn mách nước cho Gusco là nên dọa viên Giám đốc Exipov kia thật mạnh vào, là sẽ giết nhân tình của lão ta, mà không chỉ giết bình thường... Cách tốt nhất để vào gặp Exipov là nhờ cậu vệ sĩ riêng của lão tên là Vova, người mà Doxenco biết là thân với Gusco.

Gã Gusco nhận lời, nói hôm sau sẽ đến đòi tiền lão Giám đốc nhà xuất bản.

Chuẩn bị xong những bước đó, Doxenco chỉ còn việc chờ trước cửa nhà Ocxana. Anh đoán cô ta sẽ rất sợ, và nhất định cầu cứu người nào cô ta tin cậy nhất.

Đúng như vậy, tới hôm sau, rình trước cửa nhà Ocxana, Doxenco nhìn thấy người đàn ông giống như Uxtinov đi nhanh vào. Ba tiếng đồng hồ sau, y ra, lên tắc xi đi. Doxenco cũng lên một chiếc tắc xi khác, rượt theo. Đến nhà, người đàn ông giống Uxtinov trả tiền lái xe rồi vào nhà. Doxenco bèn ghi số nhà. Sau đó anh gọi điện hỏi, thì ra đấy chính là nhà Uxtinov !

Anh bèn gọi điện cho Naxtia. Sau khi kể lại câu chuyện, anh nói:

- Tại sao, gặp lúc hoang mang, lo sợ, Ocxana lại tìm Uxtinov ? Tất nhiên cô ta phải tin cậy ông ta lắm. Nếu cô ta cộng tác với Uxtinov, có nghĩa cô ta chống lại Nhà xuất bản “Serkhan”, cũng tức là chống lại nhân tình của cô ta là Exipov.

- Tôi lại nghĩ khác. Tôi đã gặp Uxtinov và có cảm giác ông ta bao che cho nhà xuất bản.

- Hay Ocxana không biết người đàn ông cô ta thân thiết và mỗi khi gặp khó khăn tìm đến nhờ cậy làm chức vụ gì.

- Có thể. Cậu điều tra xem.

Sáng hôm sau Doxenco đến Nhà xuất bản “Serkhan”, triệu tập cả Ban giám đốc, đưa họ

xem một số tấm ảnh trong đó có ảnh của Gienia Iakimov và của Uxtinov. Kết quả thật bất ngờ: cả ba đều nhận ra ảnh Gienia Iakimov, láng giềng của Xoloviov, còn ảnh Uxtinov thì không người nào trong Ban giám đốc nhà xuất bản biết là ai.

Doxenco bèn đón đường Ocxana, gọi cô ta. Ocxana quay đầu lại, nhận ra anh:

- Phải rồi, anh là nhân viên cảnh sát, tôi nhớ ra rồi. Anh đã thẩm vấn tôi hôm trước. Anh cần gì vậy ?

- Tôi muốn hỏi cô thêm vài chuyện, được không ? Ta đến chỗ nào yên tĩnh một chút nhé ?

Ocxana gật đầu:

- Về nhà tôi, được không ?

- Có lẽ đến cơ quan tôi thì hơn, - Doxenco nói.

Hai người lên xe tắc xi. Ocxana nói:

- Chính tôi cũng đang cần gặp các ông.

- Mời cô nói trước. Cô cần gặp chúng tôi về việc gì ?

- Exipov không bảo vệ được tôi. Ngày mai chúng giết tôi, mà anh ta thì chỉ nghĩ đến tiền, không quan tâm gì đến tôi, mặc dù là nhân tình của tôi suốt hai năm qua. Exipov nhất định không chịu trả tiền cho gã tội phạm kia, mà anh ta tính sẽ lừa hắn ! Anh ta không biết là lừa bọn tội phạm thì chỉ có dại. Bây giờ tôi chỉ còn trông cậy vào các ông.

- Nhưng từ nay đến mai chúng tôi làm sao bắt được thủ phạm hai vụ án mạng ấy ? Bản thân chúng tôi cũng rất lúng túng đây này. Đang nhờ xem cô có giúp gì được chúng tôi không.

- Các ông hỏi gì tôi xin trả lời hết, kể cả những điều tôi không muốn nói ra. Tôi sẽ không giấu giếm bất cứ thứ gì. Đây là điều người ta khuyên tôi.

- Ai ?

- Một người quen.

- Tên là gì ?

- Vadim Uxtinov.

- Ông ấy làm ở đâu ?

- Tôi không biết, hình như làm viên chức ở một cơ quan nào đấy.

- Cô quen thế nào ?

- Tình cờ thôi, mà chỉ một mình tôi quen. Người của nhà xuất bản không ai biết ông ta.

- Cô nghe thấy nói đến Marina, biệt hiệu “Nai con” từ bao giờ ?

- Sau khi cô ta bị giết. Trước đó tôi không hề biết gì về cô ta.

- Còn Andrei Korenev ?

- Anh ta thì tôi biết, vì trước kia làm lái xe kiêm giao dịch cho Nhà xuất bản. Nhưng tôi chỉ biết tên Andrei, còn họ Korenev thì tôi mới biết do đọc thấy trên báo.

- Cô biết gì nữa ?

- Tôi biết nhà xuất bản cần tìm thứ gì đó trong nhà ông Xoloviov, nhưng tôi không biết họ tìm gì. Khi tôi kể chuyện này cho ông Vadim Uxtinov, tôi thấy ông ấy có vẻ lo lắng...

Từ lúc đó, công việc tiến triển rất nhanh, cảnh sát dò tìm, phát hiện ra vết bánh xe ô tô ngay bên cạnh chỗ ô tô của Marina đổ. Khi so sánh thì thấy khớp với những vết hằn trên lốp xe của Uxtinov. Vậy là đã rõ tại sao Uxtinov bao che cho việc in lậu của Nhà xuất bản “Serkhan”. Y đã hai năm nay bám nhà xuất bản, nhưng không phải để phát hiện sai phạm, mà là để mách nước, thông qua Ocxana, các cách lừa nhà nước, lừa cộng tác viên. Mục đích y là vỗ béo “Serkhan” cho thành nhà xuất bản lớn nhất nước Nga, sau đó mới khai thác bằng cách bắt chẹt. Một là nhà xuất bản nộp đều đặn cho y một số phần trăm lợi nhuận, hai là y sẽ tố cáo các việc gian lận của họ. Tất nhiên số phần trăm đó rất lớn, nhưng nhà xuất bản đành cắn răng nộp, nếu không...

Khi nghe Naxtia báo cáo về Uxtinov, đại tá Gordeev chưa tin:

- Cô không tưởng tượng ra đấy chứ, Naxtia ? Chẳng lẽ nhà xuất bản mà lại kiếm được ngần ấy tiền và gửi ra ngân hàng nước ngoài những ngần ấy ?

- Thưa đại tá, tôi có đủ căn cứ. Ta khó có thể kiểm tra được con số chính xác, nhưng chỉ cần làm một vài con tính nhỏ, ta đủ đoán ra được là số tiền lãi của họ rất lớn. Những mưu mẹo của họ chính do Uxtinov “gà” cho, thông qua Ocxana. Mà chính cô ta cũng do Uxtinov gài vào làm nhân tình cho Giám đốc Exipov để dễ bề tác động ...

Đại tá Gordeev gật gù, trầm ngâm;

- Chà, kiểu làm ăn này sao tôi chưa hề nghe thấy bao giờ ?

- Vì ngày trước toàn bộ hoạt động xuất bản nằm trong tay độc quyền của nhà nước. Ngày nay mới có nhà xuất bản tư nhân. Nhân đây tôi nói thêm. Tay nhà văn tôi Nhật Bản Nakahara kia thấy những bản dịch bằng tiếng Nga bán chạy quá bèn nảy ra sáng kiến, không biết anh ta nghĩ ra hay ai mách cho anh ta, là tự giới thiệu với giới xuất bản các nước khác. Lấy có ít người biết tiếng Nhật, Nakahara gửi bản tiếng Nga sang cho họ. Họ đọc, thấy truyện hay quá bèn dịch ra tiếng nước họ, tất nhiên qua bản tiếng Nga của Xoloviov. Thành công đến nỗi, nhiều xưởng phim đưa lên màn ảnh và cũng lại đạt thành công lớn. Tên tuổi Nakahara nổi lên như cồn, chỉ

có điều bây giờ anh ta lấy tên mới, là Otori Mitia...

- Cô bảo số tác phẩm chưa dịch của ông ta mà Nhà xuất bản Serkhan hiện đã “mua đứt” còn nhiều ?

- Khoảng mười lăm cuốn. Nhưng tác giả vẫn đang tiếp tục sản xuất.

- Mỗi cuốn in hàng triệu bản, chưa kể đưa lên màn ảnh ? - đại tá hỏi.

- Vâng, thưa đại tá.

- Xoloviov dịch được bao nhiêu cuốn rồi ?

- Cũng khoảng gần ấy, thưa đại tá.

- Thế thì nhà xuất bản sợ chúng ta nghi ông ta là thủ phạm là hợp lí thôi.

Để tìm gốc gác của hai mảnh “phim” về tội phạm học, Naxtia đã phải đến năm trường đại học có dạy môn tội phạm học. Sàng đi sàng lại, cuối cùng Naxtia có được trong tay bản danh sách mười học viên khoá ban đêm mùa đông năm 1993. Đọc bản danh sách đó, chị mừng rỡ thấy tên một người đã được nói đến trong một bản báo cáo gần đây của Colia.

Trường hợp Vadim Uxtinov là một trong những trường hợp kinh điển của ngành hình sự. Tìm ra hung thủ, nhưng không sao chứng minh được tội ác của hắn. Có thể chứng minh được Uxtinov có đậu xe bên cạnh xe của Marina trong cái đêm xảy ra vụ giết hai mạng người đó, nhưng làm sao chứng minh được chính hắn ta là hung thủ ? Trên khẩu súng lại không tìm thấy vân tay của hắn. Mọi bằng chứng kết tội hắn, kể cả lời khai của nhân chứng Ocxana, hắn đều có thể bác bỏ.

Thật là đáng buồn khi hồ sơ vụ án mạng ở khu biệt thự “Mộng Mơ” đành phải “treo” đấy.

Nhờ tiến hành cuộc điều tra, cảnh sát phát hiện thêm nhiều chi tiết xung quanh Xoloviov. Kẻ có tên trong bản danh sách Naxtia rút ra được trong khi soát danh sách các trường có dạy môn tội phạm học, và có trong báo cáo của Colia, chính là em họ của một nhân viên Nhà xuất bản “Serkhan”. Nhân viên này mang họ là Mescov, còn có tên là Vova, chính là vệ sĩ riêng của Giám đốc Exipov. Tên tác giả hai mảnh giấy “quay phim” kia là Sikerinet, hiện là trung sĩ trong Trung đoàn Cảnh vệ của Bộ Nội vụ. Bản khai lí lịch của anh ta nằm trong tủ bộ phận tổ chức nhân sự của trung đoàn, cho nên dễ dàng so sánh nét chữ trong hai mảnh giấy kia.

- Vô lí ! - đại tá Gordeev kêu lên. - Cậu có làm ăn cẩn thận không đấy ? Trercaxov làm sao không nhận ra ảnh của người yêu xưa kia được ?

Doxenco rất hiểu lí do thủ trưởng bức tức. Anh đã đưa ảnh tất cả những người cư ngụ trong khu biệt thự “Mộng Mơ”, kể cả ảnh Nina Iakimova, cho Trercaxov nhận mặt, nhưng anh ta bảo không quen biết bất cứ một người nào trong những tấm ảnh ấy. Mà Nina là người yêu của anh ta khi còn là sinh viên. Còn bây giờ chị ta là vợ của Gienia Iakimov, láng giềng của Xoloviov.

- Thừa đại tá, tôi làm hết sức cẩn thận. Nhưng phải công nhận Trercaxov không nhận ra được là có nguyên nhân. Sau gần ấy năm, chị ta đã thay đổi quá nhiều. Xưa kia là một nữ sinh viên mảnh khảnh, bây giờ thành một bà chủ to béo, bệ vệ, nặng phải đến hơn một tạ. Xưa kia tóc cắt ngắn kiểu con trai, bây giờ tóc để dài, xoã xuống ngang vai, lại uốn thành những lọn quăn tít. Đây là chưa kể bây giờ chị ta đắp phấn son dày như trát lên mặt.

- Thôi được. Trercaxov không nhận ra. Nhưng anh ta thì có thay đổi nhiều lắm không, mà chị ta không nhận ra ?

- Thừa đại tá, tôi chưa gặp được Nina lakimov để đưa chị ta xem ảnh Trercaxov.

- Tại sao ?

- Chị ta hiện đi nghỉ mát ở nước ngoài, không có mặt ở Moxcva.

- Đến khổ ! Vậy là vụ án bị chững lại ! Bao giờ chị ta về ?

- Ngày kia ạ, thừa đại tá.

- A, thế thì cũng gần đến rồi. Nhưng tôi hi vọng các cậu đủ thông minh để chưa đánh động chồng chị ta, gã Gienia lakimov đấy chứ ?

- Vâng, đúng thế. Chúng tôi chưa đụng gì đến hắn. Chúng tôi chỉ bí mật dò tìm địa điểm hắn giấu những đứa thiếu niên kia thôi. Thoạt đầu chúng tôi kiểm tra rất kỹ khuôn viên toà biệt thự của hắn. Sau đấy chúng tôi đến nhà bố mẹ hắn. Chỉ còn nhà nghỉ của bố mẹ vợ hắn là chúng tôi chưa đến. Nghe đâu đấy là một địa điểm khá hẻo lánh.

- Còn nơi hắn mua ma túy ?

- Colia đã tìm ra nơi cung cấp thường xuyên chất độc ấy cho hắn rồi.

Đại tá Gordeev thở một hơi rất dài:

- Đời là thế. Con người ta giàu quá dễ hư hỏng, tự đầu độc mình và chuốc lấy tai hoạ.

Ngôi nhà nghỉ của cha mẹ Nina lakimova, họ thời con gái là Berger, nằm trong một khu rừng vắng vẻ ngoại thành, gần xa lộ đi Riga. Ngôi nhà to và được chăm sóc rất chu đáo, nhưng không có trang thiết bị mùa đông. Lúc này đang là mùa hè, nên xóm nhà nghỉ mát này có nhiều người đến nghỉ. Vì vậy hai vợ chồng ông bà Berger cũng ra đây ở.

Tiếng trả lời trong nhà vọng ra:

- Mời vào ! Cổng không khoá đâu.

Bà mẹ của Nina lakimov bước trong nhà ra hiên. Bà cụ rất đẹp theo kiểu đẹp của người già. Colia đoán bà cụ chừng bảy mươi tuổi. Dáng người thon thả và trên mặt vẫn còn sót lại những nét tinh tế, hẳn thuở trẻ bà cụ đẹp lắm.

- Chào cụ, - Colia lễ phép nói. - Cháu muốn nhờ cụ chỉ giúp, trong xóm này có nhà nào chúng cháu có thể thuê trong mùa hè được không ạ ? Cháu chắc cụ biết tất cả các nhà nghỉ ở đây, nhà nào đã có người thuê, nhà nào chưa có.

- Sao cậu cho là tôi biết ?

- Bởi cháu thấy vườn tược của cụ rất đẹp, cháu đoán cụ ở đây đã nhiều năm rồi.

Bà cụ bật cười:

- Cậu tinh mắt đấy. Nhưng điều cậu hỏi, phải ông cụ nhà tôi mới trả lời cậu được. Ông ơi ! Xuống đây tôi nhờ việc này.

Trên tầng hai bước xuống một ông già khoẻ mạnh. Colia nhận ra cha của Nina Iakimova, do anh đã được xem ảnh từ trước.

- Chào cụ ! Cụ bà bảo cụ có thể giúp được cháu. Cháu muốn thuê nhà nghỉ mát ở khu vực này...

- Có nhà của ông Sarapov đấy, - ông già Berger đáp. - Họ xây được một toà nhà rất lớn ở quận Peredelkin, nên không dùng đến ngôi nhà nghỉ mát này, sẵn sàng cho thuê. Nhưng tôi không biết hiện nay đã có ai thuê chưa. Tôi cho cậu số điện thoại của họ, cậu liên hệ xem sao.

- Cảm ơn cụ. Nhưng rất có thể lúc này họ đang có mặt ở đây chẳng ?

- Không chắc đâu, - bà cụ nói chen vào. - Nhưng theo tôi biết thì ông bà ấy đã kí hợp đồng cho mấy anh nhiếp ảnh thuê dài hạn, và đã nhận tiền trước rồi thì phải. Nhưng cậu cứ thử sang đó xem có đúng như vậy không ? Ông lấy cho tôi mảnh giấy với cái bút, tôi vẽ đường là cậu ấy tìm ra ngay. Dễ thôi mà.

Lát sau Colia đã đứng trước khuôn viên ngôi nhà nghỉ của ông Sarapov. Anh bỗng thấy thương xót cặp vợ chồng già đáng mến kia. Chỉ nay mai, hai cụ sẽ rụng rời chân tay khi biết con gái độc nhất của họ lấy phải gã chồng sát nhân, và sau đó cô Nina tội nghiệp ấy sẽ dắt ba đứa con quay về sống với bố mẹ già.

Trước mặt Colia là ngôi nhà anh cần tìm. Cách nhà của hai cụ già Berger một quãng rất gần. Bằng cặp mắt đầy kinh nghiệm, Colia quan sát các cửa sổ, cửa ra vào treo khoá. Không có vẻ mùa đông vừa qua ngôi nhà này bỏ hoang. Qua những chi tiết rất nhỏ, Colia thấy ngay rằng suốt mùa thu và mùa đông vừa qua, vẫn có người thường xuyên đến đây. Colia thử gõ cửa xem sao, không thấy tiếng trả lời, đúng như anh dự đoán.

Ngó một lúc xong, Colia sang bên kia đường, vào nhà bên cạnh. Một người đàn ông ngồi xổm, đang sửa mấy cây hoa. Nghe tiếng chân người, ông ta đứng lên một cách vất vả, quay đầu lại, rồi bỗng nhăn mặt ôm lưng.

- Cậu hỏi gì ? - ông ta hỏi vẻ khó chịu, mặt cau lại nhìn Colia.

- Tôi muốn tìm ông Sarapov, - Colia nói giọng mềm mỏng, làm như không thấy vẻ khó chịu của người đàn ông.

- Ông ấy không ở đây từ một trăm năm nay rồi. Có nhà xây sang trọng như lâu đài ấy, còn về cái nhà nghỉ lụp sụp này làm gì !

- Tiếc quá ! - Colia thở dài, làm ra vẻ thất vọng. - Tôi đang muốn hỏi thuê cái nhà này. Nghe bảo thỉnh thoảng ông Sarapov có về, nên tôi cứ đánh liều ghé vào xem sao.

- Người ta đánh lừa anh đấy. Sarapov đã cho người khác thuê rồi. Thuê dài hạn, trả tiền trước. Những người thuê vẫn thường đến đây nghỉ, đi toàn xe ô tô nước ngoài. Khoảng năm người. Họ làm gì tôi không biết. Được cái họ không làm ầm ĩ, chỉ đến nghỉ ngơi rồi đi, không hát hò, không mở nhạc xập xình. Họ đến nghỉ một hôm rồi hôm sau lại đi. Mỗi người một ô tô.

- Họ đến đây vẫn những người ấy hay mỗi lần lại những người khác, thưa ông ?

- Tôi không chú ý lắm, hình như vẫn những chiếc ô tô ấy. Nhưng anh hỏi làm gì ?

- Tiện thì tôi hỏi thôi, - Colia nói. - Thôi, chào ông, tôi về Moxcva đây. Nhân tiện hỏi ông thêm. Ông có biết hai cụ Berger không ?

- Biết. Họ ở kia kìa, - người đàn ông trả lời.

- Ông biết chị con gái của hai cụ, chị Nina chứ ?

- Biết. Nhưng đã lâu không thấy chị ta về đây. Hồi chị ta còn nhỏ, hè nào hai ông bà chẳng đưa về đây nghỉ mát. Nhưng từ ngày lấy chồng là biệt tăm. Cả chị ta cả chồng chị ta...

Thấy người đàn ông có vẻ đã không muốn tiếp, Colia chào rồi đi.

- Thế mà chúng ta tìm tận đâu đâu ! Thì ra ngay trước mũi, - Naxtia nói với Colia lúc nghe xong anh ta báo cáo. - Dám bố trí nơi hành lạc chỉ cách nhà bố mẹ vợ vài trăm mét. Liều, thẳng cha liều thật.

- Không liều lắm đâu. Theo tôi đoán thì hẳn sử dụng ngôi nhà đó chủ yếu vào mùa xuân, mùa thu và mùa đông. Vào những thời gian đó xóm nhà nghỉ mát ấy vắng tanh. Nhưng tôi quan tâm nhiều đến những người đi ô tô nước ngoài đến đó.

- Theo anh thì như thế nghĩa là sao ?

- Tôi e đó còn là một ổ điểm trai. Nhưng thôi, tôi sẽ phải quần thẳng cha Xlavic một mẻ rồi mới có thể kết luận được.

- Vậy theo anh đoán, thẳng cha Iakimov nhốt bọn trẻ vào cũi sắt, rồi cho bọn nước ngoài thuê để lấy tiền hay sao ?

- Tôi cho là như thế, và tôi tin tôi đoán không sai.

- Anh sẽ đến khám cái nhà ấy chứ ?

- Vâng, tất nhiên. Tôi gặp chủ nhà, ông Sarapov rồi. Ông ta kể là đã cho một người thuê từ tháng Mười Một năm ngoái. Một người đàn ông rất lịch sự. Theo lời ông ta miêu tả thì người kí hợp đồng thuê không phải Iakimov.

- Nhất định phải có một tên nào đó trông nom bọn thiếu niên chứ. Tất nhiên không phải Iakimov.

- Vậy ý cô thế nào ?

- Anh liên hệ với đồn cảnh sát khu vực nhờ họ điều tra, xem người trông nom bọn trẻ ở đó là ai, và ngôi nhà nghỉ đó hoạt động ra sao. Họ quản lí an ninh quá sơ sài. Thành thử thời bây giờ bọn tội phạm tha hồ hoành hành. Cụ thể anh đã thoả thuận với chủ nhà, ông Sarapov, thế nào ?

- Sáng mai tôi sẽ gặp ông ấy và cùng đến đấy. Ông ta có sẵn chìa khoá dự trữ, sẽ đem theo.

Trước khi đến khu biệt thự “Mộng Mơ” gặp Xoloviov, Naxtia ghé qua căn hộ của ông ta trong nội thành. Con trai ông ta là Igor ra mở cửa.

Căn hộ bừa bộn, bẩn thỉu đến mức Naxtia không tưởng tượng nổi. Ngoài Igor còn một vài thiếu niên nữa đi lại vợ vẫn trong phòng, đồ đạc như kẻ mộng du, mặc may ô đen và quần bò đen, quần trên đầu cũng lại chiếc khăn đen. Thì bản thân Igor cũng ăn mặc tương tự như thế.

- Cậu tiếp khách mà ăn mặc như thế à ? - Naxtia vừa bước vào phòng vừa hỏi.

- Còn xem khách nào chứ ! - thằng bé cười khẩy. - Bà là cảnh sát chứ gì ? Nếu vậy thì luật pháp cho phép ăn mặc tùy thích. Tôi đâu phải con nít mà không hiểu luật pháp.

- Ra cậu đã chuẩn bị để đón mọi tình huống, - Naxtia điềm tĩnh nói. - Nhưng tôi không làm ở bộ phận dính đến ma túy đâu.

- Nếu vậy, bà đến đây làm gì ? Tôi không làm gì khác cả.

- Chắc không ?

Thằng bé đột nhiên trở thành hỗn hào. Cặp mắt nó nheo lại, vừa căm uất vừa khinh bỉ.

- Tôi đâu có mời bà đến ?

- Điều ấy thì cậu nói đúng, - Naxtia bình thản nói.

Chị tính không nên làm căng với thằng bé này. Vài ba đứa trẻ dùng ma túy chưa phải là nguyên nhân đủ để chị gây căng thẳng với chúng. - Tôi muốn nói chuyện với cậu về cha cậu.

- Chà, bà hết giáo dục tôi, bây giờ lại hỏi đến ông bố tôi, - giọng Igor kéo dài, giễu cợt. - Xin bà để tôi yên và để yên cả ông bố tôi nữa.

- Tôi sẽ để cậu yên, nếu cậu chịu trả lời mấy câu tôi sẽ hỏi.

- Được thôi, nhưng bà hỏi nhanh lên đấy.

- Tôi sẽ cố đến mức nhanh nhất. Tại sao cha cậu không muốn cậu cùng ở với ông ấy ?

Thằng bé cười phá lên thô bỉ:

- Không phải ông ấy không muốn, mà tôi không muốn.

- Cậu chưa hiểu câu tôi hỏi. Cậu không muốn thì tôi biết rồi, nhưng tôi muốn biết tại sao cha cậu không muốn ?

- Chịu, - Igor phẩy tay. - Ông ấy tưởng tượng ra thứ gì đó có trời biết.

- Cụ thể là thứ gì ?

- Số tiền. Tôi đã nói thật với ông ấy là số tiền ấy tôi thấy trong hòm thư, để trong một phong bì, nhưng ông bố không tin, bảo số tiền ấy do tôi đón đường ăn cướp của ông ấy. Đúng là điên !

- Nhưng quả thật cậu không cướp của ông ấy chứ ?

- Chứ còn gì nữa ! Tôi đâu phải thằng điên. Tôi nhặt được số tiền để ở đó, thế là tôi tiêu vong. Ông bố thấy tôi diện áo bludông da, hỏi tiền ở đâu ra. Tôi nhặt được chẳng lẽ tôi đại đột nộ cảnh sát, bà thử nghĩ xem ? Tiền bỏ vào thùng thư nhà tôi kia mà.

- Chuyện ấy xảy ra hồi nào ?

- Hồi Ông bố nằm bệnh viện. Nằm ít ngày rồi ra viện. Về đến nhà ông ấy thấy tôi có áo mới, loại xịn, đắt tiền, thế là ông ấy gây sự. Tôi bảo: “Tiền ấy là con tình cờ nhặt được”, nhưng ông bố bảo “Cút đi, tao không muốn nhìn thấy mặt mày nữa !” Thế là từ đấy, ông ấy không nhìn mặt tôi nữa thật.

- Cha cậu vì sao phải vào viện ? Gặp chuyện gì à ?

- Bị bọn côn đồ đánh, cướp đi số tiền rất lớn đựng trong cặp da. Chẳng là ông ấy vừa lĩnh nhuận bút ở nhà xuất bản, đang trên đường về nhà.

- Hay ông ấy nghĩ cậu cùng bè bạn đón đường cướp của ông ấy ?

- Tôi chẳng biết ông ấy nghĩ thế nào, - Igor lảng tránh câu hỏi.

- Nhưng sao cậu không nói rõ cho ông ấy thấy ?

- Nói làm gì, một khi ông ấy không tin tôi ?

- Cậu không thương cha cậu tàn tật mà phải sống một mình sao ?

- Bà lại định “giáo dục” tôi rồi !

- Thôi được. Nhưng cậu đừng quên điều này: cha cậu đã làm mọi thứ để cảnh sát không đụng đến cậu, mặc dù ông ấy tin rằng chính cậu đã rủ bè bạn đón đường cướp số tiền đựng trong cặp kia. Rồi ông ấy còn cho người đem giấy xác nhận thương tật đến cho cậu để cậu khỏi phải làm nghĩa vụ quân sự. Tôi nói thế không phải để “giáo dục” cậu mà chỉ thông báo để cậu biết. Thôi, chào cậu.

Xoloviov thay đổi đến mức làm Naxtia kinh hoàng. Hai má lõm xuống. Cặp mắt ngơ ngác, đầy oán giận. Giọng nói ngày xưa ngọt ngào thì ngày nay đanh lại.

- Xoloviov, những điều em sắp nói sẽ làm anh đau lòng, nhưng ta phải nói thật mọi thứ.

- Em dọa anh đấy hử ? - ông ta đùa nhưng giọng vẫn rầu rĩ, - Em nói đi, anh không sợ đau lòng đâu.

- Nhưng trước khi nói, em cần hỏi anh vài câu, cũng sẽ làm anh khổ tâm đấy. Em không hỏi anh bị gì mà phải tháo hai khớp chân. Chuyện ấy em biết rồi. Anh bị chúng đánh hung hãn, vậy mà anh không hề báo cảnh sát. Phải chăng anh không muốn hại thằng Igor ?

- Anh không hiểu em nói gì ?

- Anh đừng lảng tránh. Bây giờ không còn là lúc lảng tránh nữa. Bây giờ là lúc nói thật, nói thẳng ra với nhau. Vì sự thật là con trai anh không dính dáng đến vụ cướp ấy. Anh hãy tin em và tin nó. Con trai anh có thể có nhiều tật xấu, nhưng việc nó rủ bè bạn đón đường để đánh anh, cướp tiền của anh là điều hoàn toàn không có.

- Sao em dám khẳng định thế ?

- Em đã điều tra. Em phải thú nhận với anh một điều, em có lỗi với anh. Em không phải người của công ty bảo hiểm.

- Vậy em là...

- Em vẫn làm ở chỗ ngày trước. Trong ngành công an. Hôm trước, khi em bảo làm cố vấn pháp luật cho một doanh nghiệp, thế mà anh cũng tin ! Em rất ngạc nhiên. Tưởng anh phải hiểu em hơn kia chứ: đời nào em chịu bỏ sự nghiệp em yêu quý, đổi lấy một công việc nào khác ! Thấy anh tin câu nói dối của em, em rất buồn "Thì ra anh ấy chẳng hiểu gì mình cả !" Nhưng thôi, đấy không phải điều quan trọng. Sau vụ án mạng, em phải bám sát khu biệt thự "Mộng Mơ" này. Và những điều em khám phá ra làm em kinh hoàng. Rồi em sẽ kể hết anh nghe tất cả những gì em khám phá ra được ở đây. Nhưng bây giờ em muốn nghe anh kể những gì đã xảy ra vào tháng Mười Hai năm chín mươi ba ấy. Anh nhận tiền nhuận bút ở nhà xuất bản, cho vào cặp, rồi đi về. Lúc đó trời đã tối. Anh bị mấy tên côn đồ đón đường, đánh anh trọng thương rồi lấy đi chiếc cặp da. Xe cứu thương đến, chở anh vào viện. Sau đó thế nào ?

Xoloviov im lặng. Tuy nhìn vẻ ngoài thấy ông ta bình thản, nhưng Naxtia biết trong lòng ông ta đang nổi cơn sóng dữ.

- Em hãy hứa với anh là sẽ không làm gì hại cho cháu Igor, được không ?

- Em hứa. Vả lại cháu Igor sẽ không làm sao, vì nó không tham gia vào vụ cướp tiền của bố nó.

- Thôi được, anh xin kể. Sau đấy, thằng cha Avtaev, Phó giám đốc "Serkhan" đến thăm anh, hử làm ra vẻ lúng túng, mãi mới nói ra được...

Hử nói:

- Ông Xoloviov, chúng tôi đã tra khảo tất cả nhân viên nhà xuất bản, xem có ai lộ ra cho người ngoài biết việc chiều hôm đó ông lĩnh nhuận bút không. Tất cả thề rằng không. Tôi xin ông phải thật bình tĩnh... tôi mới dám nói điều này. Riêng cậu nhân viên nhiếp ảnh bảo đã trót

lộ ra với Igor con trai ông, bởi nó hỏi hôm nào cha nó lĩnh nhuận bút. Cậu nhiếp ảnh nói với cháu Igor ngay sáng hôm đó. Tất nhiên chúng tôi đã kỉ luật cậu ta, đuổi cậu ta rồi. Sáng nay tôi có trao đổi chuyện này với Exipov, thấy trong tai họa của ông, Nhà xuất bản cũng có phần lỗi. Dù sao thằng cha nhiếp ảnh kia cũng là người trong nội bộ nhà xuất bản... Cho nên ông yên tâm, sau đây hai ngày, chúng tôi xin bồi thường đầy đủ số tiền nhuận bút ấy cho ông. Còn đối với cháu Igor thì quả thật, chúng tôi chưa biết nên làm thế nào, có nên báo cảnh sát không... Còn chờ quyết định của ông.

Lúc đầu anh bảo anh không tin thằng Igor có thể làm như thế, nhưng lão Avtaev đưa ra những chứng cứ không thể phủ nhận. Cuối cùng y hỏi “Vậy bây giờ nếu ông đồng ý, chúng tôi sẽ làm theo cách này.” Anh hỏi ngay “Cách nào ?” Y đáp: “Chúng tôi sẽ chặn không cho vụ của ông lọt đến cơ quan cảnh sát, đồng thời huỷ mọi bằng chứng kết tội cháu Igor”. Y nói thế.

Nằm trong viện, anh suy nghĩ rất nhiều. Anh quyết định không thể nhìn mặt thằng con được nữa. Lúc đó anh có rất nhiều tiền, anh tậu toà biệt thự này và ra ở đây. Nhân tiện nói thêm, chính Avtaev giới thiệu với anh là đang có người cần bán một khu đất, đã có sẵn bản vẽ, và ai mua có thể thay đổi... Vậy mà bây giờ em còn thuyết phục anh rằng thằng Igor không đáng đến vụ cướp và hành hung anh hôm ấy !

- Đúng thế, bởi em biết kẻ nào đã bố trí toàn bộ sự việc hôm ấy.

- Kẻ nào ?

- Các bạn anh ở Nhà xuất bản “Serkhan”.

- Vô lí ! Sao em có thể nghĩ ra một điều vô lí đến như thế ?

- Thôi được. Hôm ấy có mấy tên hành hung anh ?

- Ba.

- Anh nhìn rõ mặt chúng chứ ?

- Lò mờ thôi, vì lúc đó trời đã tối..

- Đáng tiếc, bởi anh có thể nhận diện một tên trong số đó, hiện ảnh hằn đang trong túi em. Hẳn lời giấy tờ trong cặp anh ra để xem, và khi nhét vào đã vô ý nhét luôn cả hai mảnh giấy nhỏ của hấn. Dựa vào hai mảnh giấy đó, em đã lần ra được hấn. Anh biết hấn là ai không ? Em con chú con bác của Vova Mexcov.

- Vệ sĩ riêng của Exipov ?

- Đúng thế. Thằng em họ hấn là trung sĩ ở trung đoàn cảnh vệ, cũng trong ngành công an.

- Anh vẫn thấy chưa thể tin lời em được. Nhà xuất bản “Serkhan” làm thế nhằm mục đích gì kia chứ ? Họ đang rất cần anh, và rất quý anh. Hơn nữa, họ còn chịu bồi thường anh toàn bộ số tiền bị mất. Sau hôm Avtaev đến, họ cho chuyển anh đến bệnh viện tốt nhất Moxcva để anh điều trị.

- Anh cho là họ quý anh ?

- Tất nhiên. Và họ gây ra mâu thuẫn giữa anh với thằng Igor để làm gì ?

- Chỉ đơn giản anh là người đem lại những khoản lợi nhuận lớn cho họ. Họ cần giữ chân anh. Họ không muốn anh bỏ ra nước ngoài. Họ không muốn làm hai cha con anh ghét bỏ nhau, đúng thế, nhưng đó là hậu quả những việc kia của họ. Họ không muốn cảnh sát điều tra chuyện này, và dùng con bài Igor để chặn tay anh, để anh không báo cảnh sát. Họ biết tính anh cả tin nên đã khai thác cái tính ấy.

Còn một chi tiết nữa. Em không muốn nhắc đến người đã khuất, nhưng gã giúp việc Andrei căm ghét em. Tại sao ? Tại bọn chúng rất không muốn có người phụ nữ nào bên cạnh anh, có thể ảnh hưởng đến hướng đi của anh. Bọn chúng muốn anh cứ làm cho chúng mãi, làm như một tên nô lệ bị xích chân, không đi đâu, không nghĩ thứ gì khác. Nhưng thôi, ta tạm gác chuyện này lại, bây giờ em kể về nhà văn Nhật Bản đang nổi tiếng lừng lẫy thế giới, Otori Mitio, anh nghe xong sẽ hiểu ra toàn bộ vấn đề.

Hắn bắt đầu căm thù Misa Trercaxov từ buổi tối liên hoan sinh viên, khi Trercaxov nhảy với Nina Berger. Hôm đó trường hắn mời cả trường Plekhanov cùng tham gia.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nina, Gienia Iakimov nhận ra, tuy đã tán tỉnh nhiều cô gái, nhưng chưa cô nào làm hắn ưng ý như thế này. Hắn tìm cách bắt chuyện với Ni na, nhưng chỉ nói với nhau được vài câu thì Nina đã bỏ hắn chạy ra với một cậu trai vóc cao, tóc dài màu hung, và hắn thấy mắt cô gái ánh lên một tình cảm tha thiết. Hắn uất lên đến tận cổ và căm thù cậu sinh viên kia đến tận xương tủy.

Từ giây phút đó Gienia Iakimov không còn nghĩ được thứ gì khác ngoài Nina. Hắn bám theo cô như cái bóng, biết được nhà cô, rình để nhìn thấy cô mọi lúc, khi cô đến trường và giờ tan học, khi cô xuống ga xe điện ngầm, khi cô vào nhà. Hắn như phát điên lúc nhìn thấy Nina và Misa Trercaxov khoác tay nhau xuống ga xe điện ngầm, ôm nhau hôn đắm đuối trong bóng tối của rạp chiếu bóng.

Iakimov gầy tọp đi, mất ngủ, ăn không thấy ngon miệng nữa. Rồi hắn nghe tin về vụ bê bối đồng tính của Misa Trercaxov, về nỗi nhục nhã của Nina Berger. Hắn lập tức chạy đến an ủi cô gái.

Nina mãi mới nhận ra hắn. Hắn xót xa thấy Nina gầy tọp đi, da mặt xanh lợt. Hắn kéo cô vào một quán giải khát. Đang ăn chiếc bánh, bỗng nhiên Nina đặt bánh xuống bàn, chạy vào phòng vệ sinh. Vừa chạy vừa lấy bàn tay ôm chặt miệng. Hắn hiểu ngay. Hôm sau, lúc gặp lại, hắn nói:

- Nina, hãy lấy tôi. Dù thế nào đi nữa, cái thai trong bụng Nina vẫn cần có bố. Lấy tôi, Nina sẽ sinh nó khi Nina đã có chồng. Tôi sẽ nhận nó là con tôi, và tôi hứa sẽ yêu quý nó, chăm sóc cuộc đời và tương lai cho nó.

- Tôi không muốn bắt anh phải hi sinh như thế.

- Tôi yêu Nina và tôi không cần biết cha đứa bé là ai, tôi chỉ cần biết nó là con Nina. Thế là đủ đối với tôi. Tôi chỉ cần được lấy Nina, mọi thứ khác không có ý nghĩa gì hết. Nina hãy xin thôi học ở trường Plekhanov đi, để khỏi nghe những tiếng xì xào khó chịu.

Nina thấy cách giải quyết đó là hợp lí. Sau khi thi xong học kì, cô xin chuyển sang trường Đại học Kinh tế. Và đứa con cô, khi được sinh ra, quả là có bố hằn hoi.

Nhưng Gienia Iakimov không lường trước được rằng, mối căm thù kia hẳn không dứt nổi. Hẳn không thể yêu đứa con không phải của hẳn như những đứa con khác. Hẳn thấy trong đứa trẻ có nét của Trercaxov. Và mỗi lần ngủ với vợ, hẳn hình dung Nina đang ngủ với gã đồng tính kia, thậm chí hẳn thầm hỏi họ dùng tư thế làm tình nào.

Đến lần có thai thứ ba, Nina muốn nạo, hẳn không chịu.

- Nhưng em rất bận, làm sao trông con được ?

- Anh sẽ nghỉ việc trông nó. Em cứ làm công việc của em bình thường. Anh muốn có nhiều con.

Đứa con của Trercaxov càng lớn lên càng giống bố nó, khiến Gienia Iakimov càng uất hận. Hẳn căm Trercaxov đã làm cuộc sống của hẳn thành địa ngục. Hẳn nảy ý định giết Trercaxov, nhưng lại sợ người ta phát hiện ra. Hẳn nghĩ bao nhiêu đêm, cuối cùng vạch ra được một kế hoạch tuyệt vời. Nhưng rồi hẳn thấy bên cạnh Trercaxov có cậu bé Oleg Butenco xinh đẹp giống hệt Nina thuở còn là sinh viên. Hẳn bèn thay đổi kế hoạch đi đôi chút.

Để có tiền tiến hành các công việc cần thiết, hẳn tổ chức một ổ điểm thiếu niên, phục vụ khách làng chơi đồng tính. Hẳn chọn ngôi nhà nghỉ mùa hè của Sarapov, gần nhà nghỉ của bố mẹ vợ hẳn.

Lợi dụng lúc Trercaxov đi làm vắng, Iakimov gọi điện cho Oleg Butenco. Cậu trai ngây thơ tin ngay, nhận gặp hẳn, bởi cậu ta đã cạn số ma túy dự trữ... Thế là hẳn đem ma túy đến. Để khỏi để lại vết giày, hẳn lật thảm trải sàn lên để đi. Sau đó hẳn giết Oleg và để lại những bằng chứng nhằm làm cơ quan cảnh sát nghi cho Trercaxov. Sau khi xoá mọi vết tích vụ giết người, hẳn nhét cuốn sổ tay của một trong số những cậu thiếu niên hẳn bắt cóc vào một chỗ kín đáo trong căn hộ của Trercaxov. Rồi hẳn nhét mẫu dây vàng rút ở cái cà vạt của Trercaxov vào túi một trong những cái xác thiếu niên bị chết do ma túy.

Bây giờ Iakimov chỉ còn việc tìm những cậu thiếu niên thích hợp, bắt cóc, chở đến ngôi nhà nghỉ hè kia. Khi cậu nào chết do ma túy, hẳn chở xác đi, bỏ ở một góc phố nào đó.

Khi đọc báo thấy đăng tin Trercaxov bị bắt, hẳn thở phào nhẹ nhõm. Vậy là xong. Từ nay, hẳn có thể ăn no ngủ kĩ.

Về đến cơ quan, Naxtia ngạc nhiên không thấy cả Colia lẫn Doxenco. Hai chàng nhân viên ấy đã hẹn cuối giờ làm việc sẽ về đây gặp Naxtia để bàn công việc tiếp theo. Chị bèn gọi điện cho đại tá Gordeev.

- Hai cậu ấy đi bắt Sikerinet, - đại tá Gordeev nói.

- Sao đã bắt hắn ?

- Cậu Corotcov báo cáo với tôi là đã có đủ bằng chứng rồi. Tấm ảnh của hắn đã được xác nhận. Trong hồ sơ về vụ vợ Xoloviov bị giết, có đoạn miêu tả nhận dạng của một trong hai hung thủ. Đó là một gã đàn ông, người ta đã mấy lần thấy hắn bám theo chị ta, nhưng cho đến nay cảnh sát chưa tìm ra tung tích hắn. Nhân đây, tôi nói thêm, trong số hung thủ giết vợ Xoloviov, ngoài Sikerinet, còn cả anh họ của hắn, Vova Mescov vệ sĩ riêng của Exipov. Hai đứa không dám gây án mạng tại Moxcva vì Xoloviov biết mặt Mescov. Gây án ở xa Moxcva, bọn chúng yên tâm hơn. Tóm lại, hai cậu nhân viên của cô đang đi bắt cả hai đứa. Cô sẽ đợi họ về chứ ?

- Tôi chưa biết có nên đợi hay không, thưa đại tá.

- Tôi nghe giọng nói thấy cô mệt quá rồi đấy. Về nhà nghỉ đi. Yên tâm, hai cậu nhân viên của cô không trốn đi đâu mà lo. Mai cô sẽ biết tin thôi.

- Vâng, có lẽ tôi nên về nhà, - Naxtia thở dài nói.

Sáng hôm sau, mọi công việc vẫn diễn ra như thường lệ: nhận báo cáo về những vụ án mới, hội ý, lên kế hoạch phá án, vân vân và vân vân. Gần năm giờ chiều, Naxtia sang phòng Corotcov và Colia.

- Vậy là xong một vụ án, - Corotcov hồ hởi nói.

Chuông điện thoại reo trên bàn làm việc của Colia. Anh ta nhắc máy, nói một câu ngắn rồi đặt máy xuống, nhìn đồng hồ.

- Lexnicov gọi từ sân bay Seremetievo. Nina Iakimov đã ra khỏi máy bay, đang kiểm tra hộ chiếu. Bây giờ ta uống trà rồi đi, là vừa kịp chị ta về đến nhà chị ta đấy.

Naxtia thở dài, cố nén cơn xúc cảm, chỉ chực làm chị oà khóc.

- Có thật chúng ta đã phá xong vụ án không ?

- Thật, Naxtia ạ. Vậy là chúng ta đã kết thúc vụ “thiếu niên Do Thái”. Nhưng sao cô khóc ? Cô thương xót cho ai à ?

- Không. Chỉ là bao nhiêu căng thẳng bỗng nhiên được giải tỏa. Các anh cười tôi phải không ? Tôi đi pha trà cho các anh uống. Thế là chấm dứt một quãng thời gian căng thẳng. Hoàn toàn chấm dứt !

Sau đó vài ngày, Xoloviov gọi điện cho Naxtia.

- Có đúng gã láng giềng Gienia Iakimov của anh là thủ phạm không ? - Xoloviov hỏi đột ngột.

- Tại sao anh hỏi thế ? - Naxtia dè dặt hỏi lại.

- Bây giờ tôi mới hiểu ra. Thì ra suốt thời gian qua, Naxtia toàn nói dối tôi. Cô đến chúc mừng tôi hôm kỉ niệm sinh nhật, hoàn toàn không phải do tình cảm, vậy mà tôi đã hí hửng hi vọng.

- Xoloviov, anh hiểu cho...

- Không cần thanh minh, Naxtia. Tôi hiểu rồi. Cô dùng tôi làm bình phong để cô điều tra lảng giềng của tôi. Vậy mà tôi ngu, cứ tưởng bở. Lúc nào cũng mong cô đến. Cô tàn nhẫn quá đấy, Naxtia !

- Xoloviov ! Sao tàn nhẫn bằng lakimov ? Anh nên thấy thế. Và tha thứ cho em, nếu anh thấy có thể tha thứ được.

- Cô giả dối với tôi, - Xoloviov vẫn chưa buông tha.

- Đúng thế, - Naxtia công nhận. - Nhưng anh cũng đã từng giả dối với em. Ngày đó, đã bao nhiêu năm về trước. Mà hồi ấy, em có nói một lời nào trách cứ anh đâu ?

- Vậy là cô trả mối thù xưa ?

- Trường hợp này không phải do em muốn trả thù. Chỉ đơn giản là nhiệm vụ buộc em phải làm như thế. Biết làm sao được ? Đôi khi em đành phải làm ai đó đau lòng. Em hi vọng anh hiểu được cho em. Một lần nữa, xin lỗi anh.

- Không. Tôi không bao giờ tha thứ cho cô !

- Nếu vậy thì cũng đành.

Naxtia nhẹ đặt máy xuống, với tay lấy điều thuốc lá. Lại một lần nữa mình có lỗi với một người. Nhất là lần này, mình đã phá vỡ cuộc sống đang yên lành, sung túc của anh ta. Nhà xuất bản “Serkhan” chỉ ít hôm nữa sẽ tan rã, có nghĩa là không còn việc dịch, không còn nhuận bút nữa. Tất nhiên Xoloviov sẽ làm cho một nhà xuất bản khác, nhưng tình hình không còn như trước. Xoloviov sẽ không còn được trở tài “Ảo thuật văn chương” để biến những cuốn truyện tầm thường, nhạt nhẽo, văn chương lá cải, viết sai cả chính tả, thành những tác phẩm tài hoa. Tiền nhuận bút cũng không thể nhiều như trước. May mà mình còn làm được một việc tốt cho anh ta: hàn gắn được tình cảm giữa hai cha con...

Đành để anh ta oán giận vậy, Naxtia đột nhiên cứng rắn lên. Làm sao chiều ý được tất cả mọi người ? Mình đâu phải đồng tiền vàng để đem lại hớn hờ cho khắp cả mọi người, bất kì ai ? Mình có nhiệm vụ mà mình có bốn phận tiến hành với toàn bộ khả năng của mình.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>